

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Miranda Dickinson

THE SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

and then
there was
you

'A big-hearted,
generous writer'
JENNY COLGAN

Two lonely people. One song to change their lives . . .

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Miranda Dickinson'a övgü

"Gerçekten çok güzel bir aşk hikayesi ve ruhu canlandıran muhteşem bir kitap."

Ruth Jones

"İçini ısıtan ve inandırıcı. Miranda Dickinson'ın en iyi hali."

Sarah Morgan

"Sayfalar halinde mükemmellik. Ruhunuza işleyen, kalbinizi ısıtan ve beyninizi iç geçiren bir kitap."

Milly Johnson

"Miranda, sıcaklık ve sevgi dolu, çok cömert ve yürekli bir yazar."

Jenny Colgan

"Aşk, korku ve güven hakkında bir hikaye; bu kitap, sıcak bir kucaklama gibi."

Prima

"Bu aşk hikayesi, klasik bir romantik komediden beklediğimiz her şeyi içeriyor – mükemmel bir moral verici kitap."

Woman & Home

"Ah kalbim, bu kitap! Ne hikaye ama. O kadar acıtıcı derecede hassas ve acı-tatlı ki, gerçek bir neşe kıvılcımı. Her sayfasını çok sevdim."

Josie Silver

"Bu hikaye, sizi başından sonuna kadar bu çifti desteklemeye itecek."

Sun

Yazar

MIRANDA DICKINSON, *Sunday Times*'in en çok satan kitapları arasında yer alan altı kitap da dahil olmak üzere on beş kitabın yazarıdır. Kitapları on altı dile çevrilmiş ve dünya çapında bir milyondan fazla satmıştır. RNA Yılın Romanı, Yılın Çağdaş Romanı ve Popüler Romanı ödüllerine aday gösterilmiştir.

Yılın Romantik Romanı ödülleri kazanmış ve 26 Project Writer ödülünün sahibi olmuştur. *WriteFoxy'nin* kurucusu ve Chatty Thing'de yayınlanan Fab Night adlı çevrimiçi programın sunucusudur.

Miranda, kocası ve kızıyla Black Country'de yaşamaktadır.

Miranda Dickinson'ın diğ er eserleri

Aşk İ in Yaptığımız şeyler
T m Sevgimle
Bir şeyin Başlangıcı
Hikayemiz
Tekrar Karşılaştığımız G n
Denizin  tesinde Bir Yerde
Umut Işığı Arayışında Anna
Browne'a Bir Paket
New York'u Se iyorum
şimdi Bana Bir Bak Aşık
Olduğumda
Bir  p c kle Başladı
Benim D nyama Hoş
Geldin New York'un
Masalı

Miranda Dickinson

and then
there was
you

BİR YER. BİRLİKTE HİKAYELER

Telif Hakkı

Merkez
HarperCollinsPublishers Ltd'nin bir imtiyazıdır.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
Bu baskı 2025

1
İlk olarak Büyük Britanya'da HQ tarafından
yayınlanmıştır 2025 Telif hakkı © Miranda

Dickinson 2025

Miranda Dickinson, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı tutar.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.
HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

Kaynak ISBN: 9780008590055
E-kitap Baskısı © Ağustos 2025 ISBN: 9780008590048 Sürüm
2025-07-01

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipi değişikliği
- Değişiklik gerekçesi
- Metin okuma
- Sayfa numaraları aşağıdaki basılı baskıdan alınmıştır: ISBN 9780008590055

Adanma

Bana piyano çalmayı öğrettiği ve sayısız sohbetlerimiz için Levi French'e!

"Sevgi olan yerde hayat vardır."
Mahatma Gandhi (1869–1948)

İç

Kapak
Miranda Dickinson'a övgü Yazar
hakkında
Miranda Dickinson'ın diğer
eserleri Başlık
Telif
Okuyuculara Not
Adanma

Birinci Bölüm
Bir: Merryn İki:
Zach Üç: Merryn
Dört: Zach Beş:
Merryn Altı:
Zach Yedi:
Merryn Sekiz:
Zach Dokuz:
Merryn On: Zach
On bir: Merryn
On iki: Zach
On üç: Merryn On dört:
Zach On beş: Merryn

On altı: Zach On yedi:
Merryn On sekiz: Zach
On dokuz: Merryn
Yirmi: Zach

İkinci Bölüm

Yirmi Bir: Merryn Yirmi
İki: Zach Yirmi Üç:
Merryn Yirmi Dört: Zach
Yirmi Beş: Merryn Yirmi
Altı: Zach Yirmi Yedi:
Merryn Yirmi Sekiz:
Zach Yirmi Dokuz:
Merryn Otuz: Zach
Otuz Bir: Merryn

Üçüncü Bölüm

Otuz İki: Zach Otuz Üç:
Merryn Otuz Dört:
Zach Otuz Beş: Merryn
Otuz Altı: Zach Otuz
Yedi: Merryn Otuz
Sekiz: Zach Otuz
Dokuz: Merryn

Dördüncü

Bölüm Kırk:
Zach
Kırk Bir: Merryn Kırk
İki: Zach Kırk Üç:
Merryn Kırk Dört:
Zach Kırk Beş:
Merryn Kırk Altı:
Zach

Kırk Yedi: Merryn
Kırk Sekiz: Zach Kırk
Dokuz: Merryn

Beşinci Bölüm
Elli: Zach
Elli Bir: Merryn

Teşekkürler Kitap
Çalma Listesi
Yayınevi Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

"Brand New Day" (Radyo Düzenlemesi)

– JOSHUA RADIN

Bir

MERRYIN

St Ives'daki yaz geceleri tuhaf yaratıklardır. Canlı ve gürültülü, neşe dolu ve stresli. Ve yoğun. Her zaman yoğun.

Ama bu gece güzel bir gece.

Kalabalıkta nadir bir sükunet var, çoğu tatilci, artık hiçbir balıkçının yaşayamayacağı pahalı balıkçı kulübelerine çekilmiş durumda. Barlar müşterilerini dışarı çıkarmış – en azından çoğunu, birkaç kişi hala inatla pintlerine sarılmış durumda, bar çalışanları onları çıkarmaya çalışıyor. Son on iki gün olduğu gibi sıcak bir akşam, ama bu gece denizden serin bir esinti esiyor. Bu esinti, Fore Street'te sıralanan

küçük beyaz ışıkların Fore Street üzerinde dans etmesine neden oluyor, gevşek buklelerim yüzümün etrafında dalgalanıyor. Ötesinde, limanın mürekkep siyahı suları neredeyse tam gelgit seviyesinde, liman duvarlarına çarparak cankurtaran istasyonuna giden kayma yoluna kadar yükseliyor. Kasabanın restoranları, barları, dükkanları ve evlerinden yansıyan ışık izleri dalgaların üzerinde dans ediyor, her zamanki gibi büyüdü.

Ve ben mutluyum.

Memnunum.

Tabii ki, uzun bir iş gününün ardından kemiklerim ağrıyor. Ama huzurluyum.

Hayatımda, çok da uzun olmayan bir süre önce, bir daha asla böyle hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir dönem vardı. Acı, ihanet ve endişenin her şeyi gölgelediği bir dönem.

Ama ben buradayım. Hayattayım. Mutluyum. Ve bu gece St Ives kalbimi kucaklıyor. "Sessizsin."

Seth Hartley, en iyi arkadaşım, her zaman gözlemci olan. Yanımda yürüyor, geceyi bitirmek için seçtiği akılsızca tekila shot'tan sonra biraz sallanıyor, her zaman giydiği parmak arası terliklerinin sesi St Ives'ın ana alışveriş caddesindeki karanlık binalarda yankılanıyor. Sarhoşken komik oluyor.

Yarın sabah, yaklaşan akşamdan kalma hali başladığında daha da komik olacak. Ve onu bunun için seviyorum.

"Sadece içime sindiriyorum," diye cevap veriyorum, bana yandan çarptığında kıkırdayarak. "Senin aksine."

"Hey, ben bu kasabanın amb... ambi... *atmosferinin* en büyük hayranıyım," diye ısrar ediyor, ağzından çıkan kelimeyle alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Sadece onu sıvı halde bulmayı tercih ediyorum."

"Yarın pişman olacaksın."

"Kesinlikle." Kıkırdar. "Bunun bedelini ödemedi önce suçun tadını çıkarsam iyi olur."

O kolunu koluma dolarken ona gülümserim. "Sabah ilk iş sana sert bir kahve getireceğim."

"İşte bu yüzden, Merryn Rowe, sen benim cennetten gönderilmiş meleğimsin." Sözleri dans eder ve bulanıklaşır, daha çok *hevnnsenangel* gibi ses çıkar. Muhtemelen yarın bu konuşmayı hatırlamayacaktır, ki bu da iyi bir şey. Seth İçki içme konusunda bir titan olduğuna inanmasıyla ünlüdür. Arkadaşlarının hiçbiri onu düzeltmeye cesaret edemez. Bir gece önce ne kadar zayıf olduğunu bilerek, onun yersiz gururunu izlemek çok daha eğlencelidir.

Eve dönüş yolculuğu yavaş ama bu gece umurumda değil. Önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyor, gülüyoruz ve denizin sürekli uğultusu ve martıların cıvıltıları bizi taşıırken sessizliğe bürünüyoruz.

North Terrace'dan kestirme yoldan gidiyoruz ki onu görüyorum.

Kaldırımında. Görmeyi hiç beklemediğim bir şey.

Seth, biraz önce yanından geçtiğimiz sarhoş kadın hakkında hala gülüyor, kendisinin de benzer bir sarhoşluk seviyesinde olduğunu fark etmiyor. "Bacaklarını gördün mü?

Pişmiş spaghetti gibi! O tepeyi asla çıkamaz...' 'Seth.'

"Titrek titrek kadın..." "*Seth*." Onun

kolunu tutuyorum.

"Ne var?"

"Bak!"

Gözleri işaret ettiğim parmağımı takip ediyor. "Ne? Bunu oraya kim koydu?" İnanamıyorum. Ama gerçek.

Bir piyano.

Neredeyse gece yarısı karanlığında kaldırımında bırakılmış.

Hemen yanına koştum, parmaklarım enstrümanın sıcak ahşabına dokundu. Eski, yan tarafında biraz çizik vardı ve kapakta, sayısız parmakların açıp kapattığı kenarlarında vernik aşınmıştı.

ama ahşabın kokusu – toz, yaş ve eski cila ile misk ve tatlı – binlerce gömülü anıyı yüzeye çıkarıyor.

Soluma bakarak hangi binadan geldiğini görmek için. Gölgesinde duran üç katlı ev tahta ile kapatılmış, ön cumbalı pencereyi kaplayan sunta üzerine büyük bir *Brotherson*

Developments tabelası çivilenmiş.

Brotherson Developments – kasabadaki herkes onları tanır. Büyük evlerden biri satışa çıktığında, Bill Brotherson ve geliştirici ekibinin onu satın alacağına emin olabilirsiniz.

Ancak eski piyanolara ilgi duymazlar.

"Muhtemelen bozuktur," diyor Seth, piyanonun etrafında dolaşarak.

"Muhtemelen Vahşi Batı'daki bir salonda çalınması gereken bir ses çıkarır."

"Belki de sorun yoktur."

Nazikçe kapağı kaldırıp tuşları ortaya çıkarıyorum. Kaplamaların hiçbirisi eksik değil, tüm tuşlar sağlam ve hizalı. Yaşlandıkça sararmış, elbette, ama bozuk olmaktan uzak. Parmaklarım tuşların üzerinde dolaşır, ay ışığında uzanan uzun gölgeleri fildişi ve abanozun üzerinde uzanıyor. Ama geri çekiliyorlar, temas etmeden önce geri çekiliyorlar, eskisi gibi. O zamandan beri her seferinde olduğu gibi...

Kalbim onlarla birlikte daralır, eski bir yenilgi hissi saldırıya katılır. Kapağı kapatmaya başlarım, ama Seth'in elleri tuşları bulur ve geceye rastgele bir akor yayılır. Akort mükemmel değildir, ama net ve kesin bir tondur.

Seth sırtıyor. "Bana iyi geliyor."

Elimi piyanonun yan tarafına koyuyorum. "Neden biri bunu atmak istesin ki?"

"Muhtemelen sadece kurtulmak istiyorlar. Bill Brotherson'ın yıkım ekibi için birkaç şarkı çalacağını sanmıyorum."

birkaç melodi çalacağını sanmıyorum." Daha yakından bakarak, piyanonun önüne bantlanmış bir kağıt parçası çıkarır. "Evet, kesinlikle kurtulmak istiyorlar."

Onun yanına gidip, kalın keçeli kalemle kağıda aceleyle yazılmış mesajı okudum:

İYİ BİR EVE BEDAVA

Belki piyanonun geri getirdiği anılar yüzündendir, ya da belki de uzun bir iş gününün yorgunluğu beni duygusal hale getirmiştir, ama o anda kararımı vermişimdir.

"Onu istiyorum."

"Neyi?"

"İyi bir eve bedava verilir – benim evime." Arkadaşıma gülümserim, o da bana bakar. "Ciddi ol."

"Ciddiyim. Kimse bunu istemiyor, ama ben istiyorum. Onu benim evime götürebiliriz..."

"Mer, sen delisin."

Ama deli değilim. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç bu kadar net düşünmemiştim, bu güzel, eski, unutulmuş enstrümanın sonsuza kadar kalacağı evi bulduğunu hayal ederken kalbim kabarıyor. *Benim* evimde.

"Onu geri itmeme yardım et."

"Hadi ama! Bu kocaman şeyi nereye koyacağını sanıyorsun?"

"Sığar, biliyorum." Ona en parlak gülümsememi göstererek, ikna olmasını umuyorum. "Hadi, Seth? Bana yardım eder misin?"

Belki yarın bunu pişman olurum. Ama bu gece piyanoyu bulmanın beklenmedik büyüsünü görmezden gelmek imkansız.

Seth burnunu çekerek başını salladı. "Neyse. O zaman o ucunu tut."

"Evet! Seni seviyorum!"

Onu istediğim gibi kucaklamıyorum, çünkü bunu yaparken fikrini değiştireceğinden korkuyorum. Bu yüzden enstrümanın diğer tarafına koşuyorum ve kasanın kenarını tutuyorum.

Birlikte, piyanoyu yüksek kaldırımdan yola dikkatlice indiriyoruz. Eski tekerlekler protesto edercesine gıcırıyor ve cızırdıyor, ama hareket ediyorlar ve biraz ivme kazandığımızda biraz ivme kazandığımızda enstrüman kumla kaplı asfaltın üzerinde kayar. Her tümsek piyanonun dik çerçevesinin içinde metalik bir yankı ile hissedilir; her birinde irkilirim.

Uzun zaman önce, bir piyanonun bir odaya taşınmasını izlediğimi hatırlıyorum. İki huysuz adam nefes nefese çalışırken, üçüncüsü onlara emirler yağıdırıyordu.

Yan tarafına dikkat et! Sakin ol! Bu hassas bir enstrüman, tahta kutu değil...

Seth ve ben hassas insanlardan uzağız, ama piyanoyu yolun virajına taşımak ve daha dar bir yoldan indirmek önemli bir çaba gerektiriyor. Piyanoyu sallarken, piyanonun gıcırıtları, cızırtılar ve metalik inlemeleri devam ediyor

kaldırım taşları ve bordürlerin üzerinden sallarken, sıvalı taş duvarlara az farkla çarpmadan ve martılar tarafından temizlenmiş atılmış cips kağıtlarından kaçınarak devam ediyor.

Seth'in zaten sarhoş olması ve ikimizin de daha önce hiç piyano taşımamış olması da işleri kolaylaştırmıyor. Ama St Ives sokaklarında gürültülü ve sarsıntılı bir şekilde ilerlerken, gülerek yolumuza devam ediyoruz.

Cesurca geliyor. Heyecan verici. Tamamen çılgın bir şekilde büyülü. Sonunda, dar bir sokaktan geçip Star Court'a varıyoruz.

Burası daha sessiz, tek kafe saat beşte kapandı.

Benim kafem.

Aynı zamanda benim evim.

Biraz eğri büğrü, hoş bir şekilde tuhaf küçük bir binada tüm dünyam.

Sweet Reverie, benim kafem, iki benzer şekilde eksantrik binaların arasında yer alıyor – solda Porthia Surf – Seth'in sörf dükkanı – ve sağda Dydh Da deli (şu anda Gi ve Heather adında orta yaşlı bir çift tarafından yenileniyor). Kasabanın yukarısında, hemen Tregenna Hill, dükkanımın üstündeki küçük dairede yaşıyorum. Bina eskiden daha iyi günler görmüş olsa da ve evimde bir kedi bırakın, bir kobay bile sallayacak yer yok olsa da, burada yaşamaktan kendimi çok şanslı hissediyorum.

Piyanoya gelince...

Seth piyanoyu dışarıdaki dar kaldırıma koymama yardım ediyor ve ön kapıya doğru yöneliyor.

"Hayır."

"Ne?"

"Mümkün değil, Mer. Bu şeyi kafeye sokabilirsin, ama senin evinin merdivenlerinden yukarı çıkması imkansız."

Kalbim kaldırıma çakılır. Neden bunu düşünemedim ki?

Evimin merdivenleri çok dar ve dik, o kadar ki, güvenli bir şekilde çıkmanın tek yolu, ellerini her iki tarafa dayayıp, merdivenlerin zemin kat tavanının altında döndüğü yerde eğilip son basamağa çıkmak.

birkaç basamakla birinci kata çıkılıyor. Bu, eskiden balıkçı kulübesi olan bu evin bir özelliği; sevimli ve ilginç ama en iyi durumda bile kullanımı zor. Ve yaşlı, koyu renkli ahşap piyanolar için kesinlikle geçilmez.

Kırgın bir şekilde, neredeyse gece yarısı olan piyanoya bakıyorum.

Yenilgiyi kabul edip, onu terk edilmiş eve geri götürmeli ve başka birinin bulmasını beklemeliyim. Ama *onun beni seçtiği* hissini bir türlü atamıyorum.

Bunun ne kadar aptalca geldiğini biliyorum.

Seth'in kolunun sıcaklığı omuzlarımı okşuyor. "Üzgünüm, canım. Bu eski şey çok güzel."

"Öyle."

Ne düşünüyordum ki? Onun için bir yer bulabilirdim, ama asla çalamazdım. Çocukluğumun geçtiği evden, geçmişimden hatırladığım piyano götürüldüğünden beri yıllarca denedim. Ama sanki parmaklarımla tuşlar arasında acı dalgaları dolaşıyor ve onları güvenli bir yere kaçırıyor gibi.

İstemememe rağmen gözyaşlarım akıyor.

Sadece düşündüm... Umut ettim... Bu sefer farklı olabileceğini.

Seth omuzlarımı sıkıyor, diğer eliyle piyanonun kapağına vuruyor. Kimsenin üzülmelerini sevmez, özellikle de bir kadının ve kesinlikle benim. Vurma sesi sabırsızlaşıyor, sıkma biraz daha sertleşiyor.

"Ben iyiyim..." diye başlıyorum.

"Hayır!" diye bağırır, sözleri karanlık sokakta yankılanırken sarhoş gibi kıkırdar. "Bekle, ön kapıdan giremez, ama sanırım *oraya* sıkıştırabiliriz..."

Yan kapıda sırtıyor, benim binam ile Seth'in dükkanı arasındaki sınırı bulanıklaştıran hanımeli ve sarmaşıkların arasında yarı gizlenmiş durumda. Kapı, kafenin yanından arkadaki kapalı avluya çıkıyor.

Avlu! Tabii ki!

"Bunu bir *Play Me* piyano yapabiliriz!"

"Evet!" Seth cevaplar, fikir aramızda filizlenir. "Ve boyayalım!" "Evet! Parlak renklerle ya da dalgalarla ya da..."

"... Çiçeklerle! Surprise Song piyanosu gibi!"

Ona bakıyorum, ama pişmanlık duymuyor.

"Ne? Ben sadece mutlu bir Swiftie'yim. Eras Turu *büyüliydi*... Ve sen bu büyüüyü buraya getirebilirsin... *bununla*..." Piyanonun üstüne hafifçe vurur. "Hadi bu bebeği yeni evine götürelim."

Piyanoyu kapıdan geçirmek ve kafenin yanından döndürmek için birkaç endişeli deneme yapıyoruz, son iki taş basamak, üstü kapalı avluya çıkan merdivenlerde neredeyse yolculuğu mahvediyor.

Ama sonunda başardık, sadece ahşabın alt kısmında çok küçük bir çizik oluştu.

Mutlu ve nefes nefese, piyanoyu kafe masalarının arasından geçerek uzak duvardaki bir alana itiyoruz. Görev tamamlandığında, yanına yığıldık.

"Yarın bunun tekiladan kaynaklanan bir ateşli rüya olduğunu düşüneceğim," diyor Seth.

"Öyle olmadığına emin değilim." Başımı omzuna yasladım. "Bana katlandığın için teşekkürler dostum."

"Ne demek, kuşum." Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Biliyorsun, bistro geceleri açıldığında her zaman birini çağırıp çalmasını isteyebilirsin..."

İnlememi saklamıyorum. "Yine mi bu..."

"Hayır, beni dinle, tamam mı? Yazın tüm arkadaşlarımız emmetlerden kaçmak için geldikleri yer neresi?"

Emmet. Karınca anlamına gelen eski bir Cornish kelimesi ve hepimizin geçim kaynağı olan turistler için yerel halkın en sevdiği, pek de hoş olmayan bir terim. Karınca meselesi yerel bir şaka ve yazın turistlerin ne demek istediklerini anlayabiliyorum. Bazen Cornwall her yaz kuşatma altında gibi hissedilebilir. Ama gerçek şu ki, onlara ihtiyacımız var. Hepimizin var.

"The Leopard" diyorum, bunun sadece bir dikkat dağıtma olduğunu ve onu caydırmayacağını çok iyi bilerek.

"Hadi oradan! The Leopard'da içki içenler, yerli gibi davranan gelenler. Tanıdığımız herkes *buraya* gelir – günün son saatinde.

Ve saat altıda onları kovmasaydın, daha uzun süre kalırlardı. "Akşamları çalışacak param yok..."

"Haftada birkaç gece, sadece dört saat fazla," diye ısrar ediyor. "Buraya akın ederlerdi, biliyorsun. Ve eğer biri *bu* eski kızı oynarsa... Sen de para kazanırsın."

Onun haklı olduğunu istemiyorum, ama haklı. Gerçek şu ki, bir süredir bunu düşünüyordum. Gece servisi için ekstra personel ve maliyetleri düşük tutmak için sınırlı bir menüye ihtiyacım olacak. Kafe alkollü içki satma ruhsatı olmadığı için, muhtemelen kendi içkini getir politikası da uygulayacağım. Çok iş var, ama kasabadaki diğer birçok

işletme yaz aylarında geç saatlere kadar açık. "Bunu düşünmem lazım," diyorum.

Ama bu Seth için yeterli. Ayağa kalkıp beni döndürmeye başlar, sandalyeleri ve masaları kıl payı ıskalayarak, ta ki gecenin coşkulu içkilerinin etkisi onu yakalayana kadar. Sonra nefes nefese ve başı dönerek durur.

"Lanet olsun, eve gitmem lazım."

Hâlâ kıkırdayarak, onu yan geçitten sokağa geri götürürüm. "Bu gece için teşekkürler."

"Güzel bir geceydi. Garip ama güzel." Sarhoş bir şekilde sırtıyor. "Ve sevgili hizmetçi, burada senden ayrılıyorum." Sokaktaki parke taşlarında, gerçekten çok cesurca bir şekilde, titrek bir reverans yapıyor.

"Tepeye çıkabilecek misin?" diye soruyorum.

Elini abartılı bir hareketle sallayarak sorumu geçiştiriyor. "Sorun değil, sadece biraz sendeleme..." Onun çılgın gülümsemesi beni de gülümsetiyor.

"Tamam, iyi geceler o zaman." Ellerimi yüzüne koyup alınına bir öpücük konduruyorum. "Kendine dikkat et."

"Her zaman dikkat etmiyor muyum?" Gülüyor, geri çekilirken bir lamba direğine çarpıyor. "Oops, pardon, Lampy."

Elini veda etmek için kaldırarak, eve doğru caddeden yukarı doğru yürümeye başlar. Gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra kapalı avluya geri döndüm.

Piyano oradaydı.

Eski. Bazı yerleri yıpranmış. Bazı yerleri çiziklerle dolu. Ama harika.

Ve *benim*.

Gece yarısı çoktan geçti ve ben saat beş buçukta kalkmam gerekiyor. Yorgunluk coşkuyla savaşıyor ve beni yatağa çağırıyor. Ama içeri girmek için kapıyı açarken, son bir kez arkama bakıyorum.

Olasılıklar havada parıldıyor, avluyu aydınlatan peri ışıkları gibi. Bu hissi seviyorum.

"İyi geceler piyano," diye fısıldıyorum, bu heyecan beni yatağıma kadar taşıyor.

İki

ZACH

"Üzgünüm dostum. Yapabileceğim bir şey yok."

Sid Martyn'in özrüne şüphe duymuyorum, ama her kelimesinde gerginlik hissediyorum.

Görünmeyen bir yerden, o izliyor. Eva. Arkadaşımı sörf topluluğundan sonsuza kadar uzaklaştırmak için elinden geleni yapan kız arkadaşı. Zaten onun ikinci en iyi sörf tahtasını çöpe attı ve bunun tek iyi yanı, St Ives Sörf Kulübü binasının arkasında güvenli bir şekilde saklanan en iyi sörf tahtasından henüz haberi olmaması. Ama bu sadece bir zaman meselesi o da onu bulup çöpe atması.

Bu olur. Daha önce sayısız kez gördüm. Sadece

Sid'in başına geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Endişelenme," diyorum, sırt çantamı omzuma asarak. "Beni ağırladığın için teşekkürler, tamam mı?"

El sıkışıyoruz ve ben dışarı çıkıyorum. Eva'nın zaferini, evden ayrılırken neredeyse hissedebiliyorum.

Peki.

Beni evden attığı için böbürlensin.

Zaten geçici bir durumdu.

Sid'in ön kapısı arkamda kapandığında kalbim The Digey'in kaldırım taşlarına çarptı. Şu anda tüm hayatım geçici.

Cornwall'ın sonu olacağına dair asil açıklamalarım rağmen tatil için kiralık bir ev bulabilirdim, ancak Temmuz ve Ağustos ayları için artırdıkları saçma sapan fiyatlar yüzünden birkaç günlüğüne bile zorlayabilirdim. Hava güzel olursa birkaç gece sahilde uyuyabilirdim, ama yazın buradaki hava tahminlerine asla güvenmemeyi çoktan öğrenmiştim.

Fore Street'e doğru yavaşça yürürken güneş yeni doğuyor ve her şeyi umut dolu altın bir ışıkla yıkıyor. Her zamanki gibi, bu kasabada

, bu kasabada her zaman olduğu gibi, bir aşk dalgası beni sarıyor. Özellikle de St Ives tatilcilerle dolup taşıdığı ve tüm mevsimlik işler kapıldığı şu anda.

Elimde değil: St Ives kalbimi çaldı.

Nasıl bir gün geçirdiğim, Arnavut kaldırımlı sokaklarda başıma ne tür sorunlar geldiğı önemli değil, bu yerde olmak beni her zaman neşelendirir.

Parasız ve artık resmi olarak evsiz olsam bile...

Her zaman efsanevi Becca's Bar'a gidip, iyi kalpli bayanın ekstra yardımı ihtiyacı olup olmadığını sorabilirim. Becca, kimsesiz ve başıboş insanları kabul etmesiyle tanınır ve bana iş verdiği ilk sefer olmayacaktır. Ama yaz sezonu çoktan başladı ve muhtemelen bar personeli kadrosunu tamamlamıştır. Ayrıca, sakat dizim gece vardiyasına dayanmayabilir.

Aklıma gelen tüm iyilikleri kullandım, şehirde olduğunu bildiğim tüm sörf arkadaşlarımla kanepelerini ve yedek yataklarını istimlak ettim. Fikirlerim ve param tükeniyor.

Bir şeyler düşüneceğim.

Her zaman öyle yaparım.

Ama sabahın beş buçukunda, yorgun ve açken ve gece yatacak yerinizi kaybetmişken proaktif olmak zor.

Lanet Eva.

Lanet diz.

Düşünmem lazım. Ve kahveye ihtiyacım var. Ve saat altıdan önce kahve servisi yapan yeterince havalı bir yer biliyorum.

Fore Street'ten aşağı doğru ilerleyip Chy-an-Chy'yi geçerek annemin her zaman sevdiği sokak olan Norway'e varıyorum. "İşte bu, Norveç'e gidiyorum!" derdi annem, sokağın sonundaki küçük köşe dükkânına uğradığında şarkı söyler gibi. Dükkan hala orada, şaşırtıcı çeşitlilikte bakkaliye ürünleri, kekler, el yapımı ekmekler ve peynirlerle dolu bir TARDIS gibi. Dükkada düz bir raf yok, bu da annemi eğlendirirdi.

Dükkan hala orada, ama annem yok.

Onu düşündüğümde her zaman beni saran acı hissini tekmeliyorum.

Onun vefatından beş yıl sonra buraya geri dönmemin sebebi o. Dizim sakatlandığında, profesyonel sörf kariyerim de sona erdiğinde, St Ives benim en büyük umudumdu. Artık burada olmasa da, ona yakın olmak ihtiyacım vardı. Kalbi hala burada, sanırım. Bu kasabanın her yerinde hissediyorum onu, Arnavut kaldırımlı sokakları kadar gerçek, martılar kadar gürültülü.

Vefat ettiğinde bana bir ev bırakmadı, hospise girdiğinde evinden vazgeçmek zorunda kaldı. Ama St Ives, hayatının büyük bir bölümünde onun eviydi. Şimdi de benim evim.

Porthmeor Road'a doğru eğiliyorum, balıkçı kulübelerinin sıralandığı sahilde dalgaların çarpması çok belirgin. Sahile giden binaların arasındaki boşluğu geçerken tuzlu, deniz kokulu bir hava esiyor, ardından St Nicholas Court'un büyük binası beni koruyunca bir nefes alıyorum.

Bugün Porthmeor'a gidemem. Sörf sezonu başladı ve herkes dalgaların arasında olacak.

Bunun yerine, Island otoparkının etrafından dolaşıyorum – burada, özellikle iyimser bir dört çeker araç, park yeri bulma umuduyla kamp kurmuş durumda. Sürücü – solgun yüzlü ve iri gözlü, açıkça bir turist – sanki arabalardan biri ortadan kaybolacakmış gibi kalabalık araba sıralarına bakıyor. Yolcu koltuğunda bitkin görünümlü bir kadın ve arkada uyuyan iki çocuk manzarayı tamamlıyor.

Onlara iyi dileklerimi sunuyorum, gerçekten.

Ama yaz sezonunda, burada inatla hareketsiz duran araçların arasında Kutsal Kase'yi bulma şansları, park yeri bulma şanslarından daha fazla.

Otoparkı geçerken, başka bir plaj gözüme çarptı. Porthmeor'dan çok daha küçük ama mükemmel bir şekle sahip, yumuşak, açık kahverengi kumları, koyu gri kayalıkları ve yaz aylarında aileler tarafından, yıl boyunca ise sabahın erken saatlerinde yüzmeye gelenler tarafından sevilen hafif eğimli bir koyu var.

Porthgwithen Plajı'na inen dik yol, seslerin, sert deniz esintisinin ve kasabadaki en iyi plaj kahvesinin eşsiz aromasının kokusunu getiriyor. kahvesinin eşsiz aromasını getiriyor. İçgüdülerim haklı çıktı, plaja hakim küçük beyaz badanalı binaya doğru yöneliyorum. Kapı aralık olduğunda, ifade edemeyeceğim kadar güzel bir davetkarlık hissediyorum.

"Vay canına, rüzgar ne getirdi bak!"

Aggie Keats parlak krom kahve makinesinden dönüyor ve taş rengi pamuklu tulumunun kenarlarından dışarı taşan şişkin karnını ortaya çıkarıyor.

"Selam Aggs. Ne yapıyorsun, çalışıyor musun? Yakında doğumun yok mu?"

"Yüzsüz!" Bana bir çay havlusu fırlatıyor. "Bu, herkesin sorduğu tek soru mu? Bana sorabilir misin? *Sekiz buçuk aylık* hamileyim Zachary, yani bu çocuklar doğana kadar bolca zaman var.

"İçinde kaç tane var?" diye gülerek soruyorum.

"Şu anda sanki bir sürü gergedan varmış gibi hissediyorum." Etkileyici karnını dikkatlice tezgâhın açıklığından geçirip bana sıkıca sarıldı. "Resmi olarak iki tane. Ama bir tane daha gizlice sokmuş olsalar da şaşırmam."

"Harika görünüyorsun," diyorum gülümseyerek ve yanağına öpücük konduruyorum.

"Sen berbat görünüyorsun." Piercingli kaşı kalkar. "Alınma ya da ne."

"Alınmadım."

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun? Sörf yapmaya gitmiyorsun, değil mi?" Herkesin yaptığı gibi, bakışları dizlerime düşüyor.

"Kahveye ihtiyacım var," diye cevap veriyorum. "Ve bu kadar erken saatte kahve yapabilecek kadar deli olan tek kişi sensin."

"Evet, yüzme takımındaki gençler denize girdikten sonra sıcak bir şeyler içmek isterler, değil mi? Ayrıca ben de uyuyamıyorum. Yani sorun yok. Ne istersin?"

"Ne istersen, yeter ki sert olsun."

Aggie tezgâhın arkasına dönerek kıkırdar, kahve kolunu taze çekilmiş espressoyla doldurur ve makineye yerleştirir. "Öyle mi?"

"Hayal bile edemezsin." Oyma meşe bardağa oturuyorum ve ancak şimdi vücudumun ne kadar yorgun olduğunu hissediyorum. Haftalarca vücut uzunluğundan çok daha kısa kanepelerde uyumanın insana hiçbir faydası olmadığını keşfettim. Yatakta uzanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

"Nerede kalıyorsun?"

İç çekiyorum. Agatha Keats'ten gerçeği saklamanın bir anlamı yok. Kasabanın dedikodularını çok iyi bilen o, birkaç dakika içinde gerçeği ortaya çıkaracaktır. "Yirmi dakika öncesine kadar Sid Martyn'in evinde kalıyordum."

"Kıçına çomak sokan Eva Price seni kovdu mu? Hiç şaşırmadım. Eğer yapabilseydi, Sid'i denizden uzak tutmak için onu kaldırım taşlarına zincirle bağlardı." Başını sallar, spiral bukleleri yüzünün etrafında sallanır. "Bunu çok kez gördüm. Ama o bir süredir en kötüsü."

"Sid'in buna katlanacağını hiç düşünmemiştim, ama ona aşık olmuş."

"Sid Martyn yumuşak kalplidir. Bunu herkes bilir. Al bakalım, tatlım." Bekleyen ellerime büyük bir fincan koyu, dumanlı kahve uzattı.

Bu, günlerdir gördüğüm en harika şey.

Aggie içkimi içerken beni izliyor, beni gözlemlerken bir bezle barı siliyor. Kahve kulübesinin duvarlarının ötesinde, rüzgar güçlenerek ılık çalıyor dalgalar yükselmeye devam ediyor. Şu anda beni ilgilendirmesi gereken binlerce şey var: alınması gereken önlemler, çalınması gereken kapılar,

ele alınması gereken endişeler. Ama bu basit an, kasabanın geri kalanı uyanmadan önce sahilde kahvenin tadını çıkarmak, acele edemeyeceğim kadar değerli bir hediye.

Böyle küçük anların değerini bilmeyi öğrendim. Bir yaralanma size bunu öğretir. Yıllarca heyecan, drama ve büyük olaylar için yaşadım. Büyük olayları beklerken kaçırdığım küçük anları sayamazdım bile. Suda, o mükemmel dalgayı beklerken göz ardı ettiğiniz tüm dalgalar gibi. Son zamanlarda, dünyam küçüldüğü için küçük şeylere dikkat etmek zorunda kaldım.

şeylere dikkat etmek zorunda kaldım çünkü dünyam küçüldü. Artık önemli olan bozuk paralar ve küçük tesadüfler, takvimde bir sonraki büyük olaya doğru koşmak yerine her günü olduğu gibi yaşamak.

Artık hayatımı kontrol etme lüksüne sahip değilim. Ve bu canımı yakıyor. Zor zamanlarda her zaman kendi yolumu bulmuşumdur, bir sonraki yarışmanın ama şimdi kesin bir planım, ileriye dönük bir programım yok ve bu beni korkutuyor.

"Peki, planın ne, Zachy?" Aggie tezgaha yaslanarak bana bakıyor.

"Plan yok." Bunu itiraf etmek çok kötü, ama soran Aggie. "Kalacak bir yer için para ödeyebilmek için iş bulmam lazım. Burada bir işin yok, değil mi?"

Aggie'nin şefkatli bakışı beni hem rahatlatıyor hem de incitiyor.

"Keşke yapabilirsem, sevgilim. Mevcut personelim maaşlarını ödemekte zorlanıyorum. Yaz yoğunluğu yaklaşıyor olmasına rağmen..."

"Önemli değil." Aggie'nin mükemmel kahvesinin rahatlığına sığınıyorum. Onun yardım edebileceğini beklemiyordum. Burada ve yakında gelecek misafirleriyle uğraşacak yeterince işi var. Ama iş istemek o kadar ani bir şey haline geldi ki, durduramadan isteğimi dile getirdim.

Bundan nefret ediyorum: arkadaşlarıma borçlu hissetmek, her tanıdığımın iş veya kalacak yer bulmak için potansiyel bir yol olması. Dizim beni yüzüstü bırakana kadar kimseden bir şey istemedim. Şimdi ise tek yaptığım bu gibi görünüyor.

Aggie bir bez alıp tezgâhın üzerine dökülen kahveyi silmeye çalışıyor. Bunu yaparken kaşlarını çatıyor – bu ifadeyi tanıyorum. Onu tanıdığımdan beri bunu yapıyor: Aggie Keats'in Düşünme Kaşlarını Çatma Hareketi. Uyuduğu zamanlar dışında, sessiz olduğu tek an budur. O bir problem çözücü, hayatın sorunlarını çözenlerden biridir. O parlak zihninde bir şeyi düşünüyorsa, çözmeye çalıştığı sorun çoktan geçmişte kalmıştır.

"Biliyor musun Zachy? Kalacak yer arıyorsan, Kieran'ın stüdyosunun yanında bir odası var. Büyük bir fotoğraf işini düzenlemediği sürece geceleri orada olmaz. Katlanabilir bir yatak, küçük bir mutfak ve tuvalet var. Duş ise arka bahçede. Yani çok fazla bir şey yok ama..."

"Evet!" diye aceleyle cevap verdim, çünkü uzun zaman önce gururumu bir kenara bırakıp açık kapıları tercih etmiştim. "Bu harika olur. Ona sorar mısın, Aggs?"

"Daha iyisini yapacağım, bebeğim." Tezgahın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "Ona *söyleyeceğim*. Benimle kal, senin için bir çözüm bulacağız, tamam mı?"

Yüksek sesle bağarmamak için elimden gelen tek şey bu.

Üç

MERRYIN

Saat sabah altı. Vücudum, mahzenden kurtardığım eski, boya lekeli muşambayı ve bir kol dolusu boya tenekesini taşıyarak avlunun bayraklı zeminini geçerken isyan ediyor.

Güne hazırlanmak için yapmam gereken milyonlarca şey var.

Ama hepsi bekleyebilir.

Çünkü *bu* var.

Gün ışığında piyano, dün geceden daha da eski ve yıpranmış görünüyor. Ama toz, kir ve çiziklerin altında, ceviz rengi ahşap parıldıyor. Etrafımı en güzel pembe-altın rengi ışık sarıyor ve her şey taze ve yeni hissettiriyor.

Toz örtüsünün üzerine çapraz bacaklı otururken, kendimi boya kutularıyla çevreliyorum ve yazın St Ives'in renklerini yansıtan bir palet.

Yazın gelen turist kalabalığından kaç bu sabah bu renkleri göreceğim, durup hepsini içlerine çekecek merak ediyorum. Kaç tane nefes kesici gün doğumu kaçırılacak? Wharf Road boyunca kalabalıkta ya da kasaba plajlarında yer bulmak için acele edenler, denizin kaç tane ince renk değişimini görmezden gelecek?

Bu kadar güzel bir yere gelip, onu özel kılan şeyleri nasıl kaçırabilirsiniz?

Burada değil, diyorum kendime, piyanonun karşısında. *Her şeye rağmen sihri görüyoruz.*

Seth önerene kadar piyanoyu boyamak aklıma gelmemişti. Bu sabah zavallı kafası nasıl acaba, uyanmış mıdır yoksa akşamdan kalma hali onu yatağa sığınmaya mı zorlamıştır? Sabah ilerledikten ve ağrı kesici almaya fırsat bulduktan sonra kahvesini götüreceğim.

Dün gece içtiğim tekila pek de iyi bir fikir değildi. Ama piyanoyu boyamak
Öyle.

Peki, ne boyayayım?

Etrafımı saran parlak renkli boya kaplarına minnettarım. Onları aylar önce, avlunun duvarlarını hangi renge boyayacağımı düşünürken satın almıştım. Sonunda, yumuşak bir sarıyı, kaya rengini seçtim. Yaz sonunda adanın etrafındaki uçurum yolunun kenarlarını süsleyen deniz börülcesi çiçekleri. Onları çok seviyorum. Ama kullanılmamış test kapları, sanki parlama zamanlarını beklermişçesine, o günden beri tezgahın arkasındaki rafta duran kutularından beni izliyorlar.

Şimdi onların zamanı
geldi. Ama neyi
boyayayım?

Kafede sabah işlerine başlamadan önce bir saatim var, bu yüzden hemen başlamam gerekiyor. Seth, sevgili Taylor Swift'e atıfta bulunarak çiçekler önerdi, bu da başlamak için iyi bir fikir gibi görünüyor. Belki düşünmek için zamanım olduğunda tasarıma daha fazlasını eklerim.

Saçımı topladığım dağınık topuzdan bir kalem çıkarıp işe koyuluyorum. Piyanonun eski ahşap arka paneline hafif vuruşlar yapıyorum, ışığı yakaladıkları yerlerde gümüş rengi parıltı izler bırakıyorum. Elbette bugün hepsini boyayamayacağım, ama temel tasarımı çizebilirimse mutlu olacağım.

Böylece, kızaran güllerin ve minik papatyaların, deniz pambesinin ve mavi agapanthusların ana hatları belirmeye başlar, boyandıklarında nasıl görüneceklerini düşünerek içim sevinçle dolar. Onları St Ives'da gördüğüm yerleri hayal ederim: duvarların üzerinden tırmanan, eski taşları kaplayan, rüzgârın savurduğu uçurum yollarında tutunan ve beyaz badanalı kulübelere yaslanan. Her gün gördüğüm çiçekler, asla hafife almak istemediğim renkler. Hayatıma ve evime giren bu güzel enstrüman üzerinde yaratıcılığımı sergilemek coşkulu ve özgürleştirici bir duygu. Benim

Yüzüm, gülümsememle birlikte ağrıyor. Günlük hayatımda bu kadar önemsiz, bu kadar önemsiz bir şeyin bu kadar önemli hissettirdiği bir anı hatırlayamıyorum.

Bu, hiç beklemediğim bir haftada gelen bir başka beklenmedik nimet. Ve bu, kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor.

Gerçek şu ki, piyanoyu sadece terk edilmiş olduğu için ya da evime harika bir katkı olacağını düşündüğüm için istememiştim.

Onun yüzünden istedim.

Çocukluğumdan kalma bir yüz, zamanla solmuş ve çatlamış, cebinden cebine dolaşan eski bir fotoğraf gibi. Beni müzikle, umutla ve piyanonun mucizesiyle tanıştıran kişi.

Grant Henderson. Tanıdığım en baba gibi insan.

Dün gece, kafeye döndükten çok sonra, onu tekrar aradım. Bu yere taşındığımdan beri sürekli yaptığım bir şey var: telefonuma kaydettiğim arama, denemek için giderek azalan bir web sitesi listesi. Acı bir boşanmanın ardından tekrar yalnız kaldığımda, nihayet onu aramaya yeniden başlayabileceğimi hissettim. Eski eşim, birlikteyken beni her zaman vazgeçirmeye çalışırdı ve ardından gelen tartışmalar, aramaya cesaret edemeyeceğim kadar şiddetliydi. Ama şimdi bunu neredeyse her gün yapıyorum.

Sorun şu ki, arayacak yer kalmadı. Bunun yerine, aynı aramaları ruhsuz bir monotonlukla tekrarlıyorum ve *bu sefer* bir ilerleme kaydedeceğimi umuyorum.

Grant hayatımda iki yıldan biraz fazla kaldı. Ama hayatımda yarattığı değişim sarsıcıydı.

Penzance çevresinde kiralık evlerde büyüdüm, kendi dertlerine o kadar dalmış bir annenin tek çocuğuydum ki, etrafımdaki fırtınaları neredeyse hiç fark etmiyordu. Babamı hiç tanımadım, sadece annem ona hamile olduğunu söylediğinde ona bir tomar banknot verip Truro'ya kürtaj yaptırmayı için gönderdiğini biliyorum. Annem ise bu parayı bizim için küçük bir tek yatak odalı daire kiralamak için kullandı. Başlangıçta elinden geleni yaptı, sanırım. Ama yıllar geçtikçe, kendi düşünceleri, ihtiyaçları ve içsel çatışmaları, bana ayırabileceğinden çok daha fazla zamanını almaya başladı.

Birçok yönden, çok küçük yaştan itibaren ailemizde yetişkin olan ben olmak zorundaydım. Ve annem Grant ile tanıştığında da durum böyleydi.

Grant, yerel bir barda yönetici olarak çalışıyordu ve bir gece annem çok fazla içtiği için patronu onu evden atmak istediğinde annemi eve kadar geçirdi. Grant'in nezaketi, bir umursamaz kişiden diğerine savrulan, yaralı kalbinde annemin duygularına dokundu. Çok kısa sürede bir araya geldiler ve Grant üç hafta sonra iki çanta, bir kutu kitap ve piyanosunu da yanına alarak annemin yanına taşındı.

O zaman her şey değişti.

O geldiğinde ben yedi yaşındaydım. Sanki tüm Noel ve doğum günü hediyelerim bir anda gelmiş gibiydi.

Okuldaki çocukların babaları hakkında, plajda veya denizde geçirdikleri hafta sonları hakkında, yazın okuldan sonra yedikleri dondurmalar ve Noel'de yaşadıkları parlak, süslerle dolu maceralar hakkında konuştuklarını duymuştum. Grant hayatıma girene kadar bunların ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım.

Penzance sahilinde yürüyüş yapar, sohbet eder, gelgitte koyda küçük balıkları seyrederdik; komşu

Newlyn'deki balıkçıları ziyaret ederek, plajda ateş üzerinde kızartmak için taze yakalanmış uskumru alırdık; ve Grant'in en sevdiği insanları izleme oyunu olan, *kılık değiştirmiş korsanları* aramak için kasabayı keşfederdik. Akşamları, annem akşamdan kalma, üzüntü ya da sadece dünyadan uzaklaşmak için erken yatmaya gittiğinde, Grant piyanosunda ninni ve klasik müzik parçaları çalardı.

En çok sevdiğim zamanlar bunlardı.

Eski bir paçavra halının üzerine oturur, renkleri solmuş kumaş parçaları dökülürken, küçük oturma odamızı dolduran melodilere kendimi kaptırırdım. Müzik, o dar alana renk, hayat ve büyük bir neşe getirirdi. Beni sonsuz geniş okyanuslara, heyecan verici manzaralara ve huzur veren görüntülere götürürdü. Daha önce hiç bulamadığım bir kaçış yolu açardı.

Grant, bizimle geçirdiği son aylarda bana çalmayı öğretti, ancak o zamanlar onun ayrılmasının bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Çaldığı parçalar arasında en sevdiğim, repertuarını çalışırken sık sık çaldığı eski bir İskoç halk şarkısı olan "Time Wears Awa" idi. Melodiyi çok sevdiğim için ona notaları göstermesi için yalvardım.

Sonunda, her zamanki gibi, bana akorları ve melodiyi öğretirken geniş gülümsemesiyle razı oldu ve onu her düşündüğümde hala parlak olarak hatırlıyorum.

Ama sonra, hiç haber vermeden, annem başka birini buldu. Ve

Grant ayrılmak zorunda kaldı.

Bana piyanoyu vermeyi teklif etti, ama annem bunu yaparsa piyanoyu yakacak odun yapacağını söyledi. O'nu ve bizim hayatımıza kattığı her şeyi istiyordu. hayatlar – yok oldu. Ve benim yalvarışlarım ve gözyaşlarım onun kararını değiştiremedi.

O gittiği gün, yatak odamın kirli penceresinden, dizlerimi çeneme sıkıca sararak, dünyam başıma yıkılırken,

Grant Henderson sevgili enstrümanını yol boyunca ve hayatımdan uzaklaştırırken.

Bu yüzden şimdi bu piyanonun tuşlarına dokunamıyorum; bu yüzden varlığı hemen rahatlatıcı olsa da, melodisi çalmak için çok acı verici.

Nedenini çok iyi biliyorum. Onsuz çaldığımda, ona veda etmiş oluyorum.

O ayrılırken veda etmedim, kendi naifliğimle, veda etmemek onun geri dönmesi için bir kapı açık bırakacağını düşünerek. Şimdi piyano tuşlarına dokunmak, o kapıyı çarpıp kapatmak gibi geliyor. Buna hazır değilim – Grant'i aramamın sonsuz çıkmazları her şeyin boşuna olduğunu gösterse bile.

Neredeyse bir saat çalışıyorum, ayrılmak istemiyorum. Ama servis tezgahının üzerindeki saat, tik taklarıyla dakikaları işaret ediyor ve açık kapıdan kafenin sessiz avlusuna yankılanıyor.

Kafemin asistanı Ruthie yakında burada olacak. Saat sekizde açılış için hazır olmak istiyorsak, o gelmeden önce tamamlamam gereken işler var.

İsteksizce kalemimi bıraktım. Taslak tasarım şimdilik elimden gelenin en iyisi. Kurtarılmış enstrümanın üzerinde yakında açacak çiçeklerin gümüş grisi konturları beni gülümsetiyor. Kurtarılmış piyanomun üzerinde.

Bu ses hoşuma gitti.

Boya kutularını topladım, piyanoyu toz örtüsüyle örttüm ve kapağını okşadım, sonra kafeye döndüm.

"Harika görüneceksin," diyorum. "Sadece bekle ve gör."

*

"O nedir?"

Asistanımın ifadesi, ona son bulduğum şeyi gösterdiğimde benimkini yansıtmıyor.

"Bu bir piyano," diyorum, bu kelime kalbimi hafifletiyor.

Ruthie enstrümanın etrafında dolaşarak, onu şüpheli bir kalıntıymış gibi inceliyor. "Onu nereden buldun?"

"Ben bulmadım. Seth ve ben dün gece sokakta bulduk."

Piercingli kaşı avlunun gölgeğine doğru uzanıyor. "Sen ve Seth mi? O sarhoş muydu?"

"Birazcık." "Sen sarhoş muydun?"

"Hayır!" Eski enstrümanın kapağına koruyucu bir el koyuyorum. Avucumun altında ahşap ısınır. "Onu bulmamız bir tesadüf. Kader."

"O bir hurda yığını," diye karşılık verir. "Ve sen onu boyuyorsun?"

"Avluda güzel duracak. Geçen yaz Truro'da gördüğümüz *Play Me* piyanolardan biri olabilir diye düşündüm."

"Yani her gün beş yüz kez 'Chopsticks' çalınacak mı?" Ruthie başını sallar. "Öyle olursa maaşıma zam istiyorum."

Ona gülümserim. "Daha fazla müşteri kazanırsak, bunu karşılayabilirim."

Asistanım hiç ikna olmuş gibi görünmüyor. "Ya da çalmamamız için bize para ödeyebilirler.

Para kazanmanın daha hızlı bir yolu olabilir..."

"Sus," diyorum ve piyanoyu tekrar toz örtüsüyle örtüyorum, sanki kalın tozlu kumaş onu onun aşağılayıcı yorumlarından koruyacakmış gibi. "Çalışmaya başlamalıyız, yoksa hiç müşteri gelmeyecek."

Sabah kalabalığı için kafeyi hazırlamaya başladık, kahve makinesini çalıştırdık, şekerlikleri doldurduk ve her masaya boyalı reçel kavanozlarına taze çiçekler koyduk. Geçen hafta hazırladığım kafe çalma listesini açtım, yaz ruhunu yansıtan rahat ve neşeli şarkılardan oluşan bir koleksiyon. Umarım bu, müşterilerimizin biraz daha kalmasını, belki bir kahve daha sipariş etmesini veya tezgahın üzerindeki cam kubbelerin altında sergilenen cazip keklerden birini tatmasını teşvik eder.

Ya da belki de sadece Ruthie ve beni, mevsimlik kalabalığa hizmet ederken yaz havasında tutacaktır.

Her halükarda, yardımcı oluyor.

Bu sabah nasıl bakarsam bakayım, işler yolunda gidiyor.

Kapıyı KAPALI'dan AÇIK'a çevirdiğimde ilk müşterilerimiz kapıda bekliyorlar. Önümüzdeki sezon için bir başka umut verici işaret.

"Merryn Rowe, kahve hazır mı?" diye soruyor parlak gözlü bir adam, onu içeri alırken.

"Öyle, Jack, ve taze teslimat gelen pain aux raisins'i ilk sen deneyebilirsin."

Jack Dixon bana kocaman bir sarılma verir, sonra geri çekilirken biraz kızırır. "Özür dilerim. Bu sabah kahve ve karbonhidratlara gerçekten ihtiyacım var."

"Bill Brotherson seni meşgul ediyor, değil mi?" diye soruyorum ve siparişini hazırlamak için tezgahın arkasına geçiyorum.

Jack yüzünü buruşturur. "O da var tabii. North Terrace'daki zaman çizelgesi her hafta daralıyor. Şikayet ettiğimden değil tabii."

"Aklımdan bile geçmez."

Jack'in çalıştığı tartışmalı emlak geliştiricisi, oldukça Daha önce kasabada pek popüler değildi, ama proje yöneticisi seçimi son gelişmeler üzerinde şaşırtıcı etkiler yaratmış görünüyor. Bence bunun büyük bir kısmı Jack ile ilgili. Onun rahat tavırlarına ve keskin zekâlı mizahına ısınmayan birini hayal edemiyorum. Kız arkadaşıyla mutlu bir ilişkisi olmasaydı, kasabanın yarısı onun için sıraya girerdi diye düşünüyorum – buraya her geldiğinde müşterilerimin yüzünü güldürüyor.

"Bu işi seviyorum," diyor mutlu bir şekilde. "Ama Bill'e söylemeyin. Bize tüm dönem detaylarını korumamıza izin veriyor, her zamanki gibi her şeyi yıkıp yeniden inşa etme

Bu oldukça şaşırtıcı." "Ona ne yaptın?"

"Belki ona iyi bir etki yapıyorumdur." Kıkırdar. "Ya da belki de bu yerleri sıkıcı *avant-garde* kutularının iki katı fiyata satabileceğini fark etmiştir."

"Daha olası geliyor." Ona ekstra büyük bir seyahat bardağı sıcak, dumanlı kahve verip pasta maşasını uzattım. "Peki, bu pastalardan bir tane ister misin?"

"İki tane olsun. Hayır, *üç tane*. Seren ve Nessie saat 11'de uğrayacaklar. Ness, onsuz bunlardan bir tane yediğimi öğrenirse beni canlı canlı yüzer."

Jack'in ailesinden bahsedilmesi içimi ısıttı. Birkaç yıl önce eşini kaybetmiş ve küçük kızı Nessie'ye bakmak zorunda kalmıştı. Sonra bu kasabanın en sevimli insanlarından biri olan Seren McArthur ile tanıştı ve tanışmaları yerel bir efsane haline geldi. Gwithian Plajı'nda deniz camından yıldızlar yaptılar, ikisi de birbirlerinin kim olduğunu bilmeden yıldızları yaptılar ve tamamladılar... Çok güzel. Ve şimdi onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ben bakmıyorken tanıdık bir kayıp acısı içime sızıyor.

Kalbimin böyle yapmasından nefret ediyorum.

Kimsenin mutluluğunu kıskanmıyorum. Ama deniz camını düşündüğümde, beş yıl önce, denizin kıyısında gerçekleşen başka bir buluşmayı hatırlıyorum. Harbour Beach'in kenarında. İki el, deniz yosunu ve kıyı şeridindeki çakıl taşlarının arasında yarı gizlenmiş, aynı güzel, derin mavi, deniz tarafından yumuşatılmış cam parçasına uzanıyor.

sığ su kenarındaki çakılların arasında yarı gizlenmiş olan aynı güzel parçaya uzanıyor. Hızla başka bir şeye dönüşen ortak bir şaşkınlık ifadesi...

Hayır. Bugün o anıyı yeniden yaşamayacağım.

Bu anı tek bir yere götürüyor ve ben oraya bir daha gitmeyeceğim.

"Üç olsun," diyorum ve Jack'e içinde hala sıcak olan hamur işlerini içeren kahverengi bir kağıt torba uzatıyorum.

"Hayatımı kurtardın." Kartını okuyucuya dokundurarak gülümsüyor. "Pazar günü plaj temizliğine hala var mısınız?"

"Kaçırmam."

"Harika, Seren'e söylerim. Hoşça kal!"

Jack'in gidişini izlerken Ruthie yanıma gelir.

"İşte bu, pasties yediği için yataktan kovmayacağın türden bir adam."

"Ruthie!"

Omuz silkiyor, benim söyleyeceğim hiçbir şeyin onu caydıracağını sanmıyorum. "Peki, başka nerede gözümün pasını silecek birini bulacağım? Buralarda seçenekler çok az, özellikle yazın. Bir emmetle birlikte yaşamadığım sürece – ve bu asla iyi bir plan değil."

"Bu seni daha önce de durdurmadı," diyorum ve kafama atmaya çalıştığı çay havlusunu kaçırmak için eğiliyorum. Ruthie'nin yaz aşkı maceraları iyi biliniyor, asistanım güneybatı ve ötesinde birçok kalbin kırılmasından sorumlu. Üç yıldır ona aşık olan, yan dükkândaki yakışıklı sörf dükkânı sahibini fark etmemesi ne yazık...

Yirmi dakika sonra, sabah telaşı ciddi bir şekilde başlar. yerel halk kahve ve hamur işleri almak için sıraya girerken, erken kalkan turistler de masa beklemek için sıraya girer. Gürültülü ve hareketli bir ortamdır ve bizi ayakta tutar

ayaklarımızı yerinde tutuyor, ama zamanın hızlı geçmesini sağlıyor ve her satıştan memnunum. Yaz, St Ives'daki tüm işletmelerin en çok para kazandığı zamandır – bu gelir, sonbahar ve kışın daha sakin geçen ayları geçirmemizi sağlar.

Ana turistik caddede olmadığımız için, ziyaretçiler bizi daha önce bulmadıkları sürece, kasabanın dolambaçlı arka sokaklarını keşfederken tesadüfen bize rastlarlar. Bu sabah Wharf Road'daki kahve dükkanlarının ve barların ne kadar yoğun olduğunu hayal bile edemiyorum, liman önü ziyaretçilerin ve gününbirlikçilerin çoğunu çekiyor. Bir kez daha, orada bir iş kurmaya gücüm yetmeyeceği için mutluyum. Burası çok güzel ve limanın manzarası St Ives'ın simgesel manzarası, ama yazın sabırsız tatilciler tarafından hiç bitmeyen bir kalabalık oluyor. Yeni işimin ilk yılını atlatabileceğini sanmıyorum, burada olduğu gibi üçüncü yılına kadar dayanabileceğini hiç sanmıyorum.

Saat on buçukta kuyruklar biraz azalır, ben de büyük bir fincana üç shot kahve doldurur, içine iki paket esmer şeker atar ve asistanıma dönerim.

"Beş dakika dışarı çıkacağım."

"Bu His Nibs için mi?" diye sorar, beni çok iyi tanıdığı için.

"Sanırım ona ihtiyacı olabilir."

"Seth Hartley'i düzeltmek için üç shotAmericano'dan fazlası gerekir," diyor Ruthie, sipariş defterini sallayarak beni uğurluyor. "Git. Zavallı kuzuyu hallet. Ben buradayım."

"Teşekkürler, tatlım. Hemen dönerim."

Onu, ünlü milkshake'leriyle genç bir aileye hizmet ederken bırakıyorum. Kafeden çıkarken, onların hayranlık dolu nefesleri kulağıma gelen en güzel ses.

Porthia Surf yan tarafta yoğun. Girişin iki yanında sıralanan rengarenk sörf tahtaları ve bodyboardlar, plajdan yeni çıkmış, saçları ıslak, ayakları çıplak bir grup gencin dikkatini çekiyor. Tişörtler ve dalış kıyafetleri dans ediyor. Dükkanın cumbalı pencerelerinden ve sıra sıra dizilmiş plaj ayakkabıları, kovalar, kürekler ve yengeç avlama makaralarının arasından hafif bir sabah esintisi esiyor. Dükkanın önü ile kaldırım arasındaki sınırdaki *Surf 's Up!* kapı paspasından dükkanın ortasına kadar bir kum izi uzanıyor, tıpkı kasabadaki çoğu Burada iş yapmak, ziyaretçilerin ayakkabıları ve çıplak ayaklarıyla içeri taşıdıkları kumsal kumu ile sürekli bir mücadeledir.

Dışarıdaki parlaklıktan sonra dükkanın loş ışığında gözlerimi kırıştıtararak içeri girdiğimde Seth'ten iz yoktu. Vintage sörf tahtası ile süslenmiş tezgahın arkasında, koyu saçlı bir genç adam elini kaldırdı.

"Selam M. İlaç almaya mı gittin?"

Kahve fincanını havada tutarak yaklaşırken gülümsedim. "Her zamanki gibi, Flynn. Durum ne kadar kötü?"

"Çok kötü dostum. Dün gece ona ne içirdin?" "Tekila. Benim fikrim değildi."

"Seth işin içindeyse asla." "Nerede o?"

"Arkada," diye cevaplar Flynn Rawlins, iki elinin işaret ve orta parmaklarıyla havada tırnak işaretleri yaparak, "*envanter sayımı yapıyor.*"

"Ah." Beklediğimden daha kötü. "Bunu ona götürsem iyi olacak."

"Lütfen. Çünkü yakında homurdanmayı kesmezse, müşterilerimizi korkutup kaçırarak."

Envanter sayımı, bir dizi kutunun üstüne köpük bir sörf tahtası yerleştirilmesiyle yapılıyor ve üzerinde yumuşak bir şekilde inleyen Seth Hartley yatıyor.

"Kahve," diye fısıldıyorum, onun yanıt olarak çıkardığı iniltiye gülümsemeyi zor tutarak. "*Başımдан* nefret ediyorum..."

"Hadi, zavallı şey. Kalk."

"Kalkamıyorum."

"Peki, tüm dertlerini çözecek bu sihirli iksiri istiyorsan, bunu yapmak zorundasın."

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Onun dik durmaya çalışmasını izledim, sonra seyahat bardağını nazikçe minnettar ellerine uzattım. O bir yudum alırken, ben de boogie board yatağının yanına oturdum.

"Piyanoyu boyamaya başladım."

Acıdan gözlerini sıkıca kapatan Seth, gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir ifade takınır. "Öyle mi?"

"En azından tasarımın taslağını çizdim. Bence harika görünecek." "Ne çizdin?"

"Çoğunlukla çiçekler. Böylece Swiftie adlı bir sörf dükkanı sahibi mutlu olacak."

"Ah." Başını omzuma yasladı. "Seni seviyorum. Biliyor muydun?"

"Sen beni sadece kahvem için seviyorsun."

"Bu sabah, evet. Ama kafam beni öldürmeye çalışmadığında, başka birçok nedenden dolayı da seviyorum." Bir gözünü açarak fincanına bakar. "Bu harika, Mer. Teşekkürler."

"Rica ederim. Geri dönsem iyi olacak, Ruthie'yi yalnız bıraktım."

"Sevimli Ruthie bu sabah nasıl?"

"Her zamanki gibi *Ruthie*. Ve hala bekar..."

Bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Ne demek istediğini anlıyorum, Mer, ama kafam beni öldürürken bunu düşünemem bile."

"Bekleyebilir," diye gülümseyerek kabul ediyorum. "Zaten gitmem gerek." "Yoğun bir gün mü?"

"Çok. Seninki?"

Gülmeye çalışırken yüzünü buruşturur. "Bilmiyorum. Bu sabah işleri Flynn yürütüyor. Yakında ayrılacağını biliyor muydun?"

"Öğle yemeğinde mi?"

"Hayır, burayı terk ediyor. Sonsuza kadar."

Bu bir sürpriz. Flynn, üniversiteyi bitirdiğinden beri dört yıldır Seth'in sağ kolu. On altıncı yaş gününde cumartesi günleri çalışmaya başlamış ve bir daha hiç ayrılmamıştı. "Nereye gidiyor?"

"Sörf yarışmaları." Seth'in yüzündeki ifade, Flynn'in kariyer seçimine ilişkin görüşünü açıkça ortaya koyuyor. "Ona bunun aptalca bir oyun olduğunu söyledim, ama o kararını vermiş."

Flynn'in Porthmeor ve Gwithian'daki yerel sörf yarışmalarında yarışmasını izledim. Seth ne derse desin, o çok iyi. Flynn'in annesine göre, yürümeye başladığından beri sörf tahtasına biniyor. Buradaki çocuklar bunu yapıyor, Porthmeor Plajı'ndaki sörf okulu genç sörfçülerin uğrak yeri.

Penzance yerine bu kasabada büyümüş olsaydım, sörf kulübüne gitmeyi çok isterdim. Sorun şu ki, annem sudan nefret ederdi ve beni de sudan uzak tutmak için elinden geleni yapardı.

beni de sudan uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Seth'in acı dolu göz devirmesine rağmen, "O bu işte çok başarılı olacak" diyorum. "*Olacak.*" "Belki. Ben sadece onun burada olmasına çok alıştım. O dükkanı benden daha iyi biliyor

, herkese sörf tahtası satabilir. O olmadan ne yapacağım?" "Okul gecesinde tekila içmeyerek mi?"

Yine inliyor. "Yardımcı olmuyorsun."

"Kahve olduğu sürece, önemli olan tek şey bu." Ayağa kalkıp omzuna hafifçe vuruyorum. "Bu akşam, işimi bitirdikten sonra piyano boyamaya devam edeceğim, istersen sen de gelirsin?"

"Evet, devam et."

"Teşekkürler."

"Zevkle, dostum. Hem, sana yardım ediyorsam, barda geçmişteki günahlarımı tekrarlamam gerekmez, değil mi? Ayrıca, bu sana akşamki açılışlar hakkında tekrar kulak vermen için bir fırsat verecek."

Elbette öyle olacak. Seth, cehennemden çıkmış gibi bir akşamdan kalma olsa bile, beni rahat bırakmayacak.

Onu kahvesini yudumlarken bırakıp, çıkarken Flynn'e veda ediyorum.

Seth'in beni sıkıştırması umurumda değil: akşam saatleri hakkında çok düşündüm. Mantıklı geliyor. Sanırım bunu gerçekleştirmek için sadece bir itici güce ihtiyacım var.

Ve piyanoyu merkez parçası olarak kullanabilirsek, belki de müşterileri çekebilir. Piyanonun hayatıma girmesinin bir başka nedeni de tesadüfidir.

Kafem, nihayet bulutların arasından sızan sabah güneşinde parılıyor. Kaldırımda bir an durup, yukarıya bakıyorum. Bugün her şeyin bu kadar olumlu hissettirmesi hoşuma gidiyor. Bu hissi bir şişeye doldurup, bulutların dağılmadığı ve müşterilerin gelmediği günlerde kullanmak istiyorum.

Böyle bir gün için çok uzun süre bekledim. Mümkün olduğunca uzun süre tadını çıkarmaya kararlıyım.

Ruthie'nin pencereden bana acil bir şekilde işaret ettiğini görünce, içeri girmeden önce tatlı, tuzlu havayı son bir kez daha içime çekiyorum.

Dört

ZACH

Kieran Macklin, bir martı pastayı gözetler gibi beni izliyor.

Bu çok sinir bozucu.

Ama küçük stüdyo daire mükemmel.

Etrafa bakmak için zaman ayırıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu hiç zaman almıyor. Aggie'nin dediği gibi, burası Kieran'ın fotoğraf stüdyosunun yanındaki bir oda ve içinde bir yatak, komodin görevi gören eski bir ahşap sandık, giysi saklama alanı

uzak duvardaki sürgülü kapının arkasındaki bir oyukta tuvalet ve lavabo var.

Stüdyoda, St Ives'ın tüm nüfusu oturmuş gibi görünen yumuşak turuncu kadife bir kanepe ve karşı duvara sabitlenmiş tozlu bir düz ekran televizyon var. Kanepenin arkasında üç mutfak ünitesi var; birinde mikrodalga fırın, birinde su ısıtıcısı ve ekmek kızartma makinesi, sonuncusunda ise tek gözlü elektrikli ocak var. Duş dışarıda, L şeklinde bir tuğla duvarla görüşten korunuyor.

Ama benim için anlamı açısından, The Ritz'deki bir süit odası da olabilir.

Tabii Kieran Macklin Testini geçersen.

Onun bana kaşlarını çatarak bakışını düşünürsek, bu çok zor bir test gibi geliyor. Eğer...

"Gece işi çıkarsa, sen yolumdan çekilmen gerekecek," diyor Kieran, stüdyosunda yavaşça dolaşmamı izlerken.

"Tabii ki."

"Ve burayı gece güvenliği olarak koruyacaksın."

"Seve seve."

"Buradaki ekipmanların değeri on binlerce dolar."

"Harika görünüyor dostum."

"...Ve onlara asla dokunmamalısın. *Asla*." Dirsek, kaburgalarına sertçe çarptığında yüzünü buruşturur.

"Sanki dokunacakmış gibi," diyor Aggie, partnerine somurtarak. "Kabul et Kier, ona ihtiyacın var. Bu veletler buradayken, saatlerce çalışmaya gidemezsin. Sana evde ihtiyacımız var."

Bu, Aggie'nin düşündüğünden çok daha tehditkar geliyor.

Gülümsememi saklıyorum. Bu görüşmeyi mahvedemem. Ya burayı kabul edeceğim ya da sahilde yatacağım.

"Sana engel olmayacağım," diye onu temin ediyorum. "Burada olduğumu bile fark etmeyeceksin.

Ve stüdyonun güvenliğini sağlayacağım. Gerçekten, dostum, bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

Aggie, Kieran'a sert bir bakış atar.

Nefesimi tutarım ve çaresiz görünmemeye çalışırım.

Kieran homurdanır. "Tamam. Yarın taşınabilirsin, ilerledikçe durumu gözden geçiririz."

"*Şimdi* taşınacak ve kutlamak için daha sonra ona akşam yemeği getireceğiz," diye düzeltir Aggie, sesinde korkutucu bir tonla. Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca onunla hiç ters düşmek istemedim; sekiz buçuk aylık hamileyken bunu yapmak ölümcül olurdu. "Değil mi, canım?"

"Ben de bunu önerecektim," diye sinirlenir.

"Ah, ne kadar tatlı, değil mi Zachy?" Aggie, Kieran'ın saçlarını en sevdiği kedi yavrusu gibi okşayarak mırıldanır. "Çocuklarımız en iyi babaya sahip olacaklar."

Kieran kızarır, gülümsemesi tam gaz yelken gibi gerginleşir. Onlar dışarı çıkana kadar nefes almaya cesaret edemem.

Ayaklarımın dibinde duran, taşınmak için sahip olduğum tek eşyaların bulunduğu yıpranmış sırt çantasına bakıyorum. Bir süre, sahip olduğum her şeyi sırtımda taşıyabilmeyi nefret ettim. sahip olduğum her şeyi sırtımda taşıyabilmekten nefret ediyordum. Padstow'daki dairemde bıraktığım eşyaları, kirayı ödeyemeyince vazgeçmek zorunda kaldığım eşyaları özlüyordum. Ama sörf dünyasından ayrıldığımdan beri ne kadar çok yer değiştirdim – ve daha fazla kanepede uyudukça, tüm bu eşyaların yükünden kurtulduğum için daha da rahatladım.

Bunlar sadece *eşya*. Kendine asla vazgeçemeyeceğini söylediğin şeyler, artık koyacak yerin kalmadığında hızla boynuna asılan pahalı yükler haline gelir. Kitaplarımı özlüyorum. Kameramı özlüyorum. Müziği özlüyorum. Yıllarca süren yarışmalardan kalan, yanımda taşıyamadığım için çöpe attığım tüm fotoğrafları özlüyorum. Ama

aç ve uyuyacak bir yere ihtiyacın olduğunda, bu tür şeyler anlamsız hale gelir.

Hala anılarım var ve onlar yaşam alanı gerektirmiyor.

Yine de, yıpranmış kırmızı sırt çantam burada acınacak kadar küçük görünüyor. Yeni evime bakıyorum.

Bunu başarabilirim. Aggie, Kieran'ın beni öldürmesini engellediği sürece.

İş demişken, artık kalacak bir yerim olduğuna göre, para kazanmanın bir yolunu bulmam lazım. Aggie, partnerini bu yer için benden kira almaması için ikna etmiş olabilir, ama yine de yemek yemem lazım.

Stüdyonun dışındaki otoparkta onlara katılıyorum ve Kieran'dan bir anahtar seti ve ılık bir el sıkışma alıyorum. Sonra St Ives'a gidiyorum, hizmetlerimi kullanabilecek bir yer bulmaya kararlıyım. Yürürken, denemek için zihnimde bir liste yapıyorum: Wharf Road boyunca bazen geçici personel ihtiyacı olan barlar, yardımcı arayan birkaç yeni plaj eşyası dükkanı ve becerilerimi takdir edebilecek birkaç sörf dükkanı.

Her gün kullandığım ekipmanla bu kadar yakın çalışmak kolay değil, ama elimden geleni yapacağım. Sörf, gerçekten bildiğim tek şey. Belki de tecrübem işimi kolaylaştıracaktır.

Potansiyel iş yerlerini tek tek dolaşıyorum ve farklı derecelerde nezaketle aynı reddedilme cevaplarını alıyorum. İş aramak için yanlış zaman, yaz sezonu işleri çoktan dağıtıldı. Gittiğim her yerde hikaye aynı.

Pozisyonları bir ay önce doldurduk... Eylül ayına kadar kadromuz dolu... Sezon bittiğinde, Ekim ayında tekrar gelin.

O zamana kadar bekleyemem.

Cornish Bakery'nin önünde duran eski bir sörf arkadaşımla karşılaşıyorum. bir tabak pasto örnekleri ile duruyordu ve kısa bir sohbet ederken birkaç tane yedim. Patronu bakmıyorken bana *bir alana bir bedava* indirim kartı *verdi*, ama cebimdeki bozuk paralarla bile bu ikramı zar zor karşılayabiliyordum.

Boş ver, açım. Aggie bana kahvaltı ikram ettiğinden beri bir şey yemedim. En azından bu akşam yemeğim var. En son ne zaman bir günde üç öğün yemek yediğimi hatırlamıyorum.

Ancak, iş aramam pek iyi gitmediği için bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Ana alışveriş bölgelerini tükettikten sonra, alışılmışın dışında düşünmek zorundayım. Küçük kapalı pazar da sonuçsuz kalıyor; sinemadaki adam sorduğumda sadece gülüyor; Cyril Noall Meydanı'nın Arnavut kaldırımlı avlusundaki dükkanlar ise başka birine ihtiyaç duyulmayacak kadar küçük.

Neden bunun işe yarayacağını düşündüm ki?

Umutsuz ve birdenbire yorgun düşen ben, adımlarımı geri izlemeye başlıyorum. Belki stüdyoda birkaç saat uyuyabilirsem, daha net düşünebilirim.

İş aradığım süre boyunca kalabalıklar artmış, yolları doldurmuş ve limana gitmeye cesaret eden yorgun sürücüler bekletmişler. Gürültü ve kargaşa yorgun beynimin kaldırabileceğinden fazla, bu yüzden eve dönüş yolunda daha yaratıcı olmaya karar veriyorum.

Arka sokaklardan geçerek, daha yoğun yollara paralel zikzak bir rota izliyorum. Bu, şehrin coğrafyasını bilmenin bir avantajıdır – en popüler caddeler ne kadar kalabalık olursa olsun, her zaman onları atlatmanın bir yolunu bulabilirsiniz. Kalabalıktan uzaklaşan dar taş merdivenler, beyaz badanalı eski balıkçı kulübelerinin sıraları arasında kıvrılan küçük sokaklar, şehrin daha popüler bölgelerinin arkasında fark edilmeden geçen yarı parke taşlı arka sokaklar – bunların hepsi, nerede bulacağınızı biliyorsanız, sizin dostlarınızdır.

"Affedersiniz."

Başımı kaldırıp baktığımda, bir kadın birkaç santim uzağımda duruyor. Dar caddeyi çevreleyen binalara bakmakla meşgul olduğum için onun yaklaştığını fark etmemişim. Deniz yeşili bir önlük, turuncu ve beyaz çizgili bir tişört ve diz boyu kesilmiş açık mavi kot pantolon giyiyor. Siyah deri bir bağcıkla asılı olan pirinç yıldız, ışığı yakalayıp köprücük kemiğine yansıtıyordu. Ortasında deniz girdabı gibi bir kıvrım vardı. Saçları, kız kardeşim Elowen'in çalışırken yaptığı gibi, başının arkasında dağınık bir topuz halinde toplanmıştı

. Bu manzara bana ailemi, *evimi* hatırlatıyor: annemizi kaybettiğimizden beri özlediğim bir şey.

"Özür dilerim," diyerek ellerimi özür dilercesine kaldırıyorum.

Soluma doğru hareket ettim, ama o da aynısını yaptı; sağa doğru hareket ettiğimde de aynısı oldu. Utanarak, bir adım daha sola attım ve elimi davetkar bir şekilde uzattım. "Önden buyurun."

Hemen geçip gitmek yerine, bana gülümsüyor. Sanki güneş çıkmış gibi.

Bu tamamen beklenmedik bir şey ve nefesimi kesiyor.

Koyu renkli gözleri parıldayarak yanıma yaklaşıyor. "Dans için teşekkürler."

"Ben... rica ederim..." diyorum.

Ve sonra o gider. Ben ise onun peşinden, sersem bir balık gibi bakakalırım.

Sanırım bu, bu kasabanın her zaman sizi şaşırtma kapasitesine sahip olduğunun kanıtı.

Sarsılmış ama heyecanlı bir şekilde geri dönüyorum ve ileride küçük bir avluya açılan bir kemer fark ediyorum. Renginden etkilenererek ona doğru yürüyorum.

Cumbalı bir dükkanın önünde parlak renkli sörf tahtaları yığını görünüyor. Porthia Surf – bunu daha önce görmüş müydüm? St Ives'da dükkanlar çok çabuk değişiyor, genellikle neredeyse aynı işlerle değiştiriliyorlar, bu yüzden bunu söylemek kolay değil. Ancak bu dükkan umut verici görünüyor ve sörf tahtalarının görüntüsü o kadar güzel ki, içeri girmekten kendimi alamıyorum.

Burası çok kalabalık, tatilciler ve yaz tatili için okuldan çıkan yerel çocuklar giysi rafları ve rafların arasında dolaşıyor. Sörf dükkanlarında en sevdiğim şey bu: evrensel çekiciliği. Parlak renkli markalı sörf kıyafetleri ve bodyboardlar satın alan turistlerin hiçbiri denize girip girmeyeceği önemli değil. Önemli olan hayal. Her kesimden insan buraya geliyor, Porthmeor Plajı'nın koyu krem rengi kumlarına oturup dalgaların üzerinde sörf yapanları izliyor ve "*Ben de yapabilirim*" diye düşünüyor.

Ve işte bonus: *bunu yapamam* bile, doğru ekipmanla yine de sörfçü gibi görünebilirler. Herkes için uygun fiyata.

Cornwall merkezli bir sörf markasıyla ilk sponsorluk anlaşmamı yaptığım zamanları hatırlıyorum. Ürünleri muhteşemdi, yıllardır sörf mağazalarında gözümün kaldığı türden şeylerdi. Yarışmalarda giyip şehirde dolaşmak harika bir duyguydu.

Bana verdikleri ilk kapüşonlu sweatshirt hala duruyor, arkasında beni profesyonel sörfçü olarak tanıtan benzersiz bir baskı var. Tasarımın üzerinde adım ve her şey var. Artık onu pek giymiyorum. Sadece sabahın ilk saatlerinde plajda olduğumda veya kaldığım yerde hava soğuk olduğunda giyiyorum. İnsanların benim...

"Zach Trevelyan!" Bir ses duyuldu ve ben irkildim. "Lanet olası efsane!"

Hayır, şimdi olmaz...

Aalışveriş yapanların eğlenceli bakışları, sesin kaynağını ararken beni selamlıyor. Tanıdığım biri mi? Sesi tanımıyorum, ama bir süredir ortalarda yoktum ve insanları bu kadar çabuk unutmuş olmam korkutucu.

Omuzlarına kadar uzanan koyu renk saçları, okyanus desenli şortu, parlak turuncu yeleği ve yıpranmış Havaianas terlikleriyle, genç, etkileyici kaslı bir adam bana doğru koşarak gelir ve yumruğunu uzatır.

"Merhaba," diyorum, St Ila'ya bu adamın bana adını söylemesi için dua ediyorum. Hafızam en iyi zamanlarda bile pek iyi değildir – *annem hep, "Orada deniz suyu çalkalanıyor*

ama bugünkü olayların ardından hatırlamam imkansız.

"Seni yıllardır pistte izliyorum dostum," diye aceleyle konuşuyor adam. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

"Tanıştığımıza memnun oldum...?" diye cevap veriyorum, boşluğu doldurmasını umarak. "Ö-özür dilerim, Flynn. Flynn Rawlins? Büyük hayranınım."

"Teşekkürler, Flynn."

"St Ives'a ne iş için geldin? Sörf okulunda ustalık dersi mi veriyorsun?"

"Şey, hayır, ben..."

"... Çünkü, *aman Tanrım*, bunun bir parçası olmak için neler vermezdim."

Müşteriler şimdi izliyor, Flynn'in coşkulu övgüsü ilgilerini çekmiş. Aylar önce, bunu çok sevecektim. Ama bugün, bu durum ayak parmaklarımı spor ayakkabılarımın içinde kısıtıyor. Benim buraya öğretmek veya yarışmak için geldiğimi sanıyor. Benim yarışlardan çekildiğimi bilmiyor. Ve bir şekilde, parası olmadığı için bu parlak gözlü, hayranlık dolu genç adama iş istemek zorundayım. Bu, her şeyi milyon kat daha kötü hale getiriyor.

"Hayır, sadece takılıyorum, bilirsin."

Flynn heyecanla başını salladı. "Evet, anlıyorum. Rekabeti kontrol ediyorsun, değil mi? Ve kızları..."

Gülmeye çalıştığımda, kulaklarımda stresin tıslaması gibi gergin bir ciyıklama sesi çıkıyor.

"Sadece rahatlamaya çalışıyorum, kardeşim."

"Evet, evet, tabii. Hey, patronum arkada. Senin burada olduğunu duyunca çok sevinecek! Dükkânımızda sörf tahtası mı? Harika! Burada bekle, onu çağırayım..."

Cevap veremeden, dükkânın içinden koşarak tezgâhın arkasındaki açık kapıya doğru gidiyor.

Bu bir felaket. Patronunu dışarı çıkaracak ve sonra ikisine de artık profesyonel sörfçü olmadığımı ve iş aradığımı söylemek zorunda kalacağım. Daha da kötüsü, Flynn'in yarattığı kargaşa nedeniyle şimdi bir seyirci topluluğu oluşmuş durumda ve içlerinden biri fotoğraf çekecekmiş gibi telefonuyla uğraşıyor...

Bu bir hataydı. Burada iş isteyemem. Yapamam. Bugün yaşadığım reddedilmeden sonra olmaz. Gidip bu çocuğun sörf kahramanlarından birinin hala orada olduğunu, işini yaptığını düşünmesini tercih ederim.

Hızla dışarı çıkıyorum, alışveriş yapanların mırıldanmaları arkamda okyanus dalgaları gibi yükseliyor. Dikkat çekmek istemediğimden

ama cadde birdenbire insanlarla doldu – kameraları, rehber kitapları ve sırt çantaları olan bir Alman turist grubu ve bitkin görünümlü tur rehberleri onları kaldırım taşlarının üzerinden geçirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Onları geçemiyorum – ve şimdi Porthia Surf'ten genç adamın adımı seslendiğini duyuyorum.

Çaresizlik içinde, yan dükkana dönüyorum. Yan tarafta bir şey var gibi görünüyor. Onunla sörf dükkkanı binası arasındaki geçit, girişı kemerli hanımeli ve sarmaşıık gölgesinin altında, kapısı açık. Oraya saklanabilirim, ama ne kadar uzandığını ve çıkmaza çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Orada saklanmaya çalışırsam, bulunabilirim.

Bunun yerine, dükkkanın girişine doğru yöneliyorum ve arkamdan kapıyı çarpıyorum.

Taze kahve ve tatlı hamur işlerinin kokusu hemen burnuma geliyor, sohbetlerin uğultusu sokaktaki sesleri bastırıyor.

Küçük bir kafe.

Dolu, tüm masalar dolu ve dört kişı paket servis yiyecek ve içecek almak için sıra bekliyor. Saklanacak yer yok ve ayakta durmak için bile çok az yer var. Burada beklersem, girişı engelleyeceğim ve biri içeri girmeye çalıştığı anda fark edileceğim.

Kapının cam panellerinden geriye bakıyorum ve sörf dükkkanındaki çocuğu ve daha uzun boylu, daha geniş omuzlu, kızıl bukleli ve baş ağrısıyla mücadele ediyormuş gibi somurtkan bir adamın, yavaş hareket eden tur grubunu gözetlediğini görüyorum.

Beni arıyor.

Gidemem. Kalamam. Burada, kapının yanında, hiç gitmek istemediğim bir kafede sıkışıp kaldım.

"Her şey yolunda mı, sevgilim?"

Tezgahın arkasındaki genç kadın bana gülümsüyor. Kaşında bir halka, tuhaf görünümlü bukleler halinde gökkuşağı rengi saçları ve sol kolunda yürüyen bir kertenkele dövmesi var.

"Merhaba, ben..."

"Burası çok kalabalık, üzgünüm, ama tek kişilik bir masa arıyorsan, avluda küçük bir masa var." Başparmağıyla kafenin arkasını işaret ediyor, kemerli bir kapı açık ve dışarıdan parlak güneş ışığı içeri giriyor.

"Zach? Zach Trevelyan?"

Camın ötesinden adımı çağırıyorlar. Sesler şimdi daha yakın geliyor, sanki kafeye yaklaşıyorlarmış gibi...

"Evet, teşekkürler," diye cevap veriyorum, kafamda hızla bir plan oluşuyor.

Cebimde iki sterlinden az para var – tezgahın üzerindeki elle yazılmış menüdeki fiyatlara bakılırsa, bu yerde bir fincan çay bile alamam. ama eğer meşguller ise bir süre bana gelemeyebilirler. Avludaki bir masada on dakika kadar bekleyip ortalık sakinleşene kadar bekleyebilirim, sonra az önce gördüğüm yeşilliklerle kaplı yan geçitten kaçabilirim.

Yoğun masaların etrafından dolaşarak gün ışığının sıcak parıltısına doğru ilerliyorum ve tatlı küçük avluya çıkıyorum. Burada da masalar dolu, ancak büyük bir nesnenin yanında, altına tek bir ferforje sandalye yerleştirilmiş küçük, yuvarlak bir bistro tarzı masa var. Bu masa, toz örtüsüyle kaplı gibi görünen büyük nesnenin yanında duruyor. Burası rahat bir yer değil ve uzun bacaklarımla bu dar alanda hareket etmek başlı başına bir zorluk. 1,90 metre boyunda olmanın avantajları var, ama kapalı alanlara sığmaya çalışırken bu belirgin bir dezavantaj.

Masanın yanındaki hantal şey burada olmasa ve bacağıma batmasa iyi olurdu.

Bu ne ki?

Ayağımla boya lekeli örtüsünün kenarını yakalayıp kenara çekiyorum ve tozlu bir tekerlek ile zarif şekilli bir ahşap panel ortaya çıkıyor.

Örtünün altındaki şeklin geri kalanına bakınca, aniden farkına varıyorum.

Bir piyano.

Eski, kabul ediyorum. En iyi günlerini çoktan geride bırakmış, kesinlikle.

Ama şüphesiz. Çarşafı yerine geri koyarken kalbim sıkışıyor.

Benimki gibi değil – eskiden sahip olduğum piyano gibi değil. O, krema rengindeydi, ön tarafında sedef çiçek işlemeli soluk renkli ahşaptan yapılmıştı. Ama bu piyanonun bana verdiği acı, bir barda, restoranda ya da sokakta geçtiğim bir evin penceresinde gördüğüm piyanolarda hissettiğim acıyla aynı.

Padstow'daki dairemi kaybetmeyi kabullenmeyi öğrendim. Ama piyanomu bırakmak en zor şeydi. Yıllardır benimle olan piyanomu, altmışlı yaşlarında dünyayı gezmeye çıkıp sonunda Avustralya'ya yerleşen teyzemden miras kalmıştı. Teyzem hayatı boyunca müzik öğretmeni olmuştu ve bana piyano çalmayı öğretmişti.

altı yaşındaydım. Sık sık yarışmalar için evden uzakta olsam da, piyano her zaman beni bekliyordu. Eve geldiğimde, çantalarımı yere attıktan sonra ilk yaptığım şey piyanonun başına oturmak ve bir şeyler çalmak olurdu. Yorgun bedenimdeki düğümler, gerginlik ve ağrılar eriyip gidiyordu...

Bu piyano çalıyor mu?

Sue teyzemin her zaman dediği gibi, *sesi* nasıl acaba?

Her piyano ve her insanın kendine özgü bir sesi vardır, Zachary. Büyü, ikisi bir araya geldiğinde ortaya çıkar. Tuşlar ve sesler, ton ve nefesin aşk evliliği. Bunu bulursan, asla yalnız hissetmezsin.

Onun hatırası, acı tatlı bir gülümsemeyi çağırıştırıyor. Sue bu piyanoyu nasıl değerlendirdi acaba? Hiç aşkını bulmuş muydu?

Gördüğüm kadarıyla oldukça kötü durumda. Üzerindeki boya lekeli toz örtüsü, avlunun iki açık tarafında bulunan kanopinin hava koşullarından çok az koruma sağladığı bu yerde, onu korumak için yeterli değil.

Belki de burayı daha önce işgal eden işletmenin kalıntısıdır? Olabilir.

Kafe oldukça köklü görünüyor. Genellikle, bir Bu kasabada işler yenidir, taze boya ve mobilya cilası kokusu bunu açıkça ortaya koymaktadır. Burada değil.

Piyano çalınmayabilir bile. St Ives'daki bazı işletmeler, estetiği artırmak için eski ve antika mobilyaların yeniden kullanıldığı shabby-chic tarzını seviyor. Bir komşumun dedesinin eski bir piyanonun içini tamamen boşaltıp yerine bir ses sistemi kurduğunu hatırlıyorum. Sue teyze onları asla affetmedi. Böyle bir vandalizm düşüncesi hala tüylerimi diken diken ediyor, ama bu piyano da benzer bir kadere mi mahkum oldu?

Gerçek ne olursa olsun ve enstrümanın beni sakinleştiriyor. Elbette bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, ama sanki burada yalnız değilmişim gibi hissediyorum.

Aptalca,
biliyorum. Ama
kabul ediyorum.

Sue teyze izliyorsa, benden etkileneceğini düşünüyorum.

"Tamam, ne alırsınız?" Tezgâhtaki kadın, sessiz bir ninja gibi masamın yanına geldi. Bunu nasıl yaptı? Ve benden önce servis bekleyen bu kadar çok müşteri varken, buraya nasıl bu kadar çabuk geldi?
?

"Ben... şey... menü almadım," diye cevap veriyorum, ensemden bir sıcaklık hissediyorum.

Kadın içini çekip bir sonraki masaya yöneldi. "Bunu ödünç alabilir miyim, sevgililer? Teşekkürler." Tekrar masama dönüp bana menüyü uzattı. Fiyatlar gözümün önünde dans ediyordu.

"Sadece ay lütfen," diyorum, içimde yükselen paniği bastırarak. Bunu alacak kadar bozuk param yok ve kredi kartımı kullanma riskini de göze alamam.

"Kupa mı, demlik mi?"

Hangisi onu en uzun süre oyalar? Sadece beş dakikaya ihtiyacım var.

"Demlik lütfen. Ve bir tabak bisküvi," diye ekledim, menüdeki seçeneklere göz atarak.

Siparişimi not defterine karaladı ve bana sıkıntılı bir glmsemeyle teşekkür etti.

"Tamamdır. Biraz zaman alabilir, tamam mı?"

"Bugün tek başınasın mı?" diye soruyorum, konuşmayı uzatarak Flynn ve yaşlı görünümlü patronunun aramayı bırakmaları için yeterli zaman kazanmayı umuyorum.

"Patronum her an geri dönebilir." Gözlerini devirir. "Bu sabah süt teslimatı yine yanlış yapılmış, o da Co-op'a gitmiş."

"Yoğun bir gün, ha?"

"Yoğun *bir ay*. Şikayet ettiğimden değil, ama bu emmets..."

Sanki onları az önce hakaret etmemiş gibi komşu masaya mutlu bir glmsemeyle selam verir, sonra sesini alçaltır. "Yemin ederim, sokakta saklanıyorlar, içimizden biri ayrılana kadar bekliyorlar, sonra hep birlikte içeri giriyorlar."

"Ama kasabayı ayakta tutuyorlar," diye cevap veriyorum, her işletme sahibinin aptalca yoğun sezonla ilgili şikayetlerine eşlik eden standart genel ifade. Annem buna *Cornish iyimserliği* derdi: *sonunda bir gülümseme olan kötümserlik gibi*.

St Ives ve Cornish sahil şeridinde yer alan diğer liman kasabaları ve köylerinde yaşıyan herkes, yaz aylarında yerel altyapının kaldırabileceğinden çok daha fazla ziyaretçi gelse de, turistlerin ekonomi için vazgeçilmez olduğunu kabul ediyor. Ancak yine de onların burada olması nedeniyle bir şeyler kaybettiğimizi hissediyoruz. Kış aylarına kadar kasaba bizim değil, tatil evi pazarı nedeniyle evlerin fiyatları o kadar yüksek ki, yerel halkın bu evleri satın alma şansı yok ve ziyaretçiler burayı işgal ederken bizler plajlara, barlara ve sokaklara girmekten mahrum kalıyoruz.

"Kesinlikle yle." Bana küstahça bir gülümseme atıyor, bu da yapmak üzere olduğum şeyi kötü hissettiriyor. "Orada bekle, ben getiririm."

O, masalar ve yemek yiyenlerin oluşturduğu labirentten geri dönene kadar bekledim, sonra mozaik kaplı masada birkaç dakika daha oturdum ve sandalyemden kalktım. Kalkarken elim piyanonun

piyanoyu kapatan kapağa çarpar ve iç tellerden hafif metalik bir iç çekiş sesi gelir.

Bir an için, bu sevimli eski şeyin yanında kalmak istiyorum.

Ama sonra genç kadının bir tencereyi tepsiye koyduğunu görüyorum. Panik içinde, yan geçide açılan boşluktan geçip aceleyle oraya doğru koşuyorum. Sokağa çıkarken arkama bakmaya cesaret edemiyorum, sörf dükkanını geçip Tregenna Hill'e doğru koşarken itip kakıyorum. Yolun Tregenna Kalesi'ne doğru kıvrıldığı zirveye ulaşana kadar koşmaya devam ettim. Yukarı doğru giden yolu takip etmek yerine, tren istasyonu otoparkına ve oradan da plaja inen küçük yolu takip ettim.

Porthminster Plajı'nı çevreleyen yemyeşil bahçelere ulaştığımda, kaçışımdan dolayı ciğerlerim yanarken, kendime yavaşılamama izin veriyorum.

Şimdi masaya geri dönmüş, kaçan uzun boylu adamı lanetliyor olmalı. Belki patronuna anlatır.

Ben de St Ives'in sahibi olduğunu düşünen ve kasabada çalışanlara hor davranan, kibirli bir ahmak daha olacağım. O kadın şakayı, küstah gülümsemeyi ve benim bir emmet olmadığımı kanıtlayan o anı unutacak.

Ama şimdi ben de onlardan biri miyim?

Burada kalıcı bir evim yok, sadece Aggie ve Kieran'ın cömertliğini tüketene kadar kalacak bir yer arıyorum, çünkü bana yardım eden diğer herkese yaptığım gibi.

Hayır. Böyle düşünmemeliyim. Küçük avludaki kafedeki genç kadının benim hakkımda ne düşündüğüne rağmen, bugün güzel bir gün. İyi şeyleri kutlamazsam, kaybolurum.

Bahçelerden geçen yolu kumlu bir yola dönüşene kadar yürüdüm.

Porthminster her zamanki gibi kalabalık, soluk altın rengi güzel kumsal, St Ives'ı ziyaret eden herkesi sonsuza kadar kendine çekiyor. İnsanlar yer kapmak için birbirleriyle yarışıyor, buradan denize kadar uzanan küçük krallıklarda yerlerini kapıyorlar. Spor ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla sıcak kumların üzerinde yürüyorum, havluları, çadırları ve eski moda çizgili rüzgarlıkları atlatarak, hepsini görmezden geliyorum.

Su kenarına vardığımda okyanus soğuktur, ayaklarımın üzerinde nazikçe vuran dalgalar sevdiğim her şeyi hatırlatır. Deniz, her şeyi çözdüğüm yerdir, vücudum suyun enginliğinde küçük ve önemsizdir ve sorunlarım geniş bir perspektife oturuyor. Dizlerime kadar suya giriyorum,

Çevremdeki tatilcilerin bağırışları, kahkahaları ve sevinç çığlıkları, dalgaların ısrarcı, hiç durmayan uğultusu içinde kayboluyor.

Denizde kendimi ve beni ben yapan şeyi buluyorum. Bu hiç değişmedi.

Deniz ve ben, her zamanki gibi hala buradayız. Ben buraya demir attım.

Ait olduğum yer burası.

Ve bu gece uyuyacak bir yerim var. Ve daha sonra

yiyecek bir şeyim. Geri kalanını halletmem gerekiyor.

Beş

MERRYN

"Bir demlik çay. Tam bir demlik! *Ve* bir tabak bisküvi."

Olaydan saatler sonra, Ruthie hala öfkeli. daha fazla süt almak için acil olarak çıktığım yerden döndüğümde, onu tezgahın arkasında öfkeli bir şekilde buldum. Ekstra uzun bir mola ve Carthew Çikolatalı Kekimizin son iki dilimi bile onu sakinleştirmemişti.

"Belki acil bir işi vardı," diyorum, sandalyeleri ters çevirip koltukları kafe masalarının üzerine kaydırarak.

"Belki de *tanrı kompleksi* vardı."

"Ruthie..."

"Peki, sipariş verip sonra ödeme yapmadan kaçmak ne denir?"

"Sadece olan bir şey. Harika bir ticaret gününde küçük bir aksilik." "*Küçük* bir aksilik mi? Ödeme yapmadı!"

"Malzemeleri de almadı. Yani bir demlik çay ve iki poşet çay israf ettik. Büyük bir mesele değil."

Asistanım temizlediği kahve makinesinden bana ters ters bakıyor.

"Onlara karşı çok iyisin, senin sorunun bu, Mer."

"Onlar bizim faturalarımızı ödüyorlar..." diyorum, ama Ruthie öfkeyle konuşmaya kararlı.

"Hepsi aynı: bizi, istedikleri gibi kullanabilecekleri lanet bir tema parkı sanıyorlar. Onlara bağlı geçim kaynaklarımız olabileceğini hiç düşünmüyorlar. Hak iddia eden, kibirli sinekler!"

"Bir fincan çay," diye tekrar ediyorum, asistanımın hala parlayan öfkesini duymazdan gelerek. Onun hayal kırıklığını anlıyorum – bu işte en ufak bir sorun bile çoğu zaman sel kapılarını açabilir – ama bunun üzerinde durmak hiçbir şeye yaramaz.

Ayrıca, bugün iyi ruh halimi korumaya kararlıyım. Sokakta yakışıklı adamla yaptığım garip dans...

Süt almaya gitmek hala beni eğlendiriyor, piyano ve onunla ilgili planlarım hakkında hissettiğim heyecanı daha da artırıyor. O çok sevimliydi – hafifçe kızaran, kumral saçlı, günümün en güzel sürprizi, gördüğüm en mavi gözlere sahipti...

Ruthie'ye ondan bahsedeceğim değil tabii. O sadece bana aitti.

Bu, burada umutla çevrili olduğumun bir başka işareti. St Ives, kalabalığa rağmen bugün umutla dolu görünüyor. Yaz güneşi gibi parlak olan bu pozitifliği seviyorum. Piyano için de fikirlerim var: sadece üzerine ne çizeceğim değil, piyanonun varlığıyla avlunun nasıl dönüşeceği konusunda da.

Piyano, herkesi ve her şeyi çalmaya davet eden, misafirperver bir enstrümandır. Bunu, geçen yaz Ruthie ile Truro'da katedralin yakınında gördüğümüz *Play Me* piyanoda gördüm. Her yaştan, her kesimden insanlar, başkalarının çaldığını dinlemek veya kendileri denemek için enstrümana çekiliyordu. Müzik yeteneği önemli değildi: tek parmakla çalınan melodiler, klavyede yapılan denemeler, titrek bir şekilde hatırlanan melodiler ve kendinden emin, ayrıntılı resitaller yan yana oturuyordu. Harikaydı.

Piyanomuz, Sweet Reverie'yi ziyaret eden herkese aynı açık hoş geldin duygusunu yaşatacak. Onu çalışırken görmek için sabırsızlanıyorum.

Kafeyi temizleyip yarınki işlere hazır hale getirene kadar günlük işlerimi tamamlarım ve asistanım kapının yanında, çıkmaya hazır bir şekilde bekler.

"Piyanoyu boyamama yardım etmek istemediğinden emin misin?" diye soruyorum. "Yardım etmemek daha güvenli" diye cevaplıyor ve kapıyı açarken hafifçe gülümsüyor.

"Benim ruh halimden dolayı piyano bıçaklar ve kafataslarıyla kaplanacaktır."

Asistanımı tanıyorsam, bu çok gerçek bir olasılık olurdu...

Merdivenlerin önündeki zinciri açıp daireme çıkarken içimden gülüyorum. Evimin huzur verici manzarası her zamanki gibi kalbimi hafifletiyor. Başlangıçta iş yerimin üstünde yaşamaya tereddüt etmiştim, tüm saatlerimi aşağıda geçirme isteğinin çok güçlü olacağından ve çok az zaman kalacağından endişeleniyordum. dinlenme zamanı. Ama bu, aldığım en güzel kararlardan biri oldu. Bir günün ardından yorgun düştüğümde, eve sadece on iki adım uzaklıkta olmak büyük bir nimet. Evim küçük, neredeyse hiç depolama alanı yok ve birden fazla kişi olduğunda kalabalık hissettiriyor, ama sakın, rahat ve her zaman misafirperver.

Duvarlarını beyaza boyadım ve deniz renklerinde mobilyalar seçtim – maviler, yeşiller ve griler, arada sırada leylak ve karaçalı çiçeği sarısı dokunuşlarla, bana uçurum yolunun renklerini hatırlatmak için. Eski ahşap kanatlı

pencereleri açtığımda martıların sesini duyuyorum ve onların cıvıltıları durduğunda, uzaktan denizin sesini duyabiliyorum. Küçük bir odun sobası var soğuk aylarda evi sıcak tutuyor ve kalın sıvalı taş duvarlar yazın serin kalmasını sağlıyor. Halılar yerleri kaplıyor, kanepeler ve kurtarılmış koltukta minderler var ve kitaplar önceki sahibinin terk ettiği eski bir kitaplıkta yer alıyor. Burası bir evden daha fazlası; benim sığınağım.

Ve tam da doğru zamanda geldi. Tıpkı piyano gibi.

Hiç beklemediğim bir boşanma süreci ve yıllarca emek verdiğim evimi kaybetmek, atlatamayacağımı düşündüğüm bir darbe oldu. Ama sonra Seth bana bu yerin kiralık olduğunu söyledi – harap durumda ve altı aydan fazla kiracı tutamayan bir yer – ve onun yardımıyla burayı kiraladım.

O zaman bu şansı değerlendirdiğim için çok mutluyum. Akşamları açmak, ihtiyacım olan bir sonraki adım olabilir mi? Sanırım cevabı zaten biliyorum, kararım kenarında, atlamaya hazır.

Duş alıp, plaj temizliği ve dekorasyon için giydiğim eski kıyafetlerimi giydim. Cornish mavisi, parlak

yanlarında turuncu düğmeleri olan, üniversiteden mezun olduğumdan beri her şey için giydiğim tulum. Altındaki tişört, artık tişörtten çok delik olan eski bir grup tişörtü, ama yıllarca yıkayıp giydikten sonra o kadar yumuşak ki ondan ayrılmaya kıyamıyorum. Üstüne, geçen yıl St Ives'daki bir hayır kurumu dükkanında bulduğum ve aşık olduğum pembe ve beyaz çizgili bir gömlek giydim, düğmelerini açtım ve kollarını sıvadım. Sonra en büyük kupamda çay yaptım ve kafeye geri döndüm.

Piyanoyu boyama zamanı geldi.

Bu, bütün gün kendime söz verdiğim bir ödül ve avluya giderken boya malzemelerini toplarken gülümsemeden duramıyorum. Gizlice mutluyum Ruthie'nin bu akşam benimle birlikte gelme davetini reddetmiş olmasına gizlice seviniyorum. Kurtarılmış enstrümanı boyamak bir ayrıcalık gibi geliyor ve bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyorum.

Küçük bir bistro masasını ve sandalyeyi kenara çekip piyanoyu avlu ile ana kafenin arasındaki alana dikkatlice itiyorum. Bu sabah yaptığım eskizlerim Bu sabah yaptığım eskizler, toz örtüsünü kaldırıp piyanonun tekerleklerinin etrafına serdiğimde ışığı yakalıyor ve kalbim yeniden coşuyor. Umut – o harika, çok özlediğim duygu – geri dönüyor.

Enstrümanın dibine yerleşip, uygulayacağım ilk rengi seçiyorum. Yapraklar ve yeşillikler için adaçayı yeşili. Daha sonra, çiçeklerin sıcak Cornish güneşinde güneşleniyormuş gibi görünmesi için daha koyu yeşil vurgular ve beyaz vurgular ekleyeceğim.

Fırçam, eski, zamanın yıprattığı ahşaptan birkaç santim uzakta duruyor. Nefes alıyorum ve nefesimin titrediğini fark edince şaşırıyorum. Boya bir kez uygulandığında geri dönüş yok.

Dün gece kurtardığımız piyano artık kafemin ayrılmaz bir parçası. Kabul etmek garip gelse de, bu enstrümanın benim işim ve benim için yeni bir sayfanın başlangıcını temsil ettiğini hissediyorum. Nedenini açıklayamıyorum, ama bu hissi de inkar edemem.

Son üç yılda, işaretler önemli hale geldi: kutlamaya değer her türlü ilerleme. En dipten başladım, güvendiğim her şey elimden alındı. Titrek adımlarla, santim santim kendimi toparladım ve yavaş yavaş, özenle hayatımı yeniden kurdum. Bu da bir başka ilerleme gibi geliyor.

Cesaretimi topluyorum, elimi sabitliyorum ve işe koyuluyorum.

İlk vuruşlar rüya gibi ilerliyor ve kısa sürede bir saat geçiyor, yapraklar, saplar ve yeşillikler ortaya çıkıyor. Boya, piyanonun zamanla oluşan çiziklerini, çıkıntılarını ve çentiklerini kaplıyor, ceviz rengi ahşap üzerine uygulanan taze renkler nihayetinde tatmin edici bir sonuç veriyor.

"Dükkan!"

Seth, bana katılmaya karar vermesi ihtimaline karşı kilitlememiş olduğum yan geçitten avluya atlar.

"Kafan nasıl?"

"Daha iyi." Gülümser. "Öğleden sonra üçte biten akşamdan kalma hali şaşırtıcı derecede doğru. Başyapıt nasıl?"

"İyi gidiyor."

Piyanoyu dolaşıp bir an durarak çalışmamı inceler. "İyi görünüyor, kuş!"

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Aç mısın?"

Şimdi söylediğine göre, evet, açım. Öğle yemeği telaşı, süt acil durumu ve Ruthie'nin ödeme yapmayan müşteri krizinden dolayı öğle arasında mola veremedim. Midem, bir öğünü atladığım için ne düşündüğünü açıkça belli ediyor. "Çok."

"O zaman Jasmine Garden'a uğramak iyi oldu." Beyaz bir taşıma çantasını kaldırıyor, yanlarından yemek kabı kenarları çıkıntı yapıyor, üstünde ise taze yapılmış karides krakerleri olduğunu bildiğim kahverengi bir kağıt torba var.

"Sen bir yıldızsın!" Diye bağırıyorum ve piyanonun etrafındaki boya malzemelerini bırakarak ayağa kalkıyorum.

"Sanatın için aç kalmana izin veremem."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Ne kadar yiyecek aldın?" diye soruyorum, Seth'in yakındaki masada açtığı paket servis torbasından çıkan çeşitliliğe hayretle bakarak.

"Ne alacağıma karar veremedim, o yüzden canım ne isterse aldım." "Ne kadar açtın?"

O pişman değil. "Açlıktan ölüyordum. Kafamın gün boyu yemek yememi engellediğini düşünürsek. Ve sanırım sen de bana merhamet ziyaretinden ve süt almaya koştuktan sonra bugün öğle yemeğini atladın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ruthie eve giderken uğradı. Sana yemek yedirmeni istedi."

Tanrı asistanımı ve bana gösterdiği özenli ilgisini kutsasın. Ben onun patronu olmam gerekirken, çoğu zaman asıl patronun o olup olmadığını merak ediyorum. Bu çok tatlı bir şey – tabii ona bunu söylediğimde hoşuna gitmeyecektir.

Yine de, yapmam gerektiğini hissederek bir bahane uyduruyorum. Kimsenin, özellikle de Seth'in, kendime bakmadığımı düşünmesini istemiyorum. "Bugün çok yoğundum. Vaktim olmadı."

"Şimdi vaktin var." Masalardan birinden sandalyeyi kaldırıp, şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi Çin yemeği ziyafetinin yanına koyar. "*Otur.*"

Yemeğin görüntüsü ve kokusu beni ikna etmek için yeterli. Beni kollayan arkadaşlarım olduğu için şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum. Bu kasabada bu çok önemli.

Seth bana katılır ve bir süre dostça bir sessizlik içinde yemek yeriz.

"Bugün ünlü alışverişimizi kaçırdın."

"Öyle mi?"

Bir porsiyon daha erişte alıyor. "Profesyonel sörfçü. Görünüşe göre, tesadüfen içeri girmiş. Flynn neredeyse çıldırıyordu."

"O zaman bu dükkan için büyük bir başarı."

"Eğer kalmış olsaydı, öyle olurdu."

Bir hikaye sezdiğim için çatalımı bıraktım. "Tamam, şimdi ayrıntıları duymak istiyorum." "Adam içeri girdi, Flynn ile sohbet etti, dükkanı beğenmiş gibi görünüyordu, ama

Flynn beni çağırmak için arkaya gittiğinde, adam kaçtı." "Kimdi o?"

Seth kaşlarını çatı. "Zach bilmem ne miydi? Çok dikkat etmedim. Kafam çok ağrıyordu, odaklanamadım. Flynn çok üzülmüştü. Adam onun kahramanıymış, sörfçüleri çok seviyormuş.

Bunun arkasındaki nedeni paylaşmak kolay olmadığı için pek kimseye anlatmıyorum. Yıldızın ortasındaki kimera, her zaman kaçabileceğimi , her şeyin üstünde huzur bulabileceğimi hatırlatmak için takıyorum. Son yıllarda, bu yıldız benim tılsımım, krizlerin ötesinde daha iyi şeyler olduğunu gösteren somut kanıtım haline geldi.

Çocukken annemle başa çıkamadığım zamanlarda kendime bulduğum kaçışları temsil ediyor.

O zamanlar beni kurtaran şeyler deniz, yıldızlar ve müzikti, bunları bulabildiğim her yerde. Gençken, kaçmam gerektiğinde yatak odamın penceresinden dışarı çıkıp plaja gider ve yıldızları seyredirdim. Deniz sesi ve ışık kirliliğinden etkilenmeyen muhteşem gece gökyüzü beni sakinleştirir, umut verirdi, doğuştan sahip olduğum hiçbir şeyin yapamadığı şekilde beni manzaraya bağlardı.

Bu yüzden, beni defalarca güvenli limanlara yönlendiren yıldızla piyanoyu onurlandırmam çok uygun.

Düşüncelerim her zamanki gibi Grant'e ve meyve vermesi giderek daha az olası hale gelen arayışa. Belki de piyanonun üzerindeki yıldızla bunu kabul etmek – her ikisi de çocukluğumun sembolleri – yeterli olacaktır.

Belki de piyanonun sesini hayatıma, buraya, kafeme geri getirmek, aramamın doldurmasını umduğum boşluğu dolduracaktır.

"Bu çok havalı görünüyor." Seth fırçasını bırakıp, daha iyi görebilmek için toz örtüsünden kalkar. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

"Ne?" Soluk altın rengi yıldızla son rötuşları yapıp yanına geçiyorum. Harika görünüyor ve desenin etrafındaki hala çıplak ahşap, çiçekleri, yaprakları, deniz kabuklarını ve dalgaları öne çıkarıyor.

Gözlerinin altında yoğun yorgunluk izleri olmasına rağmen gözleri parlıyor. "Çal şunu."

"Seth..."

Ama o elimi tuttu ve beni piyanonun etrafında çekiyor. "Hadi, tam yirmi dört saattir burada ve yeni evinde nasıl ses çıkardığını bile duymadık."

"Bence yapmamalıyız..." Panik içinde aceleyle konuşuyorum. Ne yapmaya çalıştığımı biliyorum ve bunun ardındaki niyeti takdire şayan. Ama tuşlara dokunamıyorum. Her seferinde denedim ve başarısız oldum. Bu gece o kadar mükemmeldi ki, uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum.

Boyalı piyanonun yanına bir sandalye koymuş, benim çalmak için hazır. Ve şimdi serbest eliyle kapağa uzanıyor...

"Dur!"

Seth şaşkınlıkla elimi bırakıyor.

Avlu, bağırışımın son yankısını taşıyor.

Yüksek sesle bağırmak istememiştim ve şimdi en iyi arkadaşım bana bakarken geri adım atıyorum.

"Ne oldu, Mer?"

"Hiçbir şey. Özür dilerim, ben... Saat geç oldu. İkimiz de yorgunluktan bitkin durumdayız. Ve..."

Bence önce boyanın kurummasını beklemeliyiz."

Bana ve piyanoya bakarken gözleri kısılır. "Kapağı boyamadık."

"Çevresini boyadık. Piyanonun yanından..." Zayıf bir şekilde, piyanonun kenarını saran birkaç parlak yeşil sarmaşık yaprağını işaret ederek, onun bu mazereti kabul etmesini umuyorum. "Kapağı kaldırırsak, sarmaşık yapraklarına değecek ve onları lekeleyecek."

"Sanırım..." İkna olmuş gibi görünmüyor, ama elimden gelen tek şey bu. Çünkü geri kalanını nasıl itiraf edebilirim ki? "Ama yarın, tamam mı? Arkadaşları çağırmalıyız. Bu bebeği bira ile vaftiz etmeliyiz."

"Belki." Konuşmayı daha güvenli bir alana çekmek için kolunu sıkıyorum.

"Hadi, geç oldu, yatmamız lazım."

"Lanet olsun, kız! Piyanonun boyanmasına yardım ediyorsun ve beni yukarıya mı davet ediyorsun?" Ben kızardığımda, Seth'in kahkahası boş kafede yankılanır.

"O kadar şanslı olsan iyi olur." Şimdi gülüyorum, utanmış ama en azından başka bir şey hakkında konuşabildiğim için rahatlamış durumdayım.

"Hayır, sonunda birbirimizi öldürürüz," diyor.

Bu doğru. Sık sık bir çift sanılıyoruz ama onu hiç sahip olmadığım kardeşim gibi seviyorum. Ayrıca, kalbinin başka birinde olduğunu biliyorum.

"Tabii ki, bu kafedeki belli *birisi* sana bir teklif yaparsa..." O an kızarıyor. "Dur biraz, Mer..."

"Sadece, sormazsan asla bilemeyeceğini söylüyorum." "Bu benim gitme zamanım."

"Sen ve Ruthie birlikte harika olurdunuz," diyorum, ne yaptığımı çok iyi bilerek.

"Tamam, ben gidiyorum! Hadi bakalım!" Beklendiği gibi, gizli aşkından bahsedilince Seth, kafeden çıkmadan önce yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur.

O gittikten sonra, bir sessizlik çöktü. Bundan memnunum: yaptığımız işten heyecan duyuyorum ama bu gece geri dönen anılar ve düşünceler beni yordu. Belki şimdi piyano bitti ve müşterilerime gösterebilirim, bu da geçmişimdeki hayaletleri yatıştıracaktır. Belki o zaman sadece Grant'i ve çocukluğumun o kısa istikrarlı dönemini hatırlayabilir ve bu anıya her zaman eşlik eden geri kalanını unutabilirim.

Dikkatlice piyanoyu, yerleştirmeye karar verdiğim yere, yan geçidin girişinin karşısına, duvara yaslayarak. Yer açmak için avludaki birkaç masayı kenara çekiyorum. Rüya gibi uyuyor. biliyordum.

Belki haftada birkaç gece açmalıyım. Yeni saatleri karşılamak için daha fazla personel ödemek zorunda kalsam bile, ekstra gelir kesinlikle işime yarayabilir. Piyanoyu kalıcı yerinde görmek, onu sergilemek istememi sağlıyor. Akşamları açık olmak, müzik eşliğinde daha uygun olur ve tapas tarzı bir menü sunarsak, gündüzleri sunduğumuz menüden çok da farklı olmaz. Müşterilerimize kendi içeceklerini getirmelerini de teklif edersek, Sweet Reverie akşamları gelenler için cazip bir mekan haline gelebilir.

Birinin piyanonun başında oturduğunu, bazı misafirlerin etrafında toplandığını ve benim de Akdeniz'den esinlenerek hazırladığım lezzetli atıştırmalıkları küçük tabaklarda servis ettiğimi hayal ediyorum. Yaz gecelerinde, müzik, kahkahalar ve sohbetlerin eşlik ettiği, lezzetli yemeklerin sunulduğu Sweet Reverie, bulunmak için mükemmel bir yer olabilir.

Yarın bazı maliyet hesaplamaları yapacağım, belki Seth'e de danışmak için bundan bahsedeceğim.

Ama bu gece değil.

Boya malzemelerini toplarken, yeni yerleştirildiğim güzel, çiçeklerle süslenmiş piyanoma son bir kez bakıyorum, sonra avludaki beyaz ışık dizilerini kapatıp yatmaya gidiyorum.

avlu üzerindeki beyaz ışık dizisini kapatıp yatmaya gittim.

Altı

ZACH

Günün ilk ışıkları Kieran'ın stüdyosuna doluyor, altın rengi bir ışık şeridi beyaz fayanslı zeminden saat beşte oturduğum sandalyeye kadar uzanıyor. beşten beri oturduğum sandalyeye doğru uzanıyor.

Uyuyamadım: Günün adrenalini vücudumdan ayrılmak istemiyordu, gece saatleri geçip giderken uzuvlarım ve zihnim huzursuzdu. Yatağın altında eski bir Daphne Du Maurier derlemesi buldum, büyükannemin çok sevdiği, posta kitap kulüplerinin ürettiği türden bir şey. Oldukça kalın bir kitap, ama son geçici evimin çok sessiz ve hala alışık olmadığım ortamında, varlığı bana rahatlık verdi.

Gerçek şu ki, işlerin ters gitmesini bekliyorum.

On iki ay önce, bu durum için kendime gülerdim.

her zaman cesur umutları olan, karşılaştığım her şeyin benim lehime sonuçlanacağına dair akılsızca bir inancı olan kişiydim. Ve belki de bu saçma sapan özgüvenim iyi şeylerin ortaya çıkmasını sağladı. Çünkü yıllarca çoğu akli başında insanın çekineceği durumların etrafında dans ettim. Kaçındığım pislikler, kıl payı kurtulduğum tehlikeler, sörf arkadaşlarımdan benim şanslı olduğuma inanmasına neden oldu.

Bunun bir gün başıma geleceğini bilmeliydim.

Jamaica Inn kitabının sayfasını kıvrarak okuduğum yeri işaretledim ve kitabı, hala gerçek olup olmadığından emin olmadığım saksı palmyesinin yanındaki küçük sehpa bırakıttım.

Uykusuzluktan gözlerim ağrıyor. Onları ovma sadece bu gerçeği teyit ediyor.

Dün gecedan beri şarjda olan kitabın yanındaki telefonumun ekranına dokunuyorum: Saat 7.10. Artık yatağa dönmenin bir anlamı yok.

Dün gece ayrılmadan önce Kieran, bu sabah üzerinde çalışacağı bir projesi olduğunu ve saat sekizde iş başında olacağını söyledi. Mümkün olduğunca çabuk ortadan kaybolmalıyım. Aggie'nin benim burada kalmamı sağlamak için ona baskı yaptığını biliyorum, ama

bu durumun ne kadar riskli olduğunun çok iyi farkındayım. Dün gece, liman kenarındaki odun fırınlı pizza kamyonundan aldığımız paket servisi yerken, Kieran'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Aggie onu benim güvenilir olduğuma ikna ettiğini düşünüyor olabilir, ama onun hiç de ikna olmadığını anlayabiliyorum.

Sandaletlerimi kapı paspasından almaya gittiğimde, ilerinden birinde katlanmış yirmi sterlinlik bir banknot ve etrafında el yazısı bir not buldum.

*Yemeğini unutma, Z.
Ve Downalong Bakery'ye gidip Matt'i sor.
Benim gönderdiğimi söyle.
Sana verecek işi vardır.
A x*

Aggie Keats, benim beklenmedik koruyucu meleğim.

O zaman sabahın ilk durağım belli oldu, böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacağım. Kahvaltı yapıp iş hakkında bilgi alabilirim. Beklediğimden daha olumlu hissederek telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp stüdyodan ıkıyorum.

Muhteşem bir sabah. Sakin, iğ nemli ve havada hafif bir serinlik var, zaten parıldayan soluk mavi gökyüzü yaklaşan sıcağın habercisi. Henüz pek turist uyanmamış, bu yüzden kasaba yeniden bize aitmiş gibi hissettiren nadir yaz anlarından biri. Dar sokaklarda turuncu tehlike ışıkları yanıp sönen teslimat kamyonetleri park etmiş, posta arabalarının tekerleklerinin çıkardığı sesler ve kapıların sertçe kapanma sesleri binaların arasında yankılanırken, uzaktan Martıların çığlıkları her şeyin üstüne yükseliyor. şimdi gözlerimi kapatsam bile tam olarak nerede olduğumu bilirim, çünkü kasabanın yollarının ve binalarının benzersiz şekli, sadece onlara özgü bir şekilde havayı şekillendiriyor.

Downalong Bakery, kasabada ikonik hale gelen yerlerden biridir. Sahibini tanımıyorum, ama tek bir büyük vitrinin geçen herkes için ne kadar çekici olduğunu biliyorum. Vitrin, ekşi mayalı ekmeklerden yumuşacık focaccialara, tepside pişirilen keklerden çörekler, pastalar, modaya uygun bükülmüş cronutlar ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük ilekli bezeye kadar raflarca pişmiş lezzetlerle doludur. Kız kardeşim Elowen, vitrine bakarak bile 5 kilo alabileceğini söyler. Tatil için buraya geldiğinde ilk gittiği  yerden biri burasıdır: Street-an-Pol'daki Moomaid of Zennor'dan dondurma, kk St Ives Bookseller'dan kitaplar ve Downalong Bakery'den eline geçirebildiği her şey.

Downalong Bakery'den eline geçirebildiği her şeyi. O buna Kutsal Tatil Üçlüsü diyor.

Onu özlüyorum, çocukken çok yakın olmasak da. Benden on yaş büyük, şu anda Cotswolds'daki

Bu yüzden onu sık sık göremem. Ama "uzaklık sevgiyi artırır" atasözü bizim için de geçerli. Günlüklerimizi uyumlu hale getirmeyi başardığımızda, en güzel zamanları geçiriyoruz.

Son zamanlarda hayatımın ne kadar istikrarsız olduğunu bilmiyorum. Ben de böyle olmasını tercih ediyorum. Belki de hayatım daha istikrarlı hale geldiğinde, iş olanaklarım düzeldiğinde ve gelecekte ne istediğimi belirlediğimde onu arayacağım. O zamana kadar, ayağa kalkmaya odaklanmalıyım.

Taze pişmiş hamur işleri, ekmekler ve tatlılar raflara yerleştirilirken midem guruluyor. Cebimdeki yirmi sterlin bana bir ziyafet vaat ediyor. Bu hissi seviyorum. Bugün, sabahın beşinde olduğundan daha parlak görünüyor.

Fırın yaz boyunca olduğu gibi sabah erken saatlerde açılıyor ve yerel halk işlerine giderken uğruyor, ayrıca az sayıda erken kalkan turistler de , Instagram'da paylaşmak için mükemmel bir kahvaltı hazırlamak üzere şık tatil evlerine götürmek üzere unlu mamuller satın almak için buraya geliyorlar.

Önce siparişimi vereceğim, sonra iş hakkında soru soracağım. En azından henüz kuyruk yok kuyruk yok, ama burayı ve günün ürünleri satılır satılmaz kapanma politikasını bildiğim için, çok geçmeden kuyruk oluşacaktır.

Yine de, iş isteme düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Hadi, kendimi azarlıyorum, yap şunu.

Nefes alıp içeri giriyorum.

Fırın tezgahı küçücük, dar bir alana sıkışmış ve etrafı daha da fazla rafla çevrili, hepsi de iştah açıcı lezzetlerle dolu. Genç bir kadın orada hizmet veriyor, önümdeki müşterilere hizmet ederken esnemelerini bastırmak için elinden geleni yapıyor. Önümdeki müşterilere hizmet ederken esnemelerini bastırmak için elinden geleni yapıyor. Acaba burada yaz boyunca çalışan bir üniversite veya yüksekokul öğrencisi mi diye merak ediyorum. Kasabada yaz boyunca çalışanların çoğu öğrenci – bu yüzden sezon başladığında geçici iş bulmak çok zor oluyor.

Tezgahtan ne alabilirim diye soruyor.

"Biberiye focaccia ve tarçınlı çörek lütfen," diye cevap veriyorum. Kararımı sadece bir saniye önce verdim ve görebildiğim en büyük şeyleri seçtim.

Tarçınlı çörek avucumdan daha büyük, bu yüzden en az iki öğün yiyebilirim; focaccia geniş, kalın ve zeytinyağı ve balla o kadar nemli ki, birkaç gün kolayca dayanır.

Onları benim için kahverengi kağıt torbalara koyuyor, fırının logosu lezzetli içeriğiyle temas eder etmez yağ lekeleriyle kaplanıyor. Parayı verip para üstünü beklerken, fırsatı değerlendirip soruyorum.

"Matt burada mı? Aggie Keats beni gönderdi."

Bilgece bir gülümseme, yüzündeki yorgunluğu silip süpürüyor. "Bir dakika bekleyin, onu çağırayım."

Para üstünü elime sıkıştırıp dükkanın arkasındaki kapıya doğru yürüyor. "Matt! Aggie'nin arkadaşı geldi!"

Şanslı olduğum için arkadaşım olarak adlandırabileceğim bu doğa gücüne bir kez daha sessizce teşekkür ederim. Ben fırın sahibiyle konuşmadan önce bunu benim için halletmiş mi?

Genç garson tezgâhın üzerindeki kapağı kaldırır. "Buradan geçip bekleyin. O geliyor."

Gergin olmama rağmen gülümsüyorum. Bu kutsal yerin tezgahının arkasında durduğumu söylediğimde kız kardeşim çıldıracak.

Bir dakika sonra iri yarı bir adam içeri giriyor. Etkileyici bir sakalı ve bir kolu renkli dövmelerle kaplı, kasları ise her gün yoğurduğu kadar ekmek yoğurmaktan gelmiş olabilir. Unla kaplı koyu mavi kot önlüğünün altında beyaz bir tişört, soluk gri kot pantolon ve boyalı Doc Marten botları giyiyor.

"Sen Zach olmalısın." Gülümsüyor, el sıkışması neredeyse elimi ezip geçiyor. "İçeri gel."

Onu takip ederek alçak bir kapıdan fırın mutfağına giriyorum. Endüstriyel çelik hazırlık masaları ve ekmek ve keklerle dolu fırın rafları küçük alana sıkışmış, başımın üstündeki çürümüş kirişler binanın yaşını ortaya koyuyor ve bir şekilde onu daha da büyümlü gösteriyor.

Hazırlık masalarından birinin yanına bir tabure çekip oturmamı söyledi. "Rahatla. Kahve ister misin?"

"Bir tane lütfen," diye cevap veriyorum ve dar tabureye olabildiğince kendinden emin bir şekilde oturuyorum.

"Ansum." Gülümser ve mutfağın diğer ucundaki kahve makinesine doğru yürür. Altındaki perkolatör sürahisinde zengin, koyu kahve beklemektedir.

Matt iki markalı kupa kahveye doldurur. Biri bana verir, sonra başka bir tabure getirip masaya oturur.

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler," diyorum, kahvenin ve yeni pişmiş ekmeğin kokusu etrafımda inanılmaz derecede lezzetli.

"Aggie işin içindeyse, fazla seçeneğin olmaz." Ben de gülümsüyorum. "Onu üzmemek istemediğin için teşekkürler."

"Hayatımdan daha değerli, Bayan Keats'i üzmemek." Gülüyor ve önlüğünün cebinden bir defter ve kalem çıkarıyor. "Tamam. Ehliyetiniz var mı?"

Hemen konuya giriyor.

"Evet."

"Temiz mi?"

"Evet."

"Hiç minibüs sürdün mü?"

"Yıllar içinde birkaç kez."

"Haftada üç gün teslimat şoförü lazım. Sabah beşinde başlayıp öğlene kadar çalışacaksın, dükkanda işler yoğunsa belki bir saat daha fazla. Saat ücreti şu kadar..." Boş bir defter sayfasına bir rakam karaladı ve bana doğru çevirdi.

Dün ziyaret ettiğim bar veya dükkanlarda alacağımdan daha iyi. "Bana uyar," diyorum, tüm vücudum titriyor olmasına rağmen sesimin çok titrek çıkmamasını umarak.

"Harika. Ag, profesyonel sörfçü olduğunu söylemişti?" "Öyleydi. Dizimi incittim."

"Zor iş, dostum." Matt ciddiyetle başını sallar. "Ben de on sekiz ay boyunca yaptım. Ayak bileğim mahvoldu, yani acını anlıyorum – kelimenin tam anlamıyla."

"Bu yüzden mi pastacılığa başladın?"

"Yapabileceğim tek şey buydu." Kahvesinden bir yudum alır – ağzı asbestle kaplı olmalı, çünkü sabah kahvesinde dilimi yaktım bile. "Sörf ve ekşi maya: tek becerilerim bunlardı. Kernow Bakery'nin bir şubesine katıldım, sakallı ve kurstaki diğer herkesten yaklaşık on beş yaş büyük olmama rağmen fırıncılık çıraklığı yaptım. Sonra kendi mutfağımda başladım, burayı devraldığımda genişledim ve işte buradayız."

"Etkileyici. Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim. Zorlukları anlıyorum. Ayrıca, Aggie Keats senin için kefil oluyorsa, iyi olduğunu biliyorum."

Bu tam da ihtiyacım olan fırsattı. Haftada üç gün tek başına yeterli olmayacak olsa da, dün olduğumdan çok daha fazla burayı hayatta kalma yolunda ilerlemiş durumdayım. Elimde bir iş varken, boşlukları doldurmak için ekstra vardiyalar bulmak daha da kolay olabilir. Başka biri seni işe almışsa, işverenler sana daha çok güvenir.

Nasıl bakarsam bakayım, bu bir ilerleme. "Ne zaman başlıyorum?" diye soruyorum.

"Yarın sabah, saat tam beş. Oh, ve şuradaki sepette hatalı ürünler var. Tam olarak mükemmel olmayan ürünler. Herkesin alabileceği ücretsiz ürünler, gitmeden önce biraz alın."

Ve nimetler gelmeye devam ediyor.

Matt'in elini sıkıp, bana uzattığı büyük kahverengi çantayı alıyorum ve kusurlu sepetten lezzetli atıştırmalıklar topluyorum. Bana hepsi mükemmel görünüyor, ama ben açım ve bir fırının sorumlusu değilim. Sanırım burayı seveceğim.

Fırından çıkıp kasabada yavaşça dolaşıyorum, kahvaltımı kapmak için üzerime atlayan keskin gözlü martıları uzak tutmak için dar sokaklarda kalıyorum. Limanın yanındaki St Ia Kilisesi'nin yanındaki küçük anıt bahçesinde, alçak dalları martıları uzak tutan bir porsuk ağacının altında bir bank buluyorum ve burada takılmayı seven efsanevi beyaz kedi Flakey'e merhaba diyerek kutlama yemeğimin tadını çıkarıyorum.

Bu mükemmel. Artık zamanımı rahatça kullanabilir ve Kieran'ın yoluna çıkmayabilirim . Hala param var ve gün güzel görünüyor. Belki birkaç saatliğine plaja giderim ya da sörf okuluna uğrayıp oradaki arkadaşlarımla görüşürüm. Bugün benim günüm, iş bulma ihtiyacım zaten halloldu.

Güzel bir gün olacak.

Yedi

MERRYN

Sabah telaşı o kadar yoğun ki nefes almaya bile zamanım yok. Ruthie ve ben, hazırlık yaparken ve servis yaparken birbirimizin etrafında dans eder gibi dolanıyoruz.

kahvaltılarını kafe ve paket servis müşterilerimize sunuyoruz. Kahve ve pastırmanın muhteşem kokusu havayı doldururken, kart okuyucunun bip sesi ve kasanın çınlaması duyulabilecek en güzel seslerdir.

Her yıl, yaz sezonu başında insanların bizi bulamayacağından, daha yeni ve daha parlak bir kahve dükkanının ziyaretçileri çekeceğinden endişeleniyorum. En merkezi yerde değiliz, bu yüzden müşterilerimizin çoğu ya bir tavsiye üzerine ya da şehri keşfederken tesadüfen bize rastladıkları için buraya geliyor. Yerel halkın da büyük bir kısmı bize geliyor, ancak çoğunlukla hafta sonları, İngiltere'nin diğer bölgelerinden gelen aile ve arkadaşları olmadığı sürece.

Bu sabah kapıda bekleyen müşteriler ve dolu kafeterya masalarına bakılırsa, bu sezon için endişelerim yersiz gibi görünüyor.

Müşteriler şimdiden avludaki piyanoyu hayranlıkla inceliyorlar. Piyanonun kapağında hâlâ *"DOKUNMAYIN – BOYA ISLAK"* yazan bir tabela duruyor. Bu, kısmen Seth ve benim dün gece yaptığımız tüm çalışmaların bozulmaması için, ama aynı zamanda piyanonun ilk kez çalınmasının büyük açılıшта olmasını istediğim için.

Dün gece, piyanoyu yeni evine resmi olarak karşılayacağım etkinliğin aynı zamanda ilk akşam açılışımız olacağına karar verdim. Bu, ne kadar ilgi olabileceğini görmek için iyi bir test olacak ve resmi olarak başlamadan önce Henüz Ruthie ve Seth'e söylemedim, ama bu bilgi kahvaltı telaşının ortasında kalbimi ateşliyor.

"Bu yıl da açıldığınız için çok mutluyum," diyor, bebeğini kucağında taşıyan bir bayan, siparişini alırken. "Geçen yaz gittiğimiz pek çok yer kapanmış."

"Burada her zaman böyledir," diye cevap veriyorum, gerginliğimi görmezden gelerek. beni geçiyor. Kasabadaki işletmelerin yüksek cirosu sorulduğunda hepimizin verdiği standart cevap bu, ama gerçek şu ki son yıllarda durum daha da kötüleşti. İşler iyi gitse bile herkes bu konuda endişeli. Tatil sezonunda para kazanma baskısı, sürekli artan dükkan kiralari ve sürekli rekabet, çoğu kişi için dayanılmaz hale geldi. İşlerini kapatıp taşınan birçok arkadaş ve komşumu kaybettim. Açık olduğumuz her yıl bir lütuf, bunu asla hafife almamaya kararlıyım.

"Yine de, sizi tekrar ziyaret etmekten mutluluk duyuyoruz." Gülümsüyor, bebek tumbul kolunu kangurudan dışarı uzatıyor. "Ve şansımız yaver giderse, bu bebek daha nice ziyaretler yapacak!"

Ruthie tepsiyi kadının masasına götürür ve ben sıradaki müşteriye gülümserim.

"En iyi çayından bir demlik ve çift kızarmış ekmek lütfen," diye bağırır Lou Helmsworth. O, kasabada bir efsane sayılır, bir iş sahibi ve hemen hemen her topluluk komitesinin lideridir. Bir şeyin yapılması gerekiyorsa, Lou bunu gerçekleştirmek için en iyi seçenektir, her ne kadar sürekli gürültücü olması ve her şeyi gereğinden fazla ciddiye alma eğilimi, onun katılımını hem komik hem de sinir bozucu hale getirse de.

"Seni görmek ne güzel, Lou," derim, büyük bir çaydanlığı sıcak suyla doldururken. "Her şey yolunda mı?"

Yanaklarını şişirir. "Meşgul, meşgul. Karım bana sürekli Lord Lucan diyor çünkü hep ortadan kayboluyorum. Yarın plaj temizliği için sana güvenebilir miyim?"

"Tabii ki."

Lou elini kalbine koyar. "Her zamanki gibi bir meleksin, Merryn. İnsanları temizlik için dışarı çıkarmak gittikçe zorlaşıyor. Sorduğunuz anda hepsi birden meşgul oluyorlar."

"Ben orada olacağım, komşumuz Seth de gelecek." "Harika. Hatta bir sponsor bile bulduk."

"Sponsor mu?"

Lou mutlu bir şekilde başını sallar. "Harbour Beach'te yeni bir bar açılıyor. Ortaklarından biri, eskiden Margie'nin izci grubunun lideri olduğu zamanlarda izciydi. Her şeyi o karşılıyor: çöp torbaları, uygun eldivenler, çöp toplama aletleri, floresan yelekler, her şey!"

"Vay canına, çok etkileyici. Bunu nasıl başardın?"

Gülümser. "İzcilerin gücünü asla küçümseme, Merryn. Ayrıca bu, onun BookyFace sayfası için güzel fotoğraflar çekmesi anlamına da geliyor."

Asistanım tezgaha geri dönerken arkasında bir kıkırdama duyulur. "Peki ya sen, Ruthie?"

"Yarın sabah plaj temizliği var," diye hatırlatırım, o şaşkın bakarken. "Korkma! Şafak sökmeden kendimi sürükleyip başkalarının pisliğini temizlemeye gidiyorum.

Saçmalık mı? Hiç sanmıyorum.

Lou'nun yüzü kızarır. "Gördün mü? Benim karşılaştığım şey bu. Gençlerin tavrı..."

"Alınma Lou, ama bazı insanların yapacak daha iyi işleri var."

"Kasabanın çevresel refahını korumaktan daha mı iyi?" Ruthie bunu düşünür, sonra başını sallar. "Evet."

Lou boş boş bakar.

"Tostuna ekstra tereyağı ister misin?" diye sorarım, konuyu başka yöne çekmek için. "Sanırım bundan sonra buna ihtiyacım olacak."

Lou'nun boş bir masaya doğru kaymasını izlerim, hala Ruthie'nin cevabından şaşkınım, sonra asistanıma dönerim.

"Ne?" der, açıkça pişmanlık duymadan.

"Meşgul olduğunu söyleyebilirdin."

"Lou Helmsworth'u kızdırma fırsatını kaçırmak mı? Asla!"

Yoğun dönem saat 14:30'a kadar sürer, o saatte bir sükunet olur ve nihayet nefes alma fırsatı buluruz. Artık sadece birkaç masa doludur, orada oturan müşteriler oturma fırsatının tadını çıkarıyorlar. Çay ve çöreklerini yavaşça yemeleri beni rahatsız etmiyor çay ve çöreklerini yavaşça yemeleri umurumda değil – kafem hakkında en sevdiğim şeylerden biri, rahat ve misafirperver atmosferi. İnsanların vakit geçirmek insanların vakit geçirmek isteyeceği ve umarım tekrar gelmek isteyeceği bir mekan yaratmak için çok çalıştım.

Akşamları da aynı atmosferi yaratabilecek miyiz? Ruthie'ye buharlı bir fincan çay verirken, cesaretimi topluyorum. "Düşünüyordum da..." diye başlıyorum.

"Her zaman tehlikelidir," diye esprili bir şekilde cevap verdi.

"Komik. Hayır, bazı akşamları açmayı düşünüyorum."

Asistanımın piercingli kaşı kalkar. "Seth sonunda seni ikna etti, değil mi?" "Çok mantıklı konuştu."

"Bu bir ilk." Kaşlarımı çattığımı görünce yumuşadı. "Bu iyi bir fikir. Biz de yıllardır bunu söylüyoruz. Kaç gece yapacaksın?"

"Başlangıçta iki. Cumartesi geceleri ve belki Çarşamba akşamları?"

Bunu düşünürken, tırnaklarıyla bardağına hafifçe vurur. "Müşteriler için kafa karıştırıcı olabilir ama. Çarşamba, perşembe ve cuma nasıl? Buradaki çoğu insan o geceleri çalışıyor. Cumartesi geceleri de olur, ama Wharf Road'daki mekanlarla çok rekabetin olur."

Mantıklı, ama uzun süredir düşündüğüm fikri yeniden değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Korkak tarafım, üç gece çok fazla, risk çok büyük diyor. Ama sonra düzenli müşterilerin buraya çekilme olasılığını düşünüyorum – avludaki beyaz ışıkların altında yazın tadını çıkarırken, masalarda mumlar yanıyor ve piyanodan gelen müzik mekanı ısıtıyor. Bu görüntü inanılmaz derecede güzel.

Çok fazla iş olacak. Yorucu da olacak. Ve insanlar gelmezse mali açıdan da zorlayıcı olabilir.

"Akşam vardiyalarında çalışmak ister misin?" diye soruyorum, her şeyi gözden geçirerek.

"Çarşamba günleri yapamam," diye cevaplar. "Perşembe ve cuma günleri olabilir. Ama gündüz vardiyalarını yapmak için daha fazla personele ihtiyacın olacak. Seni seviyorum Mer, ama tam gün ve gece de çalışmam."

Bunu düşünmediğim için kendime kızıyorum. "Pencerede bir kart asacağım."

Asistanım, sanki ona yük olmuşum gibi derin bir nefes alır. "Cam kartları amatörler içindir. Sana gereken bir *Lou*."

Lou Helmsworth'un bize ilan panosuna asmamız için bıraktığı plaj temizliği posterine başını sallayarak işaret etti. "Harika, Ruthie! Yarın plaj temizliğinde ona sorarım." Biraz eğlenmek için riske girdim. "Tabii ki, yardımcım yanımda olsaydı bu konuyu onunla konuşmak çok daha kolay olurdu..."

Ruthie'nin gülümsemesi anında kaybolur. "Fazla zorlama patron."

Neyse, denemeye değerdi.

Ama en azından artık kesin bir yolum var: yerel desteği artırmak için haftada üç gece üst üste açık kalmak ve yeni personel bulmama yardım etmesi için St Ives'in resmi olmayan Gözleri ve kulakları işe almak.

İlk kez, akşamları açık kalmak gerçek bir olasılık gibi geliyor. Sıfırdan kurduğum işim için atacağım bir sonraki cesur adım. Bu olumlu hissi seviyorum.

İleriye ve yukarıya...

Sekiz

ZACH

Kieran, stüdyoya taşındığımdan beri bana karşı sergilediği huysuz tavırlarına rağmen, sabahın erken saatlerinde yeni bir işe başladığım haberini şaşırtıcı bir şekilde olumlu karşıladı. Hatta, "ara sıra işimi eve getiriyorum" diye şaka bile yaptı, yani stüdyoya gizlice pişmiş ürünler getirip ona ikram ediyorum. Belki de onu memnun etmek için bunu yapmalıyım.

Bu, hayatımı yeniden kurmak için iyi bir başlangıç, ilk adım. Başka neler yapabilirim?

Günün geri kalanını istediğim gibi geçirebileceğim için, kasabada uzun ve tembel bir yürüyüş yapıp Harbour Road'a çıkıyorum. Gelgit çekilmiş, limanı geniş, davetkar, soluk altın rengi bir kum ve yan yana duran bir grup sanki geç saatlerde uyku keyfi yapıyormuş gibi yan yatmış bir grup tekne bırakıyor. Çok güzel ve güçlenen güneşte parıltıyan kumlar, denizden gelen bir siren gibi beni çağırıyor. Direnemiyorum, Smeaton's Pier'in çok ötesindeki dalgaların çağrısı, uzak bir gök gürültüsü gibi beni kendine çekiyor.

Kuma ayak bastığımı ve sahili çaprazlayan parlak renkli demirleme halatlarının arasından yolumu bulmaya çalıştığım anda, kendimi evimde hissediyorum. Burada, şu anda, kimse benim bir ziyaretçi mi yoksa yerli mi olduğumu, tatil için döneceğim bir evim olup olmadığını ya da başımı sokacak bir yerim olması için arkadaşlarımla iyiliğine muhtaç olup olmadığımı umursamıyor. Ben sadece geniş, denizin boşaldığı bir limanın dalgalı kumları üzerinde yürüyen bir adamım. Geçmişim yok, geleceğe dair bir hissim yok. Ben tam burada, tam şu anda, bu anda varım. Ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süredir ilk kez huzur içindeyim.

Bu farkındalık, denize doğru yürürken omurgamı güçlendiriyor, dalgaların üzerinde kırılan beyaz dalgalar, kıvrılırken turkuaz rengine dönüşüyor benim için çok tanıdık ve özlem duyduğum kıyıya doğru kıvrılırken turkuaz rengine dönüşüyor. Hayatımın yarısını denizde geçirdim

– muhtemelen daha da fazlasını. Her şeyi burada çözüyorum; hayatın *sörf öncesi* ve *sörf sonrası* olarak net bir şekilde bölündüğü yer burası.

Oraya geri dönmem gerekiyor. Yakında.

Bugün gelgit çok güçlü. Liman duvarlarının ötesindeki geniş altın kumları dövüyor. Ancak sörfçüler için çok belirsiz. Çok öngörülemez. Dikkat etmezseniz bir anda düşmanınız haline gelebilecek çok fazla enerji var. Deneyimsiz ya da aptal bir iki sörfçü

sörfçü şansını deneyecektir, ama bu aptalca bir oyun.

"Lanet olası Zach Trevelyan!"

Solumdan gelen bir ses, kalbimi okyanustaki bir kaya gibi dibe batırıyor. Tek istediğim deniz kenarında olmak. Ama yine de dönüp bakıyorum, çünkü dalgaların içine dalmadıkça kaçış yok.

Beni karşılayan kocaman gülümseme tüm endişelerimi uçurur. "Jakey!"

Dostum, seni görmek ne güzel!"

Jakey Lowen beni yüksek bir el sıkışmasıyla selamladı, omuzlarımız birbirine çarptı. Onu birkaç yıldır görmemiştim, en son Newquay'deki Fistral Plajı'nda Boardmasters'da görmüştüm. Birkaç ay arayla aynı devreye katıldık ve her zaman aynı yerlerde yarışmasak da aynı yerlerde yarışmasak da, her zaman Birleşik Krallık ve Avrupa'daki sörf buluşmalarında bir araya geliyorduk.

Elbette daha yaşlı görünüyor, şakaklarına uzanan koyu dalgalı saçlarının kenarlarında ilk gümüş rengi izler belirmeye başlamış. Acaba ona nasıl görünüyorum? Son yıllarda cildime kazınan izleri görebiliyor mu?

"Ne zaman şehre geri döndün?" diye soruyor.

"Birkaç ay önce. Birkaç arkadaşımın evinde kalıyorum." "Zor zamanlar, dostum."

"Evet, ama biliyorsun, yeniden ayağa kalkıyorum."

Jakey başını sallar. "Zor iş, ama bence sen başarısın. Geri Dönüş Kralı Trev uzun süre aşağıda kalmaz."

"Teşekkürler," diyorum, sörf arkadaşlarımdan beni yenilmez sandıkları zamanlardan kalma eski lakabımın anılmasına biraz utanarak. "Peki, şimdi ne yapıyorsun?"

"Sörf okulunda öğretmenlik yapıyorum."

Gülüyorum, çünkü o, çocuklara ders vermek isteyeceğini hiç beklemediğim son kişi. Jakey kurallara ve sistemlere hiç uymayan biriydi, her zaman kendi alışılmadık yolunu dalgaların arasında çiziyordu. "Ve sana *izin mi verdiler?*"

"Evet, evet, gül bakalım Trev. Aslında ben onların en popüler eğitmenlerinden biriyim."

"Birkaç yıl sonra senin öğrencilerin sahneye çıktığında, Tanrı bu devreye yardım etsin." Jakey bunu önemsemiyor. "Belki biraz hareketlilik getirirler. Bu arada,

bir dersine gelmelisin. Çocuklara gerçek bir profesyonelin nasıl yaptığını göster."

Eski korku anında geri döner. "Sanmıyorum..."

"Hadi ama Trev, sen bunu başarırsın." Yüzümdeki ifadeyi inceliyor ve ben de paniğimi yüzümden gizlemeye çalışıyorum. "Bu, dizinden mi kaynaklanıyor?"

Her şey dizim yüzünden. Kariyerimi bitiren sakatlıktan önce, yeteneklerimi kimseye göstermekten hiç çekinmezdim, beni korkutan durumlara atılmaktan hiç tereddüt etmezdim. Şimdi bundan kaçamıyor olmamdan nefret ediyorum. Bu yüzden sakatlığımdan beri sörf tahtamla denize açılmadım.

"Yapabileceğimi sanmıyorum,

tamam mı?" "Yine de sörf

yapabiliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Yapabilir miyim? Yapabileceğimi düşünüyorum, ama suya girmedikçe bunu nasıl bilebilirim ki?

"O zaman gel, bizimle takıl. Tam kapasite çalışmaman önemli değil. Dalgaları seviyorsun." Güneş ışığının her dalganın tepesindeki su sıçramalarını aydınlattığı, dalgaların parıldadığı denizi seyrediyor. "Orada olmak istiyorsun, değil mi?"

Bir sörfçüyü kandıramazsınız. İçgüdüleri güçlüdür, kalbinizdeki çekiciliğe karşı koymak imkansızdır, bedeniniz eskisi gibi bu işe uygun olmasa bile.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Aylardır denize çıkmadım." Aslında daha uzun süredir, ama *aylar* daha iyi geliyor.

"O zaman benimle gel. Yakında. Seni tekrar sörf yapmaya götüreceğiz." İkna olmamış gibi görüldüğümde, bana gülümser. "Beş yaşındaki çocuklara ders veriyorum, Trev. Senin için zor olmayacak."

Her şeye rağmen bu beni güldürdü. "Belki."

"Evet! Takvimine yaz, Zachy-boy! Peki, ne iş yapıyorsun?"

Downalong Bakery'de bulduğum işi ona anlatıyorum – Jakey'nin o vitrin düşüncesine gözleri parıldadığında eğleniyorum – ve Kieran Macklin'in stüdyosunda bulduğum geçici evi. "Yine de başka bir şey bulmam lazım – ve hayır, öğretmenlik değil, teşekkürler."

"Zaten seni almazdık," diye şaka yapar ve ben gözlerimi devirince güler. "Limanın yanındaki yeni yeri denemelisin."

"Hangisi?"

Kasabaya bakıp The Sloop pub'ı ve onun arkasındaki Aspects Holidays ofisini işaret etti. "Panjurlarında çizgiler olan yer. Kaçırman imkansız."

Elbette, limanın açıkta kalan kumlarının parıltısının ötesinde onu görüyorum. Ortasında bir kapı kesilmiş, iki kat uzunluğunda bir tahta, tahta, bu bölgenin simgesi olan popüler çanak çömlekler gibi, mavi ve beyaz çizgilerle boyanmış. Tahtaların üstüne asılmış büyük bir afişin üzerinde bir mesaj yazıyor, ama buradan ne yazdığını göremiyorum.

Jakey dirseğimin yanında duruyor. "Görünüşe göre bir bar ve restoran olacak. Eskiden bir galeri ve yanında bir pub vardı. Sahipleri ikisini de satın aldı ve birleştireyorlar."

"Orayı mavi ve beyaza boyamıyorlar, değil mi?"

"Cornishware tarafından dava edilmek istemiyorlarsa, hayır," diyor Jakey gülümseyerek. "Ama paralarını saçıyorlar. Eğer istersen, orada birkaç vardiya çalışabilirsin."

Denize geri dönüyoruz, sohbetimiz sörf dünyasındaki anılarımıza ve birlikte yarıştığımız insanlara geri dönüyor.

sörf turu ve birlikte yarıştığımız insanlarla ilgili anılara kayıyor. Onunla görüşmek harika. Normalliğin bu küçük parçasını görmek bir hediye gibi geliyor.

Ayrılırken – telefon numaralarımızı ve yakında dalgalara atılacağımıza dair sözlerimizi paylaşarak – kumların üzerinden kasabaya doğru yürüyorum. Smeaton İskelesi'nin ucunu dönüp, koyu gri, midye kaplı taş duvarlarını takip ederek kemerlere ve Kitty's Corner'daki ikonik pembe eve doğru ilerliyorum. Sonra yürüyüş yoluna çıkan taş rampadan yukarı çıkıyorum, ters dönmüş kayıklar yatay bir şeref kıtası gibi sıralanmış.

Şimdi görebiliyorum, afişin üzerindeki yazılar yakından net bir şekilde okunuyor.

PENGELLY'S ST IVES'A GELİYOR.

YENİ BAR VE DENİZ ÜRÜNLERİ RESTORANI YAKINDA AÇILIYOR.

Çizgili tahtaların ortasındaki kaba kesilmiş kapıda, kalın, eğik siyah kalemle yazılmış daha küçük bir tabela var:

Bar personeli ve garsonlar aranıyor Esnek vardiyalar mevcuttur İçeriden başvurun.

Bu tam da ihtiyacım olan davet. Bir de geçici giriş kapısının zaten aralık olması.

Hayatım alt üst olana kadar işaretlere hiç inanmazdım. Son zamanlarda ise onları aramaya başladım. Yıllar sonra Jakey Lowen ile tesadüfen karşılaşmam ve onun, geçen gün iş aramak için dolaştığım sırada bir şekilde gözümünden kaçan bu yerden bahsetmesi, göz ardı edilemeyecek kadar çok tesadüf.

Anı yaşa ya da eline ne geçerse onu kap, annem böyle derdi.

Ayakkabılarımdaki kumu silkeliyorum ve çizgili kapıyı dikkatlice itiyorum. Yaşından çok daha eski bir gıcırtyla açılıyor.

İçerisi karanlık. Gözlerim, plajın

Cornish'in parlak ışığının hayali görüntüsü gözlerimden kaybolduğunda, iki eski binanın ortasında yarısı inşa edilmiş, büyük bir kısmı toz örtüsüyle kaplı bir bar görüyorum. Eski bölme duvarının izi, yeni takılmış rulo çelik kirişin üzerinde yükseliyor ve üst katların ağırlığını taşıyor. Toz havada asılı duruyor ve içeri girerken boğazıma kaçıyor.

Bu mekanı yüksek kaliteli yeni bir bar ve restorana dönüştürmek ne kadar sürer acaba? Yaz sezonunda işlerine başlamak istiyorlarsa fazla zamanları yok.

Ama en azından birkaç hafta süreleri varsa, hala işler devam ediyor olabilir.

Barda oturan bir adam, tozlu yüzeyine yayılmış planlardan başını kaldırır.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. İşler hakkında geldim."

"Harika." Ellerini çırparak, kasvetli havaya daha fazla toz yayar, taburesinden atlar ve bana doğru

bana doğru yürüdü. "Siz ilk soran kişisiniz."

"Oh, harika. Ben Zach Trevelyan," diye aceleyle, nezaketimizi hatırlayarak söylüyorum. Adam bana ulaştığında, oldukça sıkı bir şekilde elimi sıkıyor.

"Luke Pengelly. Buranın kurucu ortağıyım. İş ortağım Scott şu anda dışarıda. Bize birkaç sandalye bulayım da sohbet edelim, olur mu?"

Onu hemen sevdim, açık sözlülüğü ve kendine güveni bulaşıcıydı. Barın önünden geçip, yakında mutfak olacak gibi görünen bir alana geçtik. Burası

Downalong Bakery'deki düzenli, paslanmaz çelikten yapılmış mutfaktan çok farklı, ama yaklaşık üç kat daha büyük. Tamamlandığında etkileyici olacağını hayal ediyorum.

Mekanın ortasında metal bir bahçe masası ve iki bistro sandalyesi var. Toz örtüsüyle kaplı bir piyanonun yanında duran benzer bir masa ve utanç verici bir geri çekilme anısı aniden aklımı dolduruyor. Hemen bu düşünceyi bir kenara atıyorum. Bu sefer öyle olmayacak. Buradan kaçmayacağım. Luke'un oturduğumuzda güvenimin aniden düştüğünü fark etmemesi için gülümsemeye çalışıyorum.

Soluk sarı masa üstündeki kağıt yığnını karıştırıyor. "Tamam, öyleyse... Biraz kendimizden bahsedelim. Güneybatı bölgesinde yaklaşık yetmiş beş kişi istihdam eden üç başarılı restoranımız var. Restoranlarımızdan ikisi butik otel olarak geliştiriliyor. Bu restoran öyle olmayacak: onu amiral gemisi restoranımız olarak kurmayı umuyoruz, bu yüzden bu kadar geniş bir alan. Birkaç yıl önce burada bir restoranın ortağıydım ve restoran, işin suçu olmadan kapandığında, pazar uygun olduğunda geri döneceğime yemin ettim." Ben bunu sindirirken, son derece kendinden emin bir gülümsemeyle bana bakıyor.

O çok kurnaz, bundan eminim. Ve iş imparatorluğuna inanıyor. Özellikle de St Ives'ta bu mekanı kurmanın maliyetini düşünürsek. Onda, benim de sahip olmak istediğim türden sorgusuz sualsiz bir inanç ve cesaret var. Acaba yaptığı hiçbir şeyden şüphe duymuyor mu? Kasabada başarısız bir iş geçmişi olmasına rağmen (bu konuda ne derse desin), tekrar denemek için geri dönme konusundaki özgüvenini hiç sarsmamış. Belki onunla birlikte çalışmak, bende de bu özgüveni daha fazla uyandırır.

Tabii işi alırsam.

Konuşması bittiğinde, ellerini kağıt yığnının üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Bana kendinden bahset. Konaklama sektöründe deneyimin var mı?"

"On altı yaşımdan beri barlarda, pub'larda ve restoranlarda çalışıyorum," diyorum, ki bu aslında olduğundan daha çok bir kariyer yolu gibi geliyor. "Üniversiteyi bitirene kadar ve rekabetçi sörf sahnesine adım attığımda, tam zamanlı olarak yarışabilmek için bir sponsor bulana kadar kendimi geçindirdim."

Luke bundan etkilenmiş görünüyor, ancak yüzünden hiç kaybolmayan gülümsemesi, ruh halindeki değişiklikleri anlamayı zorlaştırıyor. "Profesyonel sörfçü mü? Harika. Hala yarışıyor musun?"

Bu geçerli bir soru ama yine de duymak canımı yakıyor. Ayrıca, yarışıyor olsaydım, gerçekten kasabada yeni açılan işyerlerini dolaşıp geçici iş mi arardım?

Onun gülümsemesine uyum sağlamak için gülümsememi daha parlak hale getiriyorum. "Hayır, maalesef. On üç ay önce dizimden sakatlandım. Bu yüzden şimdi iş arıyorum."

O başını sallar – ve ben onun ifadesini okumaya çalışmaktan vazgeçerim. Gülümsemesi her şeyi gizler. "Gündüz ve gece vardiyaları var. Bar işi ve ön büro yemek servisi. Mutfak tecrübeniz var mı?"

"Restoran standartlarında değil," diye itiraf ediyorum. "Küçük kafelerde yemek hazırlamaya ve pub'larda bar atıştırmalıkları hazırlamaya yardım ettim, ama eğitim almadım."

"Anlaşıldı. Referansın var mı?"

Son beş yılda kısa süreli çalıştığım yerlerin sayısını düşünürsek, bu biraz zor olabilir. "Sizin için bir şeyler bulabilirim."

"Tamam. Gündüz mü gece mi çalışmayı tercih edersiniz?"

Gece çalışmak mantıklı olurdu, ama sonra Kieran ve şu anki fotoğraf projesini hatırladım, bu proje için stüdyoda olmam gerekiyordu. "Mümkünse gündüz vardiyası. Ama her ikisini de düşünürüm," diye ekledim, bir anlık korku beni açıklığa kavuşturmaya itti. Luke'un beni işe almaktan vazgeçmesini istemiyordum.

"Başka bir işin veya zaman ayırman gereken bir şey var mı?"

"Haftada üç sabah Downalong Bakery'de çalışıyorum." "Hangi günler?"

"Pazartesi, perşembe ve cumartesi." "Peki saat kaçta bitiyor?"

"Öğlen bir," diye cevap veriyorum, Matt'in yoğun olduklarında fırında bazen fazladan bir saat çalıştıklarını söylediğini düşünerek.

"O zaman muhtemelen onları kaçınmak en iyisi..." Kağıtları çevirerek, zaman çizelgesi gibi görünen, sol sütunda birkaç isim yazılmış, çoğunlukla boş bir tablo bulur. "Haftada üç gün başlayıp, başlangıçta barda çalışıp, gerektiğinde öğle servisinde de yardımcı olmaya ne dersin?"

Örneğin salı, çarşamba ve cuma günleri? Sonra sen de biz de memnun kalırsak, daha fazla vardiya eklemeyi düşünebiliriz."

Bu mükemmel. Yorgun düşeceğim ve dizim bana kızacak, ama bu şekilde çoğu gün çalışmış olacağım.

"Bana uyar," diyorum, sakın kalmaya çalışarak – ve muhtemelen başaramadan.

Bu Kieran'ı mutlu edecek, beni ve beynimi meşgul edecek ve iyi bir para kazandıracak. Bu arada...

"Saatlik ücret ne kadar?" diye soruyorum, bunu daha önce kontrol etmeyi akıl edemediğim için kendime kızıyorum.

"Saatte on üç pound." Bu yeterli!

"Harika. Ne zaman başlamamı istersiniz?"

Luke gülüyor. "İnşaat sahası yerine restoranımız olduğunda. İster inanın ister inanmayın, üç hafta sonra açılıyoruz. Hazırlamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve gecikme olursa, ekibe bu süre zarfında çalıştıkları tüm saatler için ödeme yapacağız. Bu, Scott ve benim kafayı yemememizi sağlamak için olsa bile. kafamızı kaybetmemizi engellemek için olsa bile."

"Bunu yapabilirim."

"Harika. Bilgilerini alayım, seninle iletişime geçeceğiz."

Yakında Pengelly's olacak yerden ayrılırken heyecanlanıyorum.

Bugün, uyanırken hiç beklemediğim güzel şeylerin olduğu bir gün oldu. Bu yeni bir şey ve alışmak biraz zaman alacak. Çok uzun süredir yangınla mücadele ediyorum, her ayrıntıyı beni vuracak potansiyeli açısından inceliyorum.

Eğer bu, umduğum gibi bir dönüm noktası olursa, St Ives'a geri dönmek aylardır aldığım en iyi karar olabilir...

Dokuz

MERRYIN

Sabah saat beşte Porthmeor Plajı'nda buluştuk, küçük ama mutlu bir gönüllü grubu Atlantik'in soğuğuna karşı sıkı giyinmiş. Hava tahmini güneş doğduktan sonra sıcaklığın yükseleceğini söylüyor, ama kimse bize bunu söylemedi. Henüz Porthmeor'a gitmedik. Tate St Ives'ın yanındaki yoldan aşağı inen rampanın tam karşısındaki büyük siyah kayaların yanında toplanıyoruz. St Ives Sörf Okulu binasını geçip plaja varıyoruz.

Vardığımızda, Lou kalkan gibi salladığı klips tahtasındaki öğeleri gürültüyle kontrol ediyor.

"Tamam, adınızı söylediğimde lütfen kendinizi tanıtır," diye bağıyor. "Sonra çöp torbalarını ve çöp tutacaklarını dağıtıp işe koyulabiliriz."

"*Çöp torbaları ve Grabbers* – yeni grunge grubumun adı," diye fısıldıyor Seth yanımda, Lou bana keskin bir bakış attığında gülmemi yazlık fularımın arkasına saklıyorum.

Çocukken hatırladığım okul gezileri gibi hissediyorum, hepimiz görünür olmak için floresan sarı yelekler giydirilmişiz ve sert yüzlü Lou elinden geldiğince bizi kontrol altında tutmaya çalışıyor. Onun ciddiyeti, sabahın erken saatleri ile birleşince, şakalaşma isteği daha da güçleniyor. Boğuk kıkırdamalar ve komplo teorileri

Lou bize çöp torbaları, kalın kırmızı lastik eldivenler ve metal çöp toplama çubukları dağıtırken, plaj temizliği gönüllüleri arasında gülümsemeler dolaşır – tabii ki, seçtiğiniz silaha bağlı olarak, bunlar anında düello kılıçlarına ve ışın kılıçlarına dönüşür.

Şafak sökmeden önceki mavi ışıktaki, soluk kum ayaklarımızın altında neredeyse giydiğimiz yelekler kadar parlak bir şekilde parlıyor. Rüzgar saçlarımızı savuruyor, çekilen gelgitin gürültüsü, birbirimizi selamlarken yaptığımız sohbetle yarışıyor.

Gönüllülerden birkaçını tanıyorum – elbette Seth, bu sabah benim sürekli arkadaşım olacak gibi görünen iyi huylu mızızlığıyla;

Porthgwidden Plajı'ndaki kahve kulübesinin sahibi Aggie Keats, hamile olmasına rağmen etrafta koşturuyor; Lou'nun çeşitli topluluk girişimlerinin her zaman bir parçası olan öğretmen Cerrie Austin; ve Cerrie'nin erkek arkadaşı Tom, Jack Dixon da kız arkadaşı Seren ve muhteşem kızı Nessie ile birlikte burada. Saatin erken olmasına rağmen, Nessie enerji dolu, Jack ve Seren'in etrafında zıplarken rüzgarda koyu renk bukleleri dans ediyor.

Uykusuz bir gecenin ardından yorgunum, akşamki açılışlar için planlar ve olasılıklar beynimde dolaşıp duruyor. Plaj temizliği başladıktan sonra Lou'dan yardım isteyeceğim. Bu düşünce, sabahın erken saatlerindeki esintiden daha fazla beni ürpertiyor. Ancak bu grubun eğlencesi ve neşe potansiyeli, sinirlerime mükemmel bir panzehir oluyor.

"Şimdi, hepiniz başlamadan önce, bu sabahki plaj temizliğinin sponsorlarına büyük bir teşekkür etmeliyiz. Aslında, kullandığınız tüm ekipmanları sağlayan yerel işletmeler

kullandığınız tüm ekipmanı sağlayan yerel işletmeler, yılın geri kalanında plaj temizliklerini sponsor olmayı kabul etti!"

Bu sözler samimi bir alkışla karşılanır. Hepimiz Lou'nun resmiyetine gülüp geçebiliriz, ama onun desteklediği birçok topluluk projesi için fon toplamak için ne kadar çok çalıştığını biliyoruz. Lou, haberinin aldığı tepkiyle adeta parılıyor. Alkışların bir süre devam etmesine izin verdikten sonra, sessizlik için klipsli not defterini kaldırıyor.

"Teşekkürler, hepinize çok teşekkürler. Şimdi hep birlikte, limanda yakında açılacak olan yepyeni restoran Pengelly's'in ortak sahibi, çok cömert Scott Mayfield'a teşekkür edelim..."

Etrafımda alkışlar yükseliyor, ama ben donmuş durumdayım. Seth alkışlamıyor, endişeli bakışları yanağıma sıcak bir şekilde değişiyor.

Harbour Beach'e bakan eski pub'ın etrafındaki inşaat panolarını görmüştüm – ikonik Cornishware çömlekleri gibi mavi ve beyaz çizgilerle boyanmışlardı Cornishware çömlekleri gibi; gözden kaçması imkansızdı. Ama işletmenin bir adı yoktu – ta ki Lou bunu onaylayana kadar.

Pengelly's.

Bu bir tesadüf olabilir. Ama St Ives'ta restoran açacak tek bir Pengelly var.

Üç yıl önce boşanmam kesinleştiğinde kızlık soyadımı geri almadan önce iki tane vardı.

Midemi bulandırıyor.

"O olmayabilir," diye fısıldıyor Seth, şimdi durumu anlamaya başlayan diğer sahil gönüllülerine bakarak.

"Başka kim olabilir ki?" diye fısıldayarak cevap veriyorum.

Son duyduğum kadarıyla, Luke Pengelly Falmouth'ta lisanslı bir restoran açıyordu ve bu restoranın bulunduğu binanın tamamını butik otele dönüştürmeyi planlıyordu. Daha sonra Sennen Cove ve St Just'ta mülkleri ile Neden bu planından saparak buraya geri dönsün ki?

Özellikle de olanlardan sonra.

Eski kocamı son gördüğümde, boşanma belgelerimizi imzalamak için o gün St Ives'ı sevmediğini ve bu kasabadan bir an önce ayrılmak istediğini gizlemedi. Limana bakan The Hub'da buluştuk, avukatlarımız kahvaltılarını yiyorlardı, bizimkiler ise dokunulmamıştı. Birlikte açtığımız restoran umduğumuzdan daha hızlı satılmıştı, bu da satıştan elde edilen fonların boşanmamızın kesinleşmesiyle aynı anda bölüşülebileceği anlamına geliyordu. O sabah *geçici boşanma kararım* gelmişti ve üç yıllık evliliğimizin sona erdiğini belirten kısa cümle, bana hızla gelen bir tren gibi çarptı. Taahhütlerimizi, umutlarımızı ve hayallerimizi sadece formalite olarak gören mahkeme, Luke'un yaptığı gibi hepsini kolayca bir kenara attı. Beni başka biri için terk etmişti: evimizi ve işimizi bırakıp, duygusal ve maddi sonuçlarla başa çıkmam için beni yalnız bırakmış, öfkeli bir ekip aniden işsiz kalmıştı. Binanın satışından elde edilen para, tüm bu korkunç süreçte yaşadıklarımı telafi etmeye yetmedi. 'Herkes teşekkürler,' diyor Scott şimdi, sesi denizden esen rüzgârın şiddetiyle neredeyse duyulmuyor. 'Yardımcı olmaktan mutluluk duyuyoruz

"Herkes teşekkürler," diyor Scott, sesi denizden esen rüzgârın şiddetiyle neredeyse duyulmaz hale geliyor. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyuyoruz. Pengelly's iki hafta sonra açılacak ve umarım hepiniz St Ives'ta kaliteli yemekler ve en iyi içki seçenekleriyle sizi ağırlayabiliriz."

"Öyle diyor," diye mırıldanıyor Seth, yanımızdaki adama bakarak. Onu Adam Seth'in bakışını yakalar ve başını sallar. Diğer bar ve restoran sahipleri de St Ives'ta birkaç yıldan fazla süredir yaşıyorlarsa, şüphesiz benzer tepkiler vereceklerdir. Buradaki insanlar hafızaları güçlüdür: Luke Pengelly'nin ardında bıraktığı karışıklığı hatırlarlar.

"O zaman plaj temizliğine katılıyor musun, Scott?" diye sorar gönüllülerden biri, dostça sorunun ucunda hafif bir alaycılık vardır.

Lou'nun gülümsemesi gerginleşir. Ne olacağını çok önceden tahmin edebiliyorum.

"Scotty'nin gitmesi gereken yerler var," diye aceleyle cevaplar, Scott cevap veremeden. "Hepimiz yeni bir iş kurmanın çılgınlığını biliyoruz, değil mi? Ama eminim onu gelecekteki bir plaj temizliğine ikna edebiliriz, değil mi?"

"Yani, elimizden geleni yapacağız." Scott'ın başını sallaması pek ikna edici değil. "Basınla görüşeceğiz," diyor. "Bu girişimi herkese duyuracağız. Askerleri toplayıp falan."

"Bu arada," diye Lou sözünü keser, "işe koyulmalıyız. Güneş yakında tamamen doğacak ve bu plaj kendi kendine temizlenmeyecek!"

Gönüllüler arasında belirgin bir atmosfer var, temizliğe başlamak için sahile dağılıyoruz. Seth davet edilmeden yanıma geliyor ve ilk birkaç dakika sessizce çalışıyoruz. Onun zamanını beklediğini biliyorum ve bana verdiği bu ara için minnettarım. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, kafam çok karışık. Bu konuda, tüm bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Son üç yıldır, zihnimde eski sevgilimle ilgili düşünceleri kontrol ediyor, karşılaştığım her düşüncüyü bastırıyorum. Onlara yer vermek bana hiçbir fayda sağlamıyor.

En azından fiziksel olarak ondan kurtulduğumu sanıyordum, o bizim St Ives'in güvenli bir yer olduğunu, bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin ettiğini bilmek, burada hayatımın yeni bir sayfasını açmam için bana güven verdi. Ve burada kurduğum hayatı seviyorum.

Bu yer. Başardıklarım, sıfırdan kurduğum kafemle ve onun yarattığı toplulukla gurur duyuyorum. Biz sadece bir işletme olarak ayakta kalmıyoruz, geliyoruz – buradaki yoğun rekabet ve yüksek işgücü devri göz önüne alındığında, bu hiç de kolay bir başarı değil.

Ama her yeni güne Luke'u ve onun beni kolayca terk ettiği kadını görme olasılığıyla başlamak zorunda kalırsam, bu her şeyi değiştirecek.

Artık onu sevmiyorum. Hayat boyu bağlılığını yüksek sesle ilan eden biri tarafından kenara atılmak, içimde kalan tüm sevgiyi öldürmek için oldukça etkili bir yoldu. Ama Luke'u tanıyorum. O gölgelerde saklanan biri değil. Yeni işini ve yeni hayatını, benim nasıl hissedeceğimi düşünmeden, elinden geldiğince sergileyecektir.

"Fazla düşünüyorsun," diyor Seth, ilk çöp torbalarını kayalıklara taşıırken.

"Öyle mi? Buraya bir daha asla dönmeyeceğini söyledi."

"Sözünden döndüğü pek çok şey söyledi." Bu canımı yakıyor, ama doğru. "Bir şey kesin: eğer yordakçısını buraya gönderdiyse, bu bizim onu görmeyeceğimiz anlamına gelir."

O. Başını eğik tutuyor ve bunun çok iyi bir nedeni var. Ayrıca Luke sabah sekizden önce asla yataktan çıkmaz. Bu saatin varlığından haberi bile olduğunu sanmıyorum.

Seth'in çabasını takdir ediyorum, ama ruh halim bellidir ve onun şakaları şakaları bile bunu değiştiremez. Lou'nun "sponsorunun" kimliğini söylemeyi akıl etmediğine inanmıyorum. Kasabadaki herkes ve her şey hakkında neredeyse ansiklopedik bilgiye sahipken, soyadıyla olan bağlantıyı nasıl fark edemedi? Beni ilk olarak Merryn Pengelly olarak tanıdı - kasabadaki çoğu tüccar gibi.

O ismi, o ismi taşıyan hayaletimi hatırlayınca şimdi titriyorum.

"Lou beni uyarabilirdi."

"Evet, uyarmalıydı," diye kabul ediyor Seth. "Ama aylardır plaj temizliği için bir sponsor bulmak için çaresizce uğraşıyordu."

"Bu durumu kabul edilebilir kılmaz." Şu anda mantıksız davrandığımı biliyorum, ama bunu görmezden gelemem. Lou beni tanıyor ve Luke gittiğinde neler yaşadığımı biliyor. "Dün kafeye geldiğinde bir uyarı yeterli olurdu."

Seth, çöp torbasını kayaların yanındaki büyüyen yığına bırakır ve bana yeni bir torba uzatır. "Öyle mi, Mer?"

Onun anlamlı bakışına iç çekerek karşılık veriyorum. "Hayır."

Yavaşça uzaklaşarak çöp toplama işimize devam ediyoruz, bu açıklama yüzünden yapabileceğimiz herhangi bir konuşma da çalınmış oluyor.

Aramızdaki sessizlik beni gerçeklerle yüzleşmeye zorluyor. Gerçek şu ki, Lou'ya kızgınlım çünkü bugün akşam açılışları için personel bulmak için ondan yardım istemeyi planlamıştım. Bu haberi paylaşmak için çok heyecanlıydım, ama Luke'un şehre geri dönmesi haberi tüm heyecanımı çaldı. Luke'un beni yine soyduğunu hissediyorum ve bunu önlemek için eskisi gibi acizim. Son üç yılda ne kadar yol katettiğime baktığımda, bunu her zaman iki şeyle ölçüyorum: ne kadar kendime güvendiğim ve

Bu sabah, o tekrar ortaya çıktı ve bu başarıyı boşa çıkardı.

"Lou'dan daha fazla personel bulmama yardım etmesini istemek istedim," öfkem biraz dinince itiraf ediyorum.

Seth hemen neşelendi. "Yani...?"

"Başlangıçta haftada üç gece," diyorum, arkadaşımın heyecanını fark ederek.

"Çarşamba, perşembe ve cuma günleri, yaz boyunca."

"Harikası!" Seth beni o kadar sıkı bir şekilde kucaklar ki, neredeyse ayaklarım kumdan kalkar. Beni havaya kaldırıp döndürdüğünde, diğer gönüllüler eğlenceli bakışlar atarlar. Karışıklığın ortasında, asla tekrar düşünmek istemediğim soruların ortasında, bu an ani bir aydınlanma olur.

Onun bizi kumda döndürmesine izin veriyorum, heyecanını tuzlu hava gibi içime çekiyorum. Ve o bunu yaparken, kendime bir söz veriyorum. Bu kararın sevincine tutunacağım. Luke Pengelly'nin ya da başka biri – bunu benden çalmak için.

"Personel buluruz," diyor Seth, çabalarından nefes nefese. "Ve Ruthie'nin yapamadığı vardiyaları ben çalışırım."

Bu nazik bir teklif, ama o zaten sörf dükkanını işletmekle çok uğraşıyor.

"Senden bunu isteyemem," diye başlıyorum, ama Seth sözümü bitirmeme izin vermiyor. "Bu yüzden teklif ediyorum. Hadi ama Mer, bu harika olacak. Benim ısrarım olmasaydı bunu yapmazdın." Gülümsemesinde saf bir yaramazlık var.

"Öyle mi?" Lastik eldivenlerimden birini çıkarıp füze gibi salladım.

"Biliyorsun, bebeğim." O da gülümser ve eldivenini çıkarır. "Bu operasyonun arkasındaki beyin tamamen benim."

Oyun nefes almak kadar kolaydır. Eldivenimle onun koluna hafifçe vururum ve sahilde koşmaya başlarım, o da peşimden koşarken eldiveniyle sırtıma vurmaya çalışır ve ben de gülerek kaçırım. Eğilir ve zikzaklar çizerek bazen eldivenin vuruşlarından kaçar, bazen de yakalıyoruz. Arkadaşlarımız eğlenerek izliyor ve destekledikleri tarafa tezahüratlar yapıyor. Sanki yeniden çocuk olmuşuz gibi, gelgitin bıraktığı çakıl taşları ve deniz kabukları üzerinde enerji ve eğlence, güneş ışığı yanıımızdaki dalgaların üzerinden parıldarken, kalbimdeki acıyı silip süpürüyor.

O anda karar veriyorum, buna tutunmalıyım, korkunun bunu benden çalmasına izin vermemeliyim. Luke Pengelly'nin benden alabileceği tek şey, benim ona vermeme izin verdiğim şeyler. O benim geçmişimi ve hayatımın beş yılını aldı. Geleceğimi de almasına izin vermeyeceğim.

On

ZACH

Günün ilk dalgalarını yakalamaya kararlı olduğunuz sabahları erken kalkmak kolaydır.

Sabahın erken saatlerinde, saat beşte işe başlamak, devasa ekmek ve hamur işleri içeren devasa kasaları bir minibüsün içine ve dışına taşımak *acı verir*.

Dizim benden nefret ediyor.

Vücudumun geri kalanı da benden pek hoşlanmıyor.

Minibüs yenidir ve sürüşü rüya gibidir, ama alıştığımından daha geniştir. Ve şafak sökmeden önce, dar ve virajlı Cornwall kırsal yollarında, yeni işverenine ait pahalı bir araçla sürüş yapmak oldukça korkutucu.

Rotam, St Ives'tan Carbis Bay ve Hayle'ye kadar sahili takip ediyor, ardından iç kesimlere doğru Camborne'a, oradan da Mousehole, Newlyn, Penzance ve Mount's Bay'deki Marazion'a iniyor. Kafeler, köşe dükkanları, oteller ve barlar, uğradığım yerleri oluşturuyor. İnsanlar oldukça dost canlısı – güneş doğmadan önce herkesin olduğu kadar dost canlısı. Ve ne kadar çok ziyaret edersem, küçük sohbetlerim o kadar zenginleşiyor.

Bunu seviyorum. Hayatımda yapmak istediğim şey bu değildi, ama şu anda bulunduğum yer de öyle.

Bir haftalık turlarımın ardından, bir tür rutine girmeye başladım. Hatta birkaç ekstra vardiya bile aldım – bir öğleden sonra fırında servis yaptım ve kapanıştan sonra Matt ile birlikte Penzance'daki yerel bir evsiz barınağına satılmamış ekmekleri teslim ettik. Matt benden memnun görünüyor ve ben de yaptığım işi seviyorum.

Kieran da mutlu. En azından benimle ilgili konularda Kieran'ın olabileceği kadar mutlu. Ben vardiyama gittikten sonra stüdyoya çalışmaya geliyor ve ben öğleden sonra üç veya dört gibi çıkıyorum, yani aynı yerde geçirdiğimiz en uzun süre birkaç saat. Aggie düzenli olarak kontrol ediyor,

bu da yardımcı oluyor. Onun benim tarafımda olmasına seviniyorum. Önceden de yeterince korkutucuydu, ama hamilelikle birlikte bambaşka bir korkutuculuk katmanı daha eklendi. Kieran ona karşı gelmekten çok korkuyor ve onu suçlayamıyorum.

Şimdilik bu şekilde idare ediyoruz. Ama bebekleri doğduğunda ve yaz sezonu bittiğinde ne olacağını kim bilir?

Bundan sonra ne olacağını, hayatımın bu yeni bölümünün nasıl olmasını istediğimi düşünmem gerekiyor. Bu yaz mümkün olduğunca çok para biriktirip çalışırken düşünmeye devam edeceğim. Şansım varsa, sezon bitmeden cevabı bulabilirim.

Fırında olmadığım günlerde stüdyoya gitmemek, bulabildiğim her şeyle mümkün olduğunca çok saat geçirmek anlamına geliyor. Birkaç tane yakalıyorum. Royal Square'deki küçük Royal St Ives Sineması'nda film izlemek, dizlerim izin verdiği sürece kasabanın sokaklarında dolaşmak ya da sadece bir termos ve bir kitap alıp St Ives'ın güzel plajlarından birinde oturmak. Yağmurlu günlerde, Porthgwithden Plajı'ndaki Aggie's Place'de kahvemi olabildiğince uzun süre içtikten sonra, kasabada yavaşça dolaşarak dükkanlara girip çıkarım.

Bugün cuma, yani fırına erken gitmeme gerek yok. Ve bu hafta bir kez olsun güneş parlıyor. Her zamanki sokak rotamdan sıkıldığım için, bana biraz tanıdık gelen bir ara sokağı seçiyorum ve nedenini anladığımda birden duruyorum.

Sörf dükkanı. Ve yanındaki küçük kafe.

Burada olmamalıyım. Genç adam beni görürse, ya da daha kötüsü, kafedeki garson kız... Geldiğim yoldan dönüp gitmek için yöneliyorum, ama bir şey beni durduruyor.

Kafeden çıkan bir kadın.

Onu hemen tanıdım. O, sörf dükkanına ve yanındaki kafeye talihsiz ziyaretimi yaptığım gün, kaldırımda garip bir dans yaptığım kişiydi.

Onun kafesi.

En azından çalıştığı kafe.

Elinde, hava koşulları ne olursa olsun, yüzeyinde karmaşık desenlerin kalmasını sağlayan tebeşir kalemle boyanmış bir kara tahta taşıyor.

. Diğer garsonlar gibi sadece burada mı çalışıyor, yoksa burayı mı işletiyor? Bana yaklaşıırken, önlüğünün ön cebinde bir çekiç ve iki tornavida olduğunu fark ettim – bir garsonda görmeyi bekleyeceğim türden aletler değildi. Öyleyse, sahibi mi?

Daha önce kaçtığım yan geçide doğru yürür ve kapının yanında durur. Sonra boyalı tahtayı kaldırır ve doğru yeri bulmak için bir yandan diğer yana hareket ettirir.

Tahtayı yerine kaldırdığında, üzerinde sarı çiçekler ve sarmaşıklarla çevrili, tebeşirle yazılmış bir mesaj görüyorum:

*BÜYÜK AÇILIŞ GECESİ.
BİZİMLE KUTLAYIN!
YENİ MENÜMÜZÜ DENEYİN VE
MERLIN,
YENİ-ESKİ AVLU PİYANOMUZLA TANIŞIN!
CUMARTESİ SAAT 19:00'DAN İTİBAREN*

Piyano. Kendimi yanında saklanırken bulduğum piyano.
Fırıncılık rotamda arabayla dolaşırken,
Yolların sessizliği ve yavaşça ortaya çıkan şafak, düşünmek için mükemmel bir fırsat sunuyordu.

Neden hala aklımda olduğunu bilmiyorum. Yanında çok uzun süre kalmadım, en fazla yirmi dakika sonra kaçtım. Ama içimde açıklayamadığım, atamadığım bir acı yarattı.

Gençlik yıllarımda, piyano bana yaşadığım büyük duygusal dalgalanmaları ifade etmenin bir yolunu sunmuştu. Sörf yapmak için denize gidemediğim zamanlarda, bunun yerine eski aile piyanomuzu çalardım. Piyano çok eskiydi ve o kadar akortsuzdu ki, Vahşi Batı'daki bir salonda çalınsa daha uygun olurdu, ama o cırtlak sesi bile ifade edemediğim duygularımla bağlantı kurabilirdi. Bu yüzden, kendi evime taşındığımda ve Sue teyzem Avustralya'ya gittiğinde, onun piyanosunu alma fırsatını hemen değerlendirdim. Yarışmalar için seyahat ederken aylarca piyano çalamamış olmam önemli değildi. Döndüğümde, hemen piyanonun başına geçerdim.

Annemi kaybettiğimde, piyano kederimi ifade ettiğim yerdi, kelimeler yetersiz kaldığında saatlerce piyano çalarak. Truro'daki bir antika dükkanında benim için bulduğu piyano taburesinin ucuna oturup beni dinlerken duyduğu mutluluğu hatırlıyorum.

antika dükkanında bulduğu piyano taburesinin ucuna oturup beni dinlerkenki sevincini hatırlıyorum. O öldüğünde, ona en yakın hissettiğim yer orasıydı.

Dairemi terk etmek zorunda kaldığımda piyanodan ayrılmak, kendimin bir parçasını kaybetmek ve annemi yeniden kaybetmek gibiydi.

Kadının tabelayı duvara sabitlemesi izliyorum. Çalışırken gülümsüyor. Onu ilk gördüğümde olduğu kadar çarpıcı – bunu görmek zorunda hissediyorum. Tahtada ilan edilen etkinliği mi düşünüyor

yeni-eski piyanonun ilk kez çalınacağını mı düşünüyor?
yeni-eski piyanonun ilk kez çalınacağını mı düşünüyor?

Merlin.

Kim bir piyanoya Merlin adını verir ki?

Sihirli bir piyano mu? Bu düşünce sevimli – ve tahtayı asan kadına yakışıyor gibi görünüyor. *Merlin* onun fikri miydi? Kulağa çılgınca gelse de ona yakışıyor. Umut dolu ve tuhaf, eğlence duygusundan doğmuş, Cornwall ile özdeşleşmiş Arthur efsanesinin büyücüsüne küstahça bir gönderme yapıyor. Kadında bir ısıltı var. Bunu, tahtayı duvara sabitlerken tahtaya bakışından anlıyorum. Göğsünün inip kalkmasından, sanki heyecan ve umutla dolmuş gibi.

Bu onun fikri olmalı. Dürüst
olmak gerekirse, harika bir
fikir.

Umarım insanlar piyanonun çekiciliğiyle kafeye gelirler. Geçen gün siparişimi iptal ederek oradaki ilişkilerimi bozmamış olsaydım, ben de gitmek isterdim.

Kafe geceleri nasıl görünür acaba? Daha önce oraya gittiğimde, avluyu kısmen kapatan kanopinin üzerinde bir dizi ampul olduğunu fark etmiştim. O rahat mekanın üzerinde yanıyorlarsa, muhteşem bir manzara oluştururlar herhalde. Buna kadının gülümsemesi ve piyanonun yatıştırıcı sesleri de eklenince...

Kalbim sıkışıyor.

Ödeme yapmadan oradan kaçarak her şeyi mahvetmemiş olsaydım, bir akşam gideceğim türden bir yer gibi geliyor.

Ben ayrılmak üzereyken, o dönüyor. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık beliriyor ve sonra gülümsüyor. Eskisi kadar güzel. Elini kaldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Utangaç bir el sallama karşılıklı olarak yapılıyor ve sonra o kafesine geri dönüyor, ben bir selam bile veremedim ortadan kayboluyor.

Merhaba demeliydim. Ya da adını sormalıyım. Şimdi onu kafeye kadar takip etmeliyim... ama diğer garson da orada olabilir ve o beni kesinlikle hatırlayacaktır.

Yüzüm kızarıırken, bakışlarımı yan geçit kapısındaki yeni tabelaya çeviriyorum.

BİZİMLE KUTLAYIN!

Yapabilir miyim?

Piyanoya yakın durduğumda nasıl bir ses çıkaracağını merak etmişim. Şimdi de kafedeki güzel kadınla konuşmak nasıl olurdu diye merak ediyorum. Bu, bunu öğrenmek için bir fırsat olabilir. Zaten yeterince kendimi utandırmamış olsaydım, *olabilirdi*. Neden bilmiyorum, ama bu düşünce, kalabalık turistlerin arasında koşuştururken ve yoluma devam ederken beni rahatsız ediyor.

On bir

MERRYN

Her şey hazır.

El ilanları dağıtıldı, Seth öğle arasında kasabadaki olabildiğince çok işletmeye posterleri dağıttı ve Ruthie, avlu girişinin yanındaki kafenin duvarına asabilmem için kara tahta tabelayı boyadı.

Yarınki açılış gecesi için iki yeni çalışmamız var, onlar Ruthie'nin yapamayacağı vardiyaları paylaşacaklar. Jenna Tilson, gelecek Eylül ayında Cambridge Üniversitesi'ne gitmeden önce bir yıl ara veren yerel bir genç kız. O da bir cankurtaran gönüllüsü aday, bu yüzden alarm verildiğinde limandaki cankurtaran istasyonuna koşabileceği konusunda anlaştık. Bir de Arthur Murphy var, herkes onu Murph olarak tanıyor. O, gündüzleri Porthmeor Plajı'nda görev yapan Penwith Cankurtaranları'ndan biri ve yaz gelirini desteklemek için akşamları çalışmak istiyordu.

İkisi de her anlamda hayat kurtarıcıdır ve onları takımımnda görmekten çok mutluyum.

Benim *ekibim*.

Bu kelime beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Sweet Reverie'nin desteğine bağlı olan daha fazla geçim kaynağı olması beni endişelendiriyor. Seth, endişelenmemin doğal ama gereksiz olduğunu söylüyor.

"Sen sadece bir üst basamağa çıktın, kuşum. Bu her işte olur, benimkinde de öyle. Rahat olduğun şeyi değiştireceği için gerginsin. Ama unutma, başlangıçta o da rahatsız ediciydi."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Ama geçen bir hafta boyunca midemi kuşatan kelebekler sakinleşmek istemiyor.

Elimden geldiğince plan yaptım. Her türlü olasılığı düşündüm, karşılaşılabileceğimiz her senaryoyu hayal ettim.

Sadece bir şey yapmadım.

"Henüz çalmadın mı?" Ruthie, ellerini beline koyarak soruyor.

"Hayır," diye cevaplıyorum, onun inanmaz bakışlarından kaçınıyorum. Ne kadar ısrar ederse etsin, nedenini ona açıklamayacağım. Ama bunun saçma geldiğini biliyorum. Piyano isteyen bendim, oldukça sarhoş olan Seth'i North Terrace'dan piyanoyu kurtarmama yardım etmesi için ikna eden bendim. Onun avluda olması nedeniyle işinin yepyeni bir bölümünü kuran ve ona maksimum çekicilik kazandırmak için dışını sevgiyle boyayan kişi benim.

Merlin üzerinde çalışmak, Grant Henderson'ın anılarını zihnimde canlı tuttu. Ruthie onu ve çoğu geceler boşuna sürdürdüğüm aramaları bilmiyor. Şimdi hepsini açıklamayacağım. Ama piyanonun yerini bulmasının, sonunda tuşları çalma korkumu ortadan kaldıracağını ummuştum.

Merlin burada olduğuna göre, onu unutmak daha kolay olabilir.

Dün gece çalmaya çalıştım. Kapanış saatinden birkaç saat sonra, arka kapıyı açtım, avludaki ışık zincirini yaktım ve yumuşak beyaz ışıkla aydınlatılmış piyanonun yanına yaklaştım. Solmuş kırmızı kadife piyano taburesine oturdum ve ellerimi Merlin'in kapağına nazikçe koydum. Yeni boyanmış ahşap, avuçlarımın altında serin ve pürüzsüz hissettiriyordu. Davetkar. Sıcak. İlk kez piyanonun başına oturduğum anı hatırladım, kapağı kaldırıp altındaki siyah ve beyaz tuşları görebilmenin heyecanını hatırladım. Menteşelerin gıcirtısı. Toz ve eski ahşabın kokusu ve doğmadan yıllar önce yazılmış müziği keşfetmenin anıları.

Kapak, yıllar önce Grant'in piyanosunda olduğu gibi gıcırdayarak açıldı. Nefesimin kesilmesine neden olan, şaşırtıcı derecede benzer bir ses. Ve tuşlar, yaş ve kullanımdan sararmış beyaz tuşlar, kenarları koyu kahverengiye dönüşmüş siyah tuşlar, o zamanlar olduğu kadar davetkardı.

Ve bunu yapacağımı düşündüm. Yıllarca süren acı, kayıp ve korkunun lanetini bozmayı. Parmaklarım tuşları buldu... ama yine geri çekildi.

Hayatıma muhteşem bir şekilde giren ve iş hayallerimin bir sonraki aşamasını mümkün kılan bu piyano bile dokunmak için fazla değerliydi. Ve en kötüsü, bunun nedenini bilmiyorum.

Grant'in geri dönmesini bekledim, bir gün geri geleceğine olan inancımla: gençlik dönemimde yaşadığım kısa süreli istikrar ve mutluluğun

Onun piyanosunu sokakta sürerek geri döndüğünü hayal ettim. Annemin onu eve sonsuza kadar hoş geldin diye karşıladığını hayal ettim.

Ama bu hiç gerçekleşmedi. Annem bir felaket ilişkiden diğerine geçiyordu, seçtiği erkekler iç karartıcı bir şekilde kaybedenler, haydutlar ve boş yer kaplayanlardan oluşuyordu. Onun partner seçimlerini sorgulamaya cesaret ettiğimde, günlerce süren öfkeye kapılırdı günlerce süren öfkeye kapılırdı, kin beslemek annemin hayatında tutarlı olan tek şeydi.

Artık o çocuk değilim, asla gelmeyecek masalsı bir son bekleyen çocuk. Grant Henderson'ı bir daha asla görmeyeceğimi biliyorum. Son üç yıl bana bir şey öğrettiyse, o da kendi mutluluğumu aramam, tüm umutlarımı umutlarımı başkasına bağlamamayı öğretti. Bu yüzden Merlin'i oynayabilmeli ve sonunda Grant'i huzur içinde bırakabilmeliyim.

Ama içimdeki küçük kız hala onu tekrar görmek için bekliyor. Luke'un St Ives'a geri döndüğünü bilmek, her şeyi yeniden su yüzüne çıkardı. Plaj temizliğinden beri dengesiz bir durumdayım ve akşam açılışları için hazırlıklara kendimi ne kadar kaptırsam da bu durumu değiştiremedim.

Belki de işimdeki bir sonraki büyük adımla ilgili endişelerim ortalığı karıştırıyor, yüzeyin derinliklerinden eski çöpleri çıkarıyor ve zayıflıklarımı ortaya çıkıyor. Belki akşam açılışları başladıktan sonra her şey yeniden yoluna girecek.

Ama şu anda her şey çok belirsiz, sanki tek bir yanlış hareket her şeyi alt üst edebilirmiş gibi.

"Çok kolay," diye ısrar ediyor Ruthie. "Piyanoyu açıp çalarsın. Sorun ne?"

"Yapacak çok iş var," diye yalan söylüyorum, onun sorularından kaçmak için.

"Her şeyi hazırladık. Personel ayarlandı. Broşürler dağıtıldı.

Yirmi müşteri cevap verdi. Başka ne yapmamız gerekiyor?

Cevap vermediğimde, inleyerek avluya doğru yürüdü. Onun arkasında koşuşturarak, benim hakkımda sahip olduğu imajı nefret ederek onu takip ettim. Piyanonun başına geçti, kapağını kaldırdı ve çalmaya başladı.

Bu... *çok güzel*.

Tek yapabileceğim izlemek, kalbim piyanonun sesi avluyu doldururken aynı anda hem doluyor hem de parçalanıyor. İlk kez, piyanonun tonunu duyuyorum – bize ulaşana kadar yaşadığı onca şeye rağmen sıcak ve gerçek. Kalbimi sızlatıyor, hafızamın sisleri içinde gizlenmiş bir ses.

Ruthie birkaç nota daha çaldıktan sonra durur. "İşte. Çaldım. O kadar zor muydu?"

"Böyle çalmayı nerede öğrendin?"

"Annem çocukken bana ders almamı zorladı." Omuzlarını silkiyor. "Özlemiyorum."

Onun gizli yeteneği ve piyanonun sesi karşısında yaşadığım şoku gizlemeye çalışıyorum. "Yarın akşam çalmalısın."

"Korkma! Ben halka açık yerlerde çalmam. Belki *sen* çalmalısın."

"Ben meşgul olacağım." Bu doğru, ama bunun bir kaçamak olduğunu biliyorum.

Elini beline koyup, sinirli bir şekilde bana bakıyor. "Neyse. Artık gidebilir miyim?"

"Tabii ki." Kafe temizlendi, günün son işleri tamamlandı.

Yarın uzun bir gün olacak ve ikimiz de buna hazırlanmalıyız. "Teşekkürler, Ruthie."

"Hoşça kal." Merlin'in kapağını kapatıp kafeye geri dönerken, geçerken omzuma hafifçe vurur. Tezgahın arkasından eşyalarını toplar, veda etmek için elini kaldırır, sonra kapının kilidini açar ve çıkar.

Günün sonundaki sessizlik kafeme çöktüğünde, kollarımı kendime sararım. Ruthie'nin çaldığı müzik harikaydı – Grant bizimleyken benim için olduğu gibi, zahmetsiz ve kolaydı. Ama o kolaylığın keskinliği, benim tuşlara dokunamama durumumla karşılaştırıldığında dayanılmaz bir hal alıyor.

Merlin'e doğru yürüyorum, parlak, umut dolu renkleri bir fener gibi.

Sihirli piyano *Merlin*. Tabii ki Seth'in fikri.

İlk başta çok komik bulmuştum ama düşündükçe bu ismin ne kadar mükemmel olduğunu anladım. Sihire inanıyor muyum bilmiyorum ama olasılıklara inanmayı öğreniyorum. Yeniden inşa etme kararını verdiğimden beri Boşanmamdan sonraki hayatımda, göz ardı edilemeyecek kadar çok küçük tesadüfler oldu. Piyano bunların en büyüğü, bu yüzden ona sihirli bir isim vermek uygun görünüyor.

Ve ne zaman onu düşünsem gülümsüyorum, bu da iyi bir şey olmalı.

Yavaşça piyanonun yanına oturup, elimi kapağının pürüzsüz ahşap yüzeyine koyuyorum.

Aklım, küçük bir oturma odasında güneş ışığıyla aydınlanan bir ana geri dönüyor, tek kanatlı pencereden içeri süzülen altın ışık huzmeleri, perdelerin kirini, süpürgelikten yükselen siyah küf lekelerini beyazlatıyor.

tahtalar ve arka kumaşı yıpranmış, yıpranmış halı. Nadir bir evde geçirdiğim gün – okulum yerel seçimler için oy verme merkezi olarak kapatılmıştı – ve Grant işten izin alıp bana bakıyordu.

Annemin evde olduğunu hatırlamıyorum. Neredeydi? Dışarıda içki içiyor muydu? Ya da baş ağrısı ya da akşamdan kalma hali yüzünden odasına kapanmış, yatağına hapsolmuş muydu?

Grant piyanonun başında oturuyordu. Ben de yerde bir minder üzerinde oturuyordum. Her yer müzikle doluydu: Piyanonun üstünde dağılmış nota kitapları, ayaklarımın etrafında zarif kuşlar gibi toplanmıştı.

"Bana bir melodi bul, Merry."

En sevdiğim oyundu. Tanımadığım ve çoğu zaman telaffuz edemediğim bestecilerin isimlerinin yazılı olduğu nota kitaplarını karıştırmak, nota çizgileri üzerinde dans eden notaları takip etmek. Seçtiğim parçayı Grant'e verdiğimde ve dans eden notalar onun ellerinde müziğe dönüştüğünde ortaya çıkan sihir. Klasik parçalar, ragtime, caz, Beatles şarkıları, film müzikleri – her biri yeni bir macera, benim dünyamdan çok farklı dünyalara açılan bir kapı...

Telefonumu önlüğümün cebinden çıkarır, kaydedilmiş arama sayfasını açar ve tekrar çalıştırırım. Onun adı, yarı hatırladığım konuşmalar ve anılara dayanarak tahmin ettiğim yaşı konuşmalar ve anılarımdan tahmin ettiğim yaşı. İlkbaharda doğum gününü kutladık, ama ay ve tarihi hatırlayamıyorum.

UYGUN SONUÇ BULUNAMADI

Terimleri biraz değiştiriyorum: farklı bir yıl, farklı bir ay.

GRANT HENSON mu demek istediniz? GARETH HANSON mu? GEORGE ENSON mu?

Bir arama penceresini kapatıp başka bir tane açıyorum. Kalbim içimde bir kaya gibi duruyor. Sonucun ne olacağını zaten biliyorum. Luke beni terk ettikten birkaç gün sonra aramaya başladığımdan beri sonuç hep aynıydı. Grant'i aradığımı söylediğimde aptalca olduğunu söyleyerek beni vazgeçirirdi. O beni terk ettiğinde, Grant'i aramak benim tek intikam yolumdu.

Bu, benim için bir ritüel haline geldi. Beni arama penceresine çağıran umut, ardından bir başka kapının çarpılmasıyla gelen ağır darbe. Artık bunu bırakmam gerektiğini biliyorum, ama Merlin'in gelişi beni tekrar denemeye teşvik etti.

Kapalı kapağa bakıyorum, onu açma isteği çok güçlü. Ama denediğim anda parmaklarım titriyor.

Bu çok fazla.

Gözlerim yaşlarla dolarken, aceleyle yukarı çıkıyorum.

On iki

ZACH

"Zach? Hey, ben Luke Pengelly."

Ayağa kalkıp, gözlerimdeki uykuyu silerek stüdyoya geri döndüm. Bir saat önce fazladan bir fırın turundan, Matt'in diğer düzenli hafta sonu şoförü hasta olduğu için beni çift vardiya için çağırmasından. İşten memnun oldum ama dizim aynı fikirde değildi, özellikle St Ives'a dönerken turist trafiğinin oluşturduğu büyük bir kuyruğa takılıp eve kadar saatte on mil hızla sürmek zorunda kaldığımda.

Stüdyodaki kanepede uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama fırından döndüğümünden beri pek bir şey hatırlamıyorum. Kieran bugün gelmiyor, bu da bir nimet. Ama ayağa kalktığımda tüm vücudum isyan ediyor. "Luke, merhaba."

"Senin için bir vardiya programı hazırladım ve bugün gelip alabilir misin diye merak ediyordum. Böylece ekibin geri kalanıyla tanışabilir ve son gördüğünden beri burayı nasıl değiştirdiğimizi görebilirsin."

"Bugün mü?" diye tekrar ettim, ani uyanıştan kafam bulanık bir halde. "Uygun mu?"

"Tabii. Saat kaçta?"

"Yarım saat sonra?"

Vay canına. Bana önceden haber vermedin bile, Luke.

"Evet, tabii."

"Harika. Görüşürüz."

Telefon görüşmesi geldiği gibi aniden sona erdi. Telefonuma bakarken, vücudumun geri kalanı bu kadar çabuk tekrar harekete geçmeyi kabul ettiğim için bana kızgın bakıyordu.

Cumartesi günümü böyle geçirmeyi beklemiyordum. Ama daha fazla iş, planlarımı bozmaya değer. Yorgun bedenim benden nefret etse bile. Bu yüzden stüdyonun rahatlığını ve kendime söz verdiğim sakın öğleden sonrayı

ve isteksiz bedenimi St Ives'in kalabalık hafta sonu sokaklarına geri zorluyorum.

Gelgit yükseldiğinden, liman kumullarından kestirme yolu kullanamıyorum. Bunun yerine, Fore Street boyunca yavaş hareket eden ziyaretçi gruplarının arasından geçiyorum, her dönüşümde dizim yanıyor. St Ives bu hafta sonu daha kalabalık görünüyor, insan kalabalığı daha yoğun, arka sokaklara da yayılmış durumda.

Burada tam bir yaz geçirmemin üzerinden epey zaman geçti, bu kasabada yaşamaktansa, yarışlar için buraya uğrayıp gidiyordum. Bu biraz kültür şoku yaratıyor. Ama işler için iyi, özellikle Aggie'nin kahve dükkanı, Matt'in fırını ve Luke'un yakında açılacak restoranı için.

Ve piyano kafe.

Dışında gördüğüm umut dolu kadını düşünüyorum. Aslında onu çok düşündüm. O gülümsemesi. Tabelayı astığında yüzünün aydınlanması. Bana baktığında hissettiklerim. Umut ve pozitiflik – şimdi yeniden ayaklarımın üzerinde durmaya başladığımda gördüğüm şeyler, onun onun vücut bulduğu şeyler.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen aklımı meşgul etmesi gereken yüzlerce başka şey var. Ama büyük açılış gecesi bu akşam. Sweet Reverie'den olabildiğince uzak durmam gerek. Ama gerçek şu ki, oraya geri dönmek istiyorum.

Piyanoyu dinlemek istiyorum.

Ve *onu* tekrar görmek istiyorum. Cesur yeni girişimini kutlarken onu izlemek ve gülümsemesinin ne kadar parlak olduğunu görmek istiyorum...

"Sakıncası var mı?" Yükselen bir ses ve sol omzuma ani bir itme beni itişip kakışan kalabalığın ortasına geri çekiyor. Yelek, şort ve parmak arası terlik giymiş kel bir adam, insanlar onun önünden çekilirken somurtkan bir ifadeyle etrafımdaki kalabalığın içinden geçiyor.

Onun Fore Street'ten shell dükkânına doğru ilerlemesini izlerken, Angry Bloke'un yanlışlıkla omzuma çarpmak için kullandığı en yakınımıdaki bayanla üzgün bir gülümseme paylaşıyorum.

"Tatilcilerin keyfi, değil mi?"

"Hepsi mutlu dilenciler," diye cevaplar. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen?"

"Yaşayacağım. Oradaki huysuz serseriden daha iyi bir gün geçir, sevgilim."

Onun iyi dilekleri, Pengelly's'e kadar yol boyunca beni gülümsetir.

Bu kadar kısa sürede işletmenin geçirdiği dönüşüm inanılmaz. Eskiden inşaatçı lambaları tek ışık kaynağıyken,

yeni sıvanmış tavandan bir dizi küçük halojen spot ışığı parıldıyor. Deniz mavisi vernikle kaplanmış geniş bar dışında her şey beyaza boyanmış. Zemin, limandaki dalgaları yansıtan doğal çizgiler ve konturlarla kaplı mavi-gri renkli Cornish arduvazından yapılmış. Porthmeor kumunun renginde soluk ahşap masalar, restoranın genişliği boyunca uzanan tam boy pencerelerin yanına yerleştirilmiş, her birinin yanında koyu mavi kot kumaşla kaplı sandalyeler bulunuyor. Sanki içeriden görünen manzara Harbour Beach'e uzanıyor, Pengelly's'ten ötesindeki manzaraya kesintisiz bir çizgi oluşturuyor.

Ve ortada, Luke Pengelly, çoğunluğu gençlerden oluşan, gergin görünümlü bir grup insanla sohbet ediyor. Onlara yaklaşırken kendimi yaşlı hissediyorum.

"Zach! Seni görmek ne güzel!" diye seslenerek beni yanına çağırıyor. "Millet, bu Zach Trevelyan. Ekibe katılıyor."

"Merhaba," diyorum, grupla yumruk tokuşturup el sıkışarak.

Tanıtımlar yapılırken gülümsüyorum, bana söyledikleri isimlerin hiçbirini hatırlamayacağımı biliyorum. Annem eskiden "*Beynin deniz suyu gibi*" derdi. İnsanların isimlerini hatırlamakta pek iyi değilim. Hiçbir zaman olmadım. *Arkadaşlarım ve*

dostum çoğu zaman işimi görüyor. Umarım burada da işe yarar.

Luke tanıtımların bitmesini bekler, sonra yeni dekore edilmiş mekanda yankılanan yüksek bir alkışla dikkatimizi çeker. "Harika, teşekkürler. Bugün sizi buraya çağırmamın iki amacı var: Birincisi, kasa ve kart okuyucuları kullanmak, bira doldurmak, kahve yapmak ve yemek servisi yapmak gibi günlük işleri yapabildiğinizi kontrol etmek; ikincisi ise, açılışı bir hafta öne aldığımızı size bildirmek. Bu zengin turistlerden en iyi şekilde yararlanmalıyız, değil mi?"

Biz nazikçe gülümseriz ve o bir an bekler, kendi gülümsemesi belirgin bir şekilde gergindir. Kahkaha mı bekliyor? Alkış mı?

Sessizlik rahatsız edici hale gelmeye başladığında, Luke konuşmasına geri döner. "Hazır olduğumuz kadar hazırız ve hemen işe koyulmak istiyorum. Gerçekten iz bırakalım, şehre geldiğimizi gösterelim. Pengelly's'in St Ives'in en gözde restoranı olacağına inanıyorum. Yeni olabiliriz yeni olabiliriz, ama herkesin dilinde adımız olacak. Öyleyse, işe koyulalım ve ne kadar başarılı bir ekip olacağımızı gösterelim!"

Yiyecek ve içecek servis testleri için sırada beklerken, modaya uygun sakalı ve sağ kolunda bir çapa dövmesi olan uzun boylu, sırık gibi bir çocuk bana dönüp sırtıttı.

"Kaptan Klişe için çalışmaya hazır mısınız?"

Luke'un aşınmış deyimlere olan derin sevgisini fark eden tek kişinin ben olmadığımı görünce rahatlayarak gülümsedim. "Onları duyduğumuzda işaretlemek için bingo kartlarına ihtiyacımız var galiba."

"Ben varım. Bazı kartlar tasarlamamız gerekebilir..."

"Şşş!" Başının üstünde çilek sarısı örgüler olan genç kadın bizi uyardı. İki yaramaz okul çocuğu gibi başımızı eğdiğimizde, o kahkahayla güldü. "Burada koşarken ciddi bir şekilde yere vurma var."

"Yani, mavi gökyüzü düşüncesi," diyor yanındaki kız, şaka önümüzdeki kuyrukta yayılıyor.

Burayı seveceğim galiba. Parayı daha da çok seveceğim.

Yeni açılış tarihinin haberi, burayı daha önce gördükten sonra sürpriz oldu, ama banka hesabım için iyi olacak. Downalong Bakery'ye yaptığım teslimatlarla uyumlu vardiyalarım, günlerimi dolduracak ve bana yıllardır yapamadığım bir şey olan biraz para biriktirme imkanı verecek. En düşük tahminle altı hafta burada kalacağım, şanslıysam ve iş Eylül ayına kadar devam edecek. Hayatımın bir sonraki aşamasında ne yapmak istediğime karar verirken geçimimi sağlayacak.

Yiyecek ve içecek servisi testleri çok kolay. Bira doldurmak bisiklete binmek gibidir – bir kez nasıl yapıldığını öğrendikten sonra, içgüdüsel hale gelir. Barista becerilerim biraz paslanmış, en son kullandığımdan bu yana en az dört yıl geçti. Ama sınavı geçiyorum ve Luke etkilenmiş görünüyor. Kasa ve kart okuyucu yeterince basit ve yeni işimdeki her şey gibi, tekrarla ikinci doğam haline gelecek.

Hepimizin sürprizine, Luke oturumun sonunda bize kırk sterlinlik yeni banknotlar dağıtır, parayı bir kumarhane krupiye kart dağıtır gibi dağıtır.

"Teşekkürlerimin bir göstergesi olarak," diyor bize, kendine özgü gülümsemesini sergileyerek.

Yakında sunucu olacak mutlu bir grup olarak ayrılıyor, geldiğimizden çok daha zengin olarak.

Her açıdan bir kazanç.

Kieran'ın stüdyosuna geri dönerken kasaba daha sakin. Doğal bir sükunet, gündüz gezginleri tren veya araba ile ayrılmış, tatilciler ise akşam maceraları başlamadan önce dinlenmek için kiraladıkları dairelere, kır evlerine ve evlerine dönmüşler.

Güneşin gökyüzünde alçaldığı ve kasabanın nefes almaya cesaret ettiği bu saatleri seviyorum. Kieran'ın olmadığı bir geceyi tam olarak değerlendirmek için stüdyoya dönüp bir şeyler yemeliyim. Yiyacağım, ama henüz değil.

Sweet Reverie'nin büyük akşam açılışına bir saatten biraz fazla var.

Gizlice girmeyi düşünmemiş olsam bile, bunun ayrıntılarını gözden kaçırıramazdım. Fore Street'te geçtiğim hemen hemen her dükkanda, bu etkinliğin posterlerini görüyorum. Birini görmezden gelmeye çalışsam bile, yolumun ilerisinde on tane daha var. Sahibi, St Ives'daki diğer işletmeler arasında popüler olmalı; ya da posterleri asmaları için bir sürü insana rüşvet vermiş olmalılar.

Eve gitmeliyim.

Ama piyanoyu dinlemek istiyorum.

Ve onu tekrar görmek istiyorum...

On üç

MERRYIN

"Endişelenmeyi bırak."

"Endişelenmiyorum."

"Ellerine söyle."

Huzursuzca hareket eden parmaklarıma bakıyorum ve Seth'in gülüşü yanağımı ısıtırken pes ediyorum.

"Çok şey söz konusu," diye itiraf ediyorum, çünkü büyük açılışa yaklaştıkça, bu olay bana daha da zorlu geliyor. Şimdi önümde, Sweet Reverie'nin hazır olup olmadığından emin olmadığım, neredeyse dikey bir tırmanış görüyorum.

"*Kutlayacak* çok şey var." Elini sırtıma koyarak beni sakinleştiriyor. "Ne kadar yol kat ettiğine bak, Mer. Bu yeri sıfırdan inşa ettin ve şimdi, hayal edebileceğinden çok daha ileriye gitmeye hazır." "Ama ya başarısız olursa..."

"Başarısız olmaz."

"Ama başarısız olursa... Hayır, Seth, bu gerçek bir endişe. Artık sadece benim geçimim akşam açılışlarına bağlı değil. Bir ekibim var..."

"... Hepsi burada olmaktan çok heyecanlılar. Ve akşam saatleri uymazsa, şehirde başka iş bulmakta hiç sorun yaşamazlar. Ama uyacaklar. O yüzden endişelenmeyi bırakın!"

Haklı olduğunu biliyorum. Elbette biliyorum. Keşke sinirlerim, daha başlamadan yeni çalışma saatlerini mahvetmeye çalışmasaydı. İnsanlar kutlama için geldiklerinde daha mutlu olacağım, diyorum kendime. Kafe ve avlu sohbetler, kahkahalar ve Merlin'in çaldığı müzik sesleriyle dolduğunda.

Bu gece, Seth'in küçük kız kardeşi Mhairi bizim için çalacak. 8. seviye piyano sınavını yeni geçti ve yerel bir caz üçlüsünde çalışıyor. Bu, herkesi kafenin yeni akşam atmosferine karşılayan rahat ve güzel müziğin sürekli

rahat ve güzel müzikle herkesin yeni akşam görünümündeki kafeye hoş geldin diyeceēiz. Sonra, söz verdiēim gibi, kutlama konuklarını etkinliēin sonuna doēru, herkes rahatlamış ve denemeye daha istekli olduēunda çalmalarını isteyeceēim.

Mhairi saat yediye az kala gelir ve ben onu piyanonun başına oturturum. bol miktarda atıştırmalıkla onu beslemek için piyanonun başına oturtuyorum. O, gamlarla ısınırken ben de bekliyorum ve sonunda piyanonun sesini ve sıcaklıēını tadını çıkarıyorum. Artık Merlin'i ilk kez duyduēum o ilk acı-tatlı an geride kaldı – Ruthie sayesinde – Sweet Reverie'deki piyano hayalimi görmeye başlayabiliyorum. Umduēumdan daha mkemmek, avlunun ve duvarların doēal yankısı sese derinlik ve zenginlik katıyor.

Mhairi çalarken gülümsüyor. "Harika bir sesi var."

"yle deēil mi?" Bir anne gibi gururla katılıyorum.

"Seth, onu dışarıda bulduēunu söyledi?"

"Evet, North Terrace'da, yenilenmekte olan bir evin önünde bırakılmıştı."

Bir başka leēi tamamlayıp içki içmek için mola verir. "Ses kalitesinden asla tahmin edemezsin. Bu gece bu sihirli çocukla vakit geçirmekten çok keyif alacaēım!"

İlk konuklar içeri girerken Ruthie, Jenna ve Murph da gelir. Kapıda birbirlerini selamlarlar ve mutlu, neşeli bir grup olarak içeri girerler. Ruthie ve yeni ekip arkadaşlarım, ēleden sonra hazırladıēımız kanepeler ve atıştırmalıkların tepsilerini hazırlamak için tezgahın arkasına koşarken, Seth her masadaki boyalı reel kavanozlarındaki çay mumlarını yakar ve Mhairi avluda çalmaya başlar.

Daha fazla misafir geldikçe, Sweet Reverie'de bir akşamın nasıl geebileceēine dair hayalim, Seth ve ben piyanoyu bulduēumuzda ilk kez hayal ettiēim gibi, gözümün önüne geliyor. Yumuşak mum ıřıēı, dinlendirici müzik, samimi sohbetler ve bir topluluēun bir araya geldiēi hissi. Çok güzel – ve tüm bunların etrafımda gerçekleşmesini görmek, aklımdaki tüm endişeleri silip süpürüyor.

"Harika görünüyor," diyor Jack, Seren ve Nessie ise etrafı hayranlıkla seyrediyorlar.

"Bir piyano var!" Nessie, Merlin'e bakarken koyu kahverengi bukleleri yüzünün etrafında zıplarken nefesini tutar.

"İstersen daha sonra alabilirsin," diyorum ona ve hemen sevinç ıēlıēıyla karşılık alıyorum.

Seren gülüyor. "Sanırım bu bir evet demek."

"Patron, bunları nereye koyayım?" Murph, mini beyaz ve bitter çikolata parçalarıyla dolu bir tepsiyle yanıma gelir. "Tezgahta yer kalmadı."

"Dağıtmaya başla," diyorum, Jack, Seren ve Nessie avluya çıkarken onlara el sallayarak. "Kimse tuzlu ve tatlı kanepeleri birlikte yemekte bir sakınca görmez herhalde."

"Bir tane denemeli miyim? Ne teslim ettiğimi bilmek için?" Gülümsemesi tamamen yaramazlık dolu.

"İyi deneme. Bak ne diyeceğim, hepsini teslim edersen, etkinlikten sonra fazladan olan kutuyu sana vereceğim."

"Anlaştık!" Murph bir tazı gibi koşarak, bir profesyonel gibi tatlıları teslim etmeye başlar. Ben, Ruthie'nin içeceklerden sorumlu olduğu tezgahın yanında duruyorum – alkolsüz

tatlı adaçayı yaprakları ve ileklerle süslenmiş alkolsüz meyve kokteylleri – ve gözlerimi kafede gezdiriyorum. İnsanlar sohbet ediyor, iyi huylu kahkahalar mekanı dolduruyor. Bazıları gruplar halinde ayakta, diğerkleri masaların etrafında toplanmış. Mhairi'nin güzel çaldığı müzik havayı doldururken, tezgahın arkasına ve avlu kapısının etrafına eklediğimiz ekstra peri ışıkları hoş bir ışıltı yayıyor. Her zamanki gündüz hizmetimizden farklı bir his var. Özel. Sanki daha önce hiç var olmayan bir mekan yaratmışız gibi.

Ve işte orada: piyanoyu bulduğumdan beri tutunduğum umut. Kafeme bakıyorum ve içimde taşıdığım duyguların somutlaşmış halini görüyorum. Arkadaşlar, düzenli müşteriler, Ruthie'nin güzel tabelası sayesinde buraya gelen turistler ve kafem, potansiyelinin ne kadar büyük olabileceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyor.

Yapacak çok işim var, ama bir an için kendimi bu duyguyu hissetmeye bırakıyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Ve ruhuma yerleşmesine izin veriyorum: Bunu, geri dönüşü olmayan bir noktadan, asla geri dönüşü olmayan bir noktadan inşa ettim.

Bu çok güzel. Umut verici.

Ve tüm bunların merkezinde piyano çalıyor.

On dört

ZACH

Kapı ardına kadar açık.

Öyle olmasını
ummuştum.

Kafenin pencerelerinden ışık sızıyor, içeriden sohbet ve kahkaha sesleri geliyor. Ama ön kapıdan girmek niyetinde değilim.

Yoğun hanımeli ve sarmaşık örtüsünün altında, ferforje kapı gölgelerin içinde gizlenmiş. Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra, binaların arasına girip sokağı geride bırakıyorum.

Koridora girer girmez duyuyorum, bir an dinlemek için sırtımı kafe binasının duvarına yaslıyorum.

Piyano çalıyor.

Yaz gecelerine çok yakışan, neşeli ve rahat bir caz parçası. Melodiyi tanımıyorum, ama enstrümanın sesi, eski bir dostun sevgiyle hatırlanan sesi gibi geliyor bana.

zlemişim. O sesi. Bu acı tatlı bir duygu: kaybolan her şeyin anısına, kendi piyanomun başında geçirdiğim onca saati hatırlatan müzik. Bu ses, annemi her zamankinden daha çok özlememi sağlıyor. Annem benim çalmamı çok severdi, ne zaman onu ziyaret etsem, evde tuttuğı eski, akortsuz enstrümanda ona çalmak için ısrar ederdi.

Annem hospise taşınmadan önceki aylarda, ona her gün saatlerce piyano çalardım. Bu onun zihnini yatıştırır, dikkatini acıdan uzaklaştırırdı. Yeterli gelmiyordu ama onu gülümsetiyordu – ve ben onun gülümsemesini dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

Zihnimdeki melodi ile parmaklarımın altındaki tuşların verdiği his arasındaki bağı özlüyorum. Çalmak istediğimde her zaman geri döndüğüm parçaları özlüyorum. Nefes almak kadar doğal gelen, yılların pratiğinin kas hafızasında yer eden parçaları.

Cesaretimi toplayarak, önümdeki avludan ışığın sızdığı geçidin sonuna doğru biraz daha ilerlemeye cesaret ediyorum. Daha fazlasını istiyorum. Sadece uzaktan gelen güzel bir piyano sesi değil. Kafenin müşterileri üzerindeki etkisini görmek, odada olmak, müzikle çevrili olmak istiyorum.

Zaten düşündüğümden daha ileri gitmişim, ama şimdi bu yeterli gelmiyor.

Işıkların aydınlatığı avluyu görmek istiyorum.

İnsanlarla çevrili olmak istiyorum: küçük sohbetlerin ve gürültülü şakaların ortasında olmak, kendimi ait hissetmek ve onlar gibi köklerim olduğunu hissetmek istiyorum, tek başıma hayatta kalmaya çalışmak yerine.

Ve onu görmek istiyorum – ilk gördüğümde kaldırımda dans ettiğimiz gibi, düşüncelerimde dans eden sevimli, umut dolu kadını. Eğer içgüdülerim doğruysa ve burası onun yeriye, onun umudu ve sevincinin daha da artacağından eminim. Bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum.

Bu yüzden duvar boyunca yavaşça ilerliyorum, zamanımı alıyorum, çok yakın olduğum için rahatsız edici bir kahkaha patladığında duruyorum. Arkamdaki duvarın yerini avlunun girişine bıraktığı noktaya geldiğimde duruyorum, kalbim sanki şampiyonluk dalgasını sürmüşüm gibi hızla atıyor.

Köşeyi gözetliyorum, avlunun en yakın tarafı görüş alanıma giriyor.

Ve işte orada...

Kafenin tezgahına yaslanmış, avluya doğru bakıyor. Avlu girişinin kenarında duruyorum, ama o bu tarafa bakmıyor. Bakışlarını takip ediyorum, şimdi çiçekler, yapraklar, dalgalar ve deniz kabukları ile boyanmış, muhteşem müziği ile mekanı dolduran piyanonun üzerinde duruyor. Mutlu görünüyor – ve onun hüznü gülümsemesini ve bariz gururunu izlerken, ben de o duyguyu yakalıyorum.

Belki de bu anı, diğer her şeyin sürekli sıkıntısı içindeki bir parlak nokta olduğu için iyi şeyleri kutlamak için kullanıyor. Ya da belki de her zaman mutlu olmayı başaran nadir insanlardan biridir. Daha önce böyle insanların var olduğuna hiç inanmamıştım, ama belki de o benim teorimi çürütüyor.

Dikkatim piyanoya kayıyor.

Bu gece bunu görmek zorundaydım. Ve her ne kadar konumum tehlikeli ve hoş karşılanma sürem kısa olsa da, bu ziyareti göze aldığım için çok mutluyum. Şarkı biter ve avlu alkışlarla çınlar. Ben de alkışlamak istiyorum. Ama konumumu ele veremem. Diğer kafe çalışanı, daha önce bana servis yapan kadını bu gece dolaşırken gördüm. Yüzleri asla unutmayan bir havası var. Beni burada görürse...

Durun – görmek istediğim bayan bardan çıkıyor... Bu tarafa geliyor.

İçgüdüsel olarak, sweatshirt'ümün kapüşonunu çekiyorum, bu bana anonimlik sağlıyor ve daha güvenli. Bu gece burada ne kadar çok insan olduğunu ve şu anda avlunun giriş duvarının arkasından bakmakta olduğumu düşünürsek, bu hiç mantıklı değil. Ama kimsenin beni görmesini istemiyorum. Kendime gereksiz dikkat çekmeden de yeterince riskli hissediyorum.

Kadın ellerini çırpıyor ve kafe müşterileri sessizleşiyor.

"Merhaba millet. Ben Merryn Rowe, Sweet Reverie'nin sahibi."

Yüksek bir çığlık sesi duyulur ve müşteriler arasında kahkaha dalgası yayılır. Sesin geldiği yöne baktığımda, sörf dükkanındaki diğer adamı görüyorum – genç adamın patronu, onu son gördüğümde yüzünde fırtına gibi bir ifadeyle sokakta beni arıyordu. Şimdi sırtıyor, ama beni görürse bu sırtış saniyeler içinde değişecektir. Kadın – *Merryn* – sanki tüm doğum günleri birden gelmiş gibi ona bakıyor. Birlikte mi?

"Teşekkürler, Seth," diyor Merryn, biraz kızarak.

Henüz birlikte değillerse, bu geceden sonra birlikte olabilirler diye düşünüyorum. Merryn konuşmaya devam ederken ben duvara biraz yaslanıyorum.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Bu akşam, umarız ki daha nicelerinin ilki olacak. Sweet Reverie, gelecek haftadan itibaren çarşamba, perşembe ve cuma akşamları geç saatlere kadar açık olacak."

Kafede bir alkış patlaması olur. Aniden büyük bir coşku dalgasının farkına varırım. Odadaki sevgi, yaz dalgaları gibi ona doğru akıyor. Hepsi onun için buradalar, değil mi? Tüm bu insanlar, onun işini destekliyorlar. Benim gibi onlar da onun umut dolu ve ışık saçan kişiliğinden etkilendiler mi?

Merryn Rowe'u tanımıyorum. Ama nedense onun için mutluyum. Onu seven ve destekleyen insanlar olduğu için mutluyum. Bu etkinliğin kenarında saklanan bir yabancı olarak benim için önemi olmamalı, ama şaşırtıcı bir şekilde önemli olduğunu fark ettim.

Nedense, şu anda yanında durduğu piyano, onun kafeye olan umudunu . Onu o mu boyadı? Piyanonun üzerinde bulunan çiçekler, dalgalar, deniz kabukları ve yıldızlar özenle ve sevgiyle yaratılmış. Sadece eski bir piyano, ama benden ve ondan daha fazlasını temsil ediyor gibi görünüyor.

Gitmeliyim.

Bu, Merryn'in anı. Onun işi, onun piyanosu. Ama ayaklarım beynimin sözünü dinlemiyor.

Bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, Merryn piyanoyu sokaktan kurtardığını, onu geri getirmek için gece geç saatlerde çılgınca koştuğunu ve piyanonun şimdi neden kafesinin avlusunda durduğunu anlatırken.

"Merdivenleri hiç düşünmemiştim," diyor ve odadaki herkes kahkahalara boğuluyor. "Onu eve getirebileceğim için çok heyecanlıydım. Ama aslında, avlu Merlin için mükemmel bir yer. Çünkü artık piyanoyu hepinizle paylaşabiliyorum."

Bunun yarattığı sıcak onay mırıldanmaları, duyulabilir bir kucaklaşma gibi geliyor.

O konuştukça, ben de daha çok çekiliyorum. Onun hikayesine, sözlerinden ortaya çıkan şaşırtıcı olmayan cömert kalbine. Ve piyanonun, işinde şu anda yaşanan tüm iyi şeylerin merkezinde olduğuna dair sarsılmaz inancına.

"Ve işte, çoğunuzun beklediğı an geldi. Merlin'in burada olmasının bir nedeni de, herkesin çalabilmesini istemem. Onun bizim, bir topluluk olarak bizim olmasını istiyorum. Haydi, çekinmeyin.

Gel ve piyanomuzu çal!

Onun daveti, içimdeki çocuğı uyandırdı ve gözleri fal taşı gibi açılmış, ısrarla kolumu çekerek çalmak için yalvarıyor. Ve sonra, ayaklarım hareket ediyor, boş piyano taburesi önümde dururken vücudum sahip olduğum tüm sağduyuyu bir kenara atıyor.

Ne yapıyorum ben? Burada olmamam gerekirdi!

Ellerimi eski, tanıdık bir acı kaplıyor, çalma ihtiyacı, aylardır hissetmediğim kadar güçlü. Piyanomuzu sattığımda ve Padstow'daki dairemde çıkarılırken izlediğimde bu dürtüden vazgeçtiğimi sanmışım. Artık onlara ihtiyacım olmadığını bilerek, yeni sahibine verdiğim müzik kitaplarıyla birlikte paketlediğimi sanmışım.

Şu anda avludayım, geçitten yukarı çıkan iki basamağı çıkıyorum, vücudumun üzerindeki gölge, başımın üzerindeki sıcak, beyaz ışığın parıltısına teslim oluyor. Tuşlar hala çalan biri yok, piyano neredeyse ulaşılabilir mesafede.

Ve sonra bir şey sağ koluma sertçe çarpıyor. Ani darbe dengemi bozuyor ve piyanonun yanındaki boş bistro sandalyesine doğru yuvarlanıyorum. Masayı tutarken gürültü çıkar, koyu renk bukleli genç bir kız panik içinde özür dileyerek piyano taburesine atlar ve çalmaya başlar.

Ellerimin etrafımda olduğunu hissediyorum, ayağı kalkmama yardım ediyorlar – ve yukarı baktığımda onu görüyorum. Tam önümde duruyor, parmakları yumuşak ve nazik

ellerimi tut.

"İyi misin?"

"Ben... iyiyim, teşekkürler..."

Endişe gülümsemesini çalmış, ama koyu renkli gözlerinde tanıma ateşi görüyorum. "Geldiğine çok sevindim."

Şu anda ayaktaayım, sarsılmış ve ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ama Merryn Rowe burada ve çok güzel, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"*Sen!*"

Bu ses beni düşüncelerimden sıyrıyor. İlk ziyaretimdeki garson, bir fırtına dalgası gibi üzerime geliyor. Merryn'e bakıyorum, ellerim hala hafifçe ellerini tutuyor. Kalmak istiyorum, ama diğer garson müşterilerin arasından bize doğru ilerliyor.

Onun bana ulaşmasını beklemiyorum. Ellerimi Merryn'in ellerinden çekip, bağırışlar ve şokun yankıları arkamda yankılanırken, dışarı çıkıyorum. Binanın köşesine ulaştığımda, öfkeli garsonun "*Seth!*" diye bağırdığını duyuyorum.

Seth – geçen sefer beni arayan uzun boylu adamın adı. Porthia Surf'ten Seth. Merryn'in Seth'i mi?

"Hey!" diye bağılıyor, çok yakınımda.

Arkama bakmıyorum.

Sadece koşarım.

On beş

MERRYIN

Oydu – tabelayı asarken kafemin yanında gördüğüm adam. Daha önce sokakta birbirimizin etrafında garip bir şekilde dans ettiğimiz için teşekkür ettiğim adam. Kapüşonunu takmış, yüzünün büyük bir kısmını gizlemişti, ama onu her yerde tanırdım. Mavi gözleri, sıcak gülümsemesi...

Neden gitmesine engel olmadım?

Bu gece istemediğim bir dramaydı, ama onun korkup kaçmasından nefret ediyorum. Neyse ki, beklenmedik gösteri bittiği için müşterilerin çoğu kutlamalarına geri döndü. En azından bu gece bu olayla hatırlanmayacak.

Ama yine de, kimsenin buraya gelemeyeceğini hissetmesini istemiyorum. Özellikle de onun.

Nessie, bu dramadan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve hala piyano çalıyor. Arkadaşlarıma iyi olduğumu söylerken kalbim deli gibi çarpıyor.

"Çok üzgünüm," diyor Jack aceleyle. "Ness'e dikkatli yürümesini söyledim ama..."

"Heyecanlıydı," diye karşılık veriyorum, artık konuyu kapatmak istiyorum. "Bir kazaydı." "Yine o lanet herifdi," diye ısrar ediyor Ruthie, hala Seth'in koştuğu yöne bakarak

"Ödeme yapmadan giden adam." Öyle miydi?

"Bunu bilemezsin Ruthie."

"Evet, öyle! Bak ne oldu. Onu çağırdığım anda kaçtı!

Bana sorarsan, çok ürkütücüydü."

Bana ürkütücü gelmedi. Kaybolmuş gibi görünüyordu. Ama St Ives'a gelen birçok insan bir şey arıyor. Deniz, güven, umut, kendi sorunlarından daha büyük bir şey arayan insanları kendine çekiyor. Bunu doğrulayabilirim. Ayrıca, Ruthie'nin dediği gibi, siparişini almadan kaçtıysa

Ruthie'nin ısrar ettiği gibi, neden onu geçen gün Star Court'ta görmüş olayım?
Ondan sonra burayı kesinlikle kaçınırdı, değil mi?

"Muhtemelen utanmıştır," diyor Jack, ancak Ruthie'nin öfkesini bu kadar kolay bastırabileceğini sanmıyorum. "Ben olsam utanırdım."

"Bir fincan çay ve bir tabak bisküvi sipariş edip, parasını ödemededen kamazsın," diye karşılık verir Ruthie.

Bu çok saçma. Yeterince dinledim.

"Ruthie, bırak gitsin. Müşterilerimize hizmet etmemiz ve kutlamanın tadını çıkarmamız gerekiyor."

"Patron haklı," diye araya girer Murph, yanıma gelip sanki başından beri konuşmaya dahil olmuş gibi başını sallar. "Bu yaz kaç tane deliye hizmet edeceğimizi kim bilebilir? Bence ilkini halletmek en iyisi."

Tam olarak umduğum dayanışma değildi, ama kabul ediyorum.

Bir dakika sonra Seth, kızarmış yanakları ve nefessiz bir halde geri döner. "Tregenna Hill'de onu kaybettim. Küçük korkak istasyona doğru koşmaya başladı. Umarım son trene yetişir ve geri gelmez."

"Onu kovalaman gerekmezdi."

"Evet, gördüm. Gördün mü, işte bu yüzden o yan kapıya asma kilit takman gerekiyor, Mer. Etrafta böyle ürkütücü tipler varken güvenli değil."

"Kapı zaten açıktı," diye karşılık verdim. "Ve zavallı adam utanmıştı, ürkütücü değildi. Burası, burada olmaktan emin olsun ya da olmasın, herkes için bir yer."

Nessie, "The Entertainer"ı ustaca yorumlayıp ayağa kalkıp selam verince alkışlar yükselir. Biz de alkışlara katılırız, drama nihayet sona erer. Cerrie Austin ve yakışıklı Avustralyalı erkek arkadaşı piyanonun başına otururken, ben tezgahın arkasına dönerim.

Kaan adamın iyi olmasını umuyorum. Utancını ancak tahmin edebilirim. Kalabalık bir kafenin önünde dşseydim, çok utanırdım. Muhtemelen oraya bir daha ayak basmadan önce iki kez düşünürdüm. Umarım o da öyle hissetmiyordur. Onu görmek çok güzeldi. Seth ve Ruthie ne düşünürse düşünsün, Sweet Reverie onun da yeri olmalı.

Drama bir yana, kutlama tam da umduğum gibi geçti. Kırk iki konuk, hepsi yemek yiyip içki içip sohbet edip güldü, avluyu daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlandırdı. Akşam ilerledikçe, Sweet Reverie'nin potansiyelinin gerçeğe dönüştüğünü gördüm.

Ve tüm bunların merkezinde piyano var.

Piyanoyu, isteksiz parmakları tuşlarını çalmaya davet ediyor. Gece havasına güzel müzikler yayıyor. Müzik kulağı olmayan bazı müşterilerimin çalmaya teşebbüslerine bile dayanıyor. "Chopsticks" ve "Blue Moon"u belki de gereğinden fazla dinliyoruz – ve mutlu geleceğim buna bağlı olsa bile tanıyamadığım bazı melodiler. Ama *işe yarıyor*. Ben de görmek istediğim buydu.

Saat on olduğunda, bazı insanlar ayrılmaya başlıyor. Saat on bir olduğunda, sadece üç kişi kalıyor. "Geri gelip çalabilir miyim?" diye soruyor Nessie, esnemesini bastırarak.

"Ne zaman istersen," diye cevap veriyorum.

Babası onu kucaklıyor. "Bu gece için teşekkürler, Merryn. Ve tebrikler."

"Hepinize geldiğiniz için teşekkürler."

"Kaçırmazdık." Seren gülümser, sonra cebinden bir şey çıkarır. "Bu senin için."

Deniz yeşili kağıtla sarılmış bir paketi elime koyar.

Şaşkınlıkla açtım ve içindekileri görünce nefesim kesildi.

Gümüş tel ile sarılmış soluk mavi, beyaz ve yeşil renkli deniz camından yapılmış, gümüş bağlantılarla birleştirilmiş, narin ve el yapımı bir bilezik.

"Vay canına! Bu senin mi?"

Gururla gülümser. "Yeni bir girişim, denizkızı büyüsünün kutsamasına ihtiyaç duyar." Seren ve Nessie, bunu söylerken birbirlerine bakışırlar. Deniz camı, onların birbirlerini bulmalarında çok önemli bir rol oynamıştır, bu da bu hediyeyle daha da özel kılar.

"Şans getirmesi için denizkızının hazinesi," diyor Jack.

"Tam da ihtiyacımız olan şey. Çok teşekkürler, Seren."

"Benim için zevkti. Şimdi ünlü bir piyanisti eve yatırmamız gerekiyor."

"Ama ben yorgun değilim," diye ısrar eder Nessie, dışarı çıkarken, ama hemen ardından gelen esnemesi onun argümanını boşa çıkarır.

Onlar giderken, kalbim dolup taşarken el salladım.

Şans getirmesi için denizkızı

hazinesi. Alabileceğim tüm

şansı alacağım.

*

Pazar günü olmasına ve gerekirse yatakta uzanmak için izin olmasına rağmen, ertesi sabah erken uyanıyorum. Parlak güneş ışığı yatak odamı dolduruyor, gözlerimi kapatıp görmezden gelmek için çok cazip. dışarıda olma ihtiyacı çok güçlüydü, beni yataktan

, duşa ve sonra en rahat kıyafetlerimi giymek için beni dışarı çekiyor. Seyahat kupasında kahve yapıyorum, çantamı omzuma asıyorum ve sabahın erken saatlerinde sokağa çıkıyorum.

Günün umutlarla dolu olduğu ve kaldırım taşlarının hala çiğle nemli olduğu yazın erken sabahlarını seviyorum. Henüz kimse uyanmamış, çoğu dükkan ve kafe saat 10'a kadar açılmıyor. Ama hava tatlı ve serin, vaat edilen sıcaklık günün ilerleyen saatlerine kadar gelmeyecek.

Şehrin içinden zikzaklı bir yol izleyerek tepelere tırmanıyor ve beyaz boyalı balıkçı kulübelerinin arasındaki inanılmaz derecede mükemmel arka sokaklarda dolaşıyorum.

Her yerde çiçekler var: taş duvarlardan taşan çılgın beyaz ve pembe Meksika fleabane papatyası benzeri çiçekler; fuşya, sarı osteospermum, petunyalar ve beyaz ve mor lobelia sarkıtlarıyla dolu asma sepetler; deniz kenarındaki agapanthus ve parlak pembe kozmos saksıları; ve Binaların arasında hareketli ortancalar. Koku, renk ve her zaman mevcut olan deniz sesi.

St Ives'ta çalışmak ve yaşamak, çevrenizdeki tüm güzelliğin tadını çıkarmak için zaman ayırmanız gerektiği anlamına gelir.

Sweet Reverie'yi devralıp üstündeki daireye taşındığımda, kendime mümkün olduğunca sık dışarı çıkacağıma dair söz verdim. Bu, özellikle iş yönetmenin yükü çok ağırlaştığında benim kurtarıcım oldu. Bazen plajda ya da Clodgy Point'e doğru uzanan uçurum yolunda on beş dakikalık bir yürüyüş büyük fark yaratabilir.

Bugün kendime bir saat ayırıyorum. Saat 10:30'da açılış yapacağız, yani bolca vaktim var. Murph saat 10'dan hemen sonra gelecek. Ruthie'nin dinlenebilmesi için bugün çalışmayı kabul etti. Ruthie buna gerek olmadığını ısrarla söyledi, ama dün geceki kutlamanın sonunda ne kadar yorgun olduğunu gördüm. Ayrıca, onun ürkütücü müşteriler hakkında nutuk atmadığı bir vardiya geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Island otoparkını geçip, yemyeşil çimlerin üzerinden sahil güvenlik istasyonuna ve onun üzerindeki şapele doğru giden patikayı takip ederken, kapüşonlu adamı düşünüyorum. Umarım bu sabah iyidir. Seth ve Ruthie'nin bu konudaki görüşleri ne olursa olsun, bence o da diğer tüm misafirlerimiz gibi kutlamaya katılmıştı. Yan geçidin kapısına astığım kara tahta levha, daha önce bizi ziyaret etmemiş yabancılar da dahil olmak üzere herkese bir davetti.

Belki de birbirini tanıyan insan sayısının çokluğundan çekinmiştir. Bu, kafemizin en gurur duyduğum yönlerinden biridir

: yerel halkın da turistler kadar burayı sıcak bulması.

St Ives'da yaz aylarında yerel halkın kendilerine ait sayabilecekleri çok az yer var. Buraya ziyaretçileri çekmek için çok şeyden vazgeçiyoruz. Hem turistlerin hem de yerel halkın Sweet Reverie'nin atmosferinden keyif alması benim için çok önemli.

Bazen şikayet ettiğimizi biliyorum (bazıları diğerlerinden daha fazla). Ve yazın altı haftası boyunca çok yoğun geçebiliyor. Ama dünyanın her yerinden insanlar bizim kasabamızı ziyaret etmeyi tercih ediyorlar ve bu harika bir şey. St Ives'ta geçirdikleri tatiller, benim çok uğraşarak kurduğum işimi sürdürmemi sağlıyor. Park yeri bulmak bir kabusla dönüşse ve bazı ziyaretçiler pek kibar olmasa da, bu kutlanacak bir şey.

Kapüşonlu adamın ziyaretçi mi yoksa yerli mi olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da fark etmez; sadece tatilciyse, St Ives'daki konaklaması bitmeden geri gelebileceğini umuyorum.

Tepenin zirvesine ulaşıp St Nicholas Şapeli'ne giden merdivenlerden birine oturuyorum ve aşağıda uzanan muhteşem St Ives manzarasını seyrediyorum. Buradan sağımda Tate St Ives'ın kavisli beyaz binasına uzanan uzun Porthmeor Plajı'nı, ileride Downalong'un düzensiz çatıları ve solumda bal rengi kıvrımlı Porthgwidden Plajı'nı görebiliyorum. Burası en sevdiğim manzara noktası, perspektif kazanmak ya da sadece nefes almak için geldiğim yer.

Kahvemi yudumlarken manzarayı içime
çekiyorum. Buna ihtiyacım vardı.

"Düşünmen gerektiğinde hep buraya gelirdin."

Ses, düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor, rahatsız edici ve istenmeyen bir ses. Sağıma baktığımda, Luke Pengelly bana doğru yürüyor. *Hayır.*

Şimdi olmaz...

Porthmeor tarafındaki ada yolundan gelmiş olmalı, tepenin en dik kısmını tırmanarak. Onun geldiğini nasıl fark etmedim?

Onu görmezden gelemem ya da uzaklaşmam. Bu en kötüsü. Ben hareket etmeye hazırlanamadan yanıma oturuyor.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diyorum, St Ives'ın manzarasına dönerek, onun bakışlarıyla karşılaşmamaya kararlıyım.

"Bu mu? Hayır, *burada ne işin var?* Hayır, *benim kasabamdan defol!*" "Oturmak için başka birçok yer var."

"Doğru. Ama seni görmek istedim."

Neden burada?

Cevap vermediğimde, burnunu çekip baldırının yanındaki kumu silkeledi. "Ada yolunda koşuyordum ve senin buraya doğru yürüdüğünü gördüm. Garip bir selamlaşmayı halletmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Eh, şimdi selamlaştık."

Bir duraklama oldu ve onun benim ona bakmamı beklediğini biliyorum. Birlikteyken hep böyle yapardı – tartışmalarımıza kasıtlı duraklamalar eklerdi, ona dikkatimi verdiğim anda kazanacağına inanırdı.

Bugün ona bu zevki yaşatmayacağım.

"Bir yer açıyorum. Limanda. Eskisinden daha büyük ve daha iyi."

Hayır, buna kanmayacağım. Tam altı ay boyunca işlettiğimiz restoran, o beni terk edip işi kapatacağını açıklamadan önce, Yaptığımız en büyük girişimdi. Bu benim fikrim değildi, onun fikriydi. Şu anda sahip olduğum kafeden çok daha büyük bir restoranda kendini rahat hissetmesi çok şey ifade ediyor. Hepsi gösteriş için: bir anda geri alabileceği büyük, abartılı jestler.

Pengelly's'te altı ay kalır, sonra başka bir meydan okumaya can atmaya başlar.

Ama bu artık benim sorunum değil.

O yeni işiyle ilgili hikayelerini anlatmaya devam ederken, ben yavaşça, dikkatlice kahvemi yudumluyorum, gözlerim kararlı bir şekilde ileriye bakıyor.

"Aslında ekibi yeni kurduk. Harika bir grup genç. Ve inşaat çalışmaları Scott ve benim umduğumuzdan daha hızlı tamamlandı. Önümüzdeki hafta sonu açılıyoruz." Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. "Umarım orada görüşürüz?"

"En yoğun dönemimiz."

"Oh, bizim de olacak. Çok fazla kapak var, ama mükemmel konumumuz sayesinde masaları doldurmakta hiç sorun yaşamayacağız. Yaz boyunca dolup taşacağımızı tahmin ediyoruz." Yine o duraklama, sanki ikinci kez şanslı olacağını kanıtlayacakmış gibi. "Yine de, seni görmek isterim..."

"Ne istiyorsun, Luke?" Kendimi durduramadan ona sertçe bakıyorum. Onun tuzağına düştüğüm için öfkelenmiş, kavgaya hazırlanıyorum, üç yıldır kullanmadığım eski dürtülerim şaşırtıcı bir şekilde hala aktif.

"Kibar bir konuşma ile başlayabiliriz."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Belki." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sadece üç yıl sonra bunu atlatmış olacağını düşündüm."

Bunu unutmak mı? Hayatımı özenle yeniden bir araya getirmek, her zaman birlikte yaşayacağımıza inandığım bu kasabada yeni bir alan, hayat ve iş kurmak için harcadığım üç yıl, önemsiz bir adaletsizlikten ibaret mi?

Sakin kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Luke bağırsık çağırışlı bir tartışma istiyor – her zaman istediği gibi. Çünkü karşılık verdiğim anda, beni ele geçirir.

Öfkeyle bağırılan sözler, onun yararlanabileceği zayıflıkları ve gerçekleri ortaya çıkarır. Ama artık daha iyi biliyorum.

"Oh, *seni* unuttum," diyorum, yüzeydeki soğukkanlı gücüm altındaki titremeyi gizliyor.

Yüzündeki en ufak bir değişiklik benim ödülüm. "Bu... bu demek istemedim."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bak, bizim ilişkimizin böyle bitmesi planlı değildi, tamam mı? Benim istediğim böyle değildi. Ve belki de üç yıl uzak kalmak bana bunu düşündürdü. Hayatıma devam etmek istiyorum. Bütün bu karmaşayı geride bırakmak istiyorum."

"O zaman neden geri döndün?"

İstediğimden daha fazla şey ortaya çıkıyor. Ama Pengelly's'i öğrendiğimden beri kafamı kurcalayan soru bu. Buraya asla dönmeyeceğine yemin etti, beni terk ettiği kadınla Dükalığın başka bir yerinde bir hayat kuracaktı. Onu son gördüğüm gün St Ives hakkında söylediği şeyler, öylece unutulup gidecek türden şeyler değildi. Ne değişti?

"Bunu özledim."

Bu belirsiz bir ifade ve ben buna güvenmiyorum. St Ives'ı mı özledi? Benimle kavga etmeyi mi özledi? İkincisi olduğunu bilmek istemiyorum. Kalbimi onun için iyileştirmedim ki, o da onu tekrar parçalasın. Artık Luke'u sevmiyorum. Ama kalbimden onu silmek zaman aldı.

"Kimse seni burada istemiyor, Luke. Kasaba halkının hafızası güçlüdür ve sen pek çok kişiyi ihanet ettin."

"Biliyorum. *Biliyorum*." Artık sinirlenmiş durumda. Gerçek acıdır. "Telafi etmek için çok çalışmam gerektiğini anlıyorum. Beni kolayca kabul etmeyeceklerini biliyorum. Ama benim için bir şeyler söylersen..."

Buna inanamıyorum demek istiyorum, ama inanıyorum.

"Hayır." "Hadi ama Mer. Seni dinleyeceklerini biliyorsun." "Benden bunu istemeye hakkın yok."

Sanki yüzünde büyük bir hayal kırıklığı yazmıyor gibi omuzlarını silkiyor.

"Belki de yine de söyleyeceğim."

"Ne istersen yap," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Buradan uzaklaşmam lazım.

"Hey, öyle demek istemedim. Özür dilerim. *Özür dilerim*, Mer. İşleri yoluna koymanın stresi yüzünden. Bak, bir hafta kadar sonra senin evine uğrasam nasıl olur? İşlerin iyi gidiyor diye duydum."

"Lütfen gelme." Bana bakarken devam ettim. "Biz birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz Luke. İşini kur ve St Ives'a geri dönmenin tadını çıkar. Başarılar dilerim. Ama hayatımdan uzak dur."

Ona cevap verme fırsatı vermeden şapel merdivenlerinden inip tepenin aşağısına doğru hızla yürüdüm.

On altı

ZACH

Ne kadar aptalım.

Merryn'in kafesinden *iki kez* kaçtığıma inanamıyorum.

Bana yardım etmeye çalıştı, ama yine de kaçtım.

Şimdi Seth denen adam ve öfkeli yüzlü garson kız peşimde olacak. Onları kim suçlayabilir ki? Önce ödeme yapmadan kaçtım, sonra kafe dolusu insanın önünde kendimi rezil ettim ve arkamda bir karmaşa bıraktım.

Peki ya Merryn? Muhtemelen benim tuhaf biri olduğumu düşünüyordur. Ya da beni hiç düşünmüyordur. Hangisi daha kötü, emin değilim.

Bunların hiçbirini istemedim.

Sadece piyano çalmak istedim. Ve Merryn'i tekrar görmek istedim.

Bu sabah her şey yine belirsiz görünüyor. Hiç sağlam bir zemin bulabilecek miyim?

En kötüsü de, bugün Pazar. Dün geceki tüm o saçmalıkları kafamdan atacak hiçbir şeyin olmadığı bir gün. Fırında vardiyam yok, Pengelly's'te de önümüzdeki haftaya kadar işim yok. Kieran da bugün Aggie'yi Truro'ya bebek eşyaları almaya götürdüğü için gelmeyecek. Sweet Reverie'de düşüşümü gören biri beni tanıyabilir diye şehre gitmek istemiyorum beni tanıyabilir.

Bu dört duvar arasında sıkışıp kaldım. Önemli bir fırsatı kaçırmışım gibi hissediyorum.

Biliyorum, bu da geçecek. Ama şu anda çok taze. Dikkatli olmazsam, dün geceki pişmanlığım, sörf dünyasını bıraktığımdan beri peşimde dolaşan diğer tüm saçmalıklarla birleşecek.

Okumaya çalışıyorum ama konsantre olamıyorum.

Dolapları doldurduğum yiyecekleri gözden geçiriyorum ama hiçbir şey ilgimi çekmiyor.

Bugün telefonuma bakmak istemiyorum çünkü ne kadar kaydırsam da kafamdaki düşünceleri yatıştıracak bir şey bulamıyorum.

Neden hiçbir şey yardımcı olmuyor?

Stüdyoda volta atarken, düşüncelerim kaçınılmaz olarak kaybettiğim hayata geri dönüyor. Eskiden olduğum kişiye geri dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Kendine güvenen ben, nereye gittiğini asla sorgulamayan ve çok ileriye düşünmeyen Zach. Bu sonsuz sorgulama ben değilim. Hiçbir zaman olmadım.

Bu çok saçma. Havaya ihtiyacım var.

Saklanmamı söyleyen sese karşı gelerek dışarı çıkıyorum.

Sabahın çoğunu kendi kafamda takılıp kalarak boşa harcadım, bu yüzden şehir merkezine vardığımda sokaklar kalabalık.

Sweet Reverie ve Porthia Surf'ün bulunduğu caddeden uzak durursam sorun olmaz. St Ives küçük bir yer olabilir, ama o bölgeden uzak durmam için yeterince alternatif yol var.

Yine muhteşem bir gün, son zamanlardaki güneşli hava her anlamda bir nimet. Ziyaretçiler için iyi, işler için iyi, benim için iyi. Ruh halim ağır olsa da, kasabın arkasındaki tepeye doğru dik sokakları tırmanırken güneş ışığı uzuvlarımı ve omurgamı ısıtıyor.

Çatıların üstüne çıktığımda liman aşağıda parıltıyor, baldırlarımdaki ağrı hoşuma gidiyor. Kapalı mekanlarda pek iyi değilimdir. Hiç olmadım. Annem, evdeki bir odadan ziyade bahçede insan boyunda bir kulübede daha mutlu olacağımı söyleyerek şaka yapardı. "Böylece temiz havadan asla uzak kalmazsın."

Onu çok özlüyorum.

Yarıştığım onca yıl boyunca annemi hiç düşünmedim. O kadar güçlü bir kadındı ki, onun her zaman yanımda olacağını düşünüyordum. sonsuza kadar orada kalacağını düşünmüştüm. Hava, deniz veya kara her zaman burada olduğu gibi, bunun da doğal bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Her şeyimi kaybettiğimden beri, annem sık sık aklıma geliyor. Hayatım paramparça olduktan sonra yeniden ayağa kalkarken, şimdi benim hakkımda ne düşünürdü acaba?

Onu her nefesimle sevdim, ama asla etrafında dolaşan biri olmadım. O, beni uzaktan sevmekten memnundu. İhtiyacım olduğunda her zaman oradaydı, ben ihtiyaç duyana kadar beklemekten mutluydu. Bu yüzden üç yıl önce ona bakmak için geri dönmem, bizi neredeyse parçaladı. O, benim orada olmamdan nefret ediyordu, ben de onun

bunu yaşamasına katlanamıyordum. Zorlukları aştık, onun son aylarını onurlu ve biraz da mizahla geçirmesi için yeterliydi. Sanırım o zamanlar için minnettar olmalıyım. Altı ay boyunca sörf yarışmalarını kaçırdım, ama önemli anlarda onun yanındaydım. Beş buçuk ay boyunca onun evinde ona baktım, ardından iki hafta boyunca neredeyse tamamen onun bakım evindeki yatağının başında yaşadım.

O süre zarfında, akli başında olduğu zamanlarda bana dersler verdi. *Yarışlara geri dön, Zachary, istediğin tüm kupaları kazan, ama Hayata hazır ol, tatlım, çünkü hayat, farkına varmadan değişir.*

Bunu düşünmek için beş yılım daha olduğunu düşünüyordum ve ona da öyle söyledim. Bir yıl sonra, sakatlığım nedeniyle kariyerimi sonsuza dek bırakmak zorunda kalacağımı ve evimi kaybedip annemin artık olmadığı yere giderken annemin sözlerinin aklımda kalacağını bilmiyordum.

Tabii ki, o burada olsaydı, benim kendimi acıma içinde boğmama asla izin vermezdi.

Başını dik tut, botlarını giy. Ya da senin durumunda muhtemelen parmak arası terliklerini...

Kederime rağmen, bugün giymeyi seçtiğim güvenilir Havaianas'larıma bakarak gülüyorum.

Tamam anne. Senin istediğin gibi yapalım.

İlerleme kaydediyorum. İstedğimden daha yavaş, ama en azından önümüzdeki birkaç ay için iki işim ve başımı sokacak bir evim var. Her şeyi yoluna koyana kadar hatalarımı hatırlatmaya devam edecekler, ama şimdi St Ives'tayım ve bundan sonra ne istediğimi düşünebilirim.

Annemin bu konuda söyleyecek çok şeyi olacağını tahmin ediyorum.

Dik bir patikanın sonuna gelip yolu geçiyorum. Trenwith otoparkının kenarında, sörf buluşması için kasabaya geldiğimde her zaman oturduğum bir bank var. Arabamın havasız ortamında uzun süre kaldıktan sonra St Ives'ın havasını ilk kez burada soluyorum.

Şimdi onu buluyorum, oturduğumda ahşap sıcak.

Aldığım nefes, dün geceki karmaşadan sonra ilk kez doğru düzgün nefes aldığımı hissettiriyor.

St Ives Körfezi ufukta uzanır, karanın konturlarını çevreleyen plajlar mavinin kenarlarını süsleyen küçük altın çizgiler gibidir. Hem acı verici derecede tanıdık hem de şaşırtıcı derecede yenidir, denizin sürekli değişen renkleri koyun hiçbir manzarasının bir diğerine benzememesini sağlıyor. Belki de St Ives'ın bu şekilde olmasının nedeni budur: tarihi binaları taştan yapılmış, ancak içlerinde barındırdıkları şeyler sürekli değişiyor ve hiç durmuyor.

Sweet Reverie ne zamandır oradaydı? Aşağıdaki sokakların arasında Star Court'un yerini bulmaya çalışıyorum. Yarışmalar için kasabayı ziyaret ettiğimde onu gördüğümü hatırlamıyorum, ama o zaman gerçekten bakmış mıydım ki? Hayatım sörf ile geçip giderken

sörf yapmakla meşgulken hayatımdan kaçmış gibi görünüyor. Başka neler kaçırdım?

Dün gece olanları unutacağım. Zaman geçtikçe bu anının acısı azalacak. Ama bugün bunu istenmeyen bir arkadaş, topuklarımı ısırarak öfkeli bir köpek olarak kabul etmeliyim.

Kaçmakla aptallık ettim. Bu hatayı
bir daha yapmayacağım.

Hayatıma devam etmek istiyorsam, piyano hakkında düşünmeyi bırakmalı ve Sweet Reverie'den uzak durmalıyım. Orada olanları hatırlamak istemiyorum. Geri dönmenin bana bir faydası olmaz.

Manzaraya son bir kez baktım, gözlerimi kasabanın dışına doğru yükselen yola diktim ve yürümeye başladım.

On yedi

MERRYIN

Luke ile yaşadığım olaydan sonra pazar günü açılış bir nimet. Kafe, günü en iyi şekilde değerlendirmek isteyen insanlarla dolu, kahve ve brunch'ın tadını çıkarıyorlar, Murph ve ben masadan masaya dolaşırken ortam rahat ve sakin. Tembel pazar günleri en sevdiğim günler ve tanıdık servis temposu beni rahatlatıyor.

Bir kez olsun, Ruthie'nin bugün gelmemesine sevindim. Murph, her şeyi kendi hızında yapan, ama o kadar cana yakın ki kimse bunu umursamıyor gibi görünen, tipik bir rahat Cornish adamı. Sürekli genişleyen ekibimize çok uygun olduğunu düşünüyorum ve burada olduğu için minnettarım.

İşler biraz sakinleştğinde, saat üçte gitmesine izin verdim, son bir saat boyunca son bir saat boyunca tek başına kaleyi korudum. Bir müşteri Merlin'de Brahms'ın güzel bir parçasını çalıyor ve açık ön kapıdan esen hafif rüzgar ruhuma merhem oluyor.

Ama kafe sessizleştiği ve müşteriler gittiği anda, öfkem sabahki karşılaşmamdan kaynaklanan öfkem geri geliyor ve dün gece kaçan adamı nasıl ele aldıkları konusunda Ruthie ve Seth'e karşı hissettiğim uzun süredir devam eden hayal kırıklığıma katılıyor.

Bu sabah adadan buraya dönüş yolculuğumu pek hatırlamıyorum, sadece ön kapının kilidini açtığımda, yumruklarımı sıkarken tırnaklarımın batmasıyla avuç içlerimde oluşan kızıl yaraları fark ettiğimi hatırlıyorum. tırnaklarımın batmış olduğu yerlerde öfkeli kırmızı yaralar olduğunu fark ettiğ

İnsanların benim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini varsaymalarından *bıktım*.

Şu anda sahip olduğum her şey, *benim* başardığım şeyler. Tek başıma başaramayacağımı veya ne yapmam gerektiğini başkasının söylemesi gerektiğini ima eden sözler

ruhumu yaralıyor. En zorlu çocukluk dönemini atlatıp üniversiteye girdim. Luke ihanetiyle dünyamı paramparça ettiğinde kendimi topladım. Ve şimdi buradayım, başarılı bir iş kurdum

ve ilk vizyonumu hayal edebileceğim her şeyin ötesine genişletiyorum.

Kapı kilitlendiğinde, iş gününün son görevleri tamamlandığında yorgunluk beni vurur. Kafeimde dolaşırım, sandalyeler yarınki iş için masaların üzerine kaldırılmış, bugün onu dolduran koşuşturma ve canlılıktan sonra mekan ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştür. Avluya geçerim ve Merlin'in örtüsünü nazikçe yerine koyarım, kapalı piyano kapağına bir an bakarak tereddüt ederim, sonra tamamen örtüyorum.

Ruthie çalması çok kolay bulmuştu. Nessie ve dün geceki yirmi ya da daha fazla misafir de öyle. Sadece yürüyüp, eski piyano taburesine oturup çalmışlardı. Sanki çok basitmiş gibi.

Neden ben yapamıyorum?

Burada, şimdi, kapalı kafemin sessiz ortamında, kimse çalmamı izlemeden deneyebilirim. Avluyu dolduran ve cildimi ısıtan öğleden sonra güneşinde sadece Merlin ve ben varız.

Yalnız olduğumu bilmenin verdiği güvenle, denemek istiyorum.

Dikkatlice, kapağın bir tarafını tekrar kaldırıyorum ve piyanonun kapağını açarak tuşları ortaya çıkarıyorum.

Tek bir nota. Büyüyü bozmak için çalacağım tek şey bu.

Acı dolu anıları dağıtan, bu eski tuşlarda müzik yapma hakkımı geri kazandıran tek bir nota. Grant'i muhtemelen asla bulamayacağımı kabul etmemi sağlayan tek bir nota. O zaman kaybettiğim şeyi şimdi bulduğum şeyle uzlaştırmamı sağlayan tek bir nota. Geçmişimin tek sahibi olduğumu kendime kanıtlamamı sağlayan tek bir nota.

Yavaşça eski piyano taburesine oturuyorum, avluya dökülen öğleden sonra güneşinin ışınlarında dönen toz zerreciklerini izliyorum. Çalmak için mükemmel bir zaman varsa, o da şimdidir. Sinirlerim gergin, ama huzur beni sakinleştiriyor.

Grant şimdi burada olsaydı, bana çalmamı söylerdi.

Ya çalmak ona verebileceğim en iyi armağan ise?

Parmaklarım tuşların hemen üzerinde, Grant'in bana öğrettiği ilk akor olan C akorunda duruyor. En ufak bir hareketle tuşlara basacaklar.

C ile başlıyoruz. Sonra göreceğiz...

Grant'in sözleri aklıma gelince kalbim sıkışıyor.

Burada endişelenecek diyey ya da bemol yok, kuşcuğum. Sadece düz bir seyir, doğrudan gamda yukarı doğru...

Bu sefer korkunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Merlin benim piyanom, hayatıma nazik bir tesadüfle girdi: onu çalmak benim hakkım.

Nefes alıyorum ve...

"Kapı ardına kadar açıktı. Yine!"

Arkamda Seth'in havlaması, ellerimi tuşlardan uçurur, sanki öfkeli bir bağırıştan kaçan ürkek martılar gibi.

"Nasıl girdin?" diye soruyorum.

"*Yan kapıdan*," diye tekrarlar, "her zaman kilitlemeyi unuttuğun kapıdan."

Onun kaba müdahalesi çalma fırsatımı elimden aldığı için çoktan sinirlenmişim.

"Ön kapıyı kapatalı beş dakika bile olmadı." "Yan kapı önce olmalı."

"Kim diyor
bunu?" "Ben."

Merlin'in kapağını kapatıyorum. "Bu benim kapım."

Sanki limandaki dalgaların sahibi olduğumu iddia etmişim gibi bana bakıyor.

"Ne önemi var ki? Güvende olman gerekiyor."

Piyano taburesinden atlıyorum, bıraktığımda kapak Merlin'in üzerine düşüyor.

"Ve sen de burnunu sokma!"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, Mer! Bana bağırma!"

"Buraya gelip kapı hakkında bağırıp çağıran ben değilim!"

Kavga bekliyor muydun, beklemiyor muydun umurumda değil. Bütün gün bastırdığım öfkemi bir yere yöneltmem gerekiyordu ve Seth tam da o anda karşımda belirdi.

"Senin için endişelenemez miyim? Dün gece olanlardan sonra endişelenemez miyim?"

Yeterince dinledim. "Dün gece *olanlar* masum bir kazaydı, ama sen bunu tamamen gereksiz bir dramaya dönüştürdün!"

Seth kızardı ve ben onun cevabını bekledim.

"O herhangi biri olabilirdi. Sorun çıkarabilirdi."

"Ya da ilk kez gelen bir ziyaretçi olabilir, Nessie'ye rastlamaktan utanmış ve senin onu kovmanla ödü kopmuş olabilir."

"Bu onun ilk ziyareti değildi," diye karşılık verdi, ben de hatamı fark ettim.

"Ruthie, onun geçen hafta ödeme yapmadan kaçan müşteri olduğunu söyledi."

"*Ne olmuş yani?* Bir fincan çay ve bir tabak bisküvi, Seth, bütün günün kazancı değil. Tekrar gelip aynısını yapacağını mı sandın?"

"Sana zarar verebilir, kuş! Kafeye bisküviden fazlasını çalmak için gelmiş olabilir."

"O zaman neden kaçtı? Eğer o, beni soymak için mekanı gözetleyen usta bir suçluysa, neden senden korktu?"

"Onunla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Şimdi saçmalamaya başladı.

"Bu seninle ilgili değil. İster inan ister inanma, bir yabancıyı dövebilecek misin diye düşünmekten daha önemli şeyler var."

"Öyle mi? Ne gibi?"

Çenemi kaldırıp ona karşı durdum, cevabımın öfkesini söndüreceğini biliyordum. "Luke'u gördüm."

Bu isim onun öfkesini dindirir. Nefes nefese, gözlerini kırptırır.

"Ne zaman?" "Bu sabah."

"Nerede?"

"Adada." "Oh, kuş."

Nasıldı?"

"Düşündüğüm gibi. Gelecekteki başarılarını övünüyor ve benim için kefil olmamı istiyor."

"Ne?"

"Kasaba tüccarlarıyla birlikte. O, benim onun yaptıklarını artık unutmam gerektiğini düşünüyor, böylece onun her isteğine boyun eğerek hayatını kolaylaştırabilirim."

"*Kahretsin, Mer.*"

Ona dönerek, pes etmemeye kararlıyım. "İnsanların benim isteklerimi ve kararlarımı önemsizmiş gibi görmezden gelmelerinden çok yoruldum. Bu yüzden, ben, Luke ya da St Ives'daki hiç kimse bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylemesin, beni affedin. *Benim* kafem. *Benim* işim. *Benim* hayatım. Onun değil. Ya da senin."

Bir an sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında, öfkesi tamamen geçmişti. "Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum."

"Az önce buraya gelip yan kapı hakkında bana bağırmaya başladın."

Buna karşı çıkamaz ve bunu biliyor. Gözlerini yere indirir. "Seni önemsiyorum, Mer."

"O zaman kendime bakabileceğime güven. Lütfen."

"Sana güveniyorum. Ne düşünürsen düşün." Seth cebine uzanır ve bir nesne çıkarır. Beni geçerek piyanonun üstüne koyar. "Sana bunu aldım. Kullanmalısın." Geri çekilirken, yanımda durur. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "İlgin için teşekkürler."

O ayrıldığında hâlâ sarsılmış durumdayım. Seth ile tartışmaktan nefret ediyorum, ama bugün hazırlıklı olmadığım bir savaştı. Kendi alanımı yaratmak için çok uğraştım, bu yüzden onu savunmam çok doğal.

Piyanoya bakınca, orada bıraktığı şeyi görüyorum.

Bir asma kilit.

Kombinasyon kilidi ve anahtarın takıldığı kalın çelik tabanı olan, tamamen abartılı bir cihaz. Sweet Reverie'nin yan kapısının kıvrımlı ferforje demirine değil, endüstriyel bir birime cıvatalanması gereken türden bir şey.

Anında yine öfkeleniyorum.

Dün gece kutlamadan kaçan adam geri dönüp, girdiği kapıya takılmış bu çirkin şeyi görse, bu ona ne mesaj verir? Sweet Reverie, Seth Hartley'in girmeye layık gördüğü kişiler için değil, herkes için hoş geldin demeli. Hem, ona *benim* işime kimin girip girmeyeceğine karar verme hakkını ne veriyor?

Asma kilidi kapıp kafeye geri dönerek, onu tezgahın arkasındaki çöp kutusuna atıyorum. Tatmin edici bir şekilde ağır bir sesle yere düşüyor.

Kimse bana işimle ne yapacağımı söyleyemez. Hayatımla ne yapacağımı da. Ne Luke, ne Seth, ne Ruthie, ne de başka biri.

Tebeşir boya kalemlerini alıp kafenin kapısını açtım, akşamüstü güneşi mekanı doldurdu. Sıcaklığı beni rahatlattı, Sweet Reverie'nin ön cephesini boyayan altın rengi ışık kalbimi hafifletiyordu.

Tahtadaki yazı, geçen hafta yazdığım yer, Murph bu sabah temizledikten sonra akşamki açılış kutlamasıyla ilgili mesaj kayboldu.

Orada yaşamak için yeni bir davet zamanı: herkese açık olacak, ama umarım bir kişi tarafından görülür.

Elimi sabitleyerek yazıyorum.

Sweet Reverie'ye hoş geldiniz.

Çalmak isterseniz piyanomuz avluda sizi bekliyor.

Kelimelerin etrafını müzik notalarıyla çevreledim ve kafemin adının üzerine küçük altın bir kalp ekledim.

Merlin'i sokakta bulduğumuzda hayal ettiğim davet bu ve şimdi kara tahta tabelada tamamen yerini bulmuş görünüyor. Ziyaretçilerin Sweet Reverie'yi ziyaret ettiklerinde görmek istedikleri şey bu, korkutucu bir asma kilit değil.

Yan kapıyı kilitlemiyorum, sadece kapatıp mandalını bırakıyorum. Üç yıldır bu işi yapıyorum ve hiç kimse yan geçidi kullanarak çalışma saatleri dışında kafeye girmede, şimdi de bu konuda endişelenmeye başlamayacağım. Büyük bir asma kilit, binanın soyulmaya değer olduğunu ima eden bir meydan okumadır.

Kapı her zamanki gibi kalırsa dikkat çekmez. Benim istediğim de budur

böyle olmasını istiyorum. Kafenin arka kapısındaki kilitler güvenli ve geceleri burada kendimi güvende hissediyorum. Seth'in aşırı korumacılığı ve Ruthie'nin kötü hayalleri bunu değiştirmeyecek.

Dün gece kaçan adam muhtemelen bir daha geri dönmeyecek.

Ama en azından bu, başkalarının benim kafeye gelmekten korkmasını engelliyor.

Yorgunum ve kalbim acıyor. Yemek yemem, banyo yapmam ve erken yatmam lazım. Yarın daha güzel olacak. Biliyorum.

Bu gece saklanıp, denizin sesinin beni uykuya daldırmasına izin vermeliyim.

On sekiz

ZACH

Her yerim ağrıyor.

Leach

Pottery'yi geçip St Ives'ın yukarısındaki rüzgarlı kırsal bölgeye doğru ilerledim. Burası çok güzel ve sessizdi, bu da beni yürümeye devam etmek istememe neden oldu. Kasabadaki kalabalık ve gürültüden sonra bu benim için bir lütuftu. Ancak midem boşluğunu hissedip geri dönmek istediğimde boşluğunu protesto ettiğinde geri dönmeyi düşündüm – ne kadar uzağa yürüdüğümü fark ettim.

Kieran'ın stüdyosuna döndüğümde – aç, susuz ve yorgunluktan bitkin – saat altı çoktan geçmişti.

Kieran beni bekliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu, girişi kapatarak. "Dışarı çıktım" diye cevapladım.

"Nereye?"

"Yürüyüşe." Onun tavrına şaşıyorum. Ben binadan çıktığımda ne yaptığım onu ne ilgilendirir ki? Gündüzleri ortalıkta görünmememi söyleyen o değil miydi?

"*Saatlerdir* seni arıyorum," diye homurdanıyor, hala beni içeri almak için yerinden kıpırdamıyor. "Sonra buraya geldiğimde, telefonun masanın üzerinde duruyor."

"İhtiyacım yoktu."

Onun sorunu ne? Bugün kimse beni aramayacaktı - en azından öyle düşünüyordum.

"Ama *ben sana* ihtiyacım vardı."

"Şimdi buradayım. Girebilir miyim?"

Bana içeri girme izni verir, geçerken gözlerini üzerime diker. "Hırsız girmiş." Aniden nefesim kesildi. "Ne zaman?"

"Bu sabah bir ara. Muhtemelen sen *yürüyüşe* çıkmışken." Bu kelimeyi, sanki ona verdiğim yetersiz bir bahaneymiş gibi söylüyor, başka bir şey için suçlama olarak bana geri atıyor.

"Ne aldılar?"

"Gördüğüm kadarıyla hiçbir şey. Ama iş istasyonunu dağıttılar ve *onu* duvara bıraktılar."

Kieran söylemeden bir saniye önce onu görüyorum. İş istasyonunun yanındaki duvarda çirkin spreay boya izleri, bir tanesi atılmış teneke kutu limon yeşili boya lekesiyle laminat zemini kirletiyor.

"Onu temizleyebilirim," diye aceleyle söylüyorum, kalbim

Havaianas'ıma kadar atıyor. "Burada olsaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdın..." diye homurdanıyor Kieran.

Bunu kabul edemem. Çocukların içeri girmesi çok kötü ama benden ne yapmamı bekliyor? Burada bir keşif mi olayım?

"Dostum, bak, işte olabilirdim. Biriyle toplantım olabilirdi. Birinin içeri gireceğini nereden bilebilirdim? Gündüz vakti?

Gözleri benden ayrılmıyor. "Buraya kalıp eve göz kulak olabileceğini söylemiştim."

"Gündüzleri ortadan kaybolmamı söyledin!" Buna gerek yok.

Geçici ev sahibimi kızdırmak istemem, ama yapmadığım bir şey için suçlanmayacağım. Eğer böyle bitmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Başka nereye gidebilirim bilmiyorum, ama bu önemli değil. Kieran Macklin'in beni, Aggie onu kontrol altında tutamadığı zamanlarda kendi özel kum torbası olarak kullanmasına izin vermeyeceğim.

Haklı olduğumu anlayınca biraz yumuşadı. Ama bunun onu sakinleştirmek için yeterli olacağını ummaya cesaret edemiyorum. "Bu yerin güvenliğini sağlıyorsan burada olmalısın."

"Haftada üç gün çalışıyorum, Pengelly's önümüzdeki hafta sonu açıldığında daha fazla çalışacağım. Burada yirmi dört saat kalamam. Belki de kapıya daha iyi bir kilit, ya da CCTV falan takmalısın."

Derin bir nefes alır ve başını sallar. "Anlamadığım şey de bu: Kapıda herhangi bir hasar yoktu. Arka pencerede de. Kapıyı açmak için tornavida veya başka bir alet kullanıldığında oluşabilecek çizikler de yoktu.

"Bu garip."

"Ve hiçbir şey almamışlar. Sadece ortalığı dağıttılar ve gittiler."

"Belki de amaçları buydu. Bir şey çalmak yerine, içeri girip ortalığı dağıtmak."

"Öyle ummak zorundayım. Tabii arkadaşlarını çağırmaya gitmedilerse."

Bu korkutucu bir düşünce, ama aramızdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. "İçeri girdikleri için üzgünüm. Gerçekten, Kieran. Ama burada sürekli kalamam. Çalışmam gerekiyor."

Elini kaldırdı. "Evet, biliyorum. En azından ulaşılabilir olmanı istiyorum. Telefonunu yanında bulundurmalısın."

Bakışlarım alçak masanın üzerindeki telefonuma kayıyor. Ona bağımlı olmak istemediğim için onu geride bıraktım. Hayatımın çok fazla saatini, kendimi yalnız ya da gergin hissettiğimde sosyal medyada sonsuz bir şekilde gezinerek harcadım. Bugün onun sürekli boşluğu çekmesine ihtiyacım yoktu. Sadece yürümem gerekiyordu.

Ama Kieran, benim ulaşılabilir olmam konusunda haklı. Bana ihtiyacı olabilir ya da kardeşim ömür boyu sürdürdüğü alışkanlığını bozup bana mesaj atmak yerine telefon edebilir. Ya da Matt veya Luke, kısa sürede çalışmamı isteyebilir ve kişisel mali durumum hala istikrarsız olduğu için ikisini de geri çevirmemeliyim.

"Tamam, öyle yapacağım," diye pes ettim. "Ama bence buraya daha sağlam kilitler takmalısın."

"Hallettim bile. Çilingir yarın sabah gelecek. Senin işte olacağını biliyorum, ben hallederim. Telefonunu açık tut, tamam mı?"

"Sorun değil."

Onun ayakta durup, taşan ceplerine öfkesini doldurmasını izliyorum. Asla en iyi arkadaş olacağımızı düşünmüyorum, ama bana bağırması bir başlangıç.

Kieran gider gitmez, küçük buzdolabındaki yiyeceklerin üzerine atlıyorum. Akşam saat yediye yakın saatte yediğim ilk yemek pek de güzel sayılmaz, ama tabağıma yığıdığım ucuz dondurulmuş pizza ve mikrodalgada ısıttığım peynirli patates püresi, bana en büyük, en lezzetli ziyafet gibi geliyor. Yemeğimi bitirince, tabağı ve mutfak eşyalarını yıkayıp kanepeye yığılıyorum. O kadar yorgunum ki gözlerimi açık tutamıyorum.

Uyandığımda, uykuya daldığımı bile fark etmemişim, oda karanlık. Işığı açıp saatime bakıyorum ve neredeyse gece yarısı olduğunu görünce şok oluyorum. İnleyerek yorgun bedenimi yastıklardan kaldırıyorum ve isteksizce ayağa kalkıyorum.

Küçük yatak odasına geçip yorganı geri çekiyorum. Ama yakınımdan gelen ani, metalik bir ses beni yatmaya engelliyor.

O da neydi?

Yere düşen şeyi bulmak için yere bakıyorum ve gördüğüme inanamıyorum. Anahtarlarım.

Yorganı geri çektiğimde rahatsız olmuş olmalılar. Ama yürüyüşten döndüğümde beri buraya ilk kez giriyorum.

Bu da demek oluyor
ki... Kafam karışıyor.

Bu da demek oluyor ki onları yanımda götürmedim. Ve onlar olmadan kapıyı kilitleyemezdim.

Kahretsin.

Kieran'ın stüdyosunu kapıyı kilitlemeden terk ettim, yani stüdyoya stüdyoya "izinsiz giren" kişi, içeri girmek için hiçbir şeyi kırmak zorunda kalmadı. Onları içeri davet etmiş oldum resmen.

Bunu nasıl yapabildim?

Bu sabah kafam pek çalışmıyordu, dün gecenin utancı zihnimi meşgul ediyordu. Her zamanki gibi kapıyı kilitlemeden, hatta kontrol etmeden stüdyodan çıktım.

Anahtarlarım buradaydı –

gelen herkesin alabileceği bir yerdeydi. Hiçbir şey almadılar, ama çok daha kötüsü de olabilirdi...

Neden çıkmadan önce anahtarlarımı kontrol etmedim? Neden aklıma gelmedi?

Kieran zaten benim burada kalmamı istemiyordu ve tahminimce bugün büyük bir kısmını, buna izin vermemiş olmayı dileyerek geçirmiştir.

Onun haklı olduğunu muhteşem bir şekilde kanıtladım,
değil mi? Kaçırdığım kurşun olmasına rağmen, kendimi
berbat hissediyorum.

Yürüyüşümün bana getirdiği huzur ve sükunet yok oldu, yerine kemiren bir acı geri döndü. Bu yeni hayatta kendimi bulabilecek miyim? Kırılганlık beni korkutuyor – hayatımın çoğunda kendi korkularımın peşinden koştum, ama burada onlarla savaştığım gücüm yok.

Eski hayatımdan geriye çok az şey kaldı. Şu anda giydiğim kıyafetleri bile dairemde ayrıldıktan sonra aldım. Eskiden Zach Trevelyan diye birinin var olduğunu gösteren hiçbir şey kalmadı.

Suya geri dönmeliyim. Son denemem acı içinde sona erdiğinden beri aylardır denemedim. Dizim eskisi gibi bükülmüyor, bu yüzden bana doğal gelen tüm hareketler artık işe yaramıyor. Tekrar sörf yapabilmek için, eskiden sahip olduğum yetenekler yerine şu anda sahip olduklarımla çalışarak sıfırdan yeniden öğrenmem gerekecek. Bu, aşılmaz bir dalga gibi görünüyor.

Ve neden bunu deneyeyim ki? Sörf yapmaya başladığımda bir hayalin peşindeydim, her aksilik ve sorun, ulaşmak istediğim yere giden yolda başka bir zorluktu. Tahtaya geri dönmemin nedeni, uzakta, ulaşamayacağım bir yerde görebildiğim şeydi. Profesyonel olduğumda bile, rüya denizdeki bir gökkuşağını kovalamak gibi, hemen önümde kalmaya devam etti.

Her zaman yeni unvanlar, daha yüksek puanlar ve daha büyük ödüller vardı.

Bu sporu yeniden öğrenmek bana şimdi ne kazandıracak?

Jakey Lowen, sahilde karşılaştığımızda beni tekrar sörf tahtasına bindirebileceğini söyledi. Ondan yardım isteyebilirdim, ama bu ne kadar küçük düşürücü olurdu? Yaralanmasından sonra altı ay boyunca ona koçluk yaptım ve bunu yapmam için gururunu bir kenara bırakması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Eski sörf arkadaşlarım arasında bunu anlayabilecek tek kişi oydu. Ama bir zamanlar bana hayran olan birinden ders almaya kendimi ikna edebilecek miyim, bilmiyorum. Özellikle de sörf okulunda öğrenen çocuklarla çevriliyken.

Düşüncelerim çılgınca raydan çıkmadan önce kendimi durduruyorum. Şu anda bununla boğuşmanın bir faydası yok. Yatağıma gidip uyumalıyım.

Ama çok uyanığım.

Acı çekiyorum ve yalnızım, arayacak kimsem yok.

Birdenbire, içinde yer bulduğum için çok minnettar olduğum dört duvar boğucu hale geliyor. Bu sabahtan daha kötü. Beni sıkıştırıyorlar, nefesimi kesiyorlar.

Yine dışarı çıkmam lazım.

Bu sefer bir kapüşonlu sweatshirt giyip telefonumu ve anahtarlarımı aldığımı kontrol ediyorum, sanki hazırlıklı olmak günün zararlarını telafi edecekmiş gibi. Ön kapıyı kontrol ediyorum.

Üç kez kilitlendiğinden emin olmak için kontrol edip, geceye doğru dışarı çıkıyorum.

Kendime bir hedefim olmadığını, sadece zihnimi dağıtmak için amaçsızca ıssız sokaklarda dolaştığımı söylüyorum. Ama biliyorum ki ayaklarımın beni nereye götürdüğünü biliyorum. Dünün hayaletlerini, bir daha asla geri dönmeyeceğime kendime söz verdiğim tek yerde dinlendiriyorum.

Kafe kapalı olacak ve içindeki insanlar çoktan uykuya dalmış olsalar da. Star Court'taki üç bina karanlıkta kalsa da. Oraya geri dönebilirim, korkularım yatışabilir ve bu gece uykuya dalma şansım olabilir.

Hedefime giden dar sokağa yaklaşırken, sonunda burada ne yapmaya geldiğimi kendime itiraf ediyorum. Kafede durup, dün oradan kaçtığımda attığım adımları tekrar atacağım. Bu eylem

Geri dönmek, kendime dünün on bin günde bir olan bir gün olduğunu, burada yaptığım hatanın beni tanımlamadığını ve bir daha geri dönmemi engellemediğini kanıtlayacaktır.

Başkalarına mantıklı gelmeyebilir, ama sokağa girdiğimde hissettiğim adrenalın patlaması, yaptıklarımı doğruluyor. Sadece yeniden kendim gibi hissetmek istiyorum. Eski ben, bu sabah hemen geri dönmüş olurdu. Eski ben, dün gece asla kaçmazdı.

Annem buna "açıklanamayan bir gereklilik" derdi. *Bazen ihtiyaçlarını karşılamak için açıklanamayan tuhaf şeyler yapmak zorunda kalırsın. Mantıklı olması gerekmez: bu sadece senin için semboliktir. Ama senin tuhaf, benzersiz, alışılmadık zihninin başa çıkması gereken her neyse, bu gereklidir.*

O bu teoriyi yaşadı, sık sık Elowen'ı ve beni rastgele yerlere sürükleyerek yerlere götürerek, bir yığın çakıl taşı dizmek, ellerini bir dereye daldırmak veya kışın ortasında en rüzgarlı plajlarda dondurma yemek gibi şeyler yapardı. Onun bakış açısını daha iyi hale getiren küçük, anlaşılmaz eylemler.

Neden bunu şimdiye kadar unutmuşum?

Karanlık binaya varıyorum ve dışarıda duruyorum. Her şey sessiz, pencereler boş gölgeler gibi. Kapıdaki cam levhada *KAPALI* yazıyor.

Kafede, sörf dükkanında ya da boş deli'de hiçbir hareket yok. Sokağın her iki ucundan da kimsenin yaklaşmadığını kontrol ettikten sonra, bir adım öne çıkıp avucumu kapının soğuk ahşap yüzeyine dayadım.

"Özür dilerim," diye fısıldarım, çünkü bu açıklanamayan ihtiyacım için mantıklı geliyor. "Sadece oynamak istedim."

Belki bina özrümü kabul eder ve huzursuzluğumu yatıştırır. dün geceki hayaletleri sözlerimle. Ya da belki, Merryn yarın sabah açılış için geldiğinde, benim hakkımda iyi şeyler düşünecektir. Tabii onun benim hakkımda ne düşündüğünü bildiğimden değil düşündüğünü bilmiyorum. Kaçmadan önce onun ifadesini kontrol etmek için durmadım.

Ama söylendi. Ve garip bir şekilde, daha sakın hissediyorum.

Annem her neredeyse, umarım bana gülmekten kırılıyor.

Geri adım attım ve bir şey gözüme çarptı. Solumda, kafenin duvarı boyunca altın rengi bir parıltı. Bu parıltıyı yaratan şey, karşıdaki sokak lambasından gelen beyaz ışığı yansıtıyordu. Meraklanarak yaklaştım.

Bu bir kalp. Bir hafta önce Merryn'in yerine sabitlediğini gördüğüm kara tahta tabelaya çizilmiş, parlak altın rengi boyayla çizilmiş küçük, elle çizilmiş bir kalp. Pembe ve yeşil müzik notalarıyla çevrili ve bir mesajın kenarlığını oluşturuyor.

Bu sözler beni durduruyor.

*Sweet Reverie'ye hoş geldiniz.
Çalmak isterseniz piyanomuz avluda sizi bekliyor.*

Bunu herkes için mi yazdı, yoksa bana mı?
Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, binanın benim özrümü görmesinden kısa bir süre sonra gelen bu mesajın şoku, görmezden gelinemeyecek kadar ilgi çekici.

Davet, gözlerimin önünde yüzüyor. Tuzlu suyu silerek temizliyorum.
Yorgunum ve kendimi kaybetmek üzereyim. Ama *bu...*

Bakışlarım tabelanın soluna, avluya açılan yan geçidin girişindeki ferforje kapıya kayıyor. Dün gece kapı kilitli değildi, dışarı çıkmak için çaresizce mandalı açmaya çalışırken ellerim titriyordu.

Ya eğer...

Sweet Reverie'nin pencerelerine tekrar bakıyorum. Zemin katta ve üst katta ışık görünmüyor. Perdeler çekilmemiş, yaşam belirtisi yok. Kapı kilitliyse, eve gideceğim, bu mesaj, hırpalanmış kafamı yatıştırmaya yeter.

Ama açıksa...

Bu davete karşı koyamam.

Kapıya yaklaşıyorum, mandalın ötesinde bir kilit izi var mı diye kenarlarını arıyorum. Hiçbir şey yok. Sadece kemerin etrafında hafifçe kıvrılan demir filigranlar var. Hanımeli üstünden sarkıyor, kokusu durgun gece havasında güçlü bir şekilde hissediliyor.

Sokak lambasının beyaz ışığında büyümlü bir atmosfer var. Sanki gizli bir dünyanın kısmen gizlenmiş girişi gibi.

Kapı açılırsa, Merryn'in davetini kabul edeceğim. Piyano avluda ve bu kapıdan öteye giden bir kapı ya da bariyer yok. İçeri sızıp, biraz çalabilir, sonra da çıkabilirim.

Parmaklarım, hala sıcak olan gecede soğuk olan mandalı bulur.

Keşfe çok yakın olduğum için tereddüt ediyorum. Bunu yapmalı mıyım? Ya davet sadece çalışma saatleri içinde geçerliyse?

Ama kafe açıldığında geri dönebileceğimi bilmiyorum. Bu gece buraya gelmek yeterince riskliydi. Ve şimdi piyano çalmak, özlediğim tek şeyi bana getirecektir: eski halimle bir bağlantı.

Sadece birkaç dakika sürer. Oyunu bitirir bitirmez gideceğim. O anda tek istediğim budur.

Mandalı deniyorum, hareket etmesini istiyorum... ve hareket ediyor.

On dokuz

MERRYN

Aniden uyanıyorum, karanlık yatak odamda gözlerimi kırpttırıyorum.

Oda sessiz, ama vücudum çarşafın altında gergin, altımda rahatsız edici bir sıcaklık hissediyorum. Rüya gördüğümü hatırlamıyorum ama uykumda huzursuz olmuş olmalıyım. Uzuvarım uyuşmuş, neredeyse kendime aitmiş gibi hissetmiyorum, yataktan kalkıp otururken kendimi yatak örtülerinden kurtarıyorum.

Alarm saatimin kırmızı ekranı, yavaşça odaklanan gözlerimi yakıyor:
Saat 12.19.

İnleyerek yastığıma geri yığıldım. Uykuya ihtiyacım olan bir gece varsa, o da bu gecedir. Dünün duygusal iniş çıkışlarından sonra, tek istediğim şey uyumaktı. Muhtemelen bu yüzden huzursuzdum – dramın etkisi hala bilinçaltımda devam ediyordu. Ama beni uykumdan uyandıran neydi?

Ve sonra, duydum.

Müzik.

Nereden geldiğini anlayamadığım, nazik, yumuşak bir ses.

Bu, bazen yakındaki bir bardan sokağa sızan müzik gibi değil. Porthia Surf veya Dydh Da'nın üst katlarında kimse yok. Seth, yüksek sezonda dükkanının üstündeki dairede kalır ve dairesini tatilcilere kiralar, ama bunu önümüzdeki haftaya kadar yapmayacak.

Müzikte ritim yok, sadece melodi var. Dinledikçe, notalar tanıdık bir melodi oluşturmaya başlıyor. Daha önce bir yerlerde duyduğum bir şarkı. Yıllardır duymadığım bir müzik.

O zamandan beri...

Kalbim deli gibi atarken, yataktan fırlayıp, tişörtümün ve pijama şortumun üzerine bir sweatshirt giyip, baharda St Ives'ı vuran fırtınaların neden olduğu bir dizi elektrik kesintisinden beri

St Ives'ın baharda fırtınalar nedeniyle bir dizi elektrik kesintisi yaşadığından beri yatağımın başucunda tuttuğum ağır bir el fenerini kapıyorum.

Merdivenlerin tepesine çıkar çıkmaz, müziğin nereden geldiğini anlıyorum.

Ve onu çalanın ne olduğunu.

Ama bu mümkün değil, değil mi?

Melodi artık çok net, kendi nefesim gibi bildiğim bir melodi. Ellerim titriyor, el fenerini silah gibi tutuyorum, ama yakmıyorum. En alt basamağa ulaştığımda, müziğin kaynağı belli olunca nefesim kesiliyor.

Biri Merlin çalıyor.

Ve Grant Henderson hayatımdan çıktığından beri özlediğim şarkıyı. "Time Wears Awa" – iki kişiyi anlatan eski bir İskoç halk şarkısı.

Birbirlerini severek geçirdikleri bir ömrü yansıtıyor. Grant, belki de benzer bir aşk hikayesi yaşayacaklarını umarak bu şarkıyı anneme söyledi. Ya da belki de bunun olmayacağını bildiği için – annemin şarkıdaki çiftin yaptığı gibi birini sevmeye muktedir olmadığını bildiği için.

Müzik, küçük avluda dans ediyor ve dönüyor, beni içine çeken güzel, büyüleyici bir melodi. Grant'in çaldığı gibi değil, ama notalar beni melodinin içine çeken bir duygu ile akıyor.

Karanlık kafede sessizce arka kapıya doğru ilerliyorum, anahtarı olabildiğince yumuşak bir şekilde çeviriyorum. Kapı sessizce açılıyor, müzikle aramdaki engel ortadan kalkıyor.

Ve onu görüyorum.

Kumral saçlı, soluk mavi kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymiş bir adam, başı biraz eğik, parmakları tuşların üzerinde geziniyor, gözleri kapalı ve dudaklarında en nazik gülümseme var. Büyüleyici: Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Çünkü onu tanıyorum.

Sokakta dans ettiğim ve kafenin dışında gördüğüm adam. Dün gece açılış kutlamasından kaçan adam. Yeni

Tabeladaki mesaj mı? Bu yüzden mi geri geldi?

Artık ona olan güvenimin haklı olduğunu biliyorum. Seth yanılmıştı: Seth ürkütücü biri değil ve benden bir şey çalmak için gelmemiş. Sadece çalmak istemiş. Nessie Dixon ona çarpmadan saniyeler önce yüzündeki ifadesinden bunu anladım. O özlem. Piyanonun önünden her geçtiğimde ben de hissettiğim için bunu hemen fark ettim. Ama benim aksime, o çalabiliyor.

Yüzündeki gülümseme milyonlarca hikaye anlatıyor. Rahatlama, sevinç, bağ kurma, kaybolan değerli bir şeyi bulma hissi. Klavyenin tuşlarına dokunmaya cesaret edebilsem

tuşlara dokunmaya cesaret edersem hissetmek istediğim her şey.

Avluya çıkıp Sweet Reverie'nin iç ve dış mekanlarını ayıran basamağa oturuyorum. Adam, bu gece bir dinleyicisi olduğunu fark etmeden, çaldığı müziğin içinde kaybolmuş durumda. Parmaklarının hareketlerini, yüzünde yüzünde oynayan duyguları izlemekten kendimi alamıyorum.

Grant bizimle birlikteyken bazen yataktan gizlice çıkıp merdivenlerin ortasına oturur, merdiven korkuluğunun çatlamış ve soyulmuş ahşap dikmelerinden onu çalarken izlerdim. Bulunduğum yerden, açık oturma odası kapısından piyanonun bir kenarını ve onun sağ omzunu görebiliyordum. Melodi tuşların üst kısımlarına çıktığında, onun elinin görünmesi beni heyecanlandırırdı; bu, genç hayatımda ilk kez kendimi evimde hissetmemi sağlayan müzikal bir saklambaç oyunuydu. Müzik, ikimizin de yüksek sesle söyleyemediği sevgi ve güven duygusunun bağlantısı, kimliği ve ifadesiydi.

Şimdi de hissediyorum: melodi yükselirken hissettiğim o heyecan, ikimizi de esir alan melodi bizi esir alan o heyecan – onu piyanist olarak, beni dinleyici olarak. Bu, zamanın dışında bir an, burada, şafak sökmeden saatler önce, karanlık avluda.

O anda her şeyi unutuyorum. Dramayı, endişeyi, imkansız derecede geç saati, avlunun soğukunu ve burada olmaması gereken izinsiz gireni. Önemli olan tek şey müzik.

Piyanoyu sanki hayatının can damarıymış gibi çalıyor, sanki melodinin etrafında ördüğü her modülasyon ve doğaçlama, kalbimin çok iyi bildiği o melodi, onu kalbinin olmak istediği yere yaklaşıtıyormuş gibi.

Grant bir keresinde bana, "*Her şey kalpte*" demişti. *Herkese notalarda yazanları çalmasını öğretebilirsin, ama hissetmeyi öğretemezsin. Bu, kalpten gelmelidir. Kalpten çalınan bir melodiyi her zaman anlarsın çünkü onu burada hissedersin.*

Elini, kendi kalbinin attığı yerin üstüne, göğsüne koymuştu.

Şimdi ben de elimi kalbimin üzerine koyuyorum, piyanonun başında çalan adamın çaldığı melodiyi hissediyorum.

Her şey kalpte.

Kalbim, hatırlayabildiğimden daha dolu hissediyor.

Ve sonra şarkı biter. Adam geriye yaslanır, gözlerini ovuşturur ve omzunun üzerinden bakar.

Anında ayağa kalkar, şoktan gözleri fal taşı gibi açılır, eli sanki görünmez bir dalgayı durdurmak istercesine uzanır.

"Özür dilerim... Yapmamalıydım... Burada kimse olduğunu bilmiyordum."

Ben de ayağa kalkar, ellerimi uzatırım. "Hayır, sorun değil."

"Polisi aramayın."

"Aramayacağım."

"Ben gidiyorum. Özür dilerim."

"Gitme. Çok güzeldi. Çalmanı çok beğendim." Bana belirsiz bir bakışla bakarken, ısrar ediyorum. "Kal. Lütfen?"

"Saat çok geç oldu. Seni uyandırdığım için özür dilerim. Tabela..."

"... senin içindi," diye aceleyle söylüyorum. Bunun bir hata olduğunu düşünerek gitmesine izin veremem.

"Benim için mi?"

"Görmeni umuyordum."

"Neden?"

"Çünkü çalmak istediğini biliyorum. Kutlamada mı? Dün gece kendini istenmeyen hissettiysen çok üzgünüm. Piyano, Merlin, herkes içindir."

"Gelmemeliydim."

"Evet, gelmeliydin." Söylediklerime inanıp inanmadığını bilmiyorum. Umarım inanıyordur. "Ben Merry'nin Rowe. Sweet Reverie'nin sahibiyim."

Bir an uzattığım elimi düşündü, sonra sıktı. Onun cildiyle benim cildimin teması, uzun zamandır unutulmuş bir hoş geldin gibiydi.

"Zach..." Boğazını temizleyerek, elinde tuttuğu elime bakıyor. "Ben Zach Trevelyan."

"Sen yürekten çalışıyorsun," dedim, birleşen ellerimizin sıcaklığıyla cesaretle sözler ağzımdan döküldü.

"Ne?"

"Eskiden tanıdığım özel birisi, en iyi çalmanın kalpten çalmak olduğunu söylemişti. Bunun müziği tamamen değiştirdiğini."

"Akıllıca konuşmuş." Şimdi bana bakıyor, sanki burada olduğumuza inanamıyormuş gibi. "Çalmak yardımcı olur. Her zaman olmuştur."

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. Çünkü teorik olarak anlıyorum. Ellerim ve tuşlar arasındaki bu aşılabilir engeli aşabilirsem, piyanoda huzur bulacağımı biliyorum. "Ne zaman istersen çal."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Ama gece yarısından sonra olmaz, değil mi?"

"İlginç bir seçim."

"Evet." Zach elimi bırakır, sanki avluya soğuk girmiş gibi kollarını kavuşturur. "Uyuyamadım. Ve çok uzun zamandır çalamadım."

"Evinde piyanon yok mu?"

"Evim yok." Gülümsemesinin hüznü kalbimi sıkıştırır. "En azından kalıcı bir evim yok. Son yaşadığım yeri terk etmek zorunda kaldım, her şeyimi sattım. Piyanom da benimle gelemedi."

Merlin'in önceki sahibine de bu mu olmuştu? Soru kendini gösteriyor ve ben neden daha önce bunu hiç düşünmedim diye merak ediyorum. North Terrace'daki bu mülk geliştiriciye satılmadan önce burada yaşayanlar, piyanoyu geride bırakmak için iyi bir nedenleri olmalı. Evi satma kararı kendilerine mi aitti, yoksa ev sahibi mi karar verdi? Ne kadar süre başka bir yer bulmak için ne kadar zamanları vardı? Piyano taşınmanın bir kurbanı mıydı? Yoksa daha önceki bir kiracının mirası mıydı, değerini anlamayan biri tarafından atılmış mıydı?

"Başına gelenler için üzgünüm," diyorum.

"Şey, teşekkürler."

Acaba daha önce kimse ona böyle bir şey söylemiş miydi? Benim sözlerimi şaşkınlık ve ihtiyatla karşılama şekli, belki de ilk kez duyduğunu gösteriyor.

"Zach, istediğin zaman burada çalabilirsin. Ciddiyim." "Eğer çalsam..." Gözlerine bakarak, "...dinler misin?"

Omuzlarımdan heyecan dalgası geçer. "Çok isterim." Gülümsediğinde, sanki güneş denizin üzerinde parıltıyor gibidir. "O zaman öyle yapacağım."

Yirmi

ZACH

Merryn Rowe benim için bir şok.

Kafesinin üstünde yaşadığını bilmiyordum ve onun beni izlediğini fark ettiğimde beni izlediğini fark ettiğimde, oradan hemen çıkmak istedim. Ama onun güzel yüzünde bir gülümseme açarken, dünyam altüst oldu.

O çok güzel: sadece önümde duran, uykudan dağınık saçları ve kızarmış yanaklarıyla değil, özenle seçtiği kelimelerle ve onların ardında atan kalbi ile de. Onu ilk gördüğümde, dalgaların üzerinde parıldayan güneş ışığı gibi fark ettim, ama şimdi karşımda dururken onun ışığına kapıldım. Buruşuk sweatshirt'ü ve çizgili pijama şortuyla ışık saçıyor.

Ve bana bu piyanoyu çalma iznini verdi.

Onun orada olduğunu fark etmeden, tek kişilik dinleyicimin varlığından haberdar olmadan, bu küçük, karanlık avluda huzur buldum. Parmaklarım eski piyanonun tuşlarına dokunduğu anda, özlediğim rahatlama geldi. Çaldığım ilk şarkı, büyükbabamın bana öğrettiği eski bir İskoç halk şarkısıydı, demans onun zihninden müziği çalmadan önce öğrettiği eski bir İskoç halk şarkısıydı. Çalmak, her şeyi daha iyi hissettirdi, sadece birkaç dakika için olsa bile.

"Yatağına dönmelisin," diyorum, pazartesi günümüz başlamadan önce ikimizin de ne kadar az uyku süresi kaldığının farkına vararak.

"Muhtemelen."

Merryn ilk adımı atmadan önce garip bir sessizlik yaşıyoruz. O, avlunun geçide açılan tarafına doğru yürüyor. Ben de onu takip ederek dar yolu geçip demir kapıya doğru ilerliyorum.

Kapı ile ötesindeki cadde arasındaki sınırdaki sınırdaki durur ve bana bakar, gölgelere rağmen gözleri parlaktır.

"Müzik için teşekkürler," diyor.

"Davet için teşekkürler," diye cevap veriyorum.

Ayrılırkenki gülümsemesi, bu geceden çok sonra da benimle kalacak. Beni piyanonun çekiciliği gibi geri çağırarak, şimdi eskisinden daha güçlü bir şekilde.

*

"Lanet olsun Zach, dün gece kimle kavga ettin?"

Matt sabahın beşinde sinir bozucu bir neşe içinde, şakalar ve nazik iğnelemeler yapıyor ama ben çok yorgun olduğum için bunları fark edemiyorum. Ama her sabah saat üçte kalkıp ekmek pişiren bir adamdan daha azını bekleyemezsiniz.

"Fazla uyuyamadım," diye cevap veriyorum ve doldurduğum kasaya son somunu ekleyip, paslanmaz çelik hazırlık masasından homurdanarak kaldırıyorum.

"Belli oluyor. Araba kullanabilir misin?" "Evet, merak etme. Kahvem var."

Matt'in kaşları çatılır. "Ne tür kahve?" "Hazır kahve. Termosta."

Matt'in ekmeğinin talaşla dolu olduğunu söyleseydim, şu anda bana attığı kadar sert bir bakış almazdım. "Ver şunu."

"Az önce minibüse koydum."

"O zaman *getir*."

O çok ciddi. Tartışacak ne isteğim ne de fiziksel gücüm var, bu yüzden itaatkar bir köpek yavrusu gibi, yarısı dolu minibüse doğru koşuyorum. fırının dışındaki kaldırım taşları, tehlike ışıklarının turuncu ışıkları komşu beyaz badanalı binalara yansıyor.

Mat'a termosumu uzattığımda, kapağını açar, küçümseyici bir şekilde koklar ve ardından içindekileri pencerenin altındaki geniş lavaboya döker.

"Ona ihtiyacım var!" diye haykırıyorum.

"Güven bana, Z-man, hayatında buna ihtiyacın *yok*." Musluk suyuyla içini yıkadıktan sonra köşedeki makinedeki cam perkolatör sürahiyi alır ve parlak, koyu kahveyi bekleyen termosuma döker.

bizi saran koku bambaşka bir şey. "Senin ihtiyacın olan *bu*. Ve o dondurularak kurutulmuş papayı tekrar getirerek işimi küçük düşürme."

En azından bunu söylerken gülümsüyor. Ve bu sabah, kaynağı ne olursa olsun, bedava kahveyi reddetme ihtimalim yok.

"Teşekkürler patron."

"Bekle biraz..." Çok raflı fırın arabasındaki tepsiden iki kalın dilim sosislili çörek alıyor, bunları bir parça alüminyum folyoya sarıyor ve

bu lezzetli sıcak paketi bana uzattı. "Yolda yerken ye. Düşük kan şekeri yüzünden yoldan çıkmanı istemem."

Komik olduğunda korkutucu oluyor, ama cömertliğini eleştiremem. Diğer işverenler, uykusuz bir zombi gibi işe geldiğim için beni kovmuş olabilirlerdi, ama Matt öyle yapmadı. Bu, asla unutmayacağım bir lütuf.

Ve bu tek başına değil.

Minibüsü rotam boyunca sürerken, düşüncelerim Merryn'e kayıyor. Dün gece inanılmazdı. Ancak şimdi, kırsal yolların virajlarını ve dönüşlerini geçerken, yaptığım şeyin tehlikesi bana çarpıyor. Beni avluda bulduğunda çok korkmuş olabilir. Polisi aramaya veya benim gitmemi talep etmeye Polisi aramak ya da gitmemi istemek onun hakkıydı. Kapıya bakarken, içeri girmeye can atarken neden onu hesaba katmadım?

Gerçek şu ki, mantıklı düşünemiyordum. Ama bina karanlıktı ve birinci katta kimsenin yaşadığını gösteren perdeler çekili değildi. Yalnız olduğumu düşündüğüm için avluya gittim. Kimse fark etmeden gizlice girip, oynayıp çıkabileceğimi düşündüm.

Merryn Rowe'u hesaba katmamıştım.

Davet sana yönelikti...

Bunu doğru mu hatırlıyorum? Yoksa uykusuz zihnim bu süslemeyi eklemiş olabilir mi? Merryn mesajı benim görmem için kasten tahtaya mı bıraktı? Peki ya kilitli olmayan yan kapı? O da davetinin bir parçası mıydı?

The Water Mill pub'a teslimatı boşaltırken Eric Cuthbert, "Bunun için harika bir gün" diye espri yapıyor.

Her sabah ziyaret ettiğimde bunu söylüyor, ama bunun onun yirmi dakikalık sohbet versiyonu olduğunu öğrendim.

"Gerçekten öyle, Eric. Yoğun bir gün bekliyor musun?"

"Her zaman öyle yapmıyor muyuz?" diye gülererek, gözlerini devirerek sordu.

"Kendine iyi bak, evlat."

Acaba o da benim gibi her teslimat gününde beş satırlık sohbetimizi iple çekiyor mu?

Bunu seviyorum, itiraf ediyorum. Bu bir kabul: ilk iki vardiyamda neredeyse herkesin bana karşı gösterdiği inceleme ve açık şüphe yok. İki hafta sonra, neredeyse aile gibi oldum.

Hala biraz mesafeli bir aile, ama ben bundan memnunum.

Cornwall'da güven kazanmak zordur. Eğer bir parça bile olsa güven kazanırsan, kabul edilirsin.

Matt'in üstün kaliteli kahvesi ve mükemmel sosisli ruloları, turuma devam ederken bana güç veriyor. Eğer bunun yerine bunu alacaksam, ona sunduğum berbat içeceklerle onu dehşete düşürdüğüme seviniyorum. Yarın bunu yapamam, ama bu gece sevimli bir kadın için çalıntı bir oturumda piyano çalmayı planlamıyorum.

Güzel bir kadın...

Şafak vakti geldi, bu işe başladığımdan beri gördüğüm en parlak ve berrak şafak vakti. Yoksa dün gece Sweet Reverie'de olanlar yüzünden hayal gücümün bir ürünü mü?

Umurumda değil.

Sonunda piyano çalmanın ve beklenmedik misafirlerimin birleşimi, beni dünkü ruh halimden kurtardı. Daha hafif, daha sakin hissediyorum, minibüsü dik, tek şeritli yollarda sürerek teslimat yerlerine daha hızlı ulaşmak için. Kestirmeleri öğreniyorum, bazıları müşteriler tarafından önerildi, bazıları deneme yanılma yoluyla keşfettim ve tanıdık olmayan çiftlik avlularında çıkmaza girdim.

Dün, hayatım hakkında tekrar olumlu hissedebileceğimi hayal bile edemedim. Bu sabah, bundan sonra ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Piyano bunu değiştirdi. Ve Merryn.

Sweet Reverie'ye geri dönmem gerekiyor.

Yakında. Soru şu: ne zaman?

İKİNCİ BÖLÜM

"Find Me"

– SIGMA FEAT. BIRDY

Yirmi Bir

MERRYN

"Merryn?"

Espresso makinemizin krom ön yüzünü temizlerken, Her vuruşta parlaklık kazanıyor. Bu sabah her şey daha parlak görünüyor, Sweet Reverie'yi dolduran ısıtılı güneş ışığından tedarikçimizin az önce teslim ettiği yeni keklere kadar. Dört katlı sünger keklerin üzerini süsleyen limon, çilek ve kiraz glazeleri, tezgahın üzerinde dururken parıldıyor ve bizim onları dilimlere ayırıp cam kubbelerin altına yerleştirmemizi bekliyor.

"Merryn, dinliyor musun...?"

Ben de daha parlak hissediyorum. Sabah üçten önce yatağa geri dönmeme ve saat altı alarmımın beni uyandırmasına rağmen. Vücudumdaki her kasın isyan etmesine rağmen. Ağrım var, ama umursamıyorum. Tek düşünebildiğim dün gece...

"Yani, daha kolay olacaksa semaforu deneyebilirim..."

Ve Zach Trevelyan. Kaçan adamın geri dönmesini istedim, ama onun bu kadar çok şey getireceğini hayal bile edemezdim. O şarkı, yıllardır duymadığım, her zaman sonsuz döngüler halinde çalan şarkı...

Grant'i düşündüğümde sonsuz bir döngüde çalan şarkı. Ve Zach'in kendisi sürprizi. Hala tam olarak bilmediğim hikayesi. Kalbi, piyanomuzu sanki onun yaşam kaynağıymış gibi çalarken melodiyle akıyor.

"... Ya da mors alfabesi? Belki uzaylıları çağırıp gökyüzünde *HEY BOSS* yazmalarını sağlayabilirim?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Uzaylılar mı?"

Ruthie yanımda, kollarını kavuşturmuş, yargılama modunda. "Beni dinlemediğini biliyordum."

Özür dilemek için ona utangaç bir gülümseme gösteririm. "Üzgünüm, Ruthie. Aklım başka yerdeydi."

"Anlat bakalım. Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Sadece iyi uyuyamadım."

Asistanımın gözleri kısılır. "Uyuduğun kadar uyudun, yüzündeki o kocaman, aptalca gülümsemeyi beslemeye yetti."

Gülümsüyor muyum?

Tamam, cevabı biliyorum – bu gerçek beni daha da gülümsetiyor. "Benim aptalca bir gülümsemem yok."

"Bu sabah öyle gülümsedin. Ayrıca kulaklarına pamuk tıkamışsın, görünüşe göre."

Buna gülerek tepki veriyorum. Çok modern, kesinlikle Z kuşağı olan iş arkadaşımın seçtiği çok eski moda bir ifade. "Sadece uykuya ihtiyacım var."

"Bir şeye ihtiyacın var..." Gözlerimin içine bakıyor. "Biriyle mi tanıştın?"

"Hayır."

Cevabımda gizlenen belirsizliği fark eder. "Tanıştın!

Kim o?"

"Her şeyi yanlış anladın."

"Ay yüzlü birini gördüğümde anlarım, Mer, ve seninki son zamanlarda gördüğüm en ay yüzlüsü."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Bana onun adını söylersen." Gözleri başka bir düşünceyle parıldadı. "Ya da adını öğrendin mi?"

"Bu ne demek şimdi?"

"Eğer tek gecelik bir ilişki yaşadıysan, belki de zamanın olmamıştır..." "*Ruthie!*"

Gülerek bana elini uzattı. "Dinle, kuşum, yaptıysan aferin sana. Yani, epey bir zaman oldu, değil mi? Eğer biri yatakta biraz eğlenmeyi hak ettiyse, o da sensin."

Bu sorular beni kafeden kaçmak istememe neden oluyor. Ruthie kararını çoktan vermişken olanları nasıl açıklayabilirim ki?

"Yeter artık," diyorum, keskin sözlerim neşeli atmosferi bir anda bozuyor.

"Sen bilirsin." O da homurdanarak mini marshmallow kavanozunu yeniden doldurmaya başlıyor. Pasif-agresif şekerleme kullanımı konusunda şok edici bir ustalık dersi.

Başka bir zamanda olsaydı, ona güvenebilirdim. Dün öğleden önce Seth'e de güvenebilirdim. Henüz erken ve pazartesi günleri genellikle yazın bile sabahları sessiz geçer, ama ondan hiçbir haber almadım.

Özür dilemeyen ya da küstahça mesajlar yok. Cevapsız aramalar ya da kin dolu sesli mesajlar yok. Ayrılırken bana çok kızgındı ve dürüst olmak gerekirse, ben de ona çok kızgındım.

Zach'in dün gece benim kasten kilitlemediğim kapıdan avluya girdiğini ve piyano çalarak beni yataktan uyandırdığını öğrenirse, Seth çılgına dönecektir.

Bu yüzden bunu kendime saklıyorum, başkalarının bilmediği bir şeyi bilmekten duyduğum heyecanı seviyorum.

Yan kapıyı açık bırakmak benim için doğru olan şeydi.

Ama Seth de daha fazla güvenlik için ısrar ederek doğru şeyi yaptığını düşünüyor.

Ve böylece bir çıkmaza girdik – ya da o benimle tekrar konuşmaya karar verirse gireceğiz.

Aklım dün gecenin gölgeli, samimi görüntülerine geri dönüyor. Zach'in çalarken başını biraz eğdiği, sanki piyanonun sırlarını fısıldayacakmış gibi sırları fısıldayacakmış gibi; parmaklarının piyanonun tuşlarından en güzel melodileri nasıl çıkardığını

tuşlardan en güzel melodileri nasıl çıkardığı, sanki bu tuşlar onun elleri için tasarlanmış gibi. Ve el ele tutuştüğümüzda bana nasıl şaşkın ve hayran bir şekilde baktığı.

Geri döneceğine söz verdi. Ama *ne zaman döneceğini* söylemeden gitti.

Bu da beni bir ikileme sokuyor: Bu gece tabelayı değiştirip daveti tekrar mı yapayım? Ve kapıyı hafifçe aralık mı bırakayım?

Bu tehlikeli ve heyecan verici ve daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor.

Ama Zach'i tekrar görmek istiyorum. Bu gece.

Öğle vakti gelir, müşterilerin akını sabit bir akışa dönüşür ve saat 17:30'da gün sonu işlerini yaparken, ben neredeyse düşmek üzereyim.

"Masalar bitti," diyor Ruthie, süpürgeyi kaparak. "Yerleri sileceğim, sonra çıkmam lazım."

"İşten sonra güzel bir şey mi yapacaksın?" diye

soruyorum. O gülümsüyor. "Randevum var."

Bir an için Seth'in sonunda Ruthie'ye çıkma teklif etmek için cesaretini topladığını merak ediyorum. Ya da belki de kararını onun yerine Ruthie vermiştir?

"Ve bunu bana günün sonunda mı söylüyorsun? Bana dedikoduyu yasak mı ediyorsun, Ruthie?"

"Henüz söyleyecek bir şey yok," diye cevaplar, bu sırrı paylaşmaktan açıkça keyif alıyor. "Şansımız varsa, Nico bunu değiştirecek."

Yani Seth değil. Bu ikisi neredeyse bir yıldır birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar, aralarındaki özlem dolu bakışları görmezden gelmek imkansız.

Hiçbir zaman duygularını itiraf
edecekler mi? "Nico kim?"

"Cankurtaran ekibinden biri. Kule gibi yapılı, rüya gibi bir gülümsemesi var.
Babası Porthminster yakınlarındaki *La Mer*'in sahibi, yani parası da bol."

"Kulağa hoş geliyor." "O
seksin vücut bulmuş hali."

"O da var." Ruthie'nin randevusunu özetlemesi çok komik, gülümsüyorum. "Ben
yerleri sileceğim. Sen git."

"Hayat kurtarıcım! Teşekkürler!" Asistanım süpürgeyi tezgaha dayadı, bana
sarılmak için yanıma geldi, sonra çantasını alıp kapıya koştu. Kapıyı açarak bana
dönüp baktı. "Seth'le konuş."

"Konuşacağ
ım."

Konuşacak
mıyım?

Ruthie'yi kapı dışarı etmek için bu kadarı yeterli, kafem lezzetli bir sessizliğe
bürünüyor. Gözlerimi kapatıp uzun, yavaş bir nefes alıyorum, omuzlarımdaki
düğüm
omuzlarımdaki düğümler protesto ediyor.

Dün gecenin bir anısı geri geliyor: Zach Trevelyan'ın içime işleyen bakışları.
Gece karanlığında avluda kurulan o bağlantı anı, ellerimizin hafifçe birleşmesi...

İnanılmaz derecede güzeldi. Ama yetmezdi.

Kararım, ciğerlerimden serbestçe geçen nefes kadar kolay: Bu gece kapıyı tekrar
kilitlemeyeceğim.

Yirmi İki

ZACH

Luke Pengelly ısrarcı biri, bunu kabul etmeliyim.

Pengelly'de cumartesi öğleden sonraya kadar işe başlamam gerekmiyor, ama bir Fırın turumun ardından Luke'dan gelen telefonla, kalabalık sokaklara geri dönüp liman kenarındaki restorana doğru yola çıktım.

Eğitim seansımdan bu yana daha fazla şey yapıldı, restoran ve barda eksik olan tek şey onu dolduracak müşteriler. Kabul ediyorum, bu tür bir yer, geçerken pencerelerine bakıp kendine bir ziyaret sözü verdiği türden bir yer. Büyük pencerelerin yanındaki masada otururken şimdi görebiliyorum: geçen ziyaretçilerin dönüp baktıkları, hızla küçük gruplar halinde ön kapının yanındaki altın çerçeveli menü panosuna bakan insanlar.

Sütü çalmış kedi gibi sırttan Luke, toplanan hayranlarına elini kaldırıyor ve onlar da ona şaşkın gülümsemelerle karşılık verdiklerinde kıkırdıyor.

"Çekiciliğimiz var," diyor, sanki Pengelly's'in her zaman böyle olacağını biliyormuş gibi.

Luke gibi yeni bir iş girişimine bu kadar yatırım yaptığınızda, bu tür bir özgüvenin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Ancak bu, herkesi etkilemiyor gibi görünüyor. Bu sabah Downalong Bakery'den ayrılmadan önce Matt'e yakında başlayacağım ikinci işimden bahsettim ve onun tepkisi beklediğim gibi olmadı...

"Pengelly, ha? Geri döndüğüne şaşırmadım." "Ne demek istiyorsun?"

Sabahları çalıştığım işverenim başını salladı. "Ona özgü bir davranış, hepsi bu."

Tabii ki bu, uykusuz halimde bile reddedemeyeceğim bir dedikodu davetiydi.

"Tamam, daha fazlasını anlatmalısın. Hadi, anlat."

Matt'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu, St Ives konaklama sektörünün en yeni üyesini bolca eleştirmeye başladı.

"Dört yıl önce, kasabanın en büyük mekanını açtı. Herkese, St Ives'i *gastronomi haritasına* koyacağını övündü, insanları çekmek için parayı deniz suyu gibi saçtı. Sonra, altı ay sonra, her şeyi kapattı. Bir gecede. Çalışanlar, ön kapıda kapanış ilanı gördüklerinde öğrendiler."

"Bu çok kötü," diye cevap verdim, ikinci işimdeki görünüşte sağlam temellerim birdenbire sallantıya girdi.

"En iyisi değil, hayır." Matt'in gülümsemesi biraz soldu. "Onun karısına acı mıştım. Dükkanı kapattı, onu bir sürü kızgın çalışan, tedarikçi ve müşteriyle baş başa bıraktı, sonra başka bir kadınla birlikte olmak için kaçtı.

kadınla birlikte yaşamaya başladı. Yani tek söylediğim, dikkatli ol. Kendini *çok önemli biriymiş* gibi gösterip parayı savurur, ama rüzgar gibi yön değiştirebilir."

Şimdi Luke'u dinlerken, Pengelly'nin şimdiden aldığı üç haftalık rezervasyonlarla övünmesini dinlerken, bunun ne kadarı gösteriş için diye merak ediyorum. Adamı seviyorum – bence hırslı ve vizyon sahibi, ki bu özellikleri her zaman yakından görebildiğim şeyler değil. Ama Matt'in daha önce bana söyledikleri, Luke'un söylediği her şeyin üzerine bir soru işareti koydu.

Bir şey daha var: Bugün aradığı tek kişi benim. Geçen seferki gibi diğer ekip üyelerinin de burada olacağını umarak geldim. Ama sadece ben varım.

Kendini övme akışında bir duraklama olmasını bekleyip nedenini soruyorum. "Bugün başka kimse yok mu?"

Bir an duraksadıktan sonra, her zamanki gülümsemesi geri döndü. "Scotty bazı yatırımcılarla dışarıda, bu yüzden gelmeyecek. Oh, pardon, diğerlerini mi kastediyorsunuz?"

"Onların da burada olacağını sanıyordum."

"Hayır. Ben sadece sizi tanımak için bu fırsatı değerlendiriyorum. Yani, her birinizi ayrı ayrı."

Onun parlak cevabına pek ikna olmadım. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Sadece eski kariyerin hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Aramızda profesyonel bir sörfçü olması oldukça önemli bir olay. Peki, çok kazandın mı?"

Bu, konuşmayı beklediğim bir konu değildi, ama sorun değil. Bu soru beni rahatsız etmiyor, özellikle de bu kadar ilgilenen yeni işverenim sorduğunda. Kariyerimin sonu pek parlak olmasa da, başarılarım hala etkileyici.

"Evet, öyle. Beş yıl üst üste profesyonel şampiyon oldum." "Etkileyici. Sadece bu ülkede mi yoksa...?"

"Çoğunlukla Birleşik Krallık, biraz da Avrupa. Sonlara doğru ABD'de birkaç yarışmaya katıldım."

Luke koltuğuna yaslanarak, bana saygı ve eğlence karışımı bir bakışla bakıyor. Beni ve hafif topallamamı görüyor ve bu vücudun nasıl bu kadar çok yarışma kazandığını merak ediyor mu? "Demek çatımızın altında bir ünlü var."

"Onu bilemem."

"Hayır, dur biraz, bu bizim avantajımıza olabilir. Diyelim ki *Cornwall Daily News*'teki arkadaşımın bir röportaj için iletişime geçsem, röportajda yer almak ister misin?"

Midem bulanıyor. St Ives'daki insanların ne yaptığını bilmelerine razıyım, ama eski sörf rakiplerimin okuyacağı bir gazetede haber olmak?

"Ben... emin değilim..."

Cevabımı eliyle savuşturur. "Ulusal bir şey değil. Zanna Venn yerel bir gazeteci. İş ve iyi haberlerle ilgilenir. B&Q'da raflar dolusu eleştiri yazısı bulsa bile, bunların eleştiri olduğunu anlamaz." Kendi şakasına güldüğü hali hiç çekici değil.

"Sadece şunu söylüyorum Zach, Pengelly's'teki ekibimizle gurur duyuyoruz.

Ekibimizde bir şampiyon olduğunu bilmek bize

daha fazla iş getirebilir. Kasabadaki her restoran, takımında eski bir sörf profesyoneli olduğunu söyleyemez. Bundan yararlanmalıyız."

"Yine de..."

"Evet, neyse. Bir düşün, tamam mı? Hem senin hem de bizim için iyi olabilir."

Eve dönerken hala tedirginim. *Takımı tanıma* girişiminin, Luke'un beni ücretsiz reklam yapmaya ikna etmekten başka bir şey olmadığı açık. Başından beri dürüst olsaydı, bu kadar da kötü olmazdı. Takım arkadaşlarımla tekrar görüşeceğini söylemesine inanmıyorum ve onun yaptıklarına nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Matt'in tavsiyesi, Luke'un aşırı hevesli tavrıyla çelişiyor. Pengelly's'e gitmeden önce fırın patronumla konuştuğuma memnunum.

Bu, Luke'un satış konuşmasına farklı bir bakış açısı kazandırdı. Buna ihtiyacım vardı. Güvendiğim insanlar konusunda her zaman en iyi kararları vermedim.

İlk sörf menajerim, profesyonel olduğum ilk yıl kazandığım sekiz aylık yarışma kazandığım parayı çaldı. O iyi bir arkadaşı – en azından ben öyle inanıyordum. Dolandırıcılığı fark ettiğimde, o çoktan ülkeyi terk etmişti.

Onun tek kurbanı ben değildim, ama bir arkadaşımın bana bunu yapabileceğine inanamıyordum.

Luke Pengelly'nin hayatımdaki kötü kararlar listesine gireceğini düşünmek istemiyorum, ama bugün yaptığı şey bu korkumu daha da artırdı.

Şu anda bunu düşünmem. Beynim bugün yemek bulup yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun. Sweet Reverie'ye geri dönüp Merryn için piyano çalmak istiyorum, ama yatmaya başlar başlamaz sabaha kadar hareketsiz kalacağımdan şüpheleniyorum.

Ama yarın gece.

Sadece Merryn'e bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor.

Eve giderken, Chy-an-Chy'deki Wharf Post Office and Toy Shop'a uğradım. Ana mağazanın hemen yanında kartlarla dolu küçük bir odaları var. Orada ihtiyacım olan şeyi bulacağımı hissediyorum.

Uykulu kafamla beş dakika aradıktan sonra buluyorum: içi boş bir sanat kartı, ön yüzünde piyano klavyesinde uyuyan küçük bir marmelat rengi kedi resmi var. Saçımdan daha kıvılcık ama umarım o da ne demek istediğini anlar.

Bir kaleme de ihtiyacım var ve kalemlerin sergilendiği tezgaha doğru yönelirken, boho tarzı sörf boncuklu bileziklerle dolu döner tel bir sergileme ünitesini fark ettim.

boho tarzı sörf boncuklu bileziklerle dolu bir döner tel raf fark ettim. Bu gece Merryn için çalamazsam, ona bir hediye almak en iyi seçenek olabilir mi?

Gıcırdayan vitrini yavaşça çevirerek, ona vereceğim kartın içine koymak için mükemmel olanı arıyorum. Güneşin parıldadığı saçları, elmacık kemiklerinin üzerindeki pembe allık, elini tuttuğumda hissettiğim cildinin sıcaklığı aklıma geliyor...

Gözleri ne renk?

Avlunun loş ışığında bunu ayırt edemedim. Onun bana işaret bıraktığını söylediğinde gözlerindeki parlaklığı, kararlılığı gördüm. Henüz keşfetmediğim hikayelerin saklı olduğu, en nazik bakışlar.

Ve sonra, onu gördüm. Mükemmel olanı.

Soluk sarı iplikten dokunmuş, gümüş rengi benekli beyaz boncukların yanında gece yarısı gökyüzü renginde boncuklar var. Mavinin ortasında parıldıyorlar dün gece üzerimizde parıldadığını hayal ettiğim yıldızlar gibi parıldıyorlardı, avlu çatısı tarafından gizlenmişlerdi. Ortada tek bir soluk altın boncuk vardı, deniz üzerinde yükselen yaz ayı kadar sıcak ve davetkardı. Bana bulduğum sıcak karşılamayı hatırlattı – değerli, parlak ve tamamen beklenmedik. Merryn, öngöremeyeceğim bir şans eseri idi; onun sıcak karşılaması, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hediyeydi.

O. Ona ifade etmek istediğim ama asla kelimelere dökemeyeceğim her şey.

Kimse izliyor mu diye omzumun üzerinden bakıyorum. Uzun zamandır kimseye karşı şiirsel duygular beslemedim ve bunu kimsenin görmesini istemiyorum. Kartla birlikte kasaya götürüyorum ve tezgâhtaki vitrinden "*I'D RATHER BE IN ST IVES*" (*ST IVES'TA OLMAK İSTERDİM*) yazılı bir kalem seçiyorum. Tezgâhın arkasındaki güler yüzlü bayan, garip alışverişlerime hiç aldırış etmiyor. Yine de, aceleyle teşekkür edip dükkândan çıkarken boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

Stüdyoya geri döndüğümde, kartın boş iç kısmına bakarak doğru kelimelerin ortaya çıkmasını bekliyorum. Onları yazmam, bileziği kartın içine koymam ve Sweet Reverie'ye teslim etmem gerekiyor. Bugün saat 17:00'de kapandıklarını biliyorum, bu yüzden bir saat sonra kimse kalmamış olacaktır. Yorgunluğum, planımı gerçekleştirmek için bana yeterli zamanı verebilir diye düşünüyorum. Şu anda tehlikeli derecede yorgunum ve uykuya ihtiyacım var. Ama önce bunu halletmem gerekiyor.

Zihnimi dün geceye, oyun oynamanın verdiği rahatlamaya ve Merryn'i orada bulmanın şokunu hatırlamaya zorluyorum. Hissettiklerimi, hala hissettiklerimi nasıl ifade edebilirim ki, benim için yaptıklarını anlayabilsin?

Aklım, avluda el ele tutuşmuş halimizin görüntüsüne takılıyor, kendimi yalnız olduğuna ikna ettiğimde ruh ikizimi bulmuş gibi hissettiğim o an.

İşte o anda kelimeler geliyor.

Kalemim, sözcükler kaybolmadan önce onları yakalıyor.

Sonra bileziği kartın içine koyup zarfı kapatıyorum ve ön yüzüne Merryn'in adını yazıyorum. Ayağa kalkıp St Ives'a geri dönüyorum.

Umarım anlar. Umarım bu yeterlidir.

Yirmi Üç

MERRYN

Uyumak istemiyorum, ama uyuyorum, daireye çıktığımda yatağımın çağrısı çok güçlü. Uyku beni ele geçirmeden önce, bir fincan çay içecek ve saat 10'a alarm kuracak kadar uyanık kalmayı başarabiliyorum.

Rüyalarım dağınık, bir şeyden diğerine koşturuyor, altında sürekli bir gerginlik var. Koşuyorum, eve dönmek için çaresizim, önümdeki yol sonsuza kadar uzadığında hayal kırıklığına uğruyorum.

Alarmım beni uyandırdığında, odam karanlıkla doluyor. Dönüp tekrar uykuya dalma isteği çok güçlü, ama ani bir panik bu isteği bir kenara itiyor.

Ya Zach çoktan gelmişse? Ya onu kaçırmışsam?

Aşağıya koşuyorum, bu sefer kafedeki ışıkları açıyorum. Sessizlik hakim, tezgahın arkasındaki buzdolabının her zamanki tıklama ve uğultu sesleri hariç, o kadar tanıdık ki çoğu zaman duymuyorum bile. Avluya baktığımda, piyano hala örtüsünün altında, tabure de daha önce bıraktığım yerde, üzerinde çalan kimse yok.

Kalbim çıplak ayaklarımın altındaki soğuk arduvaz zemine çarptı.

Hemen geri dönmeyecekti, değil mi? Ne kadar yorgun olduğumu ve işten sonra ne kadar çabuk uykuya daldığımı düşünürsek, muhtemelen şu anda kendi yatağında, uyku açığını kapatmaya çalışıyordur. Bu kadar az uykuyla buraya geri dönmek en kötü fikir olurdu.

Geri döneceğini söyledi, endişeli zihnimi sakinleştiriyorum. Geri döneceğine güvenmeliyim, ama aynı zamanda kendine iyi bakacağına da.

Şu anda kalıcı bir evi olmadığını söylediği sözleri üzerinde düşünüyordum. Bu, başka birinin yanında kaldığı anlamına mı geliyor, yoksa tamamen yalnız mı? Çalışıyor mu, yoksa geçinmek için başkalarının iyiliğine mi güveniyor? Umarım ona bakan biri vardır, ancak çalışma saatleri dışında bir kafeye girip eski bir piyanoda sığınmak istemesi, böyle birinin olmadığını düşündürüyor.

Her notayı bir can simidiymiş gibi çaldığı için, tek başına neyle uğraştığını merak ediyorum.

Luke beni restoranın dağınıklığıyla baş başa bıraktığında, dört ay boyunca Seth'in evinde kaldım, onun daracık ikinci katındaki tek kişilik futonda uyudum.

yatak odası. İdeal olmaktan uzaktı ve başa çıkmam gereken durumlarla zorla bir arada kalmamızın birleşimi, birlikte geçirdiğimiz zamanı rahatsız edici hale getirdi. Ben yıkılmıştım, eski hayatımın parçalarını kurtarmak için çabalıyorduk. Seth, beni beslemek, sulamak ve bakmak için yaşadığı stres ve ekstra kargaşaya rağmen harikaydı. Onsuz ilk birkaç ayı nasıl atlattığımı bilmiyorum.

onun yardımı olmadan o ilk ayları nasıl atlattırdım bilmiyorum.

O yüzden, o zamandan beri ne kadar başarılı olsam da, şimdi bana karşı koruyucu davrandığını biliyorum. Yarın onu görmeye gideceğim, aramızdaki gerginliği gidermek için. Ona karşı onunla ilgili hayal kırıklıklarım olsa da, o benim en iyi arkadaşım. O yokken onu özlüyorum. Bugün de bizim konuşmamamızdan dolayı mutsuz olduğunu biliyorum.

Bunu ara sıra yaparız. Birbirimize bağırırız, sonra ortalık sakinleşene kadar saklanırız. Ama her zaman barışıyoruz. Sonuçta, bu herkesin umabileceği en iyi şey.

Zach'in hayatında Seth gibi bir arkadaşı var mı?

Artık gelmeyeceğinden emin olarak, kafenin ışıklarını kapatıp merdivenlere doğru yöneliyorum. Her zamanki gibi daireme çıkmadan önce ön pencerelere bir göz atıyorum, gözlerim camın çizgisini takip ederek ön kapıya doğru kayıyor. Kapı panelinin etrafındaki vitray bordürden ışık sızdığını görünce, bakışlarım aşağıya düşer.

Kapı paspasının üzerinde, sokaktan gelen sokak lambasının ışığında parlak, kare şeklinde ve soluk bir şey yatıyor.

Soğuk zeminde aceleyle ilerleyip eğilip onu alıyorum.

İçinde kart gibi bir şey olan bir zarftır. Ortası daha kalındır, zarfın yüzeyini eğirir. Elimde çevirdiğimde nefesim kesilir.

Merryn x için

El yazısını tanımıyorum, ama karanlıkta beklenmedik bir şekilde buraya gelmesi kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Hızla yukarı çıkıp doğrudan yatak odama gidiyorum ve başucumdaki lambayı açıyorum.

Yatağa girip, bacaklarımın üzerine battaniyeyi çekiyorum. Nefesimi düzenleyip zarfı açıyorum.

İçinde bir kart var. Üzerinde piyano tuşlarının üzerinde kıvrılmış uyuyan sevimli kızıl renkli bir kedi yavrusu fotoğrafını görünce gülümsüyorum. Kartı açtığımda, içinden bir şey kayarak yatağın çarşaflarının üzerine düşüyor. Onu almak için eğildiğimde, parmaklarım boncuklar ve dokunmuş ipliklerle dolandığında şaşıyorum.

Bir bileklik. Sarı pamuktan örülmüş, arasına boncuklar sıkıştırılmış. Gece yarısı gökyüzü gibi koyu mavi, gümüş rengi küçük parıltılarla beyaz ve ortasında soluk sarı bir boncuk.

Çok güzel.

Onu bileğime takıyorum, bağcıkları nabzımın üzerinde bağlayıp, elimi kaldırarak boncukların tenime değmesini hayranlıkla izliyorum. Sanki her zaman orada olmaları gerekiyormuş gibi, oraya çok yaklaşıyorlar.

Bu Zach'ten mi? Benim için mi seçti?

Karta geri dönüp içindeki el yazısı mesajı okudum:

Merryn,

Bu gece oynayamayacağım için çok üzgünüm.

(Yorgunluk beni ele geçirdi, sanırım seni de öyle.)

Ama seni unuttuğumu düşünmeni istemedim. Bu imkansız.

Bu hediye sana.

Yarın senin için çalabilir miyim?

Eğer uygunsa, kapının yanındaki tabelaya gülen bir yüz çiz. Uygun değilse, boş bırak.

Davetini bekleyeceğim.

O zamana kadar kendine iyi bak. Ve teşekkür ederim.

Zach x

Elim ağzıma uçar, yeni bilezik bileğimde dans eder. Mükemmel. Hediye, sözleri ve bunların ardındaki içtenlik gözlerimi yaşartır.

Sweet Reverie'ye gelmedikçe birbirimizle iletişim kurmanın bir yolu olmadığı için bunu nasıl yapacağımızı merak ediyordum. Artık daveti nasıl yapacağımı biliyorum. Daha fazla konuşup bu şaşırtıcı yeni şeyi nasıl gerçekleştireceğimizi bulana kadar, tahtaya basit bir gülümseme

Zach'e gizli bir işaret olarak işlev görecek. Kimse yan kapının yanındaki tabelaya çizilen gülen yüzü şüpheli bulmayacak. Ama biz bileceğiz.

Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama Zach'in kartı, hediyesi ve sinyal sistemi önerisi, daha önce olmayan bir umut ve olasılık getiriyor.

Bunu seviyorum. Her şeyini seviyorum.

Yatağımın başucundaki lambayı kapatıp çarşafların altına kıvrılıyorum, inanılmaz derecede mutluyum.

Yanımdaki yastığın üzerinde, bileğimdeki bilezik, perdelerimin aralığından içeri sızan ve yatağımın üzerine düşen yumuşak sokak ışığında parılıyor. Yıllardır ilk kez, burada yalnız olmadığımı hissediyorum.

Kalbim dolup taşarken, gizli arkadaşım ile ilgili düşünceler beni nazikçe rüyalarımın çekerken gözlerimi kapatıyorum.

Yirmi Dört

ZACH

Dün gece onu rüyamda gördüm.

Ona gönderdiğim kartı ve bileziği bulmuş mudur? Umarım doğru olanı seçmişimdir. doğru olanı seçmişimdir.

Yine erken başlıyorum, ama daha iyi bir gece uykusu büyük fark yarattı. Matt, ilgilenirsem kalıcı hale gelebileceğini söylediği ekstra bir vardiya da var. Kesinlikle ilgileniyorum – ne kadar çok günümü işle doldurabilirsem o kadar iyi.

Teslimat kasalarını dolduruyorum, sıcak fırının lezzetli kokusu bu sabah hissettiğim gerginliği yatıştırıyor. Merryn aklımda ve çalışırken gülümsememin sebebi. Matt dışarı çıktığında

Son kasaları taşıyan minibüsle, bana eğlenceli bir bakış atıyor.

"Piyango falan mı kazandın?"

Öyle hissediyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, gülümsemem beni ele veriyor.

Matt bunu hemen fark etti – fark etmemesi de zor değildi. Sanki tüm vücudum parlıyor gibi hissediyorum. "Peki, bu sabah ne kullanıyorsan, bana da biraz ayırır mısın? Böyle bir gülümsemeye ihtiyacım var."

"Ekşi mayalı ekmeğinden bir dilim al. Bütün gün gülümsemen devam eder."

"Güzel. Akıllıca. Umarım turlarında bu cümleyi kullanırsın."

"Benim tek ve tek sloganım, patron."

"Yüzsüz herif!" diye gülerek beni eliyle uzaklaştırıyor. "Git buradan."

Bugün teslimat turum eğlenceli geçiyor, ama aslında günün her şeyi güzel. Hava, minibüsün ön camını sis ve pusla kaplayan yağmurlu bir deniz sisi olsa da. Hayle çevre yolundaki beklenmedik yol çalışmaları, yirmi dakikalık karmaşık bir sapma anlamına gelse de, bu sapma sayesinde varlığından haberdar olmadığım, çamurla kaplı küçük yolları keşfediyorum. Bir sürü koyun önümdeki yolu kapattığında, özür dileyen çiftçi bana uygun bir şekilde utangaç bir gülümsemeyle

gölümsemeyle karşılaşsa da, ben onun sürüsünün yeni otlaklarına kadar uzun ve sinir bozucu bir yol boyunca gayri resmi eskortu oldum. Bu geceki sözüm sayesinde bugün hiçbir şey iyi ruh halimi bozamaz.

St Ives'a geri dönüp Downalong Bakery'deki vardiyamın sonunda işten çıktığımda, Merryn'e önerdiğim sloganın Sweet Reverie'nin dışındaki kara tahta tabelaya yazılmış olup olmadığını görmek için Star Court'a koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sokağın girişindeki ara sokakta durup, kahkahalar atan bir grup yerli halkın kafeye girmesini izliyorum. Bazılarını Aggie'nin sahil kafesinde görmüştüm, ama isimlerini hatırlayamıyorum. Özellikle bir adamın inşaatçı olduğunu hatırlıyorum. Ama bu konuda da yanılıyor olabilirim.

Onlar Sweet Reverie'nin içine güvenli bir şekilde girdiklerinde, daha önce tanıştığım çocuğun dışarıya bakmadığından emin olmak için sörf dükkanına bir göz atıyorum. Onun patronuyla da patronuyla da karşılaşmak istemiyorum. *Seth*. Onun ve Merryn arasındaki ilişkiyi hâlâ bilmiyorum, ama avlu kapısındaki tabelada bir gülümseme varsa, en azından beni görmek istediğini anlarım. Bu, eski Sethy'nin boğazına takılır, ki bu, Cumartesi gecesi Tregenna Hill'in yarısına kadar beni kovaladıktan sonra umabileceğim en iyi intikam şekli.

Kendimi kontrol ediyorum. Merryn ile arkadaşına bir ders vermek için bu yeni şeyi yapamam, arkadaşlıktan öte bir şey olmaları ihtimali beni ne kadar rahatsız etse de.

Bu sadece bizimle ve Merlin ile ilgili olmalı.

Başka kimseyle değil.

Kıyıların güvenli olduğundan emin olduğumda, Star Court'a giriyorum. Yan kapıya doğru yürümek sonsuzluk gibi geliyor, her adım kalbimin çarpışına denk geliyor. Merryn bu gece beni göremezse, bu onu asla görmek istemediği anlamına gelmez, diye kendime hatırlatıyorum, ama sinyali görmemek büyük bir hayal kırıklığı olacak, bunu biliyorum. Porthia Surf'ün kenarından geçip, bir adım ötedeki kara tahta tabelaya odaklanıyorum.

Bakıyorum ve...

...orada.

Küçük yuvarlak bir daire içinde basit bir gülümseme, Merryn'in ilk davetiyesindeki gibi parlak altın rengi tebeşir boyasıyla çizilmiş, yarıdan itibaren akşamları açık olduğunu duyuran tabelanın sağ alt köşesinde saklanmış.

Memnuniyetle, Sweet Reverie'yi geçip Star Court'tan çıkarak yürümeye devam ediyorum. Akşamları açık olduğunu unutmuştum. Çarşamba, perşembe ve

Cuma geceleri saat 23:00'da kapanıyor. Bu, gelecekteki piyano buluşmaları için ne anlama geliyor?

Durun, biraz aceleci davranıyorum. Bunun Bu, sadece birlikte kararlaştırdığımız ilk buluşma olacak. Bunu uzatmak mümkün olmayabilir.

Ama umarım uzar.

Buraya nasıl geldim? Sadece birkaç gün önce, Merryn Rowe ile hiç konuşmamıştım, kafenin avlusunda hiç piyano çalmamıştım. Pazar gecesi olanların üzerine nasıl bu kadar çok umut yığıldı?

Yürümek zorunda olduğum için, kasabadan geçip limanın etrafından Smeaton's Pier'e doğru ilerliyorum ve sola dönerek Wheal Dream'e giden yolu takip ediyorum. Burası St

Ives Müzesi'nin bulunduğu yere, küçük

Bamaluz Plajı'na bakan ünlü "görünmez adam"ın bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Bugün güneş gözlüğü, 80'ler tarzı sarı güneş siperliği ve parlak turuncu ve pembe çiçekli bermuda şort giymiş, mavi ve beyaz çizgili kayma sandaletlerin yapıştırıldığı tahta bir kutunun üzerinde, hayalet bir beden giyiyormuş gibi görünen akıllı bir görünmez iplik sistemi ile asılı duruyor. Ziyaretçiler onunla poz veriyorlar, onun ani keşfi büyük bir eğlence kaynağı oluyor.

St Ives'ı sevmemin nedenlerinden biri de sokaklarında bulabileceğiniz tuhaflıklar. Annemin her zaman bulmayı sevdiği Norway Stores yakınlarındaki kaldırım taşlarının arasına çizilmiş gizli kedi gibi veya limanın kenarındaki taş çiçekliklerde rastgele ortaya çıkan küçük plastik oyuncak dinozorlar gibi. St

Ives'ı gerçek bir yer gibi hissettiren, bu kıyıdaki en popüler balıkçı köylerinin çoğunun haline geldiği gibi, Cornwall temalı bir Disneyland gibi hissettirmeyen küçük mizah ve tuhaflık anları.

Bamaluz'a bakan uçurumun etrafındaki dik merdivenlerden aşağı inip St Ives Körfezi'ne çıkıyorum. Spor ayakkabılarım, kasabanın plajlarından sayısız ayakların attığı adımlarla biriken kumda çıtır çıtır sesler çıkarıyor.

Çocuklar, tuzla kaplı ve denizden ıslak halde, kollarında plaj eşyalarıyla yorgun ebeveynlerinin peşinden koşarak yanımdan geçiyorlar. Genç çiftler, Porthgwidden otoparkının kenarındaki büyük kayalıklarda oynuyor; yaşlı çiftler ise, gençlerin imkansız görünen kuleler halinde taşları dengelediği karşıdaki çakıl plajda duruyorlar.

Porthgwidden Plajı'nın küçük kısmına bakan banklar tamamen doludur, yanlarında çantalar, kürekler ve havlular durmaktadır. Sandviçler çoktan yenmiş, Aggie'nin dükkanından alınan kahveler hala ellerinde.

Çocukken Narnia'dan geldiğine inandığım dökme demir sokak lambalarının kenarındaki patikadan yürürken plaj kafesi görünüyor. Yanında, Porthgwidden Plajı hayatla dolup taşıyor, kum tatilcilerle dolu. Orada yer kapmak için itişip kakışmak istemem, ama

kalabalık olmasını seviyorum. Bu plaj yüzücülerin tercih ettiği bir plaj ve bugün gibi bir günde bütün aileleri denize çağırıyor.

Okyanusa geri dönmem gerekiyor. Belki burada yüzerek başlayabilirim. Belki bu gece Merlin'i çalmak karar vermeme yardımcı olur.

Pazar gecesi piyanonun başına oturduğumda, kafamdaki düşünceler, korkular ve sorunlar bir anda yerine oturdu. Tahmin ettiğim gibi. Henüz suda yaşamın piyanoda hayatın anlamını bulabilirsem, piyano benim kurtuluşum olabilir. Tabii bu gece sonra da piyanonun bana açık olmaya devam etmesi şartıyla. Merryn'in bunu açıklamama gerek kalmadan anladığını hissediyorum.

Bu yüzden ona sahip olduğum için şükrediyorum. Ama Merryn *benim değil*. Öyle değil.

Ama onu düşündükçe, ona sahip olabileceğimi umut ediyorum.

İmkansız derecede geç gerçekleşen bir konuşmanın ardından birine aşık olmak mümkün mü?

Ben onun sahil kafesine vardığımda Aggie, "Birisi mutlu" diyor. O, driftwood barın ucundaki bir taburede oturmuş, çalışanları kahve yapıp müşterilere servis yaparken etrafında dolaşırken, bir tür mahkeme gibi konuşuyor. Aslında dinleniyor olması gerekirdi, ama Aggie Keats bu kelimenin anlamını bilmiyor.

"Seni gördüğüme sevindim," diye cevap veriyorum.

"Tabii ki öylesin, Zachy. Ama ben onu kastetmedim."

Aggie'nin beni bu kadar kolay anlayacağını tahmin edebilirdim. "İşler daha iyiye gidiyor."

"İyi. Bugünlük işiniz bitti mi?"

"Evet. Ama seni burada görmek beni şaşırttı."

Aggie bunu sinirli bir göz devirmeyle karşıladı. "Bugün bunu herkes söyledi."

"Belki de haklıdırlar?"

"Belki de işimize karışan *pisliklerdir*."

Tamam... "Dinlenmek önemlidir, Ag."

"Dinlenmek kafamı şişiriyor," diye karşılık verdi. "Ben dinlenmem, Zachy. Hiç yapmadım. Boş bir dairede oturup yavaş yavaş delirmek mi? Hayır, teşekkürler. Kieran bu sabah bunu önermeye çalıştı ve sanırım cevabımdan dolayı kulakları hala çınlıyor."

Onun partneri adına içim sızladı.

"Her neyse, soruma cevap vermedin. Bu gülümseme ne anlama geliyor?"

"Sadece mutluyum."

"Oyunbozan." Dişlerini şıklatıp asistanının az önce hazırladığı kahveyi bana uzattı. "Al bakalım. Müesseseden."

"Sorun değil, ben öderim." Cebime uzanıp parayı ona uzattım. Bu bir prensip meselesi: Çok uzun süredir arkadaşlarımla iyiliğine güveniyorum. Tekrar ayağa kalkmanın bir parçası da masraflarımı kendim ödemek. "Kieran için de biraz param var."

"Sakla." İtiraz ettiğimde, kaşlarını kaldırarak beni susturur. "Stüdyoya bakarak ona bir iyilik yapıyorsun."

Ruh halim bozulur. "Geçen gün hariç."

"Takma kafana, canım. Duvardaki grafitiyi sildik, bir şey olmadı. Hepimiz bir şeyler unuturuz, senin telefonunu unutman gibi, o yüzden His Nibs sana ulaşamadı. Dün çoraplarımı buzdolabında buldum."

"Evet, ama senin bir mazeretin var. Hamileysin."

Gözleri kısılır, ifadesinde yaramazlık belirir. "Senin olmadığından emin misin? Bu, senin rastgele gülümsemelerini açıklayabilir."

Bu şakayı çok sevdim. Merry'nin sinyalinin üzerimde yarattığı etkiyi fark etmesini de çok sevdim. Ama Aggie'ye ya da başka birine olanları anlatmayacağım. Bu sadece Merry'n ve benim aramda.

Saklayacak güzel bir sırrım olması benim için bir lütuf. Kötü şeyleri konuşmaktan kaçındım – sakatlığım, profesyonel sörf dünyasından ayrılma kararım ve bunun sonucunda her şeyi kaybetmem – her biri içimde sakladığım, derinlere gömdüğüm gizli bir utanç kaynağı.

Sweet Reverie'deki piyano, sonunda değer verebileceğim bir sır.

Ve sahibi.

Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Yirmi Beş

MERRYN

Zach gülümsemeyi gördü mü?

Bunu kara tahta tabelasına çizmek çok heyecan vericiydi, bunun O kadar heyecan vericiydi ki, yüksek sesle çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bugün kontrol etmek için kafeye uğradı mı?

Ne zaman geleceğini de bilmiyorum, bu da beklemeyi daha da heyecanlı hale getiriyor. Kapı girişinden avluya mı girecek, yoksa ön kapıyı mı deneyecek? Onun gelmesini ne kadar beklemeliyim?

Ruthie bütün sabah beni şahin gibi izledi. Kafede siparişleri dağıtmak için dolaşırken, sırtımda onun keskin bakışlarını hissettim. Gördükleri, şüphelerini artırmış mıydı?

Bugün daha çok gülümsüyorum. Elimde değil. Zach'in hediyesi bileğimde, varlığı olan biteni parlak bir şekilde hatırlatıyor.

Tam olarak ne oluyor?

Hayatımda bu yeni şeyin ortaya çıkmasını seviyorum, ama ne zaman bunu düşünsem kendimi frenliyorum. Çünkü orada olmayan bir şeyleri okumak çok kolay olur. Zach'in piyanoya ihtiyacı var. Benim de onu duymaya ihtiyacım var. Bunun ötesinde, kim bilir?

Öğle yemeği telaşı geçti, Ruthie molasından yeni döndü ve ben de ikimize birer fincan çay yaptım. Kafeye huzur hakim oldu, yoğun günlerde sabırsızlıkla beklediğim bir sükunet.

"Kek vitrininden bir şeyler al," diyorum ve küçük müşterilerimizin babyccino ve sıcak çikolatalarıyla birlikte yemeleri için sakladığımız, şekerle kaplı buzlu bisküvilerden bir tane alıyorum.

"Harika!" Ruthie, bugün gördüğüm en büyük coşkuyla tuzlu karamel dilim kekin son dilimine saldırıyor. "Bu benim!"

Tatlılarımızı yemeye hazırlanırken, kapının üzerindeki zil çaldı. yeni bir ziyaretçinin geldiğini haber veriyor. Ruthie'nin inlemesine gülümsüyorum – müşterilerin kapının hemen arkasında gizlenip, bizim mola verdiğimiz anı bekledikten sonra içeri dalmak için fırsat kolladıkları, aramızda uzun zamandır süren bir şaka.

Ama bu ziyaretçi dışarıda gizlenip gelmek için doğru anı beklememiş.

En azından, öyle umuyorum.

Seth'in yüzündeki ifade tamamen özür diler gibidir, daha önce sayısız kez tekrarladığımız rutin yeniden başlar.

"Ben buradayım," diyor Ruthie, pastası sadece bana yönelik sözleri kalkan gibi koruyor.

"Emin misin?"

Kafasını sallıyor. "Git."

Onun yanından geçip kafeden çıkarak, hiçbir masanın dolu olmadığı avluya doğru yürüdüm. Seth hiçbir şey söylemeden peşimden geldi. Masaya oturmak yerine, yan geçide giden yolu biraz ilerledim, böylece beni izleyen müşterilerin görüş alanından çıktım. Durup döndüğümde, Seth birkaç adım ötede durdu.

"Ben bir aptalım, Mer." Ben bu gerçeği yalanlamayınca, devam ediyor. "Sana bağırmanalıydım. Bu senin işin, benim değil."

"Öyle."

"Ve o adam..."

"...tehdit

oluşturmuyor."

"Evet. Muhtemelen."

"Kesinlikle." Benim bakışlarım karşısında biraz yılgınlaşır. "O da diğerleri gibi bir müşteriydi. Senin dükkânından birini kovmayı hayal bile edemem."

"Haklısın."

Birbirimizi gözlemliyoruz, hala incinmişiz, ama buzlar erimeye başlıyor. "Bu aşırı koruyucu tavrı bırakabilir miyiz lütfen?" diyorum. "Savaşan bir şövalyeye ihtiyacım yok.

savaşan şövalyeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Derin bir nefes alır. "Ben de sana ihtiyacım var. Seni özledim."

"Buraya gel, seni aptal," diye inlerim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kucaklarım.

Kollarımda gevşiyor. "Üzgünüm."

"Ben de. Artık devam edebilir miyiz lütfen?"

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor, kuşum."

Son çatışmamızdan sonra uzun zamandır beklenen bu kucaklaşma çok iyi geldi. Ama o beni kucaklarken, bu geceki sözü yüzünden onu affetmenin daha kolay olduğunu mu düşünüyorum acaba? Kart ve bilezik geldiğinden beri her şey daha kolay hissediliyor.

Daha basit. Daha hafif.

Seth bunu bilseydi ne derdi?

"Eski halimize dönelim, olur mu?" diyor, kucaklaşmayı sonlandırarak. "Bu dramayı kaldıramam."

"Ben de. Kekim var, yardımcı olur mu?"

"Bir tane yiyebilirim! Gördün mü, buraya gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Ve geri döndük, ritim sanki hiç gitmemiş gibi geri geldi. Bu hoş bir şey ve artık anlaşmazlık yaşamadığımız için rahatladım. Zach'i düşünmek sohbetimizden hiç uzaklaşmamamıza yardımcı oluyor. Seth uzun süre kalmıyor, ama ilişkimizin yeniden dengeli bir hale geldiğine güvenmem için yeterli bir süre.

Ruthie ve ben günü kapatırken, sinirlerim gerilmeye başlıyor. Ona veda edip sessiz kafeme dönüyorum. Burada mı bekleyeyim

Burada mı beklemeliyim? Yoksa yukarı çıkıp Zach'in geldiğini duymayı mı ummalıyım?

Bu ayarlanmış buluşma hakkında fazla bir şey bilmemek rahatsız edici.

Hayatımın çoğu, bilinen sistemler ve programlar etrafında dönüyor. İş zamanımın çoğunu belirliyor – yarın akşam

ve geri kalan zamanımı buna göre ayarlamak zorundayım. Ve sanırım, evliliğimin sona ermesinin şoku ve kargaşasından sonra, bunun benim için getirdiği her şeyle birlikte, önümde ne olduğunu tam olarak bilmek bana güven veriyor.

Bu gece bunu sorguluyor.

Bu kadar önemli hissettirmemesi gerekir. Yine de, tek bir randevunun ötesine uzanan umutların ve olasılıkların farkındayım. Potansiyel beni hayrete düşürüyor. Neden?

Saat yedi olduğunda, kafede dolaşmayı bırakıp kendimi yukarı çıkmaya zorluyorum. Hızlıca duş alıp üstümü değiştiriyorum, bir kulağım kapının çalınmasını ya da avluda çalınan bir şarkının ilk notalarını dinliyor. Genellikle müzik açarım ya da televizyonu kendime eşlik etmesi için açık bırakırım. Ama bu akşam değil.

Bir şeyler yemeye çalışıyorum, ama midem gerginlikten çok dolu.

yemek yemeye zaman ayırmıyorum. Bunun yerine, kendimi sakinleştirmek için beyaz çay içip okumak için bir kitap alıyorum. Dakikalar geçtikçe, kendimi hikayenin içinde kaybolmaya başlıyorum, sadece ara sıra endişe duygusu anlatıyı bölüyor.

Ya gülümsemeyi görmemişse?

– O zaman yarın görür. Zamanı belirtmek için altına küçük bir 12 ekleyebilirim.

Ya fikrini değiştirirse?

– Bileğimdeki bileziğe bakıyorum. Sanmıyorum.

Ya kendimi aptal durumuna düşürüyorsam?

– Aptal durumuna düşmüyorum. En azından, düşmediğimi umuyorum...

Kitabımdan başımı kaldırıyorum, uzun ve yavaş bir nefes alıyorum ve bakış açımı bulmaya çalışıyorum. Sadece gerginim. Ve bu, piyano ile olan bağım nedeniyle benim için çok önemli. Başka bir şey değil.

Saatime bir bakış, saatin artık on gece olduğunu gösteriyor. Sorun değil, diyorum kendime, Zach için henüz erken. İlk ziyaretinde geç saatte geldiği için yaptığı şakayı hatırlayarak gülümsüyorum ve açık sayfalarda beni bekleyen hikayeye geri dönüyorum.

Ve sonra, duyuyorum.

Bir şarkının ilk notaları.

Kitabımı bir kenara atıp aşağıya koşuyorum.

Yirmi Altı

ZACH

Açılış notalarını çalarken gülümsemeden duramıyorum. Merryn'in her an ortaya çıkacağını biliyorum ve beklemek çok keyifli.

Bunun tamamen Merlin ile ilgili olduğunu iddia edebilirim. *Play Me* piyanonun çekiciliğinin beni coşturduğunu ve her şeyi daha parlak gösterdiğini söyleyebilirim. Ama bu yalan olur.

Her şey piyanoyla başladı.

Ama bu gece gülümsememin sebebi Merryn.

Bunu açıklayamıyorum, sadece aklımdan çıkmıyor. O günden beri karşılaştığım tüm umutlu ve olumlu şeyler bir şekilde onunla bağlantılı. Ve şimdi parmaklarımın altındaki notalar bir büyü, onu yanıma çağırarak bir sihir yaratıyor.

Birbirimizi pek tanımıyoruz, bizi birbirimize bağlayan tek şey piyano ve şu anda tahtaya çizilmiş bir gülümsemenin üzerinde asılı duran bu kırılgan düzenleme. Ama onu, çaldığım müziğin onu nasıl parlatmış olduğunu düşünmeden edemiyorum. Hayatımdaki en yakınlarım dışında herkesten gizlediğim çalmamın bunu başarabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sağımda bir tık sesi duyuldu. Döndüğümde, o oradaydı.

"Merhaba."

"İyi akşamlar."

Gülümsemelerimiz birbirimizin aynası gibiydi. "Tabelayı gördün mü emin değildim." "Öğleden sonra baktım."

"Umarım görmüşsündür." Daha önce oturduğu avlu ile kafe arasındaki basamağa oturur. "Seni engellemeyeyim. İstedğini çal."

Parmaklarım tuşlara geri dönüyor, ama gözlerimi ondan ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyor. O çok güzel, cildi, yıldızlar gibi üzerimize asılmış avlu ışıklarının yumuşak parıltısıyla aydınlanıyor. Bu gece saçları açık, omuzlarında yumuşak dalgalar halinde duruyor. Ve gözleri beni izlerken parıldıyor.

Bana nasıl hissettirdiğini hayal bile edemezdim. Şimdi daha da güçlü.

Dikkatimi tekrar melodiye veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ki ona bakma isteğine kapılmayayım. Müzik akıyor, bir yaz, bir yarışmadan sonra sahil kafesinin tiz hoparlörlerinden duyduğum bir parça. Onu aradım ve melodiye kendim öğrendim. Çalarken,

hayatı hafife aldığım o zamanların anıları geri geliyor. Beni rahatsız eden tek huzursuzluk, sörf rekorumu geliştirmek zorunda olmamdı.

Çok şey değişti, ama bu şarkının bana huzur verme gücü hala aynı.

Merryn sesini çıkarmıyor. Dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sanki eli omzumda duruyormuş gibi somut bir şekilde. Bu şarkının benim tek dinleyicim için ne anlama geliyor acaba – daha önce çaldığım halk şarkısını tanıdığı gibi bunu da tanıyor mu, yoksa bu melodi onun için yeni bir keşif mi?

Çalarken, tüm bunların ne kadar yeni olduğunun farkındayım. Geçmişte dinleyiciler çalmamı zorlaştırır, beni utangaç yapar, kaçırdığım her notayı ve ritmi fark etmemi sağlardı. Arkadaşlarım bir gösteri talep ettiğinde çalmaktan çekinir, şaka yaparak kurtulmaya çalışır ya da onları susturmak için önemsiz bir parça çalardım. "Chopsticks" ile homurtular, "King of the Road" ile şarkı söyleme davetleri.

Kişisel bir şey yoktu. Anlamlı bir şey yoktu.

Bu gece, Merryn'in beni en çok etkileyen parçaları dinlemesini istiyorum.

Şarkı bittiğinde, bir an bekledikten sonra ona bakmaya cesaret ediyorum.

O alkışlıyor, ben selam veriyorum.

Aramızda yumuşak bir sessizlik hakim olur.

Bu gecenin nasıl geçeceğini hayal ederken, bunu beklemiyordum. Sanki avlu elektriklenmiş gibi, sanki her nota, her nefes her şeyi değiştirebilirmiş gibi.

"Sırada ne var?" diye soruyorum sonunda, çünkü konuşmam gerekiyor ve aklıma gelen tek şey bu.

tek

düşünebildiğim "Ne istersen."

şey bu. "Hızlı mı? Yavaş mı? Tekno remiks mi?"

Bu onu güldürüyor. Bu en güzel ses...

Dostum, bunu geri çekmeliyim. Kendimi kaptırıyorum. "Aşık olduğun ilk şarkıyı çal."

Kahretsin.

"Beni zor durumda bırakıyorsun, değil mi?" Gülüyorum, beynimi odaklamaya çalışıyorum ve babamın annemle boşanıp taşınmadan önce evde söylediği bir şarkıya karar veriyorum: Buddy Holly'nin "Everyday" şarkısı. Bu klasik bir şarkı, eminim o da bilir – ve arkama baktığımda, o da şarkıya eşlik ederek başını sallıyor.

"Şarkı söyler misin?" diye soruyor, ikinci kez nakarat kısmına geldiğimde. "Pek sayılmaz. Sen söyler misin?"

"Hayır!" Omuzlarını silkiyor. "Belki bazen. Ama bu gece değil."

Gülümsüyorum ve piyanonun başına geri dönüyorum. "Belki de düet yapmalıyız." Cevap vermemesini umursamıyorum.

Şarkı bittiğinde, uzun zamandır unuttuğum ve biri bana para verse bile adını söyleyemeyeceğim bir filmin tema şarkısına geçiyorum. Yavaş, melodik bir melodi avluda yankılanıyor, notalar yıllardır çalmamış olmama rağmen bana geri dönüyor. Bu beni sakinleştiriyor, Merryn'in gelişinin ilk heyecanı daha anlamlı bir şeye dönüşüyor.

"Bu hangi şarkı?"

"Bir filmde," diye cevap veriyorum, şimdi melodiyi ezberlediğim gibi adını da ezberlemiş olmayı diliyorum. "Adını hatırlayamıyorum."

"Beğendim."

"Teşekkürler." Son birkaç nota çaldıktan sonra durdum ve taburede dönerek ona baktım. "Merlin'den bahset bana. Onu sokakta mı buldun?"

Merryn dizlerini göğsüne çekiyor. "North Terrace'da. Seth ve ben yürüyüş yaparken kaldırımda gördük."

Onun adı geçince içimde bir kıskançlık hissi uyandı. Bu hissi bir kenara attım. "Dışarıda bırakılmış mı? Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Ben de inanmadım. Dışarıda durduğu evin inşaatı devam ediyor, sanırım evi yıkıp Merlin'i kaldırıma bırakmışlar."

"Onu çöp konteynırına atmak yerine, alınması için bırakmaları iyi olmuş," diyorum.

Gülümsüyor. "Öyle de." "Ve sen mi boyadın?"

"Seth'le birlikte, evet."

Tamam, artık bundan kaçınamam. "Beni kovalayan adam." "Kusura bakma. Eğer yardımı olacaksa, ona bu konuda sertçe çıktım."

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle. Ama sormak istemediğim soruyu cevaplamıyor. "Siz ikiniz yakın görünüyorsunuz. Cumartesi gecesi gördüğüm kadarıyla."

"Öyleyiz."

"Yakın derken..." Sormak üzere olduğum soruyu sevmiyorum

"...birlikte mi?" Gözlerini kırıştırıyor. "Oh."

"Merak ettim, özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Seth'le birlikte değilim. O benim en iyi arkadaşım. Ayrıca asistanım Ruthie'ye umutsuzca aşık."

Sörf Mağazası Seth ve Korkutucu Garson? Bu görüntü beni güldürdü, hemen elimi ağzıma kapattım. "Üzgünüm. Ne çift ama."

"İkisinden biri duygularını itiraf etmeye cesaret ederse öyle olur."

"Sence edebilirler mi?"

"Belki." Onun gülümsemesi benim ödülüm. "Eğer böyle bir şey olursa kasabayı uyarmamız gerekecek."

Kolay bir sessizliğe büründük, ama içten içe sevinçten havaya yumruk atıyorum. Seth'le birlikte değil. Gördüğüm bağlantı arkadaşlıktı, bu da onun aşırı koruyuculuğunu açıklıyor. Merry'n Rowe kadar sevimli bir arkadaşım olsaydı, ben de şiddetle savunurdum.

Başka birisi olup olmadığını sormuyorum. St Ives'ta kimsenin bilmediği gizli bir işaretle burada, birlikte olmamız, bunun yeterli bir kanıtı.

"Neden bir şeyler çalmıyorsun?" diyorum, aniden söylemek istediğim her şeyden dikkatimi başka yöne çekmem gerekiyor.

"Bu senin çalmanla ilgili."

"Ama Merlin senin. Ve seni dinlemek istiyorum."

Onun tepkisi beklediğim gibi değil. Geri çekiliyor, gülümsemesi kayboluyor.

"Ben... yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin. Benim için sorun değil." "Hayır, yapamam Zach.

Benden bunu isteme."

Bu tepki o kadar keskin ve yavaş yavaş tanıdığım kadınla o kadar çelişki içinde ki, nefesim kesiliyor. Ne dedim ki? O bir piyanoyu kurtardı, buraya getirdi ve sevgiyle süsledi. Benim burada olmamın tek nedeni, onun bunu benimle paylaşmak istemesi. Hiç mantıklı değil.

"Neden?"

Cevap vermediğinde, piyano taburesinde kayarak yanımdaki boşluğu okşadım.

"Bana katıl."

"Sorun değil. Ben..."

"Lütfen yanıma oturur musun? Seni zorlamayacağım, söz veriyorum." Elimi uzatarak, onun gelmesini bekliyorum. Belki de bu konuyu bırakıp, ona

ama aramızdaki garip atmosfer varken
bu garip atmosfer varken bırakamam. Bunun garip bir durum olmasını ya da
Merryn'in bir daha gelmek istemeyeceği bir şey olmasını istemiyorum.

Davetimi uzun süre düşündü.

Sonra, tam her şeyi mahvettiğimi ve bir daha beni davet etmeyeceğini
düşündüğüm anda, ayağa kalkıp karşıya geçer. Yanıma oturduğunda,
yakınlık nefes kesici.

Bunu geri çekmeliyim; Merryn'i bana güvenmesi için ikna
etmeliyim. "Senin için ne çalayım?" diye soruyorum.

"Her şeyi."

Ellerimi tuşların üzerine koyarak, çalabileceğim en cesur parçayı seçiyorum.
Kendi bestem, evimi terk etmek zorunda kalmadan önce yazdığım son
melodilerden biri.

Denizin şarkısı.

Yumuşak ve yavaş, kaybettiğimi bildiğim hayata duyduğum özlem dolu bir anma.
Devreyi bırakmış ve profesyonel olarak resmi olarak emekli olmuşum. Tüm
sponsorluklarım sona ermişti ve planlamadığım bir geleceğe bakıyordum. Ama
benim için en büyük kayıp denizin kendisiydi. Aylarca sörf tahtamla denize
açılmayı denedim, ancak
dizimdeki ağrı beni hemen kıyıya geri döndürdü. Kendim hakkında bildiğim tek şey
kayboluyordu, bu yüzden sahip olduğum tek teselliye
tesellime yöneldim.

Ve sonuç "Wavechaser" oldu.

Bu bir risk, piyano taburesindeki arkadaşım onun geçmişini hiç bilmiyor olsa
da. Merryn için "Wavechaser"ı çalmak, ona ruhumun bir parçasını sunmak gibi,
onun reddedebileceği korkusuyla ona sunmak gibi.

Yanımda, müzik onu alıp götürürken, gözleri parıldayarak dinliyor.
avludan uzak bir yerde. Yakından bakıldığında, koyu kahverengi gözleri sonsuz
gibi görünüyor.

Yoğun ve yakın, bağlantı inkar edilemez. Müzikal bir
öpücük.

Kızarak, Merryn'in düşüncelerimi okumamasını umarak, tuşlara dikkatle
bakıyorum. Düşüncelerim, sanki neon ışıklarla yazılmış gibi yüksek sesli ve bariz
görünüyor.

yazılmış gibi yüksek sesli ve bariz.

Parça bittiğinde, parmaklarım tuşlardan çekilir ve ahşap çerçevenin kenarına
dayanır.

"Çok güzel," diyor Merryn.

"Teşekkür ederim." "Adı ne?"

"Adı ne?"

"Wavechaser". Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum, bu eylem onu benimle oynadığım notaların bir koleksiyonu olmaktan çıkarıp gerçek bir eser haline getiriyor.

"Daha önce duymadım. Kim yazdı?"

Nefes alıyorum. Kimse yazdığımı bilmiyor, annem bile. Keşke vefat etmeden önce ona söyleseydim. Henüz açmaya hazır olmadığım, hala kutuda duran pişmanlıklarımın biri. "Ben yazdım."

Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, Merryn bana bakıyordu. "Çok güzel, Zach."

Kalbim kabardı.

"Teşekkürler." "Seni bunu yazmaya ne teşvik etti?"

Bu soruyu beklemiyordum, ama şimdi sorduğu için, bunun olacağı belliydi. Sınırlarım gerildi. Olanları kimseyle konuşmadım, istenmeyen meraklı bakışları uzaklaştırmak için hazırladığım yüzeysel cevapların ötesine geçmedim. Ama Merryn'in bana bakışları ve onun beni burada istemesini sürdürme arzumu, seçimimi netleştiriyor.

"Ben profesyonel sörfçüydüm," diye başlıyorum, sesim tereddütlü, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Ama sörf tahtam düşerken dizime çarptı ve dizim yaralandı. Emekli olmak zorunda kaldım ve bu yüzden neredeyse her şeyimi kaybettim. Denize geri dönemediğim için 'Wavechaser'ı yazdım."

Beni bakışlarıyla sarmalarken dinliyor.

"Bilmiyorum, sadece yüksek sesle itiraf etmeye korktuğum şeyi söylemem gerekiyordu. Ve piyanom, bunu mantıklı hale getirebileceğim tek yerdi."

"Bu bir aşk şarkısı," diyor.

Sözleri beni durdurur. Çaresizce ona bakarım. "Sanırım öyle."

Daha fazlasını söylemek, onun cevabının benim için ne anlama geldiğini tam olarak ifade etmek istiyorum, ama tek düşünebildiğim ona bakmak. Bana o kadar yakın ki, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Bir nefeslik mesafedeyim...

Yirmi Yedi

MERRYN

Şu anda birbirimize çok yakınız, denize yazdığı aşk şarkısının hala sıcak hatırası etrafımızda parıldıyor. Bana karşı bu kadar dürüst olacağını ya da bu kadar kişisel bir şeyi paylaşacağını beklemiyordum.

Bana çalmak istediğinde verdiğim tepki yüzünden mi böyle davrandı?

Bu olasılık beni bu ana, Zach'in yanına geri getiriyor. Ama onu öpmeli miyim?

Luke'tan sonra bir daha kimseyle ilişki kurmayacağımı hep söyledim.

Böyle bir ihanetten sonra kimseyi kendime yaklaştırmak düşünülemezdi.

En azından öyle inanıyordum.

Ama son zamanlarda arkadaşlarımın ve müşterilerimin aşık olmalarını, birlikte hayat kurmalarını, evlenmelerini, çocuk sahibi olmalarını izledim. Ve Sweet Reverie'nin tezgahının arkasındaki konumumdan, onların sahip olduklarına sahip olmayı dilemeye başladım. Aşkın insanları nasıl bir araya getirdiğini, engelleri nasıl aştığını, umut verdiğini görüyorum. Cumartesi gecesi, Jack ve Nessie'yi Seren ile birlikte izledim. Ve bu harikaydı. Hayatın önlerine çıkardığı onca engele rağmen, aşk onları bir araya getirdi.

onların yoluna çıkmasına rağmen aşk onları bir araya getirdi.

Zach'i pek tanımıyorum. Ama kalbim onu tanımak istiyor. Az önce şarkısını ve onu bu şarkıyı yazmaya iten olayları benimle paylaştı. Hayatının en samimi, en özel anlarını. Ona Grant'ten bahsedemediğimde, ya da piyano çalmanın neden hem en büyük arzum hem de en büyük korkum olduğunu.

Şu anda tek gördüğüm o, nefesinin dudaklarımda dans etmesi, birbirimize yaklaşırken gözlerimizin kapanması...

"Gitmeliyim," diye fısıldıyor, dudaklarımız neredeyse değecek kadar yakın. "Geç oldu."

Dudakları yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda kalbim sıkışıyor. Çok güzel: nazik, telaşsız ve kibar. Ama benim istediğim bu değil.

ikimizin de istediğini sandığım şey değil.

"Tabii ki." Kızarak uzaklaşıyorum, kontrolümü yeniden kazanırken avlu biraz bulanıklaşıyor. "Teşekkür ederim... şarkı için."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Geri geleceğim. Eğer istersen?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sözcük bir hava

akımıyla taşıyor. "Ne zaman?"

"Yarın akşam açılışım var." "Sonrasında mı? Yoksa başka bir gece mi?"

Cumartesiye kadar beklemeliyim, ilk akşam hizmetlerimiz bittiğinde. Ama Zach'in çaldığını tekrar duymak için o kadar uzun süre bekleyebilir miyim?

"Yarın gece, on bir buçuk. Ama uzun süre uyanık kalamam."

Gülümsemesinde rahatlama belirir. "Yarım saat. Sadece müzik ve sohbet. Uygun mu?"

Ben de gülümsedim, aramızda bir an geçti. "Harika."

Zach piyanonun kapağını o kadar nazik ve saygılı bir şekilde kapatıyor ki, kalbim sızlıyor. Benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin ediyor olmalı, piyano *çalmaması* onun için bir gizem olsa da. Piyanoya ve bana bu kadar nazik davranması benim için çok önemli.

Onunla avlunun sokakla birleştiği noktaya kadar yürüyorum.

. Ona döndüğümde bakışları düşüyor, sıcak parmakları bileğimi tutup kaldırıyor.

"Onu takmışsın."

"Bütün gün taktım."

Gülümsemesi inanılmaz derecede güzel. "Bu sensin. Karanlık gecede parlayan ışık." Gülerek başını sallar. "Bunu yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bir sörfçü için çok şiirsel

konusuyorsun." "Eski sörfçü."

"Sadece yarışmayı bıraktığın için sörfçü olmayı bıraktığını sanmıyorum," diye karşılık verdim, cesaretimi toplayıp elimi göğsüne koyarak. "Hâlâ sörfçüsün – burada."

Elini benim elimle kapattı. "Belki. Yarın akşam mı?" "Yarın akşam."

Elimi bırakır ve onun geceye doğru aceleyle uzaklaşmasını izlerim.

Yirmi Sekiz

ZACH

Onu öpmeliydim.

Neden öpmedim?

Pengelly's'in pencere kenarındaki masasında beklerken bu soru kafamı kurcalıyor. Havada boya kokusu hala taze ve barda üç müstakbel iş arkadaşım şişeleri ve bardakları açarken camların tıkırtıları duyuluyor. Güneşte parıldayan limana bakıyorum, ışığın parlaklığıyla kasaba silüetine bürünmüş.

Onu öpme fırsatım vardı. O kadar yakındık ki, olacakları inkar edemezdik. O çok sevdiği piyanonun başında oturuyorduk, çalmıyor olsa da. Her şeyi değiştirebilecek o anda neden geri çekildim?

Merryn hakkında bilmediğim çok şey var. Ama onu öpmek istediğimi biliyorum. Bu yeterli olmalı, değil mi?

Neredeyse açılmış olan bu restoranda cevapları bulabileceğimi sanmıyorum. Meslektaşlarıma yardım etmek yerine masada oturmamın nedeni beni tedirgin ediyor. Luke, gazeteci arkadaşıyla konuşmaktan çekinmediğimi söylediğimde hiç tereddüt etmemiş. Bugün bir röportaj ayarlamış, ama ben hazır hissetmediğim ve aklım daha çok Merryn'i düşünmekle meşgulken.

Şimdi röportaj yaklaşıyor ve kendimi savunmasız hissediyorum.

Ya eski sörf arkadaşlarım bunu benim dibe vurduğumun kanıtı olarak görürlerse ? Ya da daha kötüsü, röportajın benim fikrim olduğunu, eski bir yıldızın reklam için çaresizce yaptığı bir girişim olduğunu düşünürlerse?

Pistten ayrıldığımda, basınla röportaj yapmayı reddettim. Emekliliğimi duyuran bir açıklama yaptım ve nedenini açıklamadım. Artık bu haberin haber değeri kalmadığına göre, sorunumun çözüldüğünü düşündüm.

Ama Luke Pengelly'yi hesaba katmamıştım.

Gitmeliyim. Fikrimi değiştirdiğimi
söylemeliyim. Ama burada olmam için bana
yetmiş sterlin teklif etti.

Paranın kişisel sınırlarımı aşmak için bir silah haline gelmesinden nefret
ediyorum. Eskiden, bir tanıtım fırsatı bana uygun değilse, kesin bir şekilde
reddedebilirdim. Görünüşe göre o günler çok geride kaldı.

"İşte geldi! Bizim Lois Lane'imiz," diyor Luke, Pengelly's'in içinden büyük
adımlarla geçerken.

Başımı kaldırdığımda, kapının yanında duran bir kadın görüyorum. Omzuna,
boyunun yarısı kadar büyük bir çanta asmış, boynuna da bir fotoğraf makinesi
asmış. Sarı saçları geriye taranmış ve tahta bir toka ile tutturulmuş, kulaklarında
büyük halka küpeler ve bir sıra küçük küpeler görünüyor. Luke ona ulaştığında elini
kaldırıyor ve kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor, kollarını genişçe açarak krallığını
gösteriyor.

"Harika, Luke. Bütün bunları üç haftada mı yaptın?"

Omuzlarını silkiyor ve bin kilovatlık gülümsemesini tam olarak sergiliyor.
"Yapısal işleri de sayarsan belki dört hafta. Ama kim sayıyor ki? Önemli olan, yaz
için açılacağız ve bu kasabayı ateşe vereceğiz."

"Umarım gerçek anlamda değil."

Luke ona kendisini takip etmesini işaret etmeden önce, ikisi birlikte kahkahalar
atarlar.

"Gel de bizim sörf yıldızımızla tanış..."

Onlar yaklaşırken ayağa kalkarım, utancımı bastırıp bunun bana kazandırdığı
parayı düşünürüm. Komik, yetmiş sterlin için kendimi satacağımı hiç
düşünmemiştim. Ve yine de buradayım, maaşım buna bağlıymış gibi
gülümsüyorum.

"Zan, Zach Trevelyan ile tanış. Zan ve Zach! Daha önce hiç bu kadar kaderinde
birbirine uygun bir çift duymamıştım."

Gazeteci gülümser ve bana elini uzatır. "Zanna Venn, *Cornwall Daily News*.
Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

"Oturun, hepiniz," diye emreder Luke, elini kaldırıp parmaklarını şıklatarak.
parmaklarını bara doğru uzatır. Hen, yakında bar personeli olacıklardan biri ve ilk
ekip toplantımızdan hatırlayabildiğim tek isim olan barın sahibi, bir tepsi ile
aceleyle yanımıza gelir.

"Ne alırsınız?" diye sorar ve bana gergin bir gülümseme atar.

"Bir kahve alayım, teşekkürler," diye cevaplar Zanna. Onun bu kadar nazik bir şekilde sipariş vermesine şaşırıyorum. Hen ile göz teması kurar ve yeni patronumuzun her hareketini izlemiyormuş gibi onunla konuşur.

"Ben de aynısından," diye bağırır Luke, Hen ile göz teması bile kurmadan. "Peki Zach?"

"Evet, kahve iyi olur. Teşekkürler, Hen."

O aceleyle uzaklaşmadan önce minnettar bir şekilde başını salladığını fark ettim.

"Yeni personel," diyor Luke, Zanna'ya, gözlerini devirerek onu şakaya davet ediyor. Komik değil. Bana elini uzatıyor. "Alınma, Zach."

Cevap vermiyorum. Luke bana cevap verme fırsatı bile vermiyor.

Zanna cebinden bir ses kayıt cihazı çıkarır ve onu aramızdaki masanın üzerine koyar. "Zach, sen profesyonel bir sörfçüydün, şimdi ise barmen oldun. Oldukça büyük bir kariyer değişikliği."

"Turdaki birçok sörfçü sezon dışında başka işler yapıyor," diye cevap veriyorum, ses tonumda herhangi bir savunmacı tavırdan kaçınmaya özen göstererek. Bu röportajın kaçınılmaz olduğunu anladığım anda, bana sorulabilecek soruları tahmin etmeye başladım. Hazırlıksız yakalanmaktansa hazırlıklı olmak daha iyidir, diye düşünüyorum.

"Profesyonel olarak ne zaman emekli oldun?" "Biraz fazla bir yıl önce."

"Nedenini sorabilir miyim?" "Dizimden sakatlandım."

Ek notlar aldığı spiral ciltli defterden başını kaldırdı. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Teşekkürler."

Luke, gururlu ama biraz da ısrarcı bir ebeveyn gibi konuşmamızı izliyor. "Gördün mü? Sana Zan'ın iyi olduğunu söylemiştim. Hemen konuya girip, tüm soruları sordu, *bum-bum-bum!*"

Gazeteci notlarına geri dönerken başını sallar. "Bırak şunu Luke. Ben sadece işimi yapıyorum."

"Ve harika bir iş çıkarıyorsun," diye cevaplar Luke, hiç vakit kaybetmeden. Bugün çok hareketli, fazla enerjisi dışarıya taşıyor. Başka biri olsaydı, gergin olduğunu düşünürdüm, ama Luke'un hiçbir şeyden gergin olacağını hayal edemiyorum. "İçeceklerimizin nerede olduğunu kontrol edeceğim. Siz devam edin."

Ve sonra mutfağa doğru yola çıkar. Umarım Hen azar işitmez. İşe aldığı personeli elinde tutmak istiyorsa tavrını düzeltmesi gerekiyor. Hiçbirimiz burada, herhangi bir türden bir şey hissedecek kadar uzun süre çalışmadık.

Oraya olan bağılılığı. Dikkatli olmazsa, Pengelly's henüz açılmadan insanları kaybedecek.

Zanna yanaklarını şişirir. "O çok fazla. En azından o yokken düzgünce konuşabiliriz."

"Onu uzun zamandır tanıyor musun?" diye soruyorum, bu iyi kalpli, nazik konuşan muhabirin Luke ile nasıl tanıştığını gerçekten merak ediyorum.

"Üniversiteden beri," diyor. "Biraz aptalın teki ama hep iyi geçinirdik. *CDN'de* kıdemli muhabir olduğumdan beri, haberlerim için iyi bir kaynak oldu."

"Bunun gibi mi?" Sinirlerimin ortaya çıktığının farkında olarak, çatlakların üzerine parlak bir gülümseme yaptırırım.

"Aynen öyle." Bir an beni gözlemledi. "Hikaye konusunda endişelenmene gerek yok, Zach."

"Endişelenmiyordum..."

"Ben iyi haberleri ve iş dünyasıyla ilgili hikayeleri yazarım. Benim görevim bu, kimseyi karalamak değil. Paylaşmak istediğin şeyleri bana anlat, tamam mı? Başka bir şey araştırmayacağım."

İtiraf etmeliyim ki bu beni rahatlattı. Geçmişte bazı arkadaşlarımla gazeteciler tarafından mağdur edildiğini hatırlıyorum. Yarışmaları haber yapmak için geldiklerini söyleyip, özel hayatları hakkında son derece müdahaleci, kişisel makaleler yazmışlardı. Emekli olduğumu veya bir sakatlık nedeniyle kariyerimi sonlandırdığımı insanların bilmesini umursamıyorum. Bu tür şeyler olur, her profesyonel sporcu kariyeri uzadıkça sakatlık tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Ama burada yeni hayatımı büyük bir düşüş olarak gösteren, pek de övgü dolu olmayan bir makale, en büyük korkum.

"Teşekkür ederim," diyorum, içtenlikle. "Peki, ne bilmek istersiniz?"

Yarışmalarla geçen hayatımızdan, kazandığım şampiyonluklar ve elde ettiğim unvanlar. Zanna dikkatli notlar alıyor, ara sıra ayrıntıları netleştirmek için duraklıyor. Soruları açık ve ilginç, zekice sorulmuş soruların ardında bir tuzak olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok. Onun çalışmasını izlerken biraz rahatlıyorum, bir sonraki soruyu ne kadar çok düşündüğünü fark ediyorum, böylece sohbet tam da öyle hissettiriyor: doğal, akıcı bir bilgi alışverişi.

Sorularını bitirdiğinde, dışarı çıkıp restoranın fotoğraflarını çekebileceğini soruyor.

"Fotoğrafçınız yok mu?" diye soruyorum, parlak güneşin altına çıkarken.

"Eskiden vardı, ama işlerimden para kazanamıyorum. Hepimiz fotoğraf çekmeyi öğrenmek için bir günlük foto muhabirliği kursuna gönderildik. İdeal olmaktan uzak, ama durum bu."

"Ama havalı bir kamera kullanabiliyorsun," diyorum, kullandığı modeli fark ederek. Kieran'ın stüdyosunda benzerini görmüştüm.

O yüzünü buruşturur. "Sürekli bozulmasaydı öyle olurdu. Bu, benimle iş yapmaktan çok tamirhanede duruyor."

"Bir fotoğrafçının yanında kalıyorum," diyorum ve Zanna'nın beni Pengelly'nin önünde poz verdirmesine izin veriyorum. "Kieran Macklin – onu duydun mu bilmiyorum?"

Zanna kamerasını indirir. "Duydum mu? O benim kahramanım!"

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Onun yazdığı pek çok makale var bende. Adam bir efsane! *The Sentinel* seyahat bölümü, *National Geographic*, *WildWorld* seyahat dergisi için fotoğraflar çekiyor. Her türlü görevde ödüller kazandı." Boynunun arkasını ovuşturarak gülüyor. "Üzgünüm, biraz hayranıyım."

"Anlıyorum. Belki onunla görüşmeni isteyebilirim?" İsteyebilir miyim? Kieran'dan bir şey isteyebilecek durumda olduğumdan emin değilim. Ama bu, yeni hayatımı kamuoyuna duyuracak makaleyi yazan gazetecinin gözüne girmemi sağlayacaksa, denemeye değer.

"Çok sevinirim! İşimiz bittiğinde bana numaranı verir misin, olur mu?"

"Tabii ki."

Zanna kamerasına geri dönerken Luke dışarı çıkar. Restoran sahibinin radarına yakalanmadan kurduğumuz bu beklenmedik bağlantı, saklayabileceğim benim için lezzetli bir sır olarak kalır. Luke Pengelly'nin bilmediği bir şeyi bilmek iyi hissettiriyor.

"Tamam, Bayan Zee-de-Venn, yakın çekime hazırım! Nereye geçeyim?"

Bana attığı alaycı bakış, Luke'un söyleyebileceği her şeyden çok daha fazla içimi rahatlatıyor.

On dakika poz verdikten, pozisyon değiştirdikten, en iyi ışığı tartıştıktan, liman yolundan plaja gidip geri döndükten sonra işimiz bitti.

Luke tam bir şovmen, fotoğraf çekimimizi izlemek için duran turistlere arka cebinden broşürler dağıtıyor.

"Cumartesi açılışı. Gelin ve bizi ziyaret edin!"

"Lezzetli yemekleri seviyor gibi görünüyorsunuz. Cumartesi günü bizi ziyaret etmelisiniz."

"Pengelly's'te yemek yemeden St Ives deneyimini tam olarak yaşamış sayılmazsınız!"

O işini yaparken, Zanna yanıma yaklaşır. "Profesyonel kariyerin hakkında daha fazla bilgi vermek istersen, seninle daha fazla sohbet etmek isterim.

Her zaman röportaj yapabileceğim yerel insanlar arıyorum ve okuyucularımızın çoğunun senin hikayeni dinlemek isteyeceğini biliyorum." Bana kartını uzatır.

Ve her ne kadar pistten ayrıldıktan sonra asla röportaj yapmayacağıma yemin etsem de, gazeteciyle konuşmak benim için bir aydınlanma oldu. Bıraktığım hayat hakkında konuşmaktan hiç rahat hissetmeyeceğimi düşünmüştüm, ama bu makale için anılarımı yad etmek, kaybettiğimi sandığım bir bağı yeniden ortaya çıkardı. Bazen, hayat seni bulduğun yerden uzaklaştırmış olsa bile, kim olduğunu hatırlaman gerekir.

"Belki de öyle yaparım," diye cevap veriyorum. "Teşekkürler, Bayan Venn."

"Zanna, lütfen. Seninle konuşmak çok güzeldi, Zach."

Luke sonunda beni bırakınca – bana söz verdiği katlanmış banknotların içinde fazladan on sterlin var – eve doğru yola çıkıyorum. Bu gece Sweet Reverie'ye dönmeden önce birkaç saatim var ve uyumam lazım.

Dün gece o andan önce Merryn ile konuşmak, geçmişimi yeniden ziyaret etmek ilk kez geçmişimi rahatça yeniden gözden geçirebildiğim ilk andı. Planlamamıştım, ama Luke'un bugün bana yaptırdığı şeyin ışığında bu, kaderdi. Merryn ile yeni bir sayfa açmamış olsaydım, Zanna ile sörf kariyerimi konuşmaya bu kadar hazır olur muydum?

Piyano her şeyin anahtarıydı. Yazdığım şarkıyı hatırlatarak Merryn'e açılmam için cesaret verdi. Klavyenin başına oturmak içimdeki bir şeyi açığa çıkardı, sanki piyano bunu yapmamı istemiş gibi.

Merryn yanımda oturmasaydı, neredeyse öpüşme de olmazdı, ona itirafımı açığa çıkaran tuşu çalmasını istediğimde verdiği garip tepki. Onunla piyano arasında ne var?

Belki de benim çalmamı dinlemek, kendi becerisinin karşılaştırılmasından korkmasına neden oldu. Ama ben kimsenin çalmayı yargılamam. Ancak o bunu henüz bilmiyor, değil mi? Beni, ona çaldığım müzikten başka tanımıyor.

Bu yüzden mi kendimi tuttum?

Piyano çalma düşüncesinin onu neden korkuttuğunu öğrenmem gerekiyor. Bunu çözersem, diğer her şeyi de çözebilirim.

Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

Yirmi Dokuz

MERRYN

Günün sonu kapanışıyla ilk gerçek akşam açılışımız arasındaki iki saatte, duş alıp bir şeyler atıştırmayı başardım

son kontrollerimi yapmaya başladım. Bugün beklediğimden daha yoğun geçti ve şimdi akşam saatlerinin zorluğu devasa bir sorun olarak önümde duruyor.

Sweet Reverie için istediğim şeyin bu olduğunu biliyorum, ama bu, tahmin ettiğimden çok daha büyük bir girişim.

Her şey hazır olduğunda, avluya doğru yürüyorum.

Bir an sessizliğe ihtiyacım var. Başlamadan önce kendimi toparlamak için bir fırsat. Seth ve Murph yirmi dakika sonra gelecekler ve sonra açılacağız, bu geceki masaların yarısı zaten rezerve edildi.

Merlin, günün sonunda kapattığımızdan beri örtülüydü, bu yüzden örtüyü nazikçe çıkarıp katlayarak piyanonun arkasına koyuyorum. Renkler, , açık avludan içeri süzülen öğleden sonra güneşinde parıldıyor, boya darbeleri ışığı yakalıyor. Yavaşça piyano taburesine oturup her şeyi içime çekiyorum.

Bu gece yine Zach ile burada oturacak mıyım?

Onun piyanonun başına oturmam için yaptığı davet beni şaşırttı. Bu, o koltuğa oturmak için her şeyi yapardım diye düşündüğüm zamanları hatırlattı. Bu yüzden dün gece hiç tereddüt etmedim, sanki ilk kez davet ediliyormuşum gibi içimden gelen dürtü çok taze idi.

Grant ilk başta yanına oturmamdan çekiniyordu. Geriye dönüp bakınca, hem yeni tanıştığı bir kadınla yaşamaya başlaması hem de onun kızına bir anda baba figürü olması onun için zor olmalıydı. Şakaları her zaman işe yaramadı, sohbet girişimleri yapmacık ve fazla düşünülmüş gibiydi. Ama piyanonun başında yan yana oturmak her şeyi değiştirdi.

klavyede ortak bir zemin bulduk, piyano temalı şakalar, anekdotlar ve sohbetler işe yaradı.

Piyanenin kapağı parmaklarımın üzerinde serin, günün bitmek bilmeyen sorularından sonra varlığı yatıştırıcı. Zach'i ya da dün gece neredeyse olanları düşünmeyeceğime kendime söz verdim. Ama kimi kandırıyordum? Onu düşüncelerimden uzak tutmam, onun ellerini Merlin'in tuşlarından uzak tutmam kadar imkansızdı.

Burada oturmak, henüz keşfetmediğim bir bakış açısı getiriyor. Sanki Merlin nazik bir provokatörmüş gibi, benden düşüncelerimi çekiyor. Zach'in yaşadığı şey bu muydu? Bu yüzden mi bana yazdığı parçayı çaldı ve hayatı hakkında bu kadar beklenmedik bir şekilde açıldı?

Müziğe ve onu çalan adama bu kadar yakın olmanın, çölde geçirdiğim uzun yıllardan sonra içtiğim uzun ve serin bir içecek gibi olduğunu itiraf etmeliyim. Piyanonun buraya koyarsam Merlin'i dinleyeceğimi biliyordum, ama yıllar önce olduğu gibi piyanistin yanında oturacağımı hiç hayal etmemiştim.

Harikaydı.

Eve dönmüş gibi hissettim.

Piyanoyu nazikçe kaldırıp, kasanın dik paneline yasladım. Önümde, tuşlar üzerlerine düşen alçak güneş ışığında parılıyordu. Vaat. Tarih. Abanoz ve fildişi çizgilerde bin bir özlem dolu an.

Grant'in piyanosunun başına oturmak beni müziğe aşık etti. O bizimle yaşarken, müziğin her zaman yer alacağı bir gelecek hayal ediyordum. Onu kaybettiğimde çok şey kaybettim – sadece üvey babamı değil, onun beni cesaretlendirdiği hayallerimi de.

Grant'in piyanosunu, çalmak için davet edildiğim anda küçük ellerimin tuşlara nasıl çekildiğini hatırlıyorum. Piyanonun şarkı söylemesini sağlamak nasıl bir duyguydu. O güveni, müzik yapmak için o çocuksu dürtüyü yeniden yakalayabilseydim...

Ellerim tuşların üzerinde tereddüt ediyor. O kadar yakınlar ki, parmaklarımın altında neredeyse hissedebiliyorum. Grant'in davetini düşünüyorum – ondan sonra Zach'in davetini.

Hadi bakalım, kuşum. Bize bir şarkı

çal. Benim için bir şey çal.

Grant dün gece avluda olsaydı, sesi yeni arkadaşımın sesine katılır ve beni oynamaya teşvik ederdi. Çocukken olduğu kadar kolay bir şekilde bu meydan okumayı kabul eder miydin?

Bunu yapabilirim.

Bu, Grant Henderson'ı unutmak anlamına gelmez. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için bir övgü olacaktır.

Tuşlara dokunmak üzereyken, ani ve istenmeyen bir anı Grant ve Zach'in arasına girerek, davetsiz bir üçüncü oyuncu gibi partiyi bozmaya niyetlendi.

Sonbahar sabahı camı. Yüzeyinde, yanaklarımdaki gözyaşları gibi izler bırakan yoğuşma izleri. Siyah lekelerle kaplı, pul pul dökülen boya. Oturduğum pencere çerçevesinin kenarındaki küf. Ve ötesindeki çukurlarla dolu, arabaların sıralandığı caddenin beyaz çizgileri boyunca, büyük, yıpranmış bir sırt çantası taşıyan bir figürün peşinden gelen, yavaş hareket eden tahta bir şekil. büyük, yıpranmış bir sırt çantası taşıyan bir figür tarafından takip ediliyordu. Uzanmış elim, insan sıcaklığı yerine sadece buz gibi bir bariyer buldu, adamı ve piyanoyu hayatımdan çıkarmak için hiçbir şey yapamadan. Ve altımda, komşuların yüzlerini pencerelerine getirecek kadar yüksek sesle, sevilmeyen, sevilemeyen bir kadının öfkeli çılgınlıkları.

EVET, DOĞRU, ÇIK DIŞARI! HAYATIMDA SANA İHTİYACIM YOK, GRANT HENDERSON! ASLA OLMADI! GİT – VE LANET OLASI MÜZİĞİNİ DE YANINDA GÖTÜR!

Grant'ten gitmesini hiç istemedim. Tıpkı annemin onun gidişinden sonra hayatımıza soktuğu işe yaramaz piçlerin gelmesini hiç istemediğim gibi. Bu adaletsizlik hala içimi acıtıyor, bir başka başarısız oyun denemesi ile kendi güçsüzlüğüm bir kez daha ortaya çıktı.

Ama bunu Zach'e nasıl ifade edebilirim ki?

Elimi tuşlardan çekmeden önce bu anıyı bir kenara itemem, çok tanıdık bir başarısızlık ve acı hissi ödülüm oluyor. Hayal kırıklığıyla ayağa kalkıyorum, Merlin'i güneş ışığının altında bırakarak kafeye geri dönüyorum.

Bu akşamki açılış için son kontrolleri yapmakla meşgulken, yirmi dakika sonra parlak bir kapı çalma sesi ve cama yapışmış iki aptalca sırtış beni ön kapıya çağırdı.

Kapıyı açtığımda Seth ve Murph içeri girerler, iki okul çocuğu gibi kıkırdayarak. Bu ikisi varken, müşteri gelse de gelme de bu akşamın eğlenceli geçeceğini hissediyorum. Seth de her zamanki haline dönmüş gibi görünüyor, bu da rahatlatıcı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.
Gülümsüyorum. "Her zaman."

Ve işte bu kadar, bir çizgi çizildi ve benim tanıdığım ve sevdiğim bize dönüş, basit, üç kelimelik bir konuşma ile tamamlandı.

Adrenalin, açılış için son hazırlıklara başlarken benim dostum. Bu gece geç saatlerde adrenalin düştüğünde, onun engellediği yorgunluk bahar gelgiti gibi üzerime çökecek, ama ben elimden geldiğince bu dalgayı sürmeye devam edeceğim.

Sonunda, saat yedi buçukta, ön kapının yanında duruyorum, tabelayı çevirip ilk akşam müşterilerimizi karşılamaya hazırım. Sokaktan bana gülümseyen bir grup dostça yüz gördüğümde bir sevinç dalgası beni sarıyor, ilk akşam servisimizin sakin geçeceğine dair gizli korkum bir anda yok oluyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyorum.

Seth ve Murph tezgahın üzerinde ellerini çırparak Sweet Reverie'nin yolculuğunun bir sonraki aşamasının resmi olarak başlaması için davul çalıyorlar. Sesleri doruğa ulaştığında, tabelayı AÇIK konumuna çevirip kapının kilidini açıyorum.

En güzel açılış telaşı kafeye girer, insanlar bana sarılır ve en iyi dileklerini iletir, sonra da masalarını bulmak için yanımdan geçerler. Lou ve eşi Margie, Jack ve Seren, Cerrie ve yakışıklı Avustralyalı Tom, ayrıca gündüzleri düzenli olarak gelen birkaç müşterimiz – akşam ticaretinin ilk gecesini için en büyük iltifat.

"Gördün mü," diyor Seth, siparişler gelmeye başlayınca tezgahın arkasına gelerek. "Sana düzenli müşterilerinin bunu seveceğini söylemiştim."

"Burada oldukları için çok mutluyum. Benim için geleceklerini biliyordum."

"Bekle!" Elini kalbine koyar. "Yani... demek istediğin..."

... *Haklıydım*, değil mi? *'Belki.'*

"Belki" *gerçek* bir cevap değil. Elini kulağına götürüp bana doğru eğildi. "Ne dedin, Mer? Tam duyamadım..."

Gözlerimi devirip, duymak istediği şeyi şarkı söyler gibi söylerim. "Evet, Seth, haklıydın."

Mutlu bir şekilde ellerini çırpır. "Sonunda fark etti!"

Gece ilerledikçe rahatlarım, ilk gecemizin fiyasko olmamasına rahatlarım. Bu kalabalığın her akşam açılışımıza geleceğini düşünecek kadar naif olmasam da, bu umut verici bir başlangıç.

Hayalimdeki kafeye gelen insanların keyif aldığını görmek her zaman heyecan verici olmuştur. Ama bu gece, bu heyecan daha da büyük. Luke'un bıraktığı kargaşa ve kalp kırıklığından sonra, bu sıcak ve umut dolu yeri inşa ettim. Eski hayatımın küllerinden doğan bu yer, umduğumdan çok daha güzel oldu.

"Bu çok harika, Merry'n," diyor Jack, kasaya gelip hesabını öderken. "Çok beğendik."

"Teşekkürler. Umarım tekrar gelirsiniz?"

Jack gülümser. "Bizi durdurmaya çalışın bakalım! Bir dahaki sefere Nessie'yi de getireceğiz. Onu buraya getirmediğimizi öğrenirse bizi asla affetmez, büyükbaba Dave bu gece onu şımartmış olsa bile."

"Onu görmek isteriz. İsterseniz Merlin'i tekrar çalabilir."

"Bunu duyunca çok sevinecek. Piyano dersleri son zamanlarda en sevdiği şey. Seren ve ben şu anda "Ode to Joy"u o kadar çok dinliyoruz ki, ikimiz de uykumuzda söylüyoruz." Gülüyor ve partnerine dönüyor. "Aslında, senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Plaj pikniği için catering hizmeti vermeyi düşünür müsün?"

"Oh." Bu soruyu beklemiyordum ve daha önce hiç böyle bir istek almamıştım. Ama bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da daha cesur olmak gerektiğidir. "Daha önce dışarıda catering hizmeti vermedik, ama size bir fiyat teklifi hazırlayabilirim."

Biraz kızardı. "Harika. Birkaç gün içinde size detayları gönderirim. Ve... bunu kimseye söylemez misiniz?" Seren'e attığı bakış, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Sorun değil."

Bir plaj pikniği. Bunun lojistiğini nasıl halledeceğimizi bilmiyorum, ama ilginç bir meydan okuma.

Bu gece beni başka ne sürprizler bekliyor acaba?

Otuz

ZACH

On bir buçuk saat geçmek için çok uzun sürüyor. Zamanı doldurmak ve her beş dakikada bir saatime bakmaktan kendimi alıkoymak için elimden geleni yapıyorum. Ama sakinleşemiyorum.

Bu, hissettiğim kadar önemli olmamalı: sadece yeni arkadaşımın eşliğinde avludaki piyanoyu çalma fırsatı. Ama uzun zamandır hissetmediğim bir çekicilik var.

Eskiden denize karşı böyle hissederdim.

Şafak vakti uyanmak, rekor hızda giyinmek ve güneş doğmadan suya girmek. Gelgit ve hava tahminlerini izlemek, koşullara takıntılı olmak, riskleri tartmak. Okyanusa olan sevgimle başlayan şey bir zorunluluk, bir ihtiyaç haline geldi ve bu ihtiyaç karşılanmadığında kendimi boş ve hüsrana uğramış hissediyordum.

Sonra bu, faturalarımı ödemenin bir yolu haline geldi ve suya girmek için yepyeni bir baskı getirdi. Hala seviyordum, ama sanki her çıktığımda sörf tahtamda yolcular vardı. Faturalar, sponsorlar, dalgalar arasında attığım her adımı eleştiren sektör uzmanları. Harika bir performansla onları bir kez sustursam da, bir sonraki seferde yine inatla tahtamda oturuyorlardı.

Yaklaşık bir yıl boyunca yarışmak artık eğlenceli gelmiyordu, kendimi zorla denize atmak zorunda kalıyordum ve karaya dönmek bir rahatlama oluyordu. Hazırlanmak için son dakikayı beklerdim, genellikle yarışmaya en son gelen kişi bendim. Bazı sörf arkadaşlarım bana Tardy Trev (Geç Kalkan Trev) demeye başladı, bu şaka kısa sürede profesyonel kariyerim hakkında bir yorum haline geldi. Hala kazanıyordum, sponsorlar hala (çoğunlukla) memnunlardı, ama her şey yapmacık ve aşırı prova edilmiş gibi geliyordu, vücudum hareketleri yapıyordu ama kafam milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Neredeyse zamanı geldi. Stüdyodaki kanepeden zıplıyorum ve hazırlanmaya başlıyorum. Spor ayakkabılarımı giyerken, sol ayağımın bileğine dövme olarak yapılmış dalga kıvrımlarına bakıyorum. Katsushika Hokusai'nin ünlü ahşap baskı eseri *Kanagawa'nın Büyük Dalgası'nda* görülen dalga gibi, arkasında iki parlak yıldız olan bir dalga. On altı yaşımdan beri çeşitli dairelerde ve apartmanlarda beni takip eden bir posterde *Büyük Dalga* vardı ve hala benim için çok anlamlı.

Kariyerimin bu hayal kırıklığı dolu döneminin sonunda dövme yaptırdım. Yıllardır dövme yaptırmayı düşünüyordum, çünkü birçok sörfçü arkadaşımın giderek daha etkileyici dövmeleri vardı. Kararımı etkileyen şey Portekiz'de düzenlenen bir yarışma oldu. Bu yarışmada ilk üç sırayı alanlar, Hawaii'nin Oahu adasında düzenlenen büyük bir sörf yarışmasına katılma hakkı kazanacaktı. Herkesin kazanmak istediği bu yarışma, kariyerini değiştirecek prestij kazandıran en büyük ligde sörf yapma şansıyla.

Bir grup arkadaşımınla birlikte gittim, hepimiz aynı sınıfta yarışuyorduk. Bir süredir zorlanıyordum, her seansı nefret ediyordum, yaptığım her şeye aşırı eleştirel yaklaşıyordum ve en son istediğim şey suda olmaktı. Ama sahilde durup arkadaşlarımın yarışmasını izlerken, eski bir Avustralyalı bir adamla tanıştım. Sohbet etmeye başladık ve bana eski bir şampiyon olduğunu, bir zamanlar dünya sıralamasında onuncu olduğunu söyledi.

"Ben de bunu istiyorum" dedim, ama o başını sallayınca şaşırdım. "Herkes bunu istediğini söylüyorsun. Ama bunu hissetmiyorsun."

Benimle tanıştıktan sadece birkaç dakika sonra bunu nasıl bilebilirdi?

Onun inanılmaz derecede hızlı kararını sorguladığımda, güldü. "Bir şakacıyı şaka yapamazsın dostum. Bunu şimdi yüzünde ve daha önce dalgaların üzerindeyken gördüm. Mesele şu ki, sen gerçekten önemli olan şeyi istemiyorsun. Yarışmalar, övgüler, sörf tahtandaki çentikler, dalgayı istemiyorsan bunların hepsi anlamsız."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Önemli olan tek şey, her zaman önemli olan ve her zaman önemli olması gereken tek şey, bir sonraki dalgadır.

Ve ondan sonraki. Ve ondan sonraki. Dalgaları kovalamıyorsan, ilerlemiyorsun demektir. Öğrenmiyorsun demektir. Dünyadaki tüm madalyaları ve birincilikleri kazanabilirsin, ama bir sonraki dalgayı istemiyorsan bunların hiçbir anlamı yok."

Dalgalar ve diğer rakiplerim tarafından geride bırakılarak yarışmadan elendim. Başarabilirdim, ama başaramadım. Eve döndüğümde profesyonel olarak geleceğimi sorguladım. Hayatımdaki her şeyi sorguladım. O kış, mümkün olduğunca her gün denize gittim. Antrenman yapmadım.

program, kaydetmek için başarıların işaretlendiği bir liste yoktu. Sadece ben ve bir sonraki dalga.

Bu her şeyi değiştirdi.

Tüm bu süreç boyunca, yatak odamın duvarındaki *Büyük Dalga* tablosuna bakarak, yaşlı sörfçünün bana söylediği sözleri hatırlardım. Ve bahar geldiğinde, sonunda anladım.

Sonunda dövme yaptırdım.

Şimdi parmağımı dövmenin üzerinde gezdiriyorum ve bu gece hangi dalgayı kovalayacağımı merak ediyorum.

*

Star Court, vardığımda karanlık ve sessizdi, kafenin avlusuna açılan yan kapı eskisi gibi kilitli değildi. Yine de kimse izlemiyor mu diye kontrol ettim, mandalı kaldırıp hızla yan geçide girdim. Bu gece gerginim, geçen seferkinden daha gerginim. Her adımımın, her nefesimin, her hareketimin farkındayım.

Piyano ile aramızdaki mesafe kısalıyor, Merry'n'in yaklaştığını görüyorum.

Bu gece bana nasıl davranacak?

Hâlâ neredeyse öpüşmemiz meselesi var. Öpüşmemiz gereken anda geri çekilen bendim. Ona nasıl görünmüş olabilir? O anda kendimden başka kimseyi düşünmüyordum – içimdeki her şeyin istediği şeyi değil, kendimi korumayı tercih ettim. Hâlâ nedenini bilmiyorum.

Ben köşeyi dönüp piyanonun yanına doğru yürürken o bekliyor. Avlu ile kafe arasındaki çıkıntıda oturmuş, çiçekli elbisesinin üzerine leylak rengi bir kapüşonlu giysi giymiş. Yorgun görünüyor, gülümsemesi kısa ve bitkin. Merry'n Rowe ile bütün gece sohbet edebilirim ama onun hatırı için fazla uzun kalmayacağım.

"Merhaba," diyorum.

"Selam."

"Akşam açılışı nasıl geçti?"

"İyi, teşekkürler. Çok kişi geldi ve hepsi mutlu görünüyordu. Yani, benim tarafımdan bir şikayet yok." Esnemesini bastırıyor. "Pardon. Senin günün nasıldı?"

"Fena değildi." Eski piyano taburesine oturup sırtımı enstrümana dönerek tüm dikkatimi Merry'n'e veriyorum. "*Cornwall Daily News* gazetesi benimle röportaj yaptı."

Kaşlarını kaldırdı. "Etkileyici."

"Belki. Bekleyip ne olacağını göreceğim. Gazeteciler, yazdıklarını görmeden yargılamak zor olabilir."

"Nasıl röportaj yaptılar?"

"Yeni işlerimden biri, eskiden profesyonel sörfçü olduğumu öğrendi. Sanırım patronum eski başarıımı paraya çevirmek istedi."

"Yeni işlerinden biri mi?"

Gülüyorum. "Artık hayatım bu."

"Peki ne yapıyorsun?"

"Sabahın erken saatlerinde bir fırına teslimat yapıyorum ve limandaki bir restoranda vardiyalı çalışmaya başlamak üzereyim."

Merryn gülümsüyor ve yemin ederim ki avlu yumuşak ışıkla aydınlanıyor. "Bu seni bir yerli yapar. Herkesin birden fazla işi var. Ben hariç."

"Akşamları açılışlar var. Bu ikinci bir iş gibi olmalı."

"Sanırım öyle. Peki, gazetede yer alacak mısın? Merlin'in ünlü bir oyuncusu olduğunu bilmiyordum."

"Hiç de değil. Ama iltifatın için teşekkürler." Bir anlığına ona bakıyorum, söylemek istediğim şeyin yanında, bunu söylememek için yüzlerce neden var.

"Bak, dün gece olanlar hakkında..."

Gözleri benimkilerden kaçıyor. "Sorun değil, bir şey söylemene gerek yok." "Bütün gün bunu düşündüm. Seni düşündüm."

"Gerçekten Zach, aramız iyi."

Ancak o zaman ne demek istediğini ve benim neyi kastettiğimi anlıyorum.

"Hayır, ben... Bizim... Benim... Benim bahsettiğim şey o değil."

Yüzü kızarır. "Oh. Özür dilerim."

"Özür dileme." İşler istediğim gibi gitmiyor. Geleli beş dakika olmadan onu utandırdım. Piyanonun onu neden korkuttuğunu bana anlatacak kadar bana nasıl güvenecek? Nefes alıp, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirip, Merryn'e elimden gelen en parlak gülümsemeyi gönderiyorum.

Bu bir sonraki dalga.

O benim bir sonraki dalgam.

Ve uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. "Sana oynamayı teklif ettiğimde," diye başladım, söylemem gerekenleri söylemeden sözümü kesmemesi için dua ederek

"Seni korkutmak ya da kırmak istemedim. Ama senin tepkinden öyle olduğunu hissettim."

"İkisini de yapmadın." Cevabı o kadar sessiz ki, neredeyse hiç duyamıyorum, sözleri kararlı bir şekilde ayaklarına yönelmiş.

"O zaman nedenini sorabilir miyim?"

"Karmaşık bir durum."

"Öyle olduğunu tahmin etmişim. Çalmayı istemiyorsan neden piyano var burada?" "Müşterilerim için. Kafe için."

O bile ikna olmuş gibi gelmiyor. Şimdi ısrar edersem, her şeyi mahvedebilirim. Kapının yanındaki tabelaya gelecekte gülümsemeler çizilmeden, gitmemi isteyebilir. Ama bugün bunu düşündükçe, ona daha önce hiç böyle bir şey sorulmamış olabileceğine, belki de ona yardım etmek için her zaman avluya izinsiz girmem gerektiğine ikna oldum.

Piyanoyu çekiciliğini, çalma ihtiyacını, Merryn'in çevresindeki herkesten daha iyi anlıyorum. Belki sorarsam...

"Dürüst olmak gerekirse, buna inanmıyorum."

Şimdi bana bakıyor, burayı gerçek hale getirmek için sahip olması gereken çelişkiyi anladığım bir bakışla. "Anlamadım?"

"Kafe ya da müşterilerinizin, eski bir piyanoyu sokaktan kurtarmak, gece geç saatte buraya kadar getirmek ve saatlerce sevgiyle boyamak için yeterince güçlü bir neden olduğunu sanmıyorum. Bunun nedeni sevgidir. Dün gece size çaldığım şarkı gibi: sevgi kalpten gelmelidir."

Hiçbir şey söylemiyor, gözleri bana sabitlenmiş durumda.

Devam ediyorum, çünkü artık bu konuda tarafsız kalamayacak kadar çok şey söyledim. Geri adım atmak artık bir seçenek değil. Dalgamı seçtim ve kıyıya kadar onu takip etmekten başka seçeneğim yok. "Piyanoya baktığında, sanki sevdiğin birine bakıyormuşsun gibi. Belki de uzun zaman önce seni incitmiş birine. Tarih, hüznün, umut, hepsi bir anda ortaya çıkıyor. Belki de bu yüzden çalmaktan korkuyorsun. Tarih yüzünden. Ya da hissettiklerinin gücü yüzünden."

Bu konuda tamamen yanılıyor muyum? Onun ifadesini okuyamıyorum. Oynamaya isteksizliğini fazla abartmış olabilirim, ama bu sözleri söylediğimde, haklı olduğuma dair inancım daha da güçlendi.

Aramızda sessizlik oluşuyor ve yoğunlaşıyor, cesaretimi zorluyor. Her şeyi mahvettim mi? Benden gitmemi isteyecek mi?

Bu boşluğu sohbetle doldurup gerginliği gidermek istiyorum, ama bunu yaparsam ona ulaşmak için tek şansımı kaybedebilirim. Bu yüzden bekliyorum. Sinirlerimi kontrol ediyorum. Ve Merryn'in sessiz bakışlarını izliyorum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, gözlerini kapattı. "Birini kaybettim. Yıllar önce. Bana oynamayı o öğretmişti."

Biri *öldü*. Neden bunu anlamadım? Yüzüm kızardı. "Çok üzgünüm."

Şimdi ellerine bakıyor, parmaklarıyla eteğinin kenarını oynatıyor. "Buraya geldiğin ilk gece çaldığın şarkı, "Time Wears Awa", o şarkıyı anneme çalardı. Annem hiç beğenmezdi ama."

"O kimdi?" Sormam gerekir mi bilmiyorum, ama şimdi konuşuyor ve bu anı kaçırmak istemiyorum.

"Bir süre annemle çıktı. İki yıl bizimle yaşadı ve piyanosunu da yanında getirdi."

"Ve o zaman sana çalmayı öğretti mi?"

Kız başını sallar. "Piyo taburesinde onun yanına oturdum ve o bana notaları gösterirdi. Bunun gördüğüm en..." Anı onu geçmişteki piyanonun başına geri götürmüş gibi derin bir nefes alır. "...büyülü şey olduğunu düşünürdüm. Tuşlara basarak odayı müzikle doldurmak."

"Adı neydi?"

"Grant. Grant Henderson. Annemin sarhoş olduğu bir barın müdürüydü. Ama bence müzisyen olmak istiyordu. Bizimle birlikteyken tek konuştuğu şey buydu."

"Ne zaman vefat etti?"

Kaşlarını çatarak, "Ölmedi, oh..." diye cevaplar. Başını kaldırır. "O ölmedi. En azından, öyle olduğunu sanmıyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Birini kaybettiğini söyledi – ve bu uzun zaman önceydi – başka ne düşünebilirdim ki? "Üzgünüm," dedim, keşke ortadan kaybolabilseydim.

"Annem onu evden attı," dedi. "O da piyanosunu alıp gitti. Ona ne oldu bilmiyorum. O gittiğinde ben dokuz yaşındaydım. O, benim için bir baba gibi olan tek kişiydi."

Şimdi mantıklı geliyor. "Demek bu yüzden piyo istedin. Ona yakın hissetmek için mi?"

"Kulağa saçma geliyor, biliyorum." "Hayır, gelmiyor."

Beni inceliyor, sanki suyu test eder gibi, gördüklerine güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışıyor. "Teşekkür ederim."

"Ama neden çalmıyorsun? Müzik seni onun anısına yaklaştırabilir." "Hayır. Yapamam. Denedim."

Piyo taburesine doğru ilerleyip, dün gece yaptığım gibi koltuğu okşuyorum. Bunu doğru yapabilmek, Merryn'e ulaşabilmek için bir şans daha, onunla Merlin arasındaki bağı bilerek.

"Yanımda otur." "Zach,
yapamam."

"Çalmak zorunda değilsin. Sadece yanıma otur. Müziğe daha yakın ol." Ardından gelen sessizlikte, kalbimin durduğuna yemin ederim.

Ve sonra o hareket etti.

Merryn yanıma oturur, gözleri benden hiç ayrılmaz.

Onu hemen kollarıma alabilirim. Bu dürtü ve *birini* kollarıma alma fikri beni şok etti. Bu yeni bir şey ve karşı koymak neredeyse imkansız. Ama odaklanmamı kaybetmemeliyim, bu fırsatı kaçırmamalıyım.

Bir fikrim var. İşe yarayacak mı bilmiyorum, ama denemeliyim.

Yavaşça parmaklarımı tuşların üzerine koyuyorum ve Merryn'in bana Grant Henderson'ı hatırlattığını söylediği şarkının ilk akorunu çalıyorum. Sonra ona dönüyorum.

"Ellerini benim ellerimin
üzerine koy." "Ne?"

"Sen çalmayacaksın. Ben çalacağım."

Göğsünün inip kalkışının daha belirgin hale geldiğini görüyorum. Koyu renkli gözleri büyüdü. Bana güveniyor mu? Bunu onun için başarabilir miyim?

"Sanırım yapamam."

"Denemeden neyin mümkün olduğunu nasıl bileceksin?"

Ellerime bakıyor. Pozisyonunu değiştiriyor. Nefesimi tutuyorum.

Sonra sol kolu benim kolumun altına girer, parmakları benim elimin üzerine konarken teninin dokunuşu içimde şok dalgaları yaratır. Yavaşça, sağ elinin parmakları benimkine katılır.

Kalbim ağzımda, aramızda nefesimizi tutmuş, çalmaya başlıyorum.

Otuz Bir

MERRYİN

Parmakları yavaşça hareket ediyor, benimkilerin altında sıcak.

Ve kalbimin sevdiği şarkı parmaklarımızın altında çalmaya başladığında, gözyaşlarımı tutmak için

dudaklarımı ısırarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Nazik bir yorum, akor ve melodi, birleşen ellerimize uyum sağlamak için kasıtlı olarak daha yavaş değişiyor. Her nota beni Zach'e yaklaştırıyor.

Piyano tuşlarına dokunmamı engelleyen anıya daha da yaklaştırıyor.

Eğer tek başıma çalarsam, bu onun geri dönmeyeceği anlamına gelir.

Oynamadığım nedeni hiç açıklayamadım, sadece denemek çok acı vericiydi.

Ama şimdi bu neden açık ve inkar edilemez bir şekilde ortaya çıktı.

Bu, kalbimi ikiye bölüyor, ama burada yalnız değilim. Zach ikimiz için çalışıyor.

Narin ve tatlı, inanılmaz derecede güzel ve bir yıldırım kadar güçlü. "Time

Wears Awa" avluyu güzel sesiyle dolduruyor,

başkalarını ağırlamak için yarattığım bu alanı ısıtıyor. Geçmişin anıları melodi gibi dönüyor, bu anın hissiyle dans ediyor: ellerimin altındaki sıcaklık hissi, birlikte tuşların üzerinde seyahat ederken hareketin akışı.

Ve güvenlik. Bu tek, şaşırtıcı eylemde tam, her şeyi kapsayan güvenlik.

Yalnız değilim. Titriyorum, ama artık korkmuyorum. Ve aramızda şarkı çalışıyor.

Çaldıkça, melodi güçlendikçe gözyaşlarım akıyor. Ona bakmak istiyorum, ama ellerimizin tuşlarda birleştiği yerden gözlerimi ayıramıyorum. Zach'in nefesini duyabiliyorum, yanımdaki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Bu, daha önce neredeyse paylaştığımız öpücükten daha samimi. Her şeyi

kapsayan bir okşama: parmaklar ve bedenler, kalp atışları ve nefes. Bu yoğunluk beni şaşırtıyor, bu his beni heyecanlandırıyor.

Bunu benim için yaptı. Beni neredeyse hiç tanımadan. Grant hakkında anlattığım ve beni dinleyen, neden çalamadığımı soracak kadar önemseyen ilk kişi.

Şarkı bittiğinde ellerimiz hareketsiz kalır. İkimiz de konuşmaz, notaların son yankısı yavaş yavaş kaybolur, yerini kalbimin atışları ve nefeslerimizin yumuşak sesi alır.

Zach'in az önce yaptığını ifade edecek kelimeler bulamıyorum, ama onun bunu bilmesini istiyorum. Başımı kaldırıyorum ve gözlerinin bana dikildiğini görüyorum.

Mavi.

Gözleri şaşırtıcı derecede mavi.

En güneşli günlerdeki koyun rengi gibi derin bir mavi. Kalbimin bildiği bir renk, bilmek istediğim bir bakışta saklı.

Bir kalp atışında dudaklarımız birleşir, ellerimiz tuşları bırakıp birbirini bulur. Öpücüğümüze tüm kalbimi veririm, Zach'in bunun benim için ne anlama geldiğini anlamasını umarak. Bu gece geri çekilmez, kollarıyla beni kendine yaklaştırır.

Beni mümkün kılan piyanonun yanında, etrafım sarılmış ve kucaklanmış durumdayım.

Bu tek anın içine sürükleniyorum.

Dengemi sağlamak için uzanıyorum, sağ elim piyanonun tuş bloğunun dış kasayla birleştiği noktanın üzerindeki kıvrımı buluyor. Parmaklarım ahşabın ortasındaki yumuşak girintiye yerleşiyor... ve dünyam değişiyor.

Şaşkınlıkla öpüşmemizi kesip Zach'in kollarından kurtuluyorum. Gülümsemesi kayboluyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey, sadece burada bir şey var." "Nerede?"

Piyano taburesinden kalkıp dolabın yanına çömeliyorum ve altına bakıyorum.

Orada.

İki kez gözlerimi kırpıyorum, gözlerimi yeniden odaklamaya çalışıyorum.

Çünkü orada olması imkansız olan şey, *orada*.

Zach şimdi yanımda, hareketimi takip ediyor. "O bir kalp mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü duygularım boğazımı sıkıştırıyor ve ağzımdan çıkacak her kelimeyi engelliyor.

"Ahşaba oyulmuş."

Bir çakı, koyu verniği kazıyor, soluk ahşap parçaları yere düşerken ortaya çıkıyor. Tekrar tekrar çizilmiş bir kalp, çılgınca çizgiler derinleşiyor, anlamı açık. Benimkilerle aynı gözyaşları: sadece onun garip ve yabancı. Onun ağladığını ilk kez görüyorum. Ve tüm bunların arkasında, merdivenlerden sert fayanslara atılan nesnelerin çarpması ve kırılması Aşağıdaki salonun zemininde, bir kadının öfkeli çılgınlıkları diğer tüm seslerin üstüne çıkıyordu...

Kendi kalbim de yere fırlatılan eşyalar gibi paramparça oluyordu. "Seninle gitmek istiyorum."

"Gidemezsin, kuşum. Çok üzgünüm. Mümkün olsaydı seni de yanımda götürürdüm." "O beni istemiyor. Sen istiyorsun."

Oyma işlemi bir an durdu. Sert ve sıcak bir el yanağıma dokundu. "Annen için burada kalmalısın. Çünkü şu anda ona bakamam."
bakamam."

"Peki ya ben?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü – bir gülümseme gibi görünen bir grimastı. "Bu kalbi görüyor musun? Parmağını buraya koy, ben de aynısını yapacağım."

Parmağım kalbin dikenli merkezini buldu. Onun işaret parmağı da yanında duruyordu.

"Artık sen de piyanonun yolculuğunun bir parçasısın. Nereye gidersem gideyim, bunu yanımda götüreceğim. Söz veriyorum, kuşcuğum. Seni asla unutmayacağım."

"Merryn?" Zach'in sesi şimdi yumuşak ve alçak, bana yakın.

"Onun," diyorum, duygularım beni boğmadan önce, avluda birlikte diz çöktüğümüz yerde onun vücuduna kıvrılıyorum.

Zach beni uzun süre kucakladı. Hiçbir şey söylemedi, ama başımı dayadığım göğsündeki kararlı kalp atışları bana eşlik etti. Onun kollarım vücudumu koruyan kalkanlar, eli başımı kendine doğru çekiyor.

Vücudumun dışında bir sükunet hakim. Zihnimde ise bir fırtına kopuyor.

Bu Grant'in piyanosu olmalı. Ama nasıl? Başka biri, dolabın köşesine, tam olarak aynı yere, tam olarak aynı şekilde bir kalp oyup saklamış olabilir mi?

Seth ve ben onu boyarken, her gün avluda çalışırken, hayal kurarken ve yaşarken, o hep oradaydı. Neden hiç bakmayı düşünmedim ki?

Zach'in başımın üstüne verdiği nazik öpücük beni onu daha da yaklaştırıyor. saçlarımı okşadı ve bizi oturur pozisyona getirdi, beni kendine yaslayarak dinlenmemi sağladı.

Oyulmuş kalbi aramayı hiç düşünmedim çünkü piyanonun Grant'e ait olabileceğine hiç inanmadım. Nasıl olabilirdi ki? Cornwall'da yüz binlerce piyano olabilir: bunlardan herhangi biri o evin önündeki kaldırıma atılmış olabilir. Ve bu, Grant'in Cornwall'da kaldığını varsayarsak. Hereford'dan, Newcastle, Bristol ve Londra üzerinden gelmiş, sonra da annemin atıldığı barda Penzance'a gelmişti. Bu yerlerden herhangi biri onu geri çağırabilirdi.

"Kalbin hikayesi nedir?" Zach'in sesi göğsünde uğulduyor.

Başımı kaldırıyorum, ilk gözyaşı dalgası geçmişti. "Grant ayrıldığı gün oraya kazıydı. Parmaklarımızı yan yana oraya koyduk ve o, bunun beni piyanonun gittiği her yere onunla birlikte götürdüğünü söyledi."

Zach'in mavi gözleri biraz kararır. "Bir temas noktası." "Evet."

O başını sallar. "Benim de tahtamda bir tane vardı – son büyük yarışmamı kazandığım tahtada."

"Bir kalp mi?"

"Bir dalga. Bunun gibi." Ayak bileğini çevirerek karmaşık bir dalga dövmesini gösterir. Nasıl bildiğimi bilemem ama hemen tanırım. "Ama oyulmuş değildi. Arkadaşım Xan pirografi sanatçısıdır. Annemi hatırlatması için onu tahtaya yakmıştır."

"Annen denizi sever mi?"

Gülümsemesi anında, hüzünlü. "Öyleydi, ama onu seçmemin sebebi bu değildi. Yarışmadan üç hafta önce vefat etti."

Kalbim sıkışır. Zach'in cevabı sevgi ve kayıpla doludur. Onlara yakın olup olmadıklarını veya onu sevip sevmediğini sormama gerek yoktur. Her hecede, kelimeler arasındaki her nefeste bu duygular vardır.

Ben de annemi kaybettim, ama polis öğrenci daireme gelene kadar bunu bilmiyordum. Onu bir pub'ın arkasında baygın ve tepkisiz halde bulmuşlardı – hastaneye giderken ambulans içinde kalp krizi geçirerek vefat etmişti. O zamana kadar, bana ihtiyacı olmadığını söylemişti ve ben de onu memnuniyetle yalnız bırakmışım, çünkü onun asla benim ihtiyacım olan kişi olamayacağını düşünüyordum.

Zach'e bunu söylemeyeceğim – şimdilik. Sevimli yüzünde annesine olan sevgisi ve kaybının izlerini görebiliyorum.

Hayatım boyunca, bu tür bir aile sevgisine sahip insanları kıskandım. her zaman kolay olduğunu düşünmüyorum, ama bu kavram bana yabancıydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, ilişkimizde yetişkin olan bendim: kendi genç ellerimle annemi ayakta tutuyordum, küçük kollarım onun yaşadığı yılların ağırlığını taşıyordu

. Annemin beni sevememesini anlamam yıllarımı aldı. Sevemiyordu çünkü nasıl sevilleceğini bilmiyordu. Hayatı boyunca kendini bir gün bile sevdiğini sanmıyorum.

Bu yüzden, sevgiyi bilen bir anne tarafından bir çocuğun sevilmesi gerektiği gibi seilmek, desteklenmek, kucaklanmak ve değer verilmek, *sonra* da bunu kaybetmek düşünülemez bir şey olmalı.

"Kaybınız için üzgünüm." Sözlerim yetersiz kalıyor.

O başını sallar. "Teşekkürler. Onun için St Ives'a geldim. Onu özlüyorum, ama burada ona her yerden daha yakın olduğumu hissediyorum."

St Ives'ın annemle olan tüm sorunlardan kaçmak için bir sığınak olduğunu ya da evliliğim bittikten sonra onu geri kazanmak için mücadele etmek zorunda kaldığımı söylemiyorum. Benim için bu kasaba, defalarca kendim için seçtiğim bir yer.

Zach parmağını oyulmuş kalbin üzerinde gezdirir. "Yani burası onun için bir temas noktası mıydı? Üvey baban için mi?"

"Öyle dedi. Sanırım büyük bir kargaşa yaşanırken bana teselli etmek istiyordu. Ayrılmadan hemen önce oydu. Annemin onu evden atmasını engelleyemedi, bu yüzden benim için durumu kolaylaştırmaya çalıştı."

"Peki işe yaradı mı?"

Onun sorusu beni durdurur. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, sadece Grant'i son gördüğüm günün anılarında sıkıca sarılmış olan acıyı, ihaneti ve kaybı görmüştüm. Kalbi bilmek, onun ayrılmasına karşı tepkimi değiştirdi mi?

"Hayır," diye cevap veriyorum, hem kendime hem de Zach'e. "Yıllardır kalbi düşünmedim. Belki de benim için olmadığı içindir. Grant piyanoyu, *bu piyanoyu* alırken kalbi de yanında götürdü. Onunla gitmem söz konusu bile olmadı."

Sessizliğe büründük. Kafamı Zach'e yasladım, aniden yorgunluk beni sardı. Kollarını tekrar bana doladı. Nasıl bu noktaya geldiğimizi anlayamıyorum: öpücükten, kalbin keşfine, gerçeğin ortaya çıkmasına. Ama Merlin'in Grant'in piyanosu olduğunu anlamaya çalışırken, Zach'in yanımda olması beni rahatlatıyor. O olmasaydı – davet olmasaydı, beni yıllardır piyanoya bu kadar yaklaştırmış olan o güzel hareketi olmasaydı, ya da hala beni heyecanlandıran öpücüğü olmasaydı, oyulmuş kalbi asla bulamayabilirdim.

"Şu anda burada, seninle birlikte," diyor Zach sonunda, sanki düşüncelerimi yüksek sesle söylemişim gibi. "Bu da Grant'in sandığından daha yakın olabileceği anlamına geliyor."

Bu bir işaret olabilir mi? Aramalarım sonuçsuz kaldı, ama Grant'in piyanosunu bulmak, onun sandığımdan daha yakın bir yerde olduğunu mu gösteriyor? Buna inanmak istiyorum

ama başka bir düşünce bu olasılığın önüne geçiyor. "Ama onu terk etti," diye karşı çıkıyorum. "O asla böyle bir şey yapmazdı. Bu sadece onun... artık ona ihtiyacı olmadığı anlamına gelebilir."

En kötüsünü düşünmek istemiyorum, ama tanıdığım Grant Henderson sevdiği enstrümanından asla ayrılamazdı. Onu bırakmasının tek yolu, kararın kendi elinde olmamasıydı. Ya da ellerinin ona ihtiyacı kalmazsa.

Aradığım süre boyunca, onun ölmüş olabileceği ihtimali hiç aklımdan çıkmadı. Bu, çizdiğim boşlukları ve şimdi de geride bıraktığı piyanoyu açıklayabilirdi. Ama onun hayatta olmadığını düşünmek istemiyorum: onu asla bulamasam bile, onun bir yerlerde mutlu olduğunu, iyi bir hayat sürdüğünü inanmak istiyorum. Ben bunun bir parçası olamasam bile. Onun için bunu istiyorum.

"Hayır, beni dinle," diye ısrar ediyor Zach. "Piyano St Ives'ta ise, bu Grant'in de burada olduğu anlamına gelir. Birisi ona ne olduğu hakkında bir şeyler biliyor olmalı. Kasabada dedikoduların nasıl yayıldığını bilirsin. Grant North Terrace'da yaşıyorsa, bunu bilen biri olmalı."

Onun sıcak kollarından ayrılıp yüzünü inceliyorum. Gözleri şimdi canlı, Merlin ile benim aramda gidip geliyor, her hareketinin arkasında binlerce düşünce var.

"Ne diyorsun?"

Gülümsüyor ve olasılıklar yeniden akla geliyor. "Eğer öğrenmek istiyorsan, ben buradayım. Onu bulmana yardım edeceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Everything Has Changed" (Taylor'ın Versiyonu)

– TAYLOR SWIFT FEAT. ED SHEERAN

Otuz İki

ZACH

Dün gece onu bırakmak istemedim.

Olan biten her şeyden sonra, onun yalnız kalmasını istemedim. Ona teklif ettim. Sweet Reverie'nin üstündeki dairesinde kanepede uyumak için – gerçekten orada kalmak niyetindeydim, onun evine davet edilmek için bir bahane olarak kullanmak için değil. Ama o reddetti.

Bu yüzden stüdyoya geri döndüm, her şeyin ani gelişmesi yüzünden başım dönüyor ve sersemlemiştim. Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum ama gitmiş olmalıyım,

çünkü sabah dört buçukta alarmımın sesiyle birden uyandım.

O öpücük her şeydi.

Ondan sonra ne olursa olsun, sorgusuz sualsiz yapardım.

Çünkü Merryn ile birlikte olmak her şeyi değiştirdi.

Ama şimdi fırın teslimat rotamdayım ve yaptığım cesur öneriyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. Merryn'e piyanonun sahibini bulmasında nasıl yardım edeceğim?

Ya adam ölmüşse?

O da bunu söyledi, ama bu olasılığı dile getirmeye cesaret edemedi. Ama dürüst olmak gerekirse, piyanoyu gittiği her yere götüren bir adam, neden onu satılacak bir evde bırakmış olsun ki?

Gelişimi mi? Merryn'in piyanoyu bulduğu sokağı gördüm. Orada kimsenin yaşadığını hatırlamadığım üç ev var.

Sokağı domine eden butik B&B'ler ve lüks tatil kiralık evlerinin tam ortasında, karışık bahçeleri ve boş pencereleri, göz alıcı ve pahalı komşularıyla tezat oluşturuyor. Bir geliştiricinin onları kapması sadece an meselesiydi. Bunun gerçekleşmesinin bu kadar uzun sürmesi şaşırtıcı.

Sanırım sokaktan başlamalıyız. Grant Henderson'ı kimse hatırlamasa bile, evin ne kadar süredir boş olduğunu bize söyleyebilirler. Belki de geliştirici bize mülkü ne zaman satın aldığını söyler.

Oradan, belki de orijinal sahibi veya ev sahibini bulabilir ve bunun bizi nereye götüreceğini görebiliriz.

Merryn'i bir tuzağa düşürebilirim. Bu, yapmak isteyeceğim en son şey. Ama bu adamı aramak istiyorsa, bunu tek başına yapmadığından emin olacağım.

Ve sonra öpücük var.

Öpücükler, öyle oldu.

Koridorun sonunda durduğumuzda beni kendine çekti ve geç saat ve gecenin yorucu olaylarına rağmen ikimiz de kendimizi kaptırdığımız uzun ve yoğun bir öpücük verdi.

Downalong Bakery'ye dönerken, North Terrace'a gitmek için yolumu uzatıyorum. Şu anda yenilenmekte olan evleri fark etmek kolay: etrafları iskeleyle çevrili ve ortadaki binanın çatısı yok. İskeleyle büyük bir *BROTHERSON DEVELOPMENTS* afişi asılmış. Belki de şu anda geliştirmekte oldukları evleri kimin işgal ettiğini biliyorlardır?

Bu fikir bir planı tetikledi.

Merryn ile akşam açılışından sonra yine geç saatte buluşacağım. Ama bu bekleyemez.

Fırındaki vardiyam bittiğinde, nereye gideceğimi biliyorum.

*

Sweet Reverie'ye girdiğimde Merryn'in bana gönderdiği gülümseme en güzel ödül. Kafedeki asistanının soğuk bakışları ise pek hoş karşılanmıyor.

"Umarım bu sefer sen *ödersin*." Merryn'in yanında koruyucu bir şekilde durarak dudaklarını büzüyor.

"Sorun değil, Ruthie. Zaten ikinizin tanışması gerekiyordu. Zach, bu Ruthie, asistanım. Ruthie, bu Zach, benim... *arkadaşım*."

Arada geçen sessizlik ilginçti, ama endişelenecek bir şey yoktu. Artık birbirimize ne diye hitap etmeliyiz? İki harika öpücük paylaştık ve ona piyano çaldım. Bu, birlikte olduğumuz anlamına mı geliyor? Yoksa o yolda mıyız?

Ruthie bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Bizi terk etmeyecekse, benim için sorun yok."

Onun onayına ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum, ama tamam. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de, sanırım. Ne alırsınız?"

"Aslında, Merryn."

Ruthie cevap vermek için hazırlanır, ama Merryn araya girer.

"Ben tamamen seninim." Bunu söylerken gözlerinde belirgin bir ışıltı var. Sanki çocukmuşuz da, anne babamızın arkasından gizlice dolaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Bu heyecanı sürdürmek istiyorum.

"Mola verdin mi?" "Hayır."

"Mola verdiğinde seni yarım saatliğine kaçırabilir miyim?"

Merryn Ruthie'ye bakar, Ruthie omuz silkerek cevap verir. "Neden olmasın? Yirmi dakika içinde hazır olurum. Lütfen oturun."

"Tamam. Bir kahve ve belki bir dilim çikolatalı kek sipariş edebilir miyim, lütfen?" Asistanına göz kırparak risk alırım, o da bana somurtarak karşılık verir. "İsterseniz önceden ödeme yapabilirim."

"İyi fikir olabilir."

"Gerek yok," der Merryn, anlamlı bir şekilde. "Ben size getiririm."

O çok güzel.

Kafenin ortasında bir masa bulup onun çalışmasını izliyorum. Müşterilerinin çoğunu tanımasına hayran kalıyorum. Şakalar yapıyor, gülümsüyor, insanları rahat hissettirmek için ne gerekiyorsa yapıyor. Tatilcilere tatilcilere nazik sözler ve yapılacak şeyler için önerilerde bulunuyor. Hiçbir şey onun ışığını söndürmüyor. İnanılmaz.

Kahve güzel, çikolatalı kek daha da güzel, nihayet ve sonra Merryn masamda, çantası omzunda, sadece bana gülümsüyor.

"Hazırım."

Star Court'tan North Terrace'a yürüyerek on dakika sürüyor, yol şehir merkezinden dik bir şekilde yükseliyor. Yürürken ellerimiz çarpışıyor, her çarpışmada utangaç gülümsemeler ortaya çıkıyor. Küçük Royal Cinema'yı geçerken, cesaretimi toplayıp elini tutuyorum. Parmakları benimkilerle birleştğinde gülümsemesi, günümün en güzel anı oluyor.

St Ives'a geri dönmenin, kaybolmuş ve yönünü kaybetmiş bir haldeyken, Merryn gibi birini bulmamı sağlayacağını hiç düşünmemiştim. Aşk, hayatımdaki her şey gibi, benim için lüks bir şey gibi görünüyordu.

Ama bu doğru geliyor.

Eve vardığımızda, bugün iki *Brotherson Developments*'ın iki kamyoneti park etmiş. Uzun yeşil plastik bir oluk iskeleye sabitlenmiş, tuğlalar ve kiremitler bu oluktan aşağıya, bekleyen bir çöp konteynırına atılıyor.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum, sarı renkli yüksek görünürlük yeleği ve tozlu mavi baret giyen, beton karıştırıcısına kum yükleyen iri yarı bir adama. "Affedersiniz?"

İnşaatçı dönerek kulaklığını çıkarıyor. "Ne var?"

"Brotherson Developments burayı satın almadan önce bu yerin sahibi kimdi, biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye beton karıştırıcının gürültüsünün üstüne seslenir.

"Kim olabilir, bir fikrin var mı?"

"Bekle." Bir tuğla paletinın üzerinden atlayarak minibüslerden birinin yanına gider ve eldivenli yumruğuyla minibüsün yan tarafına vurur. "Patron! Ziyaretçi var!"

Kamyonetin yan kapısı açılır ve uzun boylu, yakışıklı bir adam dışarı çıkar. Bizi görünce anında gülümser ve beni geçip Merryn'e sarılır. O kadar şaşırırım ki, kaldırımda ağızım açık kalır.

Merryn gülerek kucaklaşmadan kurtulur. "Üzgünüm Zach, Jack Dixon ile tanış, çok iyi müşterilerimizden biri."

Şimdi anlıyorum. İş kıyafetleri içinde onu tanıyamadım: akşamki açılış kutlamasında bana çarpan kızın babası. "Merhaba. Brotherson Developments için mi çalışıyorsunuz?"

"Günahlarım için." Jack sırttı.

"Bu evin inşaatında mı çalışıyorsunuz?"

"Genelde hayır. Normal ustabaşımız hastalık izninde, ben onun yerine bakıyorum." "Belki bize yardım edebilirsin," diyor Merryn, bana bakarak.

"Elbette, elimden gelirse."

"Sweet Reverie'de bulunan piyano..."

"Merlin mi? Nessie ondan bahsetmekten kendini alamıyor."

"Çok tatlı," diye cevaplar Merryn, gülümsemesi yaz güneşi kadar parlaktır. "Mesele şu ki, Seth ve ben Merlin'i birkaç hafta önce bu evin dışında bulduk.

Üzerinde *'İyi Bir Eve Bedava'* yazıyordu. Az önce onun annemin çocukluğumda çıktığı birine ait olduğunu yeni öğrendim. İletişimimizi kaybetmiştik, ama piyanosu buradaysa, o da buradaydı demektir.

Brotherson burayı satın almadan önce bu evin sahibinin kim olduğunu biliyor musun diye merak ediyordum."

"Vay canına, tamam." Jack minibüse yaslanır. "Dediğim gibi, bu benim projem değil, ama ofiste biraz araştırma yapabilirim. Onu bulmak mı istiyorsun?"

"Evet." Cevabında kararlılığı hissediyorum.

"Aferin sana. Adamın adı neydi?" "Grant Henderson."

"Tamam, harika." Kulağının arkasından bir kalem ve arka cebinden küçük bir not defteri çıkararak ismi not aldı. "Bana bırakın, ne yapabileceğime bakayım. Bu arada, burada olduğunuz için, size piknik için catering hizmeti alabilir miyiz diye sormuştum, hatırladınız mı?"

"Evet?"

Utangaç bir gülümsemeyle, "Bu pazar yapabilir misin?" diye sordu. "*Bu* pazar mı?"

"Evet, üzgünüm. Yaz sonuna kadar beklemeyi düşünüyordum ama Seren'in en yakın arkadaşı hamile ve her an doğurabilir. Onun orada olmaması çok üzücü olur."

"Pikniğe mi?"

"Mm-hm. Peki, ne dersin? Gidebilir mi?"

Bana bu çok kısa bir süre gibi geldi, ama Merryn açıkça lojistik konuları düşünüyor.

"Yiyecekleri azaltırsak, kanepeler ve sıcak büfe yerine sandviçler, çörekler ve kekler yaparsak, bence mümkün. Ruthie'nin müsait olup olmadığını görmem gerek, ama halledeceğim."

"Evet! Harika!" Jack havaya yumruk atar ve Merryn'i bir kez daha kocaman bir kucaklamaya alır, bu da şantiyedeki meslektaşlarını çok eğlendirir. "Teşekkürler Mer. Bu efsanevi olacak!"

"Bu kadar kısa sürede yapabilir misin?" diye soruyorum ona, kasabaya doğru yürürken. Eli yine benim elimde, aramızda sallanıyor, tenlerimizin temas ettiği nokta hoş bir sıcaklıkta.

"Bu zor olacak," diye itiraf ediyor. "Ama Jack ve Seren başından beri kafeye destek oldular. Ve eğer bunu başarabilirsem, kim bilir başka neler olabilir?"

"Plaj pikniği için çok fazla iş gibi görünüyor ama."

"Çünkü bu sadece bir plaj pikniği değil." Gülümsemesi gizemli, sanki benim bilmediğim bir şifre var gibi.

"Ne demek istiyorsun?"

Gülüyor ve elimi sıkıyor. "Hiçbir şey. Hadi, öğleden sonra çay saatine kalabalık gelmeden Ruthie'yi kurtarmam lazım."

Star Court'a doğru yürürken onu izliyorum, bu inanılmaz kadını, istediği zaman umuda ulaşabilen kadını. Nereden geldiğini ve hiçbir çocuğun yaşamaması gereken bir yaşta nelerle uğraştığını bilmek, onu daha da şaşırtıcı kılıyor.

Ona hızla aşık oluyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok: Merryn Rowe söz konusu olduğunda, ben varım. Bu bizi nereye götürürse götürsün.

Bu da Grant Henderson'ı bulma konusunda beni daha da kararlı hale getiriyor.

Otuz Üç

MERRYİN

"Bu pazar mı?" Ruthie, bu isteğe inanamadan tekrarlar. "Jack Dixon şaka yapıyor!"

"Yapabileceğimizi söyledim."

Onun cevabına kendimi hazırladım.

"Saçma, Mer! Bu tam bir saçmalık! İki günde bu menüyü hazırlayamayız!"

"Bu yüzden değiştiriyoruz," diye cevap veriyorum. "Sandviçler. Çörekler. Empire oceans."

Yeni menüden bahsettiğimde bakışları biraz yumuşar. Basit, toplu olarak hazırlaması kolay ama yine de Sweet Reverie'nin karakterini yansıtan bir menü. Empire ocean bisküvilerimiz en önemli dokunuş olacak: bu yaz en çok satan tatlı seçeneklerimiz arasına hızla giren ev yapımı lezzetler. İskoç empire bisküvilerinden esinlenerek yapılan bu bisküviler, iki yuvarlak tereyağlı vanilyalı kurabiyeden yapılmış ve arasına ahududu reçeli sürülmüş, üstüne beyaz krema konmuş. Ama Geleneksel imparatorluk kurabiyeleri, üstüne şekerlenmiş kiraz veya jöle ile süslenirken, bizim kurabiyelerimizin üstünde beyazın üzerine yaban mersini şekerlemesi ile

Bu, ortama, şirkete ve duruma mükemmel uyum sağlıyor.

"Ama ben orada olamayacağım," diyor. "Lütfen

Ruthie. Sana iki katı ücret öderim."

Kafasını sallar. "Mesele para değil, Mer. Annemle Porthleven'da bir el sanatları fuarına katılıyorum. Ona aylar önce söz verdim."

"Başka biri yardım edebilir mi?" Paniklediğimi biliyorum ve keşke paniklemeseydim, ama bu işe ihtiyacımız var ve işimiz için birçok fırsat yaratabilir. Kabul etmeden önce Ruthie'ye danışmalıydım, ama Jack

beni hazırlıksız yakaladı ve Sweet Reverie'nin bunu halledebileceğini ona göstermek istedim.

"Olmaz. Üzgünüm, Mer. Annem masanın parasını ödedi ve o kadar şeyi tek başına taşıyamaz." Uzlaşmacı bir şekilde elini koluma koydu. "Yemek hazırlamada yardımcı olabilirim, belki Murph veya Jenna da seninle gelebilir."

"Ama onlara burada ihtiyacım var." Zach'le birlikte olmanın mutluluğu ve Grant'i arama heyecanı içindeyken herhangi bir sorun çıkacağını beklemiyordum. Aklım lojistik sorunlarla dolup taşıyordu – yiyecekleri tek başıma plaja taşıyabilirdim, ama tek başıma her şeyi hazırlayıp herkese servis yapabilir miydim?

"Zach'e ne dersin?" diyor Ruthie.

"Ne? Hayır, ona sorabileceğimi sanmıyorum."

"Bugün seni gördüğünde yaptığı aptalca yüz ifadesine bakılırsa, senden istediğin her şeyi yapacağını düşünüyorum." Asistanım kollarını kavuşturur. "Ayrıca, siparişini kaçırdığı için en azından bunu yapabilir."

"Bunun için özür diledi."

"Mesele o değil, Mer! Onu bir şeyler yapmaya ikna edebilecek kişi sensin. İlişkilerin güzelliği de bu! O yüzden ona *sor*."

Hazırlıkları yapmaya başladım, yiyecekleri hazırlamak için listeler ve programlarla meşgul oldum, Zach'ten yardım istemenin riskini düşünmemeye çalışarak.

Zach'e sormak. Grant'i aramama çok yardımcı olduğu halde, ondan yardım istemek için henüz çok erken ve ani geliyor. Ama o akşam, Merlin'in yanında otururken, cesaretimi toplayıp soruyu soruyorum.

"Ruthie pazar günü pikniğe gelemiyor," diye başladım. "Her şeyi hazırlamak sorun değil, ama Murph ve Jenna'nın burada kalması gerekiyor. Bir gün işimi kaybetmeyi göze alamam. O yüzden merak ediyordum da, lütfen kabul etmek zorunda hissetme, bana yardım eder misin? Piknikte? Yani, olmazsa ben kendim yaparım, ama..."

"Evet," dedi, ben gevezelik etmeyi bırakıp ona baktığımda gülümsemesi genişledi.

"Gerçekten mi?"

Yanağımın kıvrımlarını nazıkçe parmağıyla okşadı. "Tabii ki. Çok isterim."

*

Gwithian Plajı, pazar sabahı rüzgârlı bir güzelliğe sahiptir. dalgaların ve rüzgârın gürültüsü, tuzlu hava ve sıcak, ısıltılı güneş ışığıyla

her şeyi kaplıyor. St Ives'in hemen yanındaki koyda olmasına rağmen, burayı ziyaret etmemin üzerinden çok zaman geçti.

Yaz sezonu bittiğinde manzarayı keşfetmek için daha fazla zaman ayıracağıma söz veriyorum kendime, kiraladığım minibüsten kasaları indirip Zach'i takip ederek kum tepelerinin üzerinden plaja inen dik, kumlu yolu takip ediyorum.

Bana yardım etmeyi kabul ettiğine hala inanamıyorum. Günün yakışıklı asistanına gizlice bakıp duruyorum, hayatımın bir parçası haline gelmesinin hızına hayret ediyorum. O çekici ve neşeli ve hiçbir şeyin ona zor gelmediğini gösteriyor. Bunu seviyorum. Kafam bunu kabul etmek için kalbimden daha uzun sürse de.

Ekibim de harikaydı – bu konuda da kendimi şanslı sayıyorum. Planladığımız gibi, dün hazırlıklara başladık, buzdolabında gece boyunca saklanabilecek yiyecekler hazırladık ve Jack'in özellikle istediği, en sevdiğimiz spesiyalitemiz olan peynirli çörekleri pişirdik. Bu sabah saat altı, son hamle başladı. Murph ve Jenna'nın yardımıyla sandviçleri kestik, salataları hazırladık ve ekstra empire ocean bisküvileri pişirdik, her birinin üstünde dalgaların tepesinde minik altın şeker yıldızlar vardı.

Ruthie, Murph ve Jenna son günlerde Jack Dixon'ın bunu neden organize ettiğini ve neden bu kadar çok arkadaşımızın davet edildiğini tartıştılar. Seren'e bundan bahsetmememiz için yaptığı rica, şüpheleri daha da artırdı. Bu yüzden, sahilde bizimle buluştuğunda, alışılmadık bir şekilde telaşlı olduğunu görünce, teorilerimizin doğru olabileceğini hissettim.

"Sadece sahil şeridinde olacağız," diyor bize. "Bu yüzden, siz ve arkadaşlarınız burada, kumulların yanında kalabilirsiniz, çok iyi olur."

"Bize bırak," diye onu temin ettim. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Sanırım öyle." Cebini okşadı, sonra oyununu ele verdiğini fark edince aniden kızardı. "Kimseye söyleme."

"Sırrın bende güvende." Gülümserim, ancak Jack ve Seren'in aşk hikayesinin başladığı yerde düzenlenen bu doğaçlama plaj pikniğine katılan konukların çoğunun bunun arkasındaki nedeni tahmin etmiş olabileceğini düşünürüm.

O, kendisi ve kızının bir zamanlar yaşadığı yakındaki karavan parkından Seren ve Nessie'yi almaya aceleyle gider. Onlar, Jack'in planına da dahil olduğunu düşündüğüm parkın sahibi Jeb'i ziyaret ediyorlar.

"O, benim düşündüğüm şeyi mi yapıyor?" Zach, Jack'in koşarak uzaklaşmasını izlerken kolunu omzuma dolayarak bana fısıldadı.

"Bekle ve gör," diye cevap veriyorum, onun sıcak vücuduna yaslanarak.

St Ives'daki bir Cornish battaniye şirketinden, çevredeki manzaraya uyan rastgele tonlarda dokunmuş bir dizi rahat battaniye hazırladık. Mağazayı yöneten Adwenna, bu battanileri Jack'e bu özel gün için hediye olarak bağışladı. Battanilerin yanı sıra Seren'in muhteşem deniz camı takılarını da satıyorlar ve bu *tamamen zararsız* pikniğin bir parçası olmak istediler. Fore Street'teki şişe dükkanından bir kasa şampanya ve St Ia's Church'ün yanındaki erimiş cam atölyesinden yiyecekleri servis etmek için muhteşem cam tabaklar sipariş ettik.

Buradaki her şey sevgiyi anlatıyor.

Bunu görmek çok dokunaklı. Ve Zach'in yanında olmak da ayrı bir hediye.

Seren ve Jack, toplulukta pek çok kişi tarafından seviliyor ve birbirlerini bulma yolculukları yerel bir efsane haline gelmiş durumda. Seren'in babası bir zamanlar Fore Street'in hemen yanındaki Cyril Noall Meydanı'nda bir galeri işletiyordu ve yerlilerin ona duyduğu sevginin çoğu doğal olarak kızına da geçmişti.

Her an yirmi misafirimiz gelebilir, bu yüzden Zach ve ben kumulların dibindeki kuma rastgele halı battanileri serip, köşelerini taşlarla sabitleyip, rahatlık için etraflarına minderler serpiştirdik.

Sweet Reverie'nin catering hizmetine ilk adımını atmasını heyecanla ve gerginlikle bekliyorum. Bu girişim başarılı olursa, bizim için bir nimet olabilir. Catering hizmeti, kafeye gelen ziyaretçi sayısının azaldığı aylarda ikinci bir gelir kaynağı anlamına geliyor. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek için kararlıyım.

"Görünürde olmamız önemli mi?" Zach, son sandıkları açıp kumulların doğal çukuruna istiflerken ve üzerlerine yeşil bir branda örterken soruyor.

"Sanmıyorum. Jack ne yapıyorsa onu yaparken herkesin sessiz olmasını sağlamalıyız."

O gülüyor. "Herkesin, ne olacağı belli değilmiş gibi davranmasını seviyorum."

Ben de gülümsüyorum. "Hepimiz bunun işe yaramasını istiyoruz. Umarım kimse Seren'e sırrı açığa vurmaz."

"Söyemezler. Çok tatlılar. Yemekleri de çok sevecekler. Yaptığın şey çok güzel, Merryn. Senin için burada olabildiğim için mutluyum."

Kolumu onun koluna takıyorum. "Ben de. Tamam, sanırım hazırız."

"Tam zamanında," diyor, kum tepelerinin arasındaki patıkaya bakarak, oradan bir insan akını aşağıya iniyor.

Jack'in gelmesini beklerken, piknik partisini düzenlemek, herkese meyve kokteyli ve peynir atıştırma lıkları ikram etmek biraz zaman alıyor. Midemde gerginlik artıyor: sadece bizim için değil, Jack için de.

Ve sonra onları görüyoruz.

Işığın nemli kumla buluştuğı, beyazın göz kamaştırıcı olduğı kıyı şeridinde. Dev dalgaların silüetine karşı, Jack ve Seren el ele yürüyor, Nessie etraflarında dans ediyor ve dolanıyor. Bizimle aynı hizaya geldiklerinde, denize bakarken Jack'in durup sahildeki bir şeyi işaret ettiğini görüyoruz. Seren aşağıya bakar, elini ağzına götürür. O sahildeki şeye bakarken, Jack kumda bir dizinin üzerine çöker, Nessie ise onun arkasında zıplamaktadır.

Zach, ben ve piknikte toplanan herkes nefesimizi tutarız ve sonra Seren'in başını salladığını, Jack'in onu kollarının arasına almak için ayağa kalktığını görürüz.

Spontane olarak hepimiz ayağa kalkıp alkışladık, bu da yeni nişanlanan çifti bize bakmaya ve kumların üzerinden bize katılmaya yönlendirdi.

Bu, şahit olduğum en güzel andı. Yeni nişanlanan çifti karşılamak için ilerlerken Zach'in gözyaşlarını sildiğini gördüm.

Benim teklifimden çok farklıydı. Muhteşem bir kumsalda, güzel deniz camı parçalarıyla süslenmiş bir kolajın ortasında, çakıl taşları ve dalgaların getirdiğı odun parçalarıyla yazılmış "EVLENİR MİSİN?" mesajı vardı. ama Falmouth'daki bir restoranın kalabalık mutfağında

Luke ve benim birlikte çalıştığımız yer. Tencere ve tabakların çıkardığı gürültünün arasında, bana evlenme teklifini bağırarak söyledi. Birkaç gün sonra, baş aşçı Luke'u ikinci yardımcısı olarak terfi ettirdi ve bunun nedeni olarak onun inisiyatif alma yeteneğini gösterdi, ben ise yardımcı aşçı olarak çalışmaya devam ettim.

Artık bunu hatırlamak istemiyorum. Uzun süre bu anı, birlikte iyi olduğumuz zamanların kanıtı olarak sakladım. Şimdi bakınca merak ediyorum. Luke, şefimizin dikkatini çekmek için mi böyle bir teklifte bulundu?

Zach ve ben mutlu partiye şampanya servis ederken bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. Yemekler başarılı, dış mekan dekorasyonumuz herkesin beğenisini topluyor. Zach'in yanımda olması en güzel bonus, bana ve yaptıklarına olan inancı bu öğleden sonra güneş kadar parlak. Ve birbirlerine deli gibi aşık iki insanı, sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubu ile çevrili görmek, bana ihtiyacım olan umudu veriyor.

Luke'un anılarını zihnimden tamamen silerek, bu anın mutluluğuna kendimi kaptırıyorum.

Geçmiş geçti, diyorum kendime. Artık yeni bir hayatım var. Çok uğraştığım, sadece kendime borçlu olduğum bir hayat. Yeni fırsatlar, yeni arkadaşlar, yeni olasılıklar. Ve Zach Trevelyan'ın bana getireceği her ne varsa.

Hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Ve bunu çok seviyorum.

Boş kafeye geri döndüğümüzde – şimdi temizlenmiş ve yarınki iş için hazırlanmış – Zach her şeyi yerleştirmeye yardım ediyor. Yorgunuz ama heyecanlıyız, başarılı bir etkinliğin ardından hissedilen en güzel türden bir yorgunluk.

"Bütün gün bunu yapmak için bekledim," diyor ve beni uzun, yavaş bir öpücüğe çekiyor. Ben de kendimi bu öpücüğe bırakıyorum, heyecan ağrıyan uzuvlarımı ve yorgun zihnimi bastırıyor. Birbirimize sıkıca sarılırken yükselip alçalıyoruz, günün tatlı gecikmesi ödüllendiriliyor.

O geri çekildiğinde, parmaklarımın altında kum kadar yumuşak olan saçlarını okşamak için elimi uzatıyorum.

"Kal," diyorum, daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Öpücüğü mükemmel bir cevap.

Otuz Dört

ZACH

Merryn Rowe, başıma gelen en güzel şey haline gelmeye başladı. Teklif pikniğinde onunla birlikte çalışmak ve onun evine döndüğümüzde olanlar bunu bana doğruladı.

Uzun zamandır kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Belki de hiç kimseye karşı bu kadar hissetmemiştim. Ona bu kadar çabuk aşık olmam hem heyecan verici hem de korkutucu. Ve onun da aynı şeyi hissettiğini hissediyorum.

Bu, onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istememe neden oluyor – Grant Henderson'ı aramasına yardım etmek de dahil.

Ama Jack Dixon'dan gelen haberler, geldiğinde, sinir bozucu.

Önceki ev sahibi, kiracılarına bildirimde bulunduktan sonra evi on üç ay boyunca satışa çıkarmıştı. Brotherson'a satıştan birkaç saat sonra Developments'a satışın gerçekleşmesinden birkaç saat sonra, ev sahibi ağır bir kalp krizi geçirdi, ameliyat oldu ve anesteziye bir daha uyanamadı.

Bu durum bir çıkmaz gibi geliyor ve her seferinde sonuçsuz kalan kapı kapı dolaşarak yaptığım araştırmalar da bu durumu değiştirmiyor.

Başka bir şey düşünmem gerekiyor.

Bu arada, Pengelly's'teki vardiyalarım ciddi bir şekilde başladı, lansman ilk hafta sonu için biletleri tüketen bir kalabalığı çektiğinde, şimdiden iki ekstra vardiya tamamlamıştım.

Vardığım Luke, elinde bir gazeteyle kapıda beni karşıladı. "Bunu gördün mü? Bu bir zafer!"

Bana uzattı ve Zanna Venn'in benim hakkımda yazdığı yazıyı gördüm. Pengelly's'in önündeki fotoğrafımız yarım sayfayı kaplıyordu ve altında tesadüfen yerleştirilmiş bir restoran reklamı vardı.

Bunun nasıl sonuçlanacağından çok korkuyordum. Zanna ne kadar nazik olsa da, gazetecilerin yazdıklarını görmeden onlara asla güvenmemeyi pahalıya öğrendim.

Bu hoş bir sürpriz.

Bu hoş bir sürpriz.

Batı Cornwall'daki her restoran eski bir ulusal ve Avrupa şampiyonuyla övünemez, ama St Ives Limanı'ndaki Pengelly's bunu yapabilir. Profesyonel sörf dünyasından kısa süre önce emekli olan Zach Trevelyan, ziyaretçilere ve yerli halka lezzetli yemekler, yerel biralar ve alkollü içecekler sunarak yeni bir yol açıyor.

Yerel restoran işletmecisi Luke Pengelly ve iş ortağı Scott Mayfield'in ortak fikri olan Pengelly's, geçen hafta kalabalık bir açılışla kapılarını açtı.

masalar ve övgü dolu yorumlar. Gurme severlerin uğrak yeri olarak bilinen bu restoran, güneybatı bölgesindeki yerel yiyecek ve içecek tedarikçilerini destekleyen, yerel kaynaklı mevsimlik bir menü sunuyor.

Luke Pengelly, Cornwall Daily News'e "Zach ekibe katılmak için başvurduğunda onun bir hazine olduğunu biliyorduk, ancak onun muhteşem profesyonel sörf kariyerini öğrendiğimizde bu düşüncemiz kesinleşti" dedi.

Trevelyan yıldız statüsünü önemsemiyor, ancak yeni görevinden açıkça keyif alıyor. yeni rolünden keyif alıyor. "Her zaman zorlukları sevmişimdir ve neler olacağını görmek için heyecanlıyım."

"Mükemmel, değil mi?" Luke gülümsüyor. "Ve ona verdiğim tüm bilgileri eklemiş. Bu, müşterileri çekecek!"

Daha sonra, stüdyonun hoş sessizliğinde, Luke'un bana verdiği gazete kopyasına tekrar bakıyorum. Zanna olumlu bir şeyler yazacağına söz vermişti ve sözünü tuttu.

Peki gerçek bir hikayeye ne yapabilirdi?

Gazetenin yanında bana verdiği kartvizit var.

Karşımda, kendisine verilen her hikayeyi hakkıyla yazacağına dair ihtiyacım olan kanıt duruyor.

Daha iyi düşünebilmek ya da bunu önce Merry'n'e götürmem gerekip gerekmediğini sorgulamadan önce aramayı yapıyorum. Arama bağlanıyor ama hemen sesli mesaja yönlendiriliyor.

Mesajımı bırakmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Zanna, merhaba, ben Zach Trevelyan. Pengelly's hakkındaki makale için teşekkürler, harika olmuş. Luke çok mutlu. Dinle, sana bir hikaye verebilirim..."

*

Her şey şaşırtıcı bir hızla gelişir.

Merryn bu fikri çok beğenir, Zanna da öyle. Bir anda, hepimiz Sweet Reverie'de bir masanın etrafında toplanmışız, Merryn ve Zanna'nın arasına bir ses kayıt cihazı yerleştirilmiş, yanında bir defter ve kalem hazır.

"Bu nasıl olacak?" Merryn'in sorusunda gerginlik hissediliyor.

"Sadece sohbet edeceğiz," diye onu sakinleştiriyor Zanna. "Kayıtların yanında her şeyi not alacağım

ve kayda eklemeyen önce her ayrıntıyı seninle kontrol edeceğim."

"Tamam. Ve bu gazeteye bir yazı olarak mı girecek?"

Gazeteci ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Dahası da var. *Cornwall Daily News'un* öncülüğünde, basılı ve çevrimiçi medyada bir kampanya başlatacağız. Arama devam ederken habere yeni bilgiler ekleyeceğiz, il genelindeki okurlarımızdan destek ve yardım isteyeceğiz ve bunu gazetenin şimdiye kadar yayınladığı en büyük insan hikayesi haline getireceğiz."

"Ama onu bulamazsak..."

"O zaman gizem daha da artacak. Editörüm bu haberi çok sevdi ve inan bana, Frank haberlere pek heyecanlanmaz."

Masada, dizimin üzerinde duran Merryn'in elini sıkıyorum. "Bu işe yarayabilir. Buna gerçekten inanıyorum."

Bana bakarken bakışları sabit, gözlerinde en ufak bir belirsizlik var. "Sen benimle olursan, ben iyi olurum."

Kayıt yapmamız gerekmeseydi, şu anda onun tüm endişelerini öperek giderirdim. Zanna gittiğinde bunun için zaman olacak. "Hazır mısınız?"

O başını sallıyor. "Hadi yapalım."

Otuz Beş

MERRYİN

Makale ertesi gün yayınlandı, basılı versiyonu ise çevrimiçi yayınlandıktan bir gün sonra çıktı. Ve sonra... hiçbir şey olmadı. Tam bir hafta boyunca, acı verici bir hafta.

Zanna bunun beklenen bir şey olduğunu söylüyor. "Haberin yayılması biraz zaman alır," diyor, onu arayıp son durumu sorduğumda. "İnsanların düşünmek, arkadaşlarına sormak, hatırlamak için zamana ihtiyacı var. İnancını kaybetme, tamam mı?"

İşlerin zaman aldığını biliyorum ve kendime ne kadar çabuk olduğunu hatırlatıp duruyorum. tekerlekler harekete geçti. Yeni kampanyanın arkasında benim üç yıllık sonuçsuz arayışlarım var. Ama her geçen gün korkularım artıyor. Ya bulunmak istemiyorsa? Ya da artık burada değilse?

Zach, yatakta birbirimize sarılarak yatarken beni sakinleştiriyor: "Sadece kapıları deniyoruz. Beklemek zor, biliyorum. Ama her şey doğru zamanda gerçekleşti: ben, Zanna ve gazete araştırması. Belki de bunun bir nedeni vardı. Belki Grant bulunmayı bekliyordur."

Kollarında, kulaklarımın dibinde güçlü kalp atışlarını hissederken, her şeyin mümkün olduğuna inanabiliyordum.

Ama bu korkularımı dindirmiyor.

Ve Zach'in eski kocam için çalışması gibi küçük bir ayrıntı da var. Zach'e hiçbir şey söylemedim çünkü bu onun ihtiyacı olan bir iş ve beni ilgilendirmiyor. Ama Luke hakkında coşkuyla konuşmaya başladığında içim acıyor. Anlıyorum: Luke'un kendine güveni ve sarsılmaz özgüveninden herkes gibi ben de çok etkilenmiştim. Ancak onun istediği şey artık ben olmadığımda, bunun ne olduğunu anladım. Bencilce. Tamamen sorumluluk almaya kesinlikle isteksizliği. O asla değişmeyecek, o zaman neden buna karşı çıkmaya çalışayım ki?

Yine de, Luke'un Zach'e benimle evli olduğumdan bahsettiğini merak ediyorum. Muhtemelen birlikte olduğumuzu bile bilmiyordur. Ama

Zanna'nın Grant'i aradığımla ilgili makalesini okuduğunda, bunu görmezden gelmesi imkansız.

Luke, üvey babamı aramayı unutmamı söyledi. Ama şimdi arıyorum ve onun "yıldız" çalışanı sadece Grant'i aramama yardım etmekle kalmıyor, aynı zamanda yeni sevgilim de oldu.

Bunu nasıl karşılayacağını ve bizim için sorun yaratıp yaratmayacağını bilmiyorum.

Ama bunu düşünmeden önce, kesinlikle bilmesi gereken başka biri var.

Temyiz süreci sekizinci gününe girerken, Seth'e Zach ve benim hakkımda konuşmaya karar verdim. Zanna'nın tanıtım yazısında Zach'ten bahsedilmesi gözden kaçması imkansız olduğu için, onun zaten bildiğini sanıyorum.

Günün işini bitirip kafe sabah için hazır hale gelene kadar bekledikten sonra Porthia Surf'e gittim. İçeri girdiğimde Seth kasada para sayıyordu, başı kasaya eğilmişti.

"Kapalıyız," diyor, başını kaldırmadan.

"Biliyorum."

Gözlerini kaldırıp bana bakar ve içini çeker. "Selam Mer." "Birkaç gündür seni görmedim. Her şey yolunda mı?" Omuzlarını silker.

"Meşgulüm, bilirsin."

"Tamam." Neden cevabı samimi gelmiyor? "Sohbet edebilir miyiz? Kahve ve pasta getirdim."

Anında yüzü aydınlanır. "Öyleyse, istersen yukarı çıkabilirsin. Burası berbat bir yer ama eylül ayına kadar benim evim. Oturacak bir yer bul, beş dakikaya gelirim."

Porthia Surf'ün üstündeki daire benimkinin aynısı, her zaman paralel bir evrene girmişim gibi hissettiriyor. Buna ek olarak, uyumsuz mobilyalar ve stok kutularının yığınları ile garip bir kombinasyon oluşturuyor. Seth sadece yoğun sezonda burada kalıyor, bu dönemde dairesini kiralayarak haftada bin pounddan fazla kazanıyor. Şehirde bunu yapan pek çok arkadaşım var, yaz tatili kiralamalarından elde edilen gelir, önümüzdeki birkaç ayın mortgage ödemelerini karşılamaya yetiyor.

Burası tamamen Seth'e ait: her mobilya ve döşemenin bir hikayesi var. Koltuğu, vefat eden büyükannesinin evinden getirmiş, yüksek sırt yastığının üzerinde hala el yapımı tığ işi üçgen desen var.

Parlak renkli halıyı bir çöp konteynirından çıkardı, şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı, ve biraz eğri büğrü kitaplığı yıllar önce Padstow'daki bir bit pazarında buldu. Çok sevdiği çaydanlık bile bir zanaatkarın elinden çıktı.

Guildhall'da satışa çıktı, ancak tezgâhtar, kimse onun parlak sarı, turkuaz ve bordo renkli dama tahtası desenini sevmeyeceğini düşündüğü için fiyatını düşürdü.

Benim dairemde büyük bir yatak odası varken, Seth'in dairesinde makul büyüklükte bir oda ve küçük bir depo odası var – binamı yenilerken uyuduğum oda. Eski, sarkık kanepenin üzerinde, sörf dergilerinin arasında otururken oraya baktığımda nostalji duyuyorum. Bu dar, tuhaf bir şekilde döşenmiş alanda pek çok şeyle uğraştım. Burası

Sweet Reverie hayallerimin doğduğu yer. Burada geçirdiğim zorlu ama ödüllendirici aylar için sonsuza kadar minnettar olacağım.

On dakika sonra, Seth merdivenleri koşarak çıkıyor, elini özür dilercesine kaldırıyor. "Üzgünüm, bugün para sayma becerim pek iyi değil."

"Yerleşmişsin," diyorum, o dergi yığını kenara itip yanıma otururken ona pasta kutusunu uzatıyorum.

"Evet." Alışılmadık mekanı incelerken sırtarak, "Tregenna Kalesi gibi değil ama idare eder," diyor. Beyaz çikolatalı ve çilekli pastadan büyük bir ısırık alıyor. çikolatalı ve çilekli pastadan büyük bir ısırık aldı. "Peki, bana söylemek istediğin bir şey var mı? Ya da *başka birine*?"

İçimden bir inilti yutuyorum. Tabii ki biliyor. En iyi tahminim Ruthie, ama Jack ve Seren'in evlilik teklifi pikniğinde bulunan herkes ona bundan bahsetmiş olabilir. Arkadaş çevremiz küçük ve sıkı sıkıya bağlı: dedikodulardan kaçan pek bir şey yok.

"Zach'le birlikteyim," diyorum yavaşça, onun ifadesini dikkatle izleyerek. O, pastanın dilimine dikkatini vererek başını sallar. "Ne kadar oldu?"

"Birkaç haftadır? Hala çok yeni."

"Profesyonel sörfçü."

"Evet. Eskiden öyleydi."

"Flynn'i göndermeliyim. Çok sevinecektir." Yüzündeki ifade, düşüncelerini ele vermiyor. "Ruthie, onun çay ve bisküvi parasını ödemedi kaçan adam olduğunu söylüyor."

"Utanmıştı. Bu yüzden kaçtı." "Hm."

"Ama o harika bir müzisyen," diye ısrar ediyorum. "Ve Grant'i aramama yardım ediyor."

Seth'in omuzlarının gerildiğini görüyorum. Bunu bekliyordum.

Seth, Grant'i aradığımı hep biliyordu, çünkü onu aramaya yeniden başladığımda birkaç ay onun yanında kalıyordum. Yıllar sonra

Luke, Grant'in beni hatırlayacağını, hatta hayatına geri dönmemi isteyeceğini varsaymamın yanlış olduğunu söylediğinde, tekrar aramaya karar verdiğimde Seth'in desteğini aradım. Elbette destek verdi, ama düşündüğüm kadar hevesli değildi.

Taşındığımdan beri bu konudan bahsetmedim, arama benim özel görevim haline geldi. *Cornwall Daily News'in* kampanyasını veya kampanyayı başlatan makaleyi görmüş mü acaba? Ruthie, arama konusunda bana şans dileyen müşterilere gülümsemekten öte, bu konudaki görüşünü paylaşmamaya dikkat etti, ama Seth'e karşı daha açık sözlü olmuş olabilir mi?

Sessizlik rahatsız edici hale geldiğinde, "Bir şey söyle" diye ısrar ettim.

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Sana soruyorum."

O derin bir nefes alır. "Ben sadece... Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Mer. Hiçbir zaman düşünmedim. İnsanlar hayatımızdan bir nedenden dolayı çıkarlar."

"Çünkü annem onu evden attı."

"Ya da belki bulunmak istememiştir. Çok karmaşık, çok fazla şey yaşandı. Yıllar geçti, kuşum. Eğer isteseydi, seni aramaya gelmez miydi sence?"

Zach'in sarsılmaz desteğinden sonra, Seth'in sözleri canımı yaktı. Herkesin içinde, onun anlayacağını ummuştum.

"İşaretlere inandığını sanıyordum."

"İnanıyorum."

"Onun piyanosunu bulmak – benim öğrendiğim piyano – görmezden gelemeyeceğim bir işaret."

"Ve üç yıl boyunca aradın ama adamdan hiçbir iz bulamadın mı?" "Önceden yalnızdım. Artık değilim."

"Zach." Alaycı bir şekilde güldü.

"Evet, Zach. Ve gazete, ve kampanya." Bunun bana kazandırdığı somurtkan bakışı anlamıyorum. "Tamam, ne var?"

"Hiçbir şey."

"Bunu söyleyemezsin, Seth. Söyleyecek bir şeyin varsa..." "Sadece garip olduğunu düşünüyorum."

"Neyin tuhaf?"

Kanepede bana dönerek oturur. "Yıllardır o adamdan bahsetmedin, sonra bu sörfçü ortaya çıktı ve birdenbire..."

Büyük bir kampanya mı başlatıyorsun? Bu sen değilsin, Mer. Düşünmeden işlere atılıyorsun, hiç tanımadığın insanlarla takılıyorsun.

"Luke'tan ayrıldığımdan beri Grant'i arıyorum. Ve Zach yabancı biri değil."

"Onu sadece beş dakikadır tanıyorsun!"

Bu da nereden çıktı? Seth'in Zach'le bu kadar sorunu varsa, neden bana söylemedi? Tahminimce, bunu bir süredir biliyordu, tepkileri çok düşünülmüş, ani bir tepki gibi görünmüyor. "Gerçekten mutluyum, Seth."

O da bana bakıyor. Hayatım ve yaptığım seçimler hakkında ne düşünürse düşünsün, bunu görmesi gerekir. Beni pek tanımayan müşteriler bile bu hafta bunu yorumladı. "Anlıyorum. Senin adına mutluyum."

"Öyle görünmüyor."

"Bence o henüz kendini kanıtlamadı. Yani, bir arkadaşının evinde kalıyor, sörf dünyasını terk etti ve ne yapmayı planlıyor ki?"

"Benimle çıkmak için beş yıllık bir plan sunması gerektiğini bilmiyordum." Kahve fincanımı masaya koydum. "Gitmeliyim."

"Hayır, Mer, bekle." Eli kolumda. "İncinmeni istemiyorum."

"Yaralanmayacağım."

"Sen bunu bilemezsin. Ben oradaydım, hatırladın mı? O piç Pengelly'nin sana yaptıklarını gördüm. Sevimli kalbinin tekrar kırılmasını istemiyorum. Grant'i aramak da kötü bir fikir. Onun hayatının nasıl olduğunu ya da nasıl bir insan olduğunu bilmiyorsun. Onu tanıdığında sen daha çocuktun. Onun güvenilir biri olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

"Biliyorum," diye ısrar ediyorum, boğazımda bir yumru oluşmasına engel olmaya çalışarak. Sadece içgüdülerime güvenebilirim, Seth benim gibi hissedemez. Grant'i tanıyorum: Benim için olmak zorunda olmadığı halde bana babalık yaptığını biliyorum. Zaman geçse bile bir insanın bu kadar değişeceğini sanmıyorum.

Ayrıca, Grant'in hayatımda eskisi kadar yer almak istediğine inanmayı bırakırsam, ben ne olacağım?

"Seninle tartışmak istemiyorum," diyorum, Seth'in evinden ayrılmak için güçlü bir istek duyarak. "Benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin. Sadece, arkadaşım olarak, Zach ve Grant ile ne yaptığımı bilmen gerektiğini düşündüm."

"Söylediğin için teşekkürler. Gitme Mer. Biraz kalıp sohbet edelim mi? Başka şeyler hakkında?"

"Yorgunum," diyorum, artık bu konuşmayı bitirmek istiyorum. "Yarın görüşürüz." Ben ayrılırken hala arkamdan bakıyor.

Otuz Altı

ZACH

Merryn ertesi gün karşılaştığımızda sessizdir. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda, yürüyüşe çıkabilir miyiz diye sorar. Tabii ki kabul ederim. Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz umurumda değildir.

Onun ışığının aniden sönmesi şok edici. Zanna'nın gazete kampanyasıyla ilgili haberleri beklemek onun için zor olduğunu biliyorum, ama bu sanki... daha fazlası. Belirli bir hedefimiz olmadan sokaklarda dolaşıyoruz, gün batımının parlaklığı balıkçı kulübelerini kulübelerini en yumuşak altın rengiyle yıkıyor. Hava durgun, günün sıcaklığı geçmiş ve kasaba geceye hazırlanıyor; bu, o mükemmel yaz akşamlarından biri.

Belki de tahmin edilebileceği gibi, sonunda Porthmeor'da bulduk kendimizi. Güneş batarken burası özellikle güzeldir, bütün gün sahilde kamp kurmuş kalabalıklar gitmiş, yerlerini mutlu ziyaretçiler ve akşamüstü hafif bir yürüyüşe çıkan yerliler almıştır. Deniz geri çekiliyor, ama sahile ulaşmak için acele etmiyor gibi görünüyor. Son günlerin dalgaları yok olmuş, dalgalar daha küçük ve daha yumuşak, ancak bunun çoğu zaman bir yanılsama olabileceğini biliyorum. Denizi asla küçümsemeyin, özellikle de Meor'da.

Kuma ulaştığımızda ayakkabılarımızı çıkarırız ve hala sıcak olan kumsalda el ele yürürüz.

"Ne oldu?" diye soruyorum sonunda, bu yerin büyüünün etkisini göstermeye güvenerek. O, koluma hafifçe yaslanıyor. "Seth'le bir tartışma yaşadım."

Artık onun ve Seth'in birlikte olmalarını umursamıyorum, ama arkadaş olarak ne kadar yakın olduklarını anlıyorum. Aniden, onun sessiz hali mantıklı geliyor.

"Ne hakkında?"

"Arama. Ve sen. Ama çoğunlukla arama."

"Senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyor, değil mi?"

"Sadece beni korumaya çalışıyor. Ama Grant'i aramamamı düşünüyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Ona bakıyorum. "Seni bulamayacağından mı endişeleniyor?"

"Bulacağımdan endişeleniyor galiba."

Yürümekten vazgeçiyorum. Bana bakıyor ve sözde en iyi arkadaşının ona verdiği acıyı görüyorum. Kim sevdiği birinin hayallerini ayaklar altına alır ki?

"Neden endişelensin ki? Grant'in senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorsa?"

"Seth, onu hiç bulamamamın iyi bir nedeni olduğunu düşünüyor. Korkunç bir sırrı olduğunu ya da söylediği gibi beni umursamadığını düşünüyor. Yıllardır hayatımda olmayan birine güvenerek bu konuya çocukça yaklaştığımı düşünüyor."

Onun bakış açısını anlayabiliyorum ve elbette, Merryn'in hayatının büyük bir bölümünde çok saygı duyduğu bu adamın tahtına layık olmayabileceği riski var. Ama asıl amaç, onun onu bulmasına yardım etmek ve sonra ortaya çıkan her şeyle başa çıkmak değil mi?

"Onu boş ver," diyorum, tekrar gelgitle sınırına doğru yürümeye başlarken. "Ben senin için buradayım. Önemli olan tek şey bu."

Denize yaklaşırken tekrar sessizliğe büründük. Ayaklarımızın altındaki kum, yumuşak ve kuru olmaktan çıkıp, engebeli ve nemli hale geldi. Bu tanıdık bir duyuydu

Dalgaların bana ulaşmasını beklerken hissettiğim o beklenti. Denize yaklaştıkça kalbim sızlıyor.

"Orada olmak istiyorsun, değil mi?" diye sorar Merryn, parmaklarıyla benim parmaklarımı sıkarak.

"Özlüyorum," diye itiraf ediyorum, çünkü Merryn'e hislerimi inkar etmek artık düşünülemez.

"Bana sörf yapmayı öğretebilirsin." Ona baktığımda gülümsüyor. "Hep öğrenmek istemişimdir."

"Çocukken yapmadın mı?"

"Hayır. Annem sudan korkardı, bu yüzden beni sudan uzak tutardı. Yüzmeyi sadece okulda aldığım dersler sayesinde öğrendim. Evden ayrıldığımda, sörf öğrenmek için çok geç kalmıştım.

geç olduğunu fark ettim. On yedi yaşında, yaşlı bir yaşta." Gülüyor ve başını sallıyor. "Çocukken ne kadar az şey biliyoruz, değil mi?"

Gençliğimin kesinliğini, beni

Dünya ayaklarımın altında olduğunu sanıyordum. Genç halimi

Muhtemelen onu çok sinir bozucu bulur ve denize atmak isterdim. "On yedi yaşındayken tam bir pisliktim."

"Ama sörfte harikaydın, değil mi?"

"Evet, en iyisiydim." Gökyüzü turuncu ve pembeye dönerken, onun gülümsemesi ve gerginliğin azalmasıyla keyifleniyorum.

"Bana sörf yapmayı öğret, Zach," diyor, yumuşak isteği gelen dalgaların gürültüsü arasında neredeyse kayboluyor.

"Sanmıyorum ki..."

"Daha önce sörfçü olarak nasıldın bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok." karşılaştır. Seni yargılamayacağım ya da geçmişte yaptığın ama şimdi yapamadığın şeyleri hayıflanmayacağım.

"Arkadaşım Jakey sörf okulunda çalışıyor. Sana onunla bir ders ayarlayabilirim."

Elini elimden çekip kollarını belime dolayarak önerimi susturdu.

"Bana sen öğretmeni istiyorum. Piiano konusunda, Grant'i aramada bana çok yardımcı oldun. Onu bulamasak bile, geçmişimle barışmaya daha yakın hissediyorum. Suya geri dönmene yardım etmeme izin ver."

Onun isteği beni hazırlıksız yakaladı. Tek yapabildiğim, dalgaların hareketini izlemek ve Merryn göğsüme yaslanırken duygularımın sözlerimi çalmasıydı.

*

Ertesi gün hala onun isteğini düşünüyorum. Aggie, kahve dükkanında bir şekilde "fazla sipariş ettiği" pastayı stüdyoya bırakmak için geldiği anda bu ikilemi fark ediyor. Ben buraya geldiğimden beri bunu düzenli olarak yapıyor, sanki St Ives'in tüm sakinleri onun gerçekte ne yaptığını görmüyormuş gibi aynı parlak mazereti öne sürüyor.

Ama şikayet edecek değilim tabii. Bedava kek asla reddedilecek bir şey değildir.

"Tamam," diyor ve stüdyodaki kanepeye dikkatlice oturuyor. "Su ısıtıcısını çalıştır ve sonra bana aklından geçenleri anlat."

Aggie'nin altıncı hissi olduğuna her zaman inanmışımdır, ama hamilelik hormonlarının da eklenmesiyle bu his stratosferik bir boyuta ulaştı. Onun her şeyi bilmesini sevdiğim kadar nefret de ediyorum: Aggie Keats peşindeyse saklanmak imkansızdır.

Çay hazırlandı ve servis edildi, ben de onun yanına oturdum. "Merryn ona sörf yapmayı öğretmemi istiyor."

Arkadaşım başını sallar ve hiçbir şey söylemez.

Devam etmem gerektiğini anlayarak, sözüme devam ettim. "Ve bana bunu isteyerek çok nazik davranıyor. Ama ben sanmıyorum ki..."

"Ama kendini mahvediyorsun," diye Aggie kendi özlü üslubuyla araya girer.

"Kazadan beri oraya doğru dürüst gitmedim."

"O zaman denemek için mükemmel bir zaman." Beni incelerken piercingli kaşı kalkar. "Çünkü şimdi değilse, ne zaman?"

"Hazır olduğum zaman."

Üflediği ahududu, çayın yüzeyinde dalgalar oluşturuyor. "Saçmalık, Zachy. *Hazır* olana kadar beklersen, asla yapamazsın. Korkuyorsun. Acıtacak. Muhtemelen her şeyi yeniden öğrenmen gerekecek. Ama bu işe yeni başlayan, sörf tekniğini hiç bilmeyen biriyle yapmak, suya geri dönmek için mükemmel bir yol değil mi sence?"

Böyle mantıklı konuştuğunda nefret ediyorum. Nasıl tartışabilirim ki? "Onu hayal kırıklığına uğrattıysam..."

"Bunu tam olarak nasıl yapacaksın, hmm? Tahtayı ters çevirip ona öğretmek mi?"

"Ag..."

"Hayır, Zach, üzgünüm. Çok uzun süredir karada kaldın. Jakey diyor ki

...

Ona bakıyorum. "Jakey'nin söylediklerini nereden biliyorsun?"

Sanki ona denizin zebra desenli olduğunu söylemişim gibi bana bakıyor. "Ben bu kasabanın gözü ve kulağıyım. Duymadığım ya da görmediğim hiçbir şey yok. Ayrıca Jakey Lowen uzun zamandır safranlı çöreklerimin hayranı." Kıkırdıyor. "Üzgünüm.

Mesele şu ki, Meor çetesiyle seni dışarı davet ettiğini biliyorum. Ve sınıfındaki çocuklara ders vermeni istiyor."

"Yapamam, Ag."

"Evet, yapabilirsin. O kızı önemsiyorsun. Denizi seviyorsun. Böyle bakınca çok basit."

Ve Aggie'nin bakış açısıyla baktığımda, sonunda öyle oluyor.

Otuz Yedi

MERRYN

Saymak istemediğim kadar uzun bir süredir ilk kez dalış kıyafeti giyiyorum ve sörf okulunun soyunma odasından çıktığımda biraz garip hissediyorum. Jakey Lowen, neopren kıyafetimi görünce bana gülümsüyor.

"Sana çok yakışmış, kızım!"

"Şey, teşekkürler?" Cevabımda gerginlik hissediliyor.

Jakey bunu fark eder ve koluma hafifçe vurur. "Endişelenme dostum. Trev bu işin en iyisidir. Cidden. Dizleri sakat olsa bile."

Bunu söylerken gözlerinin parlaması gerçekten çok hoş.

Zach kumların üzerinde bize doğru koşarken gülümsemesi daha da parlıyor. Bir süre aynı pistte yarıştıkları dışında geçmişlerini bilmiyorum, ama birbirlerine ne kadar saygı duydukları açıkça belli.

Bu, Zach'in hayatına hiç beklemediğim bir pencere açıyor ve bunu seviyorum.

İsteğimi kabul ettiği için çok mutluyum. Bu, kıyıda bakıldığında dalgaların korkutucu derecede büyük görünmesi nedeniyle artık rahatlık alanımın çok dışında olduğum anlamına gelse bile. Bu sabah Sweet Reverie'de benim yerime bakarak bunu yapmama izin verdiği için Ruthie'ye içtenlikle teşekkür ediyorum. Sanırım, döndüğümde kanlı detayları ilk öğrenen olmak için kabul etti.

"Üzgünüm, üzgünüm," Zach nefes nefese bize ulaşır. "Matt'in son dakika siparişi vardı, ben de onun için arabayla götürmek zorunda kaldım." Bana gülümser.

"Hazır mısın?"

"Sen hazır mısın?" diye gülüyorum.

Bir anlığına gülümsemesi sönüyor, ama hemen geri geliyor. "Her zamanki gibi hazırım. Hadi, tahtalar."

Jakey çoktan hazırlıklıydı, iki sörf tahtası sörf okulunun duvarına yaslanmıştı. Çok büyük görünüyorlardı ama Zach bana sorun olmayacağını söyledi.

Önce kumda pratik yapıyoruz, çünkü yıllar boyunca sörf okulunun sayısız dersini izledim. Bu, Porthmeor Plajı'nda sıkça görülen bir manzara, ama bir gün kendimi sahildeki bir tahtanın üzerinde zıplayan kişi olacağımı hiç düşünmemiştim. İlk başta garip geliyor, ama bir süre sonra alışmaya başlıyorum, hareketli dalgalarda bunu yapmanın kumun güvenli zeminiyle aynı şey olmayacağını farkındayım.

Jakey, biz ayakta durma egzersizini tekrar ederken Zach'i izliyor. Zach'in her çömelme pozisyonuna geçtiğinde yaptığı yüz buruşturma gözden kaçmıyor. Acaba fikrini mi değiştiriyor diye merak ediyorum. Tahtada her durduğunda gözleri sörfçülere kayıyor ve bu manzara gülümsemesini alıyor.

Onun en büyük aşkı dalgalardır. Ama vücudu bunu geri kazanmasına izin verecek mi? Jakey bize gülümser. "Tamam çocuklar, bu kadar yeter. Denize girmeye hazır mısınız?"

Sörf tahtalarımızı kollarımızın altına sıkıştırıp uzaktaki sörf noktasına doğru ilerliyoruz. Gelgit dönmüş, ancak dalgalar yavaş yavaş koyu geri kazanmaya başladıkça Porthmeor Plajı'nın büyük bir kısmı ortaya çıkıyor. Güçlenen rüzgar dalgaların tepesini kamçılıyor ve güneş ışığıyla parıldayan deniz sıçramaları havaya yükseliyor. Sıcak bir yaz günü olmasına rağmen, su sıcaklığı kesinlikle soğuk. Wetsuit giydiğim için mutluyum, suyun şoku ellerimi ve ayaklarımı yakıyor.

Jakey'nin kıyıdan Zach'i izlediğini fark ettim, yüzünde saf bir gurur ifadesi vardı. Zach'in de bunu gördüğünü umuyorum, dalgaların içine doğru ilerlerken.

Zach, derinlere doğru ilerlerken yanımda sessizce duruyor, sadece tahtaya oturmamı söylemek için konuşuyor. Bunu başarmak için birkaç deneme gerekiyor, ıslak sörf tahtasıyla boğuşurken ellerim ve vücudum senkronize olamıyor. Ama üçüncü denememde başarabiliyorum ve dalgalarla sallanırken Zach'in gülümsemesi ile ödüllendiriliyorum.

"Sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Komik," diye gülümsüyorum. "Yine de tahtada olmak güzel." "Öyle."

"Nasılsın?" diye soruyorum, düşüncelerinin bulunduğu yerden çok uzaklarda olduğunu fark ederek. Bunun onun için ne anlama geldiğini anlayabiliyorum, ama buraya gelmek için verdiği buraya gelmek için verdiği mücadeleyi hayal edebiliyorum.

"Aslında iyiyim. Sorun yok. Peki, soru şu: Dalga yakalamaya hazır mısın?"

"Nasıl yapıldığını gösterirsen."

Zach gülümser ve beni tahtaya çıkarmak için süreci açıklamaya başlar. Doğru dalgayı beklemek, ona doğru itmek, onu kıyıya kadar takip etmek. İlk birkaç denemede tahtaya uzanmak, sonra ayağa kalkmaya çalışmak.

"Çok düşeceksin," diyor. "Ama bu da eğlencenin bir parçası. Dalgaların ritmini hisset, onun seni yönlendirmesine izin ver."

Dalgaları takip etmeye başladığımızda – ve ben başarısız olmaya başladığımda – onun ne demek istediğini anlıyorum. Denizin, yüzeydeki dalgaların ötesinde bir ritmi var. Akıntının kıyıya doğru hızla akarken, sörf tahtasının altında yükselen ve alçalan dalgaların çekimini hissediyorum.

"Müzik gibi," diyorum, çabalamaktan nefes nefese.

"Aynen öyle," diye cevapladı, mavi gözleri parıldayarak. "Sadece bunu tüm vücudunla, duyularınla ve içgüdünle hissediyorsun. Sadece bunu öğrenmek."

"Sanki çok kolaymış gibi konuşuyorsun," diyorum, bu sözlerimin yol açtığı gülümsemeyi çok seviyorum. "O zaman sözüme güven, Mer. Hadi tekrar yapalım."

Otuz Sekiz

ZACH

Merryn ilk kez bir dalgayı yakaladığında duygularım kabardı.

Onun bir sörf tahtası kadar gerisinde onu takip ediyorum, düşünmeden ayağa kalkıyorum. düşünmeden ayağa kalktım. Dizim bana kızgın ama içgüdülerim her zamanki gibi parlak ve anında devreye girdi.

Anında, kendimi tekrar tahtada buluyorum, dudaklarımda tuz ve yanaklarımda esinti. Kariyerim bittiğinde bunu kaybettiğimi sanmıştım. Profesyonel sörfçü olduğum günlerden bu yana vücudumdaki değişikliklerin acı verici bir şekilde farkındayım – en çok korktuğum şeydi bu – ama dalgaların arasında olmanın verdiği mutluluk, hissedebileceğim her türlü kayıp hissini gölgede bırakıyor.

Bu çok güzel. Yeni. Ve ben *onun* sayesinde buradayım.

Merryn'in suda vücudunun nasıl hareket edebileceğini yavaş yavaş keşfetmesini izliyorum, çocukken ilk kez sörf tahtasını denediğimde yaptığım tüm kayma ve yeniden ayarlamaları yapıyor. Sanki sörf tüm hayatım haline gelmeden çok önce, o zamanki halimi izliyorum. Hayal kırıklığı, kahkahalar, bir şeylerin yerine oturduğu anlarda hissedilen kısa süreli coşku. Beni her seferinde denize sürükleyen, o mutluluğu kovalamaya kararlı hale getiren, başarının o küçük anlarıydı.

Sevdiğiniz şey kimliğiniz, kariyeriniz ve yataktan kalkma nedeniniz haline geldiğinde, başlangıçta sizi ona aşık eden şeyi gözden kaçırmak kolaydır. Yıllarca kendimi zorlayarak, bulunduğum yerde asla yetinmeden, mekanik hareketler yaptım.

Bu sefer hiçbir beklentim yok. En büyük engel ortadan kalktı – vücudumu dalgalara geri döndürmek – ve ilk kez kendimi bırakıp sadece *hissediyorum*. Bu bir aydınlanma.

Merryn yorulmaya başlayana ve tüm vücudum ağrıyana kadar bir saat dışarıda kalıyoruz. Son bir dalgayı birlikte kıyıya kadar sürüyoruz, Merryn titreyerek...

Yolun çoğunu tahtasında geçirdikten sonra, tekrar sahile indi.

"Başardın!" diye bağırarak onu kollarına alıp deniz tuzu kokan dudaklarını öptüm.

"Sen de başardın!" diye gülümsedi ve soğuk parmaklarıyla saçlarımı yüzümden çekip aldı.

"Sen olmasan başaramazdım." Boğazımda bir duygu yumruğu oluşur.

"Teşekkür ederim."

Merryn kendini bana yaslar, sıcaklığı dalış kıyafetlerimizin serinliğiyle buluşur.

"Sen oraya aitsin," diye fısıldar bana.

O bunu söylediğinde, ben de tekrar inanabiliyorum.

"Ve böylece Mighty Trev dalgalara geri döndü!" Jakey koşarak bize doğru gelir, ikimizle de tokalaşır ve sonra beni kucaklayarak sırtıma sertçe vurur.

"Çok beğendim dostum," diyorum, o beni havasız bırakırken.

"O zaman tekrar gel. Sörf okuluna katıl. Çocuklar sana bayılacak." Midem burkudur. "Bilemiyorum."

"Gelmelisin," diye Merryn de aynı fikirde.

Bana olan inançlarını seviyorum, ama henüz hazır değilim. Bir sonraki adımı düşünmeden önce, bugün attığım adımı sindirmem gerekiyor. "Bana biraz zaman verin, olur mu?"

Jakey yılmaz, biz binaya dönerken okul hakkında neşeyle sohbet etmeye devam eder. Çocuklar, sörf tahtalarını sürükleyerek yanımızdan koşarak geçiyorlar, dalgalar onları çağırırken çıplak ayakları ıslak kuma çarpıyor. Onların tutkusunu ve neşesini görüyorum ve bunun bir parçası olmak istiyorum. Ama öğretmek? Merryn'e yardım etmek kolaydı, çünkü onun daha önce hiç deneyimi olmadığını ve benim öğretimimle karşılaştıracak bir şeyi olmadığını biliyordum, ama en iyi öğretmenlere sahip olan çocuklar benim kusurlarımı ve sınırlarımı görürler miydi?

Sörf okulu binasının yanına geri döndüğümüzde Jakey, "Ona söyle, Merryn," diye yalvarır. "Sanırım seni dinleyecektir."

"Tamam, Jakey." Eğlenceli ve yaramaz bir gülümsemeyle bana döner. "Zach."

"Evet."

"Mümkün olan en nazik şekilde, denize gir!"

"Denize gir! Klasik!" Jakey gülüyor. "Denize gir! Denize gir!" Merryn de ona katılıyor ve ikisi etrafımda dans etmeye başlayınca ben inliyorum.

Diğer plaj ziyaretçileri bize bakıp gülümsüyorlar, benim iyi niyetli aşağılanmamı izleyeceğini tahmin etmediğim bir seyirci.

Utanmış gibi davranıyorum, ama içim içimi yiyor.

Başardım.

Geri döndüm.

Ve etrafımda kumda gülerek dans eden güzel kadın bunun sebebidir.

Bir sonraki adımın ne olacağını bilmiyorum, ama Merryn yanımda olduğu için bunu keşfetmekten korkmuyorum.

Otuz Dokuz

MERRYN

Çağrı yayınlandıktan on gün sonra, tam da bunun işe yaramayacağını düşünmeye başlamışken, olaylar gelişmeye başladı.

Cornwall Daily News ofisine telefonlar ve e-postalar gelmeye başladı – Grant'in görüldüğü yerler, eski sevgililerinin iddiaları, eski işverenlerinin hikayeleri. Günler geçtikçe, bu damlalar sürekli bir akıntıya dönüştü, Zanna ve meslektaşları her yeni ipucunu takip ettiler.

Zanna mümkün olduğunca sık rapor veriyor ve ara sıra kafeye gelerek yüz yüze brifingler yapıyor. Şimdiye kadarki tepkilerden çok memnun ve editörü de çok mutlu. *Cornwall Daily News* kampanyasının güncellemeleri, web sitesinde rekor sayıda tıklanma alıyor ve önceki en çok ilgi gören haberleri kolayca geride bırakıyor.

Her olumlu işaretle umudum biraz daha güçleniyor. Ve Zach ile geç saatlerde yaptığımız her toplantıda ona olan hislerim artıyor. Sörf dersinden bu yana birbirimize daha yakınlaştık, bu deneyim bizi birbirimize bağladı. Onun en büyük aşkını geri kazanmasını izlemek çok güzel.

Bu gece Merlin'i çalarken ben onun yanında oturuyorum; melodiler arasında öpücükler çalıyorum. Hâlâ tuşlara dokunamıyorum: arama resmi olarak başladığına göre bu artık bir prensip meselesi haline geldi. Kesin olarak öğrenene kadar – ya da arama Grant'i bulamayınca – veda etmeyeceğim.

Bir süre sonra Zach, annesinin kendisine ve kız kardeşine söylediği yavaş, yumuşak bir şarkıyı çalmaya başlar. Şarkının adını ve sözlerini unutmuştur, ama utangaç, nazık bir şekilde bana yakın bir yerde mırıldandığı melodi, çalabileceği herhangi bir şeyden çok daha güzeldir.

"Bunu çok seviyorum," diye mırıldanırım, o çalarken başımı koluna yaslayarak. "Elowen ve ben, kimse izlemediğini düşündüğünde kendi kendine bu şarkıyı söylediğini duyardık.

kimsenin izlemediğini sandığı zamanlarda kendi kendine bu şarkıyı söylediğini duyardık. Bu onun şarkısıydı ve onu söylemek onu daha iyi hissettirirdi.

Sonunda, eskisi gibi mutfağında dans edemediği zamanlarda bile, her gün kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu."

"Harika bir sesi varmış."

"Öyleydi. Seni çok severdi." Ben yukarı bakarken o başını eğdi, öpüşmemiz uzun sürdü, acele etmedik.

"Yan kapı açıktı, ben de..."

Seth'in avlunun kenarında durduğunu görmek için birbirimizden ayrılıyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Seth bizim hakkımızda biliyor ama bizi ilk kez birlikte görüyor.

"Dairenden müzik sesi geldi ve düşündüm ki..." Elini saçlarının arasından geçirir. "Sen olduğunu düşündüm."

"Çalan Zach," diye cevap

veriyorum. "Tahmin etmiştim."

"Bu ne demek?" diye sorar Zach ve ikisi arasında rahatsız edici bir enerji kıvılcımı çıktığını hissedirim.

"Tamam, sakın ol! Eğlencenizi bozmak için burada değilim." Avlu sessizliğe bürünürken, ikisi birbirlerine bakışırlar.

"Bir şey mi istiyordun?" Aceleyle, gergin bir şekilde soruyorum.

"Evet, aslında, Zach buradayken. Grant Henderson'ı aramanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Endişelerimi görmezden gelmeye çalıştım, ama yapamıyorum. Zarar göreceksin, Mer, ve seni uyarmazsam arkadaşın olamam."

"Onun zarar göreceğini nereden biliyorsun?" Zach karşılık verdi. "Çünkü adam açıkça bulunmak istemiyor." "Peki bunu tam olarak nasıl çıkardın?"

"Zach," diye uyarıyorum, elimi omzuna koyarak.

"Hayır, o çizgiyi aştı. Görgü tanıkları var, Seth. Birkaç tane. Zanna ve *Cornwall Daily News* ekibi şu anda onları araştırıyor. Bence tam olarak doğru yoldayız."

"Öyle mi?"

"Anlamadım?"

"Seth, Zach haklı. Arama hız kazanıyor. Zanna bir şey bulduklarını düşünüyor."

"Zanna sadece sansasyonel bir haber peşinde." Zach'i işaret ederek, "Ve o da bunun şöhretinden yararlanmak istiyor."

Zach ayağa kalktı. "Saçmalıyorsun dostum." "Ben senin *dostun* değilim."

"Benim istediğim bu, Seth," diyorum, iki çarpışan fırtına arasında bir uçuşumun kenarında olduğumun farkında olarak.

"Evet, *Seth*, bu seni ilgilendirmez." "En iyi arkadaşımın dalga geçildiğinde ilgilendirir."

"Anlamadım?"

"*Oynandığını* söyledim, başarısız sörfçü." "Buraya gel de bunu bir daha söyle."

"Oh, ağlayan bir çocuk gibi kaçmayacağını düşünseydim, söylerdim."

"Seth, kes şunu!"

"Kıskanıyor musun, Hartley?"

"Senden mi?" diye burun kıvırdı. "Bana bir iyilik yap."

"Bu tam olarak öyle bir şey." Zach ona karşı durur, biraz daha

"Merryn'in senden başka kimseye güvenmesini istemiyorsun. Bu çok acınası bir durum." "Sen bu kasabaya gelmeden önce yıllardır bana güveniyordu."

Duyduklarıma inanamıyorum. Cidden benim için bir ödölmüşüm gibi kavga mı ediyorlar?

"Kesin şunu!" diye bağııyorum.

"Ona söyle, bana değil." Seth şimdi Zach'e birkaç santim uzaklıkta. "Seni yatağa atmak için rastgele bir adamın anısını kullanan ben değilim."

"Ve yıllardır onu bulmasına yardım etmeyi başaramayan ben değilim." "Yeter artık, ikiniz de!" Bundan nefret ediyorum. Artık bunun benimle ilgili olup olmadığından bile emin değilim, ikisi de tam bir aptal gibi davranıyor.

"Senin cesaretin var, Trevelyan. Birdenbire ortaya çıkıp Mer'in etkinliğini bozuyorsun, onda bir fırsat görüyorsun, sonra da bir yılan gibi geri sınışıyorsun.

yılan gibi geri dönüyorsun. Onu kandırıyorsun. *Daily News'te* bu kamuoyu önünde aşığılanmayı kabul etmesini sağlıyorsun, sanki o adamın onu umursamadığını anlayamayacak kadar aptal bir hizmetçiymiş gibi adamın onu umursamadığını anlayamayacak kadar aptal bir hizmetçi gibi...

"Çık dışarı, Seth," diye homurdandım, Grant'i bulma çağrısına ilişkin gerçek düşüncesinden şok olmuşum.

"Gitmeyeceğim, Mer. O itiraf edene kadar gitmeyeceğim."

"Neyi itiraf etmesini? Onu sevdiğimi mi? Bu adamı bulmasını istediğimi mi? Bu gerçekleştiğinde onun yanında olmak istediğimi mi?" Zach alaycı bir şekilde ellerini havaya kaldırır. "Suçluyum!"

"Ne için, Zachy? Bir kez daha şöhet olmak için mi? Hala önemli olduğunu kanıtlamak için mi?"

"Oh, ben önemliyim. Senin aksine."

"Yeter dedim!" Aralarına girerim. "Seth, eve git. Zach, bence sen de gitmelisin."

"O bir pislik."

"İkiniz de öyle!" Beni ve Grant'i aramamı, birbirlerine karşı ucuz bir silah olarak kullanmak için bu kadar rahatça kullanmaları beni çok incitti.

Söyledikleri sözler geri alınamaz. "Sizin aptalca kavganızın kurbanı olmayacağım. İkiniz de defolun."

Zach'in somurtkanlığı bir an için kaybolur. "Mer, özür dilerim. Sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Böyle savunulmak istemiyorum."

Birkaç dakika önce Zach'e olabildiğince yakın olmak istiyordum. Şimdi ise sadece yalnız kalmak istiyorum. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey değişti?

"Tamam. Sana biraz zaman vereceğim. Yarın görüşürüz."

Beni öpmeye çalışıyor ama ben başka yere bakıyorum. Dikkatimi çekmek için yaralı bakışlarını hissediyorum ama o beni incitti ve şu anda bununla uğraşacak halim yok. Akşamın sakinliği bozuldu, Zach ile geçireceğim zaman, aptalca ve gereksiz bir kavga yüzünden çalındı.

O kapıya yaklaşmışken, sözde en iyi arkadaşım onun arkasından seslenir. "Kaç, Trevelyan, senin gibi başarısız bir korkak gibi."

Zach'in Seth'e saldırdığı hız o kadar şok edici ki, bunun başladığını bile görmüyorum. Yumruğunu Seth'in midesine indiriyor ve nefesini kesiyor. O geriye doğru yuvarlanır, masaya çarpar ve masanın üzerinde duran sandalyeleri yere saçılır.

Onlara durmaları için bağırıyorum, ama dinlemiyorlar.

Seth ayağa kalkar ve Zach'e saldırır, yumruğunu Zach'in gözüne indirir. Zach çığlık atar ve bir eliyle gözünü kapatır, diğer eliyle Seth'in gövdesine yağdırdığı yumruklardan kendini korumaya çalışır.

Avluyu darmadağın ederler, masaları yerinden oynatır ve sandalyeleri devirdiler. Seth bir sandalyeyi kapar ve çekiç gibi savurur. Aniden bir patlama olur, tahta parçalanır ve acı verici bir metalik ses duyulur.

Şaşkınlık içinde Seth geri adım atar ve kalbim piyanonun sağ tarafındaki kocaman delik gibi parçalanır. Oraya çizdiğim dalga ve yıldızlar paramparça olur.

Bu, içimdeki bir şeyi kırar. "Çık

dışarı," derim.

"Mer, ben öyle demek istemedim..."

Seth'e bakmıyorum. Zach'e de. Bana geri dönen güzel, umut dolu piyanom, kırık ve çiziklerle dolu, ayaklarının etrafına şarapnel gibi saçılmış tahta parçaları ve kırık tuşlarla duruyor. *Grant'in* piyanosu – onunla olan tek bağım.

"Çık... *dışarı*..." Kelimeleri acı kurşunlar gibi ısırarak ağzımdan çıkarırım. "Sana bir özür borçlu," diye başlar Zach. "Sen..."

"Onun hala sahip olduğum tek şeyi parçaladın," diye karşılık veriyorum. "Artık sizden hiçbir şey istemiyorum. İkinizden de."

"Bunu ciddi olarak söylemiyorsun..."

"Çık dışarı! Ve bir daha geri gelme!"

Kafe kapısına doğru yavaşça yürürken hiçbir şey söylemiyorlar. Zach kapıyı açıp geriye dönüp bakıyor, ama ben onun arkasını izliyorum.

"Üzgünüm." Kaşlarını çatarak dışarı çıkar.

O giderken Seth dönüp bana kollarını açar. "Bana saldırdı. Sen de gördün, apaçık ortada. O adam bir yük, kızım. Ondan uzak durmalısın."

"Sen de."

"Ne?"

Beni korkutacak kadar şiddetli bir öfkeyle titreyerek ona doğru yürüdüm, Seth benim ulaşamayacağım bir yere kaçarken ayağı takıldı. "Git. Beni rahat bırak. Bizim işimiz bitti, Seth. Bundan geri dönüş yok."

"Ama ben sadece..."

"ÇIK DIŞARI!"

Onun arkasından kapıyı çarparak kapatır, sürgüyü kilitler ve sıcak gözyaşları yüzümü ıslatırken avluya geri dönerim. Merlin'in parçalanmış bedeni, aptalca savaşlarının haksız bir kurbanı olarak bırakıldıkları yerde durmaktadır.

Dikkatlice eğilip, talaşla kaplı kayrak taşından her bir tahta parçasını ve kırık anahtarı topluyorum, her birini değerli bir eski söz gibi kucaklıyorum. Avucumun içine boya parçacıkları düşüyor, bir daha asla piyanonun parçası olamayacak parçalar. Aralarına tuzlu su damlaları düşüyor, cildimin kıvrımlarını takip eden akıntılara katılıyor.

Bu bir ölüm gibi geliyor.

Grant'i yeniden kaybetmek gibi.

Sadece bu sefer Zach ve Seth de gitmiş. Onların önemsiz kavgaları benim onlara olan inancımı yok ettiği için hayatımdan kovuldular. Artık onlara güvenemem.

Ve bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Oh Kadın Oh Erkek"

– LONDRA DİLBİLGİSİ

Kırk

ZACH

Ne düşünüyordum ki? Kendi öfkemi körleştiren Seth Hartley'in planına düştüm. Yalan söylediğini biliyordu, ama amaç da buydu, değil mi? Beni kışkırtmak. Ona saldırmamı sağlamak.

Ve şimdi Merryn benden nefret ediyor.

Bana bakamadı bile. Ne yaptım ben?

Kafeden çıkarken son gördüğüm şey, Seth'in Merryn'e dönüp, yaralı bir çocuk gibi kollarını açmasıydı. Onun Seth'i dışarı ittiğini görmedim.

Gözüm yuvasından fırlayacakmış gibi hissediyorum, Hartley'in attığı sağ kroşe mide bulandırıcı bir isabetle hedefi buldu. Altındaki deri şimdiden şişmeye başladı. Yarın fırıncılık işime giderken çekici görüneceğim

. Göğsümde morluklar oluşmaya başladı ve sağ yumruğum sanki bir tuğla duvara vurmuşum gibi hissediyorum. Sabah bunun bedelini ödeyeceğim, ama en büyük borcum çoktan çözülemez hale geldi.

Gözlerindeki acı.

Öfke ve ihanet.

Merryn'de ikisinden de sorumlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Sokaklarda sendeleyerek yürüdüğüm insanlar var ama onlara hiç dikkat etmediğim için hayaletler de olsalar fark etmez. Tek odaklanabildiğim şey kendi aptallığım.

Stüdyoya geri dönmek istemiyorum, ama başka bir yerde kendime güvenemiyorum. Başka bir yere gitmek istemiyorum. St Ives'in bu gece benim hırpalanmış yüzümü ya da kırılmış gururumu görmesine gerek yok. Bu yüzden bedenimi kasabaya geri itiyorum, her adımım utançla ağırlaşıyor. Gözüme bir şey süreceğim ve sabaha kadar kendimi odama kilitleyeceğim. Benim etrafta olmamam herkes için daha iyi.

Stüdyoya giden özel yola girdiğimde, yağmurla ıslanan asfaltın üzerine yayılan ışıkların parıltısını görüyorum.

Harika. İhtiyacım olan son şey.

Kieran'ın arabası binanın yanında park edilmiş durumda. Haftalardır gece seansı yapmadı. Neden tüm gecelerden de bu geceyi seçti?

Bana bir bakış attıktan sonra beni dışarı atacak. Beni kabul etmesi hala çok zayıf – henüz buna güvenemiyorum. Bu onu çileden çıkaracak.

Lanet olası Seth Hartley! Onun yaptığı yüzünden her şeyi kaybedebilirim. Ve o da bunu biliyordu, değil mi? Başından beri amacı buydu. Merryn'i benden uzaklaştırmak ve uzun zamandır hayalini kurduğu gibi onu tamamen kendine ait yapmak.

Ondan sarılmasını istiyordu.

Merryn ona gitmesi için bağırıyordu.

Onun beni istediğini düşünerek kendimi kandırıyor muyum?

Ön kapıya vardığımda kapının aralık olduğunu gördüm. İçeriden gelen ani bir çığlık, kendi güvenliğimi düşünmeden içeri koşmamı sağladı.

Aggie yerde yatıyor, turuncu kanepeye yarı yaslanmış, yüzünde acı dolu bir ifade var. Karnını tutuyor, elleri karnının iki yanına yayılmış.

"Ah!" Onun yanına koşuyorum, kolunu omzuma atıp onu koltuğa kaldırıyorum. "Bana yaslan, tamam mı? Sakin ol."

"Lanet olası çocuklar," diye haykırıyor, ben kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp ve onu sırtına dayamak için geçici bir yastık olarak kullanıyorum. "Onlara hafta sonuna kadar beklemeleri gerektiğini söyledim, ama beni dinlediler mi?"

"Seni hastaneye götürmeliyiz," diye aceleyle söylüyorum, o sağ elimi tutarken yüzümü buruşturuyorum. "Kieran nerede?"

"Onu dışarı

gönderdim." "Ne için?"

"Dolaplarında hiçbir şey yoktu! Yemek yemiyorsan nasıl iki işte birden çalışabilirsin ki? *Aah...*"

"Nefes almaya çalış. Konuşma."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Bana konuştuğunu biliyorsun, değil mi? Yüzüne ne oldu böyle?"

"Önemli değil. Kieran'ı bulmamız lazım. Telefonu yanında mı?"

"Her zaman yanında taşır."

Cebimden telefonumu çıkarırken, kafede düşüp ekranında oluşan büyük çatlağa bakıp yüzümü buruşturuyorum. Ekran ve sinyal hala çalışıyor, ikisi de işimi görüyor. Aggie yanımda ağlarken Kieran'ın numarasını buluyorum ve arayan kimliği ekranında benim adımlı görmemesi ve aramayı reddetmemesi için dua ediyorum.

Son zil sesinde bağlantı kurulur.

"Senin yüzünden Co-op'ta mahsur kaldım," diye bağıyor Kieran kulağıma. "Alışveriş yapmayı biliyor musun sen?"

"Aggie doğum yapıyor," diye aceleyle söylüyorum. "Buraya gelip onu hastaneye götürmen gerekiyor."

"Onunla kal!" diye bağıyor ve hat kesilmeden önce koştuğunu duyuyorum.

"Ne dedi?" "Yolda."

"O zaman, *acele etse* iyi olur."

Yüzüm ağrıyor ve paniğim artıyor olmasına rağmen, gülümsemeye çalışıyorum. Aklımdan yüzlerce olası felaket geçiyor, ama hiçbirini halledebileceğime inanmıyorum. Ambulans çağırmalı mıyız? En yakın hastane nerede? Aggie'yi oraya götürmek için zaman var mı? İkizler ne kadar hızlı doğar?

Kieran gelmeden bebekler doğarsa ne olur?

Tamamen çaresiz bir durumda, Aggie'nin yanına oturup sırtını ovuyorum, çünkü bu iyi bir şey gibi görünüyor.

"Sadece nefes al. Aynen öyle. Aferin. Nefes al."

"Bana mı söylüyorsun, kendine mi?"

"Ag, doğum yapıyorsun. Bu önemli bir şey." "Senin yüzün gibi."

"Benim için endişelenme. Sadece rahatlamaya

çalış." "Tamam, anladım. Beni ilgilendirmez."

"Teşekkürler."

Kieran nerede? Kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum ama kalbim göğsümde çarpıyor.

"Diğer adamın halini görmek istemem." İnliyorum. "Ah."

"Beni memnun et, olur mu? Ben şiddetli ağrı çeken huysuz bir hamile kadını. Şimdi *hayır cevabı* duymak için uygun bir zaman değil."

Böyle söylediğinde, nasıl reddedebilirim ki? "Ne bilmek istiyorsun?"

"Hangi piç kurusu gözünü kafanın diğer tarafından dışarı çıkarmaya çalıştı?"

"Onu tanıyorsun."

"Ne fark eder ki? Adını söyle ve onu rezil et, Zachy-Boy. Dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım." "Merryn'in arkadaşı Seth. Onun kafesinin yanındaki sörf dükkanının sahibi ve

her yerde . . ."

"Ona aşık, ha?"

"Aşık değil. Ama onu korumak için Tanrı'nın verdiği bir hakkı olduğunu düşünüyor. Aptal, aşırı koruyucu bir ağabey gibi. Ve ben yoluna çıktım." Gözüm, ne kadar yoluna çıktığımı hatırlatırcasına zonkluyor. "Biz birlikteyken içeri girdi, bağırarak. Merryn'e yaklaşmak için aramayı kullandığımı, ona yalan söylediğimi iddia etti."

"Sonra sana vurdu mu?"

"Hayır. O durmadan devam etti, pes etmedi. Sonunda ben de ona saldırdım." Gözümün kenarını okşuyorum. "Sonuçta başıma gelen bu oldu."

O yine inledi ve ben telefonumu aldım.

"Ambulans çağırıyorum."

Ayağa kalktığımda stüdyonun kapısı birden açıldı ve Kieran yerden kayarak partnerinin yanına diz çöktü.

"Nasılsın? Suyun geldi mi? Kasılmaların ne sıklıkta? Nefes alıp veriyorsun?"

"Doğum yapıyorum ve çok acıyor! Şimdi bana bağırmayı kes, yoksa onunki gibi bir göz istemezsin." Kızgın bir şekilde başparmağını bana doğru uzatır.

Kieran başını kaldırır. "Ne oldu?"

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diye ısrar ediyorum.

"Ama çantamız yok. Doğum planımız da yok. İsteddiği müzikler de yok."

"Arabanın anahtarları sende var mı?"

"Bebekler şimdi doğmalı mı? Üç haftamız daha vardı sanıyordum."

Beni dinlemiyor bile. Ve gevezeliklerinden anlaşıldığı kadarıyla, araba kullanacak durumda değil.

"Anahtarlarını ver," diyorum. "Ne?"

"Anahtarlar, Kieran! Ben sürerim. Sen Aggie ile arkaya geç ve ona bak."

"Benim arabamı süremezsin!"

Aggie'nin yüksek sesli ılığı bizi susturur. "Ah! Ona lanet olası anahtarları verin artık!"

Küçük bir mucize sayesinde, ikisini de stüdyodan dışarı çıkarmayı başarırım, Kieran'ın anahtarlarını alırım ve hepimizi arabaya bindiririm. Adrenalinle o kadar heyecanlıyım ki, bu yolculuk dışında başka hiçbir şey düşünemiyorum. Buradan kırk dakika uzaklıkta – Cornwall'da yaşamayı hayal edenlerin her zaman dikkate almadıkları şeylerden biri. Bu geç saatte yollar boş olmalı, ama buna buna güvenmeye cesaret edemiyorum. Kendimi rahat hissetmeyeceğim ve daha önce olanların yolculuğuma gölge düşmesine izin vermeyeceğim. Aggie ve bebeklerinin sadece benim sürmem gerekiyor.

St Ives'tan Truro'ya kadar çok heyecanlı bir yolculuk oldu, ama başardık. Kieran, ben park ederken Aggie'yi Royal Cornwall Hastanesi'ne götürdü. Buraya gelmek için acele ederken, hastaneye vardıklarında ne yapacağımı konuşmadık, bu yüzden arabada bekleyip, olabildiğince rahat etmeye çalışıyorum. Kieran haber verene kadar, burada kalmak zorundayım.

Ya bütün gece burada kalırsam? Daha önce olasılıkları düşünmemiştim. Saat 5.30'da Downalong Bakery'de işim var ve açıklanması gereken kocaman bir morluk var. Kieran'ı aramak için hastaneye koşamam çünkü şu anda oldukça meşgul.

Her ihtimale karşı, Matt'e nerede olduğumu ve neler olduğunu açıklayan bir mesaj gönderiyorum. En kötüsü olursa ve sabaha kadar burada kalırsam, en azından o biliyorum ve hala geri dönebileceğim bir işim var.

Yorgunum, vücudum isyan ediyor ve Kieran'ın arabası ne kadar güzel olsa da, saatlerce içinde beklemek hiç hoşuma gitmiyor.

Ve bir de Merryn var.

Sweet Reverie'deki kavga sanki yıllar önceymiş gibi geliyor, sadece morluklarım bana bunun ne kadar yakın olduğunu hatırlatıyor. Onu aramak istiyorum, ama ne diyeceğim? Dilimi tutmam gerekirken Seth'e saldırdım. Bütün olayı benim ona saldırmam için planlamış olması önemli değil. Daha fazla kontrol sahibi olmalıydım daha fazla kontrol etmeliydim ve Merryn'i öncelikli tutmalıydım.

Şimdi üstünlük onda ve ben ortada kaldım. Tabii ben...

Telefonumun parlak, mavi-beyaz ışığı düşüncelerimi kesintiye uğratıyor, çatlak ekranda Matt'ten bir mesaj beliriyor.

Sen bir kahramansın!

Az önce Kieran'la konuştum.

**Araba anahtarlarını hastanenin ana resepsiyonuna bırakabilirsin.
Seni almaya geliyorum.
Sabırlı ol!**

İki saat sonra, stüdyoya geri döndüm ve sonunda kendi yatağıma uzandım. Merryn hakkındaki düşünceler kafamdan çıkmıyor, ama uyumam lazım. Matt beni St Ives'a geri götürerek çok iyi davrandı, ama yine de sabah işe gitmeye hazır olduğumdan emin olmam lazım.

Şu anda bunları düşünemem.

Yorgun, incinmiş ve duygusal olarak boşalmış bir halde gözlerimi kapatıyorum.

Kırk Bir

MERRYN

Bugün avluda bir yazarlar grubumuz var. Sabah boyunca orada yazıyorlar, Ruthie ve ben onlara çay, kahve ve kek ikram ediyoruz.

Onları kafenin geri kalanından ayıran kapıyı kapattık ve yazmaları için serin bir sığınak oluşturduk. Onları çalışırken izlemek şaşırtıcı derecede sakinleştirici.

"Okyanus imparatorluğunuzdan başka var mı?" diye soruyor Polly Kim, yerel bir yazar ve müdavimlerimizden biri. "Son parti saniyeler içinde bitti."

"İyi ki bu sabah ikinci partiyi hazırladım." Gülümsüyorum. "Sana getireyim."

"Hayat kurtarıcısın! Sanırım buraya getirdiğim her inziva partisi için gizli silahımız olacaklar."

Bugünkü grup, Polly'nin son girişiminin konukları: St Ives'ın yukarısındaki güzel tepelerde, Towednack köyünde işlettiğı B&B'de dört ve beş günlük yazma inzivaları. Etkinliklerden biri, St Ives'da sabah yazma, ardından öğleden sonra kasabayı keşfetme. Onun konuklarını burada ağırlamaktan çok mutlu oldum. Bu kadar dramdan sonra olumlu bir gelişme, Sweet Reverie'nin ne kadar özel olduğunu bana bir kez daha hatırlattı.

Sevimli avlumuzda hangi hikayeler hayal edilecek merak ediyorum, acaba Merlin de bu hikayelerin bazılarında yer alacak mı? Şu anki üzücü durumunda bile, kendi hikayesinin başrolünü oynamaya fazlasıyla layık.

Tabağı imparatorluk okyanus kurabiyeleriyle doldurmaya başlarken, Zach'in iki küçük yıldızlı dalga dövmesi aniden aklıma geliyor. Sinirlenerek, bu düşünceyi bir kenara itiyorum

Bir kenara itiyorum. Bugün onu düşünmeme gerek yok, ya da neden özür dilemek ya da geri dönmek için hiçbir girişimde bulunmadığını. Onu ve Seth'i evden attığımdan bu yana üç gün geçti. Bu, hiçbir şey ifade etmemek için çok uzun bir süre.

"Onlar sümsük kuşu gibiler!" Ruthie, otuz saniye önce kek dilimleriyle dolu olan boş tabağı bana uzatarak söylüyor. "Penny onları evinde aç bırakıyor mu?"

"Yemek konsantrasyona yardımcı oluyormuş."

"Kârimıza yardımcı oluyor." Ruthie gülüyor. "Öyleyse kim olduğumuzu yargılayabiliriz ki?"

"Bunları aç ve zavallı sevgililere götüreceğim," diyorum, şakayı keyifle yaparken, kafenin kapısındaki zil daha fazla müşterinin geldiğini haber veriyor.

Ama asistanımın gülümsemesi kaybolmuştur. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Onun baktığı yöne, ön kapıya doğru bakıyorum. Seth, kapının eşiğinde duruyor, sanki içeri girerse buharlaşıp toza dönüşecekmiş gibi. Bunun kötü bir şey olacağından pek emin değilim.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, kafede gergin bir şekilde etrafa bakınıyor. "Meşgulüz."

"Merryn, lütfen."

"Gitmen gerekiyorsa git," diyor Ruthie, dişlerini sıkarak, benden imparatorluk okyanusları tabağını alıyor. "Ama o piçe bir milim bile taviz verme."

Kapıya en yakın müşteriler şimdi izliyorlar. Seth'in, kurmak için çok uğraştığım rahat kafe atmosferini bozmasına izin vermeyeceğim.

"Uzun sürmez," diyorum, Ruthie'nin omzuna elimi koyarak yanından geçiyorum. "İstedğin kadar zaman al, Mer. Ona cehennem yaşat."

Dışarı çıkıyorum, Seth birkaç adım arkamdan geliyor. Star Court, tüm hafta olduğu gibi kalabalık, insanlar birbirlerinin etrafından geçmeye çalışırken, insanlar, sörf tahtaları ve köpekler birbirine karışıyor. Kafe ve sörf dükkanından uzaklaşıyorum, iki işletmenin önünde de olay çıkmasını istemiyorum. Başka ne olursa olsun, ticareti engelleyebilecek karışıklıklara ihtiyacımız yok.

Star Court'u ötesindeki sokaklara bağlayan dar geçitten geçip, bir yan yola saparak garajların yanındaki küçük bir çalı ve çim alana giriyorum. Bağırış çağırış yapacaksa, burada kimse bizi görmeyecek.

Karşısına çıktığımda solgun görünüyor, gözlerinin altında koyu gölgeler var. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, tartışmayı kazanacağını sandığı kaybolmuş çocuk ifadesi.

Bu değil.

"Ee?" diye soruyorum, kollarımı kalkan gibi kavuşturarak.

"Kavga etmeyi bırakabilir miyiz? Olanlar yüzünden kafayı yedim. Uykusuz kaldım. Benim hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum, Mer. O adamın senden daha fazla yararlanmasına izin veremezdim."

Elbette bu basit bir özür olmayacaktı. Seth, aksini gösteren kanıtlar çok açık olsa bile, nadiren hatalı olduğunu kabul eder.

"Gerçekten mi? Bununla mı başlıyorsun?" "Seni korumaya çalışıyordum."

"Onu döverek mi?"

Doğrudan isabet. Kararlıyım. Onun değerli egosunu korumak için geri adım atmam mümkün değil.

"Beni kışkırttı. Sen de gördün!"

"Gördüğüm şey, onu her türlü saçmalıklarla suçladığın ve o da bundan hoşlanmayınca yumruk attığın idi."

"O da yumruk attı," diye sızlanıyor. Bu, olabilecek en kötü cevap, çünkü fitili ateşliyor ve zorlukla bastırmaya çalıştığım öfkeyi yeniden alevlendiriyor.

"Eğer bu saçmalıkları tekrarlamak istiyorsan, ben gidiyorum."

"Hayır, Mer, *bekle*." Başını eğiyor. "O adama yumruk atmamalıydım. Ve bu senin evinde olmamalıydı."

"Hiç olmamalıydı. Zach bana yardım ediyordu Seth, beni kandırmıyordu. Evet, arama beklediğimden daha fazla kamuoyuna mal oldu, ama bu Grant'i bulmamızı sağlayacaksa, ne önemi var ki?"

"Sadece fazla umutlanmaman gerektiğini düşünüyorum. Bu adam iki yıl boyunca hayatında vardı. Annenle zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, ama onun çıktığı rastgele bir adama tüm umutlarını bağlamak sadece hayal kırıklığına yol açacaktır."

Yeterince dinledim. "Anlamamı beklemiyordum."

Gitmeye başlıyorum, ama Seth yoluma çıkıyor. "Haklısın, anlamıyorum. Senin gibi bir çocukluk geçirmedim, bu yüzden neler yaşadığını bilmiyorum. Ama herkes bu adamı arıyor ve o hala ortaya çıkmamışsa, bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Görölmüş."

"Ya da otuz saniyelik şöhret peşinde olan tuhaf tipler gazetelere ulaşıyor."

"Piyanosu burada. *O* buradaydı."

"Ve onu geride bıraktı. Belki de o piyanoyu istemediği gibi, bulunmak da istemiyordur. Birinin bunu söylemesi gerekiyor, Mer. Zach seni bir hayalin peşine düşürdü. O gazeteci de öyle. Ama ikisinin de seni bu maceraya sürüklemek için çıkarları var."

"Bana yardım etmek istiyorlar. Bu, senin yaptığından daha fazla." "Seni umursamıyorlar."

"Sen de umursamıyorsun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Sen benim değer verdiğim birine saldırdın. Ve ikiniz birlikte benim için çok değerli olan piyanoyu kırdınız."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"*Onun* piyanosu. Beni çocukluğumun tek mutlu dönemine bağlayan piyano. Anlamadığın şey şu, Seth: Grant hayatımda kısa bir süre kalmış olabilir, ama umutsuz bir dönemde bana umudu geri getirdi. Daha iyi şeylere inanmamı sağladı. Ve sonunda annemden uzaklaşmamı sağlayan da buydu. Ayrılmamı mümkün kıldı. Ve piyano

bunun sembolüydü. Sevildiğimin kanıtıydı. Annem Grant'ı hayatından çıkardıktan çok sonra bile benim düşünülüğümün kanıtıydı."

"Ben... Benim hiçbir fikrim yoktu."

"Ve bana inanan ilk kişiyle olan tek somut bağımı yok ettin. Hayatıma bir hediye gibi geri dönmüştü, ama sen onu paramparça ettin."

"Pyanoyu tamir etmek istiyorum." "Yeterince yaptın."

"Hayır, lütfen Mer. Bunu düzeltmeme izin ver." "Peki ya Zach?"

Gözlerini mavi gökyüzüne dikti. "Onun için bir şey yapamam. Ama geri dönerse, sana da özür derse, sana engel olmam."

Eğer geri gelirse. Gözyaşlarımı geri tutuyorum. Çünkü geri gelmedi, değil mi? Üç gün oldu ve benimle iletişime geçmeye bile çalışmadı. Ve ben yalvarmayacağım.

Seth benim mücadelemi görüyor ve bana doğru aceleyle geri dönüyor. "Bunu düzeltmeme izin ver?"

Sen benim en iyi arkadaşımsın, Mer. Hayatımda senin olmamana dayanamıyorum. Özür dilerim.

Bu, olanları geri almaz. Ama Seth'i, yaptıklarına rağmen özledim. Bu yüzden başımı sallayıp bana sarılmasına izin veriyorum, hayatıma hiç istemediğim bu dramadan artık yoruldum.

"Teşekkür ederim," diye saçlarıma fısıldadı. "Bunu pişman olmayacaksın." Umarım olmaz.

Kırk İki

ZACH

Gözüm iyileşiyor, morluklar gün geçtikçe renk değiştiriyor. Ama aynaya her baktığımda, kaybettiğim şeyi hatırlıyorum.

Downalong Bakery'deki vardiyalar Pengelly's'teki akşam vardiyalarına dönüşüyor. Birine gitmek için uyanıyorum ve diğeri bittiğinde tekrar yatağa düşüyorum. Yaz neredeyse bitti ve yakında işler bu kadar yoğun olmadığında ne yapmak istediğimi düşünmem gerekecek. Ya da burada kalıp kalmayacağımı.

Merryn'e bu kadar yakın olup da ondan bu kadar uzak olmak beni öldürüyor. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Galler'de yaşayan bir arkadaşım, geçen hafta biri ona Zanna'nın benim ve Pengelly's hakkındaki makalesinin linkini gönderince benimle iletişime geçti. Kuzey Galler dağlarında eski bir arduvaz ocağında bir sörf merkezi için kitlesel fonlama yapıyor ve eğitmen arıyor. Oraya taşınabilir, Cornwall'da sunulanlardan daha ucuz bir konaklama yeri bulabilir ve baharda açıldığında ders verebilirim.

Belki de ihtiyacım olan şey yeni bir başlangıçtır.

Tüm bunların içinde tek bir ışık var: Freddie ve Iris Macklin adlı minik ikizler. Uzun bir doğum ve hastanede geçen birkaç endişeli haftanın ardından, Aggie ve Kieran ile birlikte evlerine döndüler. Yeni ailenin yoluna çıkmak istemediğim için oraya gitme konusunda temkinliydim, ancak bebeklerin annesinin klasik Aggie Keats tarzında yaptığı çağrı, saygılı bir mesafe tutma planımı bozdu.

"Herkes beni terk etti. Benim mesafeye ihtiyacım yok, akıl sağlığına ihtiyacım var. O güzel poponu buraya getir. Ve pasta da getir."

Matt'in sığdırabildiği kadar çok pişmiş tatlıyla dolu iki büyük Downalong Bakery kağıt taşıma çantasıyla dairelerine vardım. St Andrew's Steet'teki küçük çiçekçiden çiçekler, Aggie'nin

sevdiği Shipwreck bal peteği dondurmasından bir kutu ve Fore Street'teki Laff Kids'ten iki süper yumuşak oyuncak ayı aldım.

Aggie, her iki kolunda birer ikiz bebekle kapıda beni karşılıyor. "Hay aksi, Zachy, ben de *kendimi* ağır hissediyordum!"

Beni içeri alır, yeni doğan bebeklerle ilgili engelleri ustaca aşar: iki bebek taşıyıcı, katlanmış çift bebek arabası iskeleti ve sıra sıra minik bebek tulumlarıyla dolu çamaşır kurutma askısının altındaki çamaşır sepeti. Her şeyi mahvetmeden onu takip etmeyi başarırım. Kanepenin güvenliğine ulaşmak rahatlatıcıdır, kanepenin arkası taze yıkanmış muslin kumaşlarla kaplıdır. Kaotik ama garip bir şekilde düzenli – ve Aggie'ye tam olarak uyuyor.

"Nasılsın?" diye soruyorum, ikizleri uyandırmadan geniş bir koltuğa yerleşirken.

"Çok hareketli. Yorgunluktan bitkin. Sıkıntıdan patlıyorum." Yorgun bir gülümsemeye cevap veriyor. "Ama onları çok seviyorum. Eskiden hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum bile. Belki de uykusuzluktan dolayısıdır."

"Matt'ten Downalong Bakery'nin yarısını ve bir kutu Shipwreck getirdim, şekerin kendisi bile yardımcı olur."

"Umalım da öyle olsun. Sen de ister misin?" "Pasta mı?"

"Bir bebek."

Şaşırrım. "Ben... şu anda değil. Yani, bir gün, belki. İhtimal dışı saymam."

Aggie kahkahayla güler, sol kolundaki ikiz hareket eder. "*Bunlardan* birini kastettim, seni aptal!" Benim hatamı daha da alay etmek için çok şık bir aksan takınır.

"Bu iki mükemmel bebeği kucağınıza almak ister misiniz, Bay Trevelyan?"

En son ne zaman bir bebek tuttuğumu hatırlamıyorum. Bu eylemin pek çok bileşeni var gibi görünüyor ve her biri felaketle sonuçlanabilir. Ama Aggie sordu, bu da bana güvendiği anlamına geliyor. Ona hayır diyemem.

"Çok isterim," diye cevap veriyorum.

"Tamam. Kenara çekil, tatlım."

O da kanepeye oturur ve bana Iris'i nazikçe uzatır. Onu, bebek tulumunda yazılı *MAID* harfleri sayesinde güvenle tanıyabiliyorum. Freddie ise hala annesinin yanında ve tulumunda *MAW* yazıyor, bu da Cornish dilinde erkek çocuğu anlamına geliyor.

Küçük kız kolumun kıvrımına yerleşir, Aggie kızının başının pozisyonunu düzgün bir şekilde destekleyecek şekilde ayarlar. Iris yumuşak ve

sıcaktır, uyurken vücudu kıvrılmıştır, vücudunun ağırlığının garip hissi zihnimi yüksek alarm durumuna geçirir.

Sözsüz kalıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Bana emanet edilen, tüm potansiyel dünyasını içinde barındıran bu değerli yaşam paketi. Onu korumak gibi büyük bir sorumluluğun farkındaysam, ebeveynleri için bu ne kadar zor olmalı?

Gözlerimin köşelerine yaşlar dolduğunda şaşıyorum. "Oh, Zachy! Sorun yok."

"Ben iyiyim." Kendi duygusallığıma gülerek burnumu çekiyorum.

"Oldukça önemli, değil mi?" Gururlu bir abla gibi beni gözlemliyor. "Iris daha enerjik olanı. Şu anda bunu anlayamazsın ama. Ciğerleri o kadar güçlü ki, ağladığında Land's End'den bile duyuluyor. Freddie babası gibi, o kadar rahat ki, geçen haftanın ortasında yaşıyor."

"Onlar hakkında şimdiden bu kadar çok şey söyleyebiliyor musun?"

"Tabii ki. Ama insanları anlamak konusunda her zaman gerçek bir *usta* oldum. Bu arada, Merry'n'e ne olduğunu anlat bana."

Konunun bu kadar hızlı değişmesi beni şaşırttı, nefesimi ve saklanmaya çalışabileceğim akıllıca sözleri elimden aldı. "Hiçbir şey," diyebildim. "Beni görmek istemiyor."

"Kim diyor bunu?"

"Haftalar önce beni kafesinden atan kadın söylüyor."

"Pfft, *detaylar*. O işini ve kalbini koruyordu, sen ve o sörfçü ahmak ise onları mahvetmekle meşguldünüz. Geri dönüp özür diledin mi? Sanırım hayır."

"Ona acı vermek istemedim."

"Tanrı aşkına, bu ne saçma bir bahane?"

Iris uykulu bacağına uzatır, sonra geri çeker. Onu uyandırmak istemediğim için sesimi fısıltıya indiririm. "Başka ne yapmamı istiyorsun?"

"Cesaretini topla ve sorumluluğunu al," diye tersler. "İlk sorun çıktığında bir ezik gibi kaçarsan, o ne düşünecek? Onun için savaşmaya hazır değilsen, onu sevdiğini iddia edemezsin."

"Onu sevdiğimi hiç söylemedim..." diye başlıyorum, ama Aggie Keats güneşi donduracak kadar keskin bir bakışla bana bakıyor.

"Benim değerli kızımı, tüm dünyanın yarısını kucağında tutuyorsun. O senin kollarındayken yalan söylemeye cüret etme. Merry'n'i seviyorsun Zachy. Kabul et. Onunla birlikte olmamak seni canlı canlı öldürüyor."

Uykusuz yeni bir anne olmak, Aggie'nin güçlerini daha da keskinleştirmiş gibi görünüyor.

"Onu nasıl dinlemesini sağlayabilirim?"

"Üzgün bir su aygırı gibi kendini acındırmak yerine, bu konuda bir şeyler yap." Kollarının arasında güvenle tutulan Freddie gözlerini açar ve biraz ağlar.

"Wasson, ne oldu? Zachy amcan yine *üzgün* yaşlı bir *su aygırı* gibi davranıyor, değil mi? Evet, öyle. Tam bir inatçı, üzgün yaşlı su aygırı."

"Ona bunu söyleme!"

"Freddie'm gerçeği söylediğimi biliyor. Iris'im de öyle. Çocuklarımla uğraşma, çok teşekkürler."

Eğer zeki annelerine benziyorlarsa, çok korkutucu olacaklar. "Üzgünüm."

Uzun bir nefes alarak yumuşar. "Bu kadar kolay pes etme, sevgilim. Onun için savaş. Vazgeçmediğini ona göster. Ve bunu bir an önce yap. Çünkü yapmazsan, onu sonsuza kadar kaybedeceksin."

Kırk Üç

MERRYN

Hala haber yok. En azından somut bir şey yok.

Penwith bölgesinde on beş kez görülmüş, ama hepsi de sonuçsuz kalıyor. Zanna artık her gün beni arayıp bulduklarını anlatıyor. Editörü bu hikayeye olan ilgiden çok memnun, bu yüzden ona özel görev olarak bu konuyu araştırması için izin verdi.

Ama yine de Grant'i bulmaya yaklaşımadık.

Neyin daha kötü olduğunu bilmiyorum: St Ives yakınlarında görüldüğünü bilmek mi, yoksa hikaye bu kadar ünlü olmasına rağmen ortaya çıkmadığını fark etmek mi? Ya bulunmak istemiyorsa? Ya piyanoyu bırakma nedenleri, beni bulmak istememe nedenleriyle aynıysa?

Ya geçmişten kurtulmak istiyorsa ve ben de o geçmişin sadece küçük bir parçasıysam?

Bir çocuk için iki yıl bir ömür gibi gelir. Grant için ise, beni içermeyen hayatının kısa bir bölümüydü. O ve annem asla uyuşamayacaktı: o huzur ve güvenlik isterken, annem dünyaya isyan etmek istiyordu. Annemin acısını ve öfkesini sonsuza kadar üstlenemezdi. Annem her zaman onu uzaklaştırırdı, bu onun yaşadığı tüm ilişkilerin kaderiydi.

Benimle yeniden bir araya gelmek, onun için tüm bu yükü tekrar sırtına almak anlamına gelirse ne olur?

En azından yazın en yoğun haftaları dikkatimi dağıtıyor. Şimdi Ağustos ayındayız, yaz tatilinin her zaman en yoğun olduğu dönem, ve St Ives çok kalabalık. Her gün insanlar masa beklerken uzun kuyuklar oluşuyor, paket servis kuyruğu Star Court'a kadar uzanıyor, ve Ruthie ile ben siparişleri yetiştirmek için koştururken iki kelime bile konuşacak vaktimiz olmuyor. Murph ve Jenna'yı da işe dahil ettim. Hafta boyunca vardiyaları dönüşümlü olarak bize ekstra yardım ediyorlar.

Çılgınca yoğun günler ve üç akşam arasında düşünmeye zamanım bile yok. Ama Zach'i özlüyorum.

Geceleri, kapanıştan sonra piyano avluda sessiz ve hareketsiz bir şekilde tek başına durur. Onarımlar tamamlandığından beri, müşteriler akşamları Merlin'i çalmaya yeniden başladılar – avluya kendi müzik tarzlarını getiren düzenli müzisyenlerden oluşan bir liste oluşturduk. Hatta Murph'ü, servis çok yoğun olmadığına birkaç parça çalması için ikna ettim. Etkileyici bir müzik repertuarı geliştiriyor. Bunu görmek çok güzel.

Ama bu, Zach'in çaldığı müzik değil. Her notada karakterinin konuştuğu, seçtiği her şarkının arkasında hissettiğim derin anlam. Sadece benim için çalınmıyor. Zach'in çaldığı müziğin neden bu kadar önemli olduğunu, ancak şimdi, ona sahip olmadığımda anlıyorum: o müzik sadece benim içindi. Oda müşterilerle dolu olsa bile. Her şarkıda bana olan sevgisini ifade ediyordu, sadece bize ait gizli bir dil.

Onun müziği sayesinde keşfettiğim adama aşık oldum. Ve şimdi başkalarının çaldığını dinlemek bana acı veriyor.

En azından Seth ile bir tür ateşkes var. Özür dilemesi ve Merlin için tamir ettirmesi sayesinde aramızdaki gerginlik biraz azaldı. Kavga için onu affettiğimden emin değilim. Ama o hala burada, Zach ise yok. Sonuçta önemli olan bu mu? Kim gidiyor, kim kalıyor?

Bu akşam açılış olmadığı için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Kavgadan beri kafenin duvarları arasında saklandığımı şimdi fark ettim, ama buna gerek yok. St Ives benim kasabam, en çok sevdiğim yer. Artık dışarı çıkıp tadını çıkarma zamanı.

St Ives'in ünlü olduğu türden muhteşem bir akşam, ama yaz boyunca çalışan çoğumuz bunu göremeyiz. Star Court'tan ayrılırken bu akşamın tadını çıkarıyorum, Fore Street'in ışıkları, canlılığı ve renkleriyle dolu hareketliliğinin keyfini çıkararak cadde boyunca dolaşıyorum. The Balancing Eel'den patates kızartması alıp Downalong sokaklarından Porthmeor Plajı'na doğru yürüyorum.

Kuma ulaştığım anda deniz beni karşılıyor, deniz tuzu kokulu bir esinti ve ses. Gelgit oldukça geride, yavaşça geri dönmeye başlıyor, dalgalar beyaz köpüklerle kaplı. Ada tarafındaki kayalıkların üzerinde, birkaç grup içki içmek ve gün batımını izlemek için toplanmış. arkadaş gruplarının yanından geçip, gelgitin gelmesini kimseye görünmeden izleyebileceğim bir yer bulmak için sahilde ilerliyorum.

St Ives'ı ziyaret eden hayranlık dolu ziyaretçilerin kaçı, burada yaşasalar tüm günlerini kasabanın plajlarında geçireceklerine inanıyor acaba? Penzance'da yaşarken ben de bunu hayal ederdim. St Ives'da yaşayıp işimi yürütecek maddi imkanım olsaydı, yaşam tarzı dergilerinde gördüğüm türden mükemmel bir hayat sürerdim diye düşünürdüm.

burada yaşamak ve iş kurmak, yaşam tarzı dergilerinde gördüğünüz türden mükemmel bir hayat *olurdu*. Burası harika bir yer, ama kapınızın önündeki güzellikleri ne kadar sık hafife aldığınızı görmek şaşırtıcı. Hayat, güzel bir yerde yaşama şansına sahip olduğunuz için durmaz.

Deniz, sahilde tembel tembel ilerlerken, ben yemek yiyip manzaranın tadını çıkarıyorum. Güneş batıyor, yerini mürekkep gibi koyu dalgaların üzerinde parıldayan berrak gece mavisi bir gökyüzü alıyor. Yıldızlar beliriyor ve esinti serinliyor. Buna ihtiyacım vardı –

Sweet Reverie'den başka bir yerde olmak, her adımda beni bekleyen çok fazla endişeden uzaklaşmak.

Bir an için Zach'in burada olmasını diliyorum. Denizde ikimizin hayaletlerini görüyorum, ikimiz için de çok önemli olan sörf dersimizin anılarını. Keşke o zamanki halimize dönebilseydik. Ama kavgadan sonra uzak durdu ve bu çok şey ifade ediyor. Birlikte mutlu olabilir miydik? Asla bilemeyeceğim.

Son ışıklar söndüğünde, Porthmeor'dan ayrılıp eve dönüyorum. Kafenin sessizliği beni karşılıyor, masaların arasından geçip daireme çıkan merdivenlere ulaşırken buzdolabının uğultusu tanıdık bir ses olarak geliyor.

Kendime baharatlı elma çayı yapıp üst kattaki kanepeye yerleşiyorum, orada uyuyakalacağımı çok iyi bilerek. Yastıklara kıvrılıp içkimi içtiğimde, telefonumun ekranında bir mesaj olduğunu fark ediyorum.

**Mesajım geciktiği için özür dilerim. Bir haberim var. Mesajı aldığında beni ara.
Zan x**

Titreyerek onu arıyorum.

"Merryn, merhaba! Mesajımı aldığın için çok sevindim." "Ne oldu?"

"Tamam, oturuyor musun?"

Sinirlerim geriliyor, nabzım hızlanıyor. "Evet." "Onu bulduk."

Nefes alamıyorum. "Ortaya çıktı mı?"

"Hayır. Ama nerede çalıştığını biliyorum. Bu kesin bir bilgi." "Nerede?"

"Bir bar. Carbis Bay'de."

Beynim şu anda bu haberi işleyerek hızla çalışıyor. Carbis Bay, St Ives'ın St Ives'ın körfezindeki bir sonraki köy, en fazla on dakikalık sürüş mesafesinde veya sahil demiryolu hattında bir durak uzaklıkta. Ve orada St Ives'tan daha az bar var.

"Hangi bar?"

"Mariner's."

Bu isim bana hızla gelen bir tren gibi çarptı.

Carbis Bay'deki herhangi bir bar değil. *Mariner's* – yıllardır tanıdığım Graham Jacobs'un sahibi olduğu bar.

Luke'un amcası.

Grant Henderson, Luke'un amcasının barında çalışıyor, piyanosunu bulduğumuz yerden sadece iki mil uzakta. Luke'un bunu bilmemesi imkansız. Ve Luke bana Grant'i aramamamı söylerken, onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Kırk Dört

ZACH

Merryn olmadan günlerim birbirine karışıyor, zaman parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyor. Sabahları Downalong Bakery'de işimi yapıyorum, sonra Pengelly's'e gidiyorum. Şu anda çoğu gün vardiyam var, yoğun sezon talebini karşılamak için fazla mesai yapıyorum. Kendime, meşgul olmak beni motive ediyor diyorum, ama bunun bir bahane olduğunu biliyorum. Merryn'i düşünmemek için Kendimi işe atıyorum. Tıpkı annemi kaybettiğimde kendimi yarışmalara attığım gibi.

Hayatım değişmiş olabilir, ama başa çıkma mekanizmalarım değişmedi.

Onun için savaş... Ve bunu bir an önce yap...

Aggie'nin tavsiyesi, onu görmeye gittiğimden beri yazın eşek arısı gibi kafamın içinde vızıldıyor. Merryn için savaşmak istiyorum. Onu sevdiğimi bilmesini istiyorum. Ama geri dönmek için çok mu geç kaldım?

"Zach."

Düşüncelerimden sıyrıldığımda Hen bana bakıyor. Bulaşık makinesinden yeni yıkanmış bardakları çıkarıp barın altındaki raflara yerleştiriyoruz. Bir süredir elimde bir pint bardağı tuttuğumu fark ediyorum, kolumdan sıcak su damlaları akıyor.

"Üzgünüm," diyorum aceleyle, bardağı hızla rafa koyuyorum.

"Önemli değil," diyor, koluma hafifçe dokunarak. "Ama bir dahaki sefere bulaşık makinesini boşaltmak için yardım istersem, sana sormayacağım, tamam mı?"

"Akıllıca olabilir."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Luke birazdan çıkacak. O gittikten sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii, olur." İş arkadaşımın ses tonunda bir şey var Pengelly'nin ekibinden en çok şakalaştığım kişi Hen'dir.

En çok. O, Plymouth Üniversitesi'nde güzel sanatlar öğrencisi ve yaz tatilinde. Yoğun vardiyalarda bizi ayakta tutan şey onun mizah anlayışıdır, ama şu anda her zamanki gülümsemesi yok.

Yarım saat sonra Luke ayrılır. Bütün öğleden sonra huysuz davranıyordu ve ondan uzaklaşmak, en azından bir süreliğine, rahatlatıcı oluyor. Arka depoda mikserlerin kutularını açan Hen'i arıyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

Sanki ortama bir soğukluk girmiş gibi önlüğünün üzerine kollarını kavuşturur. "Sanırım bir sorunumuz var. Luke ile ilgili."

"Yine klişeler mi baş gösterdi?" diye şaka yapıyorum.

Gülümsemiyor. "Bence şüpheli bir şey yapıyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman optiklerin üzerindeki şişeleri değiştirdiğini fark ettin mi?"

Öyle olduğunu söyleyemem. Ama son zamanlarda Pengelly's'teki vardiyalar o kadar yoğun geçti ki, başkalarını fark etmek bir yana, düşünmeye bile zar zor vakit bulabildim.

"Evet, öyle," diye devam ediyor Hen, cevabımı beklemeden. "Ve mesele şu ki, onları değiştirdiğine ikna olmadım."

"Ama içkilerin bittiğini gördüm," diye karşılık veriyorum. "Glenfiddich on iki yıllık bir haftadan az bir sürede bitti."

"İçeriği bitti." Ses tonunu ya da ne demek istediğini anlayamıyorum.

"Ve şişe."

"Şişe *değil*," diye düzeltir. "Luke değiştirmeden önce ve sonra etiketin alt kısmında bir çizik olduğunu fark ettim. Yeni bir şişe olsaydı, neden tam olarak aynı yerde bir çizik olsun ki?"

"Hen, söylediklerin hiç mantıklı değil."

"Tamam, bak." Sinirli bir şekilde kolumu tutup beni restorana ve barın arkasına sürükledi. Gün batımı sarısı boyalı tırnağıyla söz konusu şişeyi işaret etti. Elbette, etiketin alt üçte birlik kısmında derin, yatay bir çizik vardı.

"Oranın önceden de orada olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Bu tür rastgele şeyleri fark ederim. Neyse, bir deney yaptım. Votka neredeyse bitmişti, ben de arkasına küçük bir nokta oje sürdüm. Luke bu sabah değiştirdi – bak."

Smirnoff şişesine geçiyoruz ve Hen şişeyi çeviriyor. Tabii ki, yan tarafında küçük bir sarı oje lekesi var.

"Yani optik şişeleri yeniden dolduruyor mu?"

"Aynen öyle. Bir de şunu dinle: Haftada bir kez kırmızı bir kamyonet geliyor. Luke her zaman siparişi almaya gidiyor. Sanki onu çok koruyormuş gibi."

"Düzenli tedarikçimizin kamyonetleri mavi," diyorum, bilmece netleşiyor. "Sence şüpheli içkiler mi getiriyor?"

Hen başını sallar. "Şöyle söyleyeyim: O, başkalarının şişeleri bunları başkalarının yapmasını istemiyor, ama diğer her şeyi bizim yapmamıza izin veriyor. Bu sana garip gelmiyor mu?"

"Müşteriler içeceklerinin tadını sorgulayan oldu mu?" "Çoğu, yemekleri geldiğinde sarhoş oluyor,"
"Ama geçen hafta bir adam single malt viskisini geri gönderdi. İçine koyduğumuz suyun bozuk olduğunu söyledi, ama ya viski bozuksa?"

Bu soru, vardiyamın geri kalanında kafamı kurcalamaya devam etti. Luke geri döndü ve ben onu izledim, mükemmel bir ev sahibi gibi restoranda dolaşıyordu, çok sıcakkanlıydı.

övgü ve coşkulu karşılama. Birkaç kez bara doğru çekiliyor ve optiklerin sırasına gözlerini kısarak baktığını görüyorum. Ama bu her anlama gelebilir.

Yine de, onun benim düşündüğüm gibi biri olmayabileceği düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Daha önce de, bazı takım üyelerine karşı aşırı özgüvenli tavırlarından ve davranışlarından bunu hissetmiştim, ama bu durum bunu doğruluyor gibi görünüyor.

Gece yarısından biraz sonra eve varıyorum, akşam vardiyası . Yorgunum, ama bu bana uyar. Yatağıma yığılmadan önce Merryn'i düşünecek ne zamanım ne de enerjim var, derin ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

*

Ertesi sabah uyandığımda, bir mesaj kaçırdığımı fark ettim. Downalong Bakery'de uzun bir vardiyadan sonra Pengelly's'te erken bir akşam vardiyası yaptım, stüdyoya dönüp bir şeyler yiyebildim, sonra da yorgunluktan bayıldım. Sadece meşgul olmak, Merryn ve olabilecekler hakkında

ama mesaj beni tekrar o duruma geri döndürdü.

Ama mesaj beni tekrar o düşüncelere geri döndürdü.

**Merhaba Zach, haberlerim var.
Bunu alır almaz beni ara. Zan x**

Zanna'yı aramak için yaptığım ilk iki deneme doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Üçüncü denemede ise kullanıcının meşgul olduğu bildirildi. Stüdyoda volta atarken, en azından bugün işim olmadığı için şükrediyorum. "Haber" ne anlama geliyor? Zanna onu bulmuş mu? Yoksa Merryn'in bilmek istemeyeceği bir şey mi keşfetmiş?

Sonunda, saat dokuzdan biraz sonra, aramam bağlandı.

"Merhaba Zach, üzgünüm, saat yediden beri burası çok yoğun." "Haber nedir?"

Soruma en iyi haberin gelmesini diliyorum: onun sağ salim bulunduğunu, Merryn'i görmek istediğini. Onunla birlikte olamıyorum ama yine de en iyisini umuyorum. Hayatının çoğunu tek bir kişi olmadan geçirdi. O da bunun bir parçası olmak istedi. Bu durum düzeltilmeli. Bunun benimle ne ilgisi var, önemi yok.

"Grant Henderson'ı buldum."

Havaya yumruk attım, ne yaptığımı fark edince kendimi kontrol ettim. En azından bu sabah stüdyoda yalnızım ve tepkimi kimseye açıklamak zorunda kalmayacağım.

"Harika! Nerede?"

"Carbis Bay'de."

"Vay canına, bu... çok yakın."

"Biliyorum. Ve biz onu aradığımız süre boyunca onun orada bir barda olduğunu düşünmek. Bu oldukça şaşırtıcı."

"Carbis'teki hangi bar?" "Mariner's."

Biliyor musun?"

Telefonuma gülümsüyorum. Mariner's'ı mı? Orası, on altı yaşındayken sörfçülerle birlikte yasadışı içki içtiğim yerd. Resmi olarak, sahil kenarındaki bu mekanda üç tane on sekizinci yaş günü partisi verdim, ama sadece sonuncusu gerçektir. Ev sahibinin bunu nasıl fark etmediği bir muamma.

Grant Henderson o zamanlar orada mı çalışıyordu?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Buradaki bar ve publarda neredeyse hiç kimse yıllarca aynı yerde çalışmıyor. Bar çalışanları, Porthmeor ve Porthminster plajlarındaki kumlar gibidir: sürekli hareket halindedir, asla sabit kalmaz. Yıllar boyunca ben de bunu yaptım, bar işleri bulmak kolay olduğu için gittiğimiz her yerde biraz iş bulabiliyordum.

"Merryn biliyor mu?"

"Dün gece onunla konuştum. Şimdi onu almaya gidiyorum ve Mariner's'a gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Kalbim taş gibi ağırlaşıyor. "Bence bu Merryn'in yapacağı bir şey."

"Evet, ama bunu sen sağladın, Zach."

O bilmiyor. Kavgayı, Merryn'in benden ayrılmamı istemesini.

Onun beni tekrar kovması durumunda dayanamayacağımı düşündüğüm için uzak durduğumdan bahsettim.

"Yine de, bu Merryn'in tamamlaması gereken bir yolculuk." Cömert miyim? Yoksa korkmuş mu? "Ama beni haberdar eder misin?"

"Tabii. Bu iyi bir şey, Zach. Merryn için çok güzel bir şey başlattın ve bak, ne başardık!"

Merryn'e acı çektirmek ve bizi bir araya getiren piyanoyu bozmak dışında hiçbir şey başardığımı düşünmüyorum. Onu her nefesimde, onu görmeden geçen her günde özlüyorum. Ama bu gerekli bir ayrılık. Seth gücünü kullanırken gururum ve rekabetçiliğim ön plana çıktı. Önemli olan şeyi ne kadar çabuk gözden kaçırdığımı düşünmek istemiyorum.

Ama şimdi Grant'i buldu – ya da Zanna onu bara götürdüğünde bulacak. Bu benim gurur duyabileceğim bir şey. Bundan sonra onlara ne olacağı beni ilgilendirmez.

Evde dikkatimi dağıtan hiçbir şey olmadığı için St Ives'a çıkıyorum. İki işimin olması, hafife almayacağım bir nimet, ama çok yorucu. bugün gibi izin günlerini daha önce hiç olmadığı kadar takdir etmeye başladım. Kahvaltı yapıp kasabadan çıkarak uçurum yoluna çıkacağım. Yürümek bana iyi gelecek, sanırım. Kafamdaki çelişkili düşünceleri silip atıp benimle kasaba arasında biraz mesafe yaratır.

Merryn en çok istediği şeyi elde ediyor. Onun için mutlu olmam gerek, keşke Carbis Bay'e birlikte seyahat etseydik diye düşünsem de. Ters yönde yürümek benim için en güvenli seçenek.

Downalong Bakery'nin tezgahında karşılaştığımızda Matt bana gülümsüyor.

"Bugün izin günün olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Uzak duramıyorum." O

gülüyor. "Ee, ne alırsın?"

"Biberiye focaccia, bir cronut ve bir paket yıldız şekilli kurabiye lütfen."

"Kesinlikle izin günü yemeği," diyor Matt, siparişimi almaya gitmeden önce kahverengi bir kağıt torbaya fiyatları yazıyor. Parayı uzattığımda, almadan önce duraksıyor ve beni rahatsız edici bir sessizlik içinde inceliyor.

Onun tarzı. "Eğer istersen, kahvaltını arkada bir kahve eşliğinde yapabilirsin."

Bu, beklemediğim bir davetti ve reddedemeyeceğim bir davetti.

Tezgahın üzerindeki kapağı kaldırdı ve ben de onu takip ettim. Fırın ekibinden Lottie, Matt'in yerine geçmek için hareket ederken ona gülümsedim.

Mutfakta, Matt'in sabahın erken saatlerinde pişirdiği ekmeklerin kokusu hâlâ duruyordu, artık bana çok tanıdık gelen bir koku. Köşede, kahve makinesi çoktan çalışmaya başlamıştı. Paslanmaz çelik hazırlık masasına birer tabure çekip oturduk ve Matt kahve almaya gitti, iki fincan ve tereyağlı pişmiş hamur parçalarıyla dolu bir kaseyle geri döndü, fırında çalışmanın en iyi yanı buydu.

"Afiyet olsun," diyor ve kendisi için bir avuç dolusu alıyor. "Şerefe."

Bir süre sessizce yemek yiyip içiyoruz, fırın mutfağının sakinliği, düşüncelerimle karışık kafamda sihirli bir etki yaratıyor. Matt bir keresinde bana, bir fırıncının mutfağını karakterinden anlayabileceğini söylemişti. Bu onun için kesinlikle doğru, bu mutfak sahibinin karakteriyle dolu: istikrarlı, düzenli, güven ve deneyimle dengelenmiş, telaşsız görünen bir çalışma ortamı.

"Ee, aklında ne var?" diye soruyor.

"Anlamadım?"

"Kafanı bir şeyden uzaklaştırmak istemiyorsan cronut ve kurabiye yıldızları almazsın."

"Fırıncı seçimlerimi psikanaliz mi ediyorsun?" diye gülüyorum.

"Fırıncılar barmenler, berberler ve rahipler gibidir," diye cevaplar, alaycı bir ton olmadan. "İnsanların en içteki ihtiyaçlarını karşılar ve dürüst konuşmaları kolaylaştırırız – mesela bu konuşma gibi."

"Seni hiç pastacılık uzmanı olarak görmemiştim."

Gülümser. "Artık biliyorsun. Ee, neler oluyor?"

Ona hiçbir şey söylemek niyetinde değilim, ama kahve ve hala sıcak olan pasta etkisini göstermeye başlıyor. Yavaş yavaş her şey ortaya çıkıyor: Merryn, gece geç saatlerde piyano çalmam, öpüşmelerimiz, kavga ve bu sabah Zanna'dan gelen haberler. Matt, kahveyi yavaşça yudumlarken, benim bilgi selini yorum yapmadan dinliyor.

Sonuna geldiğimde, onun cevabını bekliyorum.

"Tamam."

"Tamam mı? Hepsi bu mu?"

"Sakin ol dostum. Birincisi, piyano çaldığını tahmin edemezdim. Aferin. Ben de hep denemek istemişimdir. İkincisi, Merryn'i bu kadar çok seviyorsan, neden oraya geri dönmedin?"

"Benden gitmemi istedi."

"O gece. Sonsuza kadar değil. Belki de bu yüzden şimdi zorlanıyorsun."

"Zorlanmıyorum."

"Evet, öylesin. Az önce fırınımda içini döktün. Bununla mücadele etmiyorsan böyle bir şey olmaz."

"Grant'i buldu, artık iyi olacak."

Matt kalın kaşlarını kaldırdı. "Ya da *belki de* her şeyi atlatmak için şimdi her zamankinden daha fazla arkadaşlara ihtiyacı olacak. Bu adamla ilgili bir ömür boyu sürecektir bir sürü şey var gibi görünüyor. Onu buldu diye hepsini bir kenara atmayacak. Ve eğer onu seviyorsan..."

"Sevmiyorum."

"Evet, seviyorsun."

Anladığımda ona bakıyorum.

Onu *seviyorum*. Tabii ki seviyorum. Bu yüzden sürekli aklımda.

Ama bunun bana ne faydası var? Beni terk etti. Hayatına devam ediyor.

"Onu seviyorsan, onun yanında olacaksın. Bu kadar. Kadın için savaş, Zach. Çünkü savaşmazsan, hayatının her günü pişman olacaksın."

Bunu söyleme şekli, rahat tavırlarının ardında alışılmadık bir duygu gölgesi var.

"Konuyu iyi biliyormuşsun gibi geliyor," diyorum. Ne de olsa o benim patronum. Ona, çalıştığım diğer herkesten daha fazla şey anlattım, ama sınırları aşmak istemiyorum.

"Evet, hayat bazen sana tekme atar."

Daha fazla açıklamıyor ve ben de onu zorlamıyorum. Anladığını bilmek yeterli.

"Grant ile tanıştıktan sonra onu görmeye gidebilirim," diyorum, bu daha çok bir düşüncenin sesli olarak ifade edilmesi gibi.

"Gitmelisin," diye cevaplar Matt. "Onu nerede bulduk demiştin?" "Mariner's, Carbis Bay'de mi?"

Matt gülüyor. "Geçmişten bir anı. Gençliğimin boşa harcanan birçok gecesini orada geçirdim."

"Sen de ben de. Çoğunlukla reşit değildik."

"Aynı. Sahibinin bunun için cezalandırılmaması şaşırtıcı. Ben oraya gittiğimde müşterilerinin yarısı on sekiz yaşın altındaydı."

Ortak geçmişimiz beni şaşırttı ve aklıma bir düşünce geldi. "Şu anda da aynı adam mı sahibi?"

"Lefty Hughes mu? Hayır, o yıllar önce ortadan kayboldu. Hayırseverlik çekilişleri düzenleyip parayı kendine sakladığı için yakalandı."

"Olamaz!"

"Evet. Buradaki tüm haberlerde yer aldı. Büyük bir skandaldı. Sen bunu görmemiş olmana şaşırdım."

"O zamanlar yarışıyordum." O yıllarda çok şey kaçırdım. Bunu yeni yeni fark etmeye başlıyorum. "Peki, şimdi kim sahibi?"

"Graham... soyadı neydi? Onu Ticaret Odası'ndan tanıyorum, ayrıca cankurtaran botu için bağış toplama faaliyetlerinde de yer alıyor.

Graham... Graham... Jacobs! Evet, o. Havalı bir adam, çok ilgili toplum. Ve hayırseverlik paralarını çalmıyor, yani, bilirsiniz, her açıdan bir artı.

Bu isim bana bir şekilde tanıdık geliyor, ama nedenini bilmiyorum. "Sanırım onu duymuştum."

"Onun için çalıştığına göre, yeğenini daha iyi tanıyorsundur." "Sen mi?"

"Diğeri mi? Senin sevdiğin o aptal herif." Anladım.

"Graham, Luke'un amcası mı?"

"Dünya ne kadar da küçük, değil mi? En azından o yıllardır burada. Lukey-boy'un bu sefer de aynısını yapıp yapmayacağı henüz belli değil."

"Acaba Luke Grant'ı tanıyor mu?" Bu düşünce beni sarsıyor: dünyanın iki parçası çarpışıyor.

"Muhtemelen." Matt arkasına yaslanıp sakalını okşadı. "Bir dakika, kız arkadaşın, sakladığın kız..."

"Saklamıyorum."

"Evet, saklıyorsun. Soyadı ne?" "Rowe."

"Merryn Rowe..." Elini alnına koyar. "Aman Tanrım.

Bu yüzden bağlantıyı kuramadım." "Ne bağlantısı?"

"Adı bana tanıdık geliyordu ama nedenini anlayamıyordum. Onu daha önce Rowe olarak tanı mıyordum."

"Bekle, Merryn'i tanıyor musun?"

"Evet. Şimdiye kadar fark etmemiş olmam çok garip. Onu Merryn Rowe olarak tanıımıyordum: Onu Merryn Pengelly olarak tanıyıordum."

"Luke ile akraba mı?"

Matt bana acıyarak bakıyor. "Akraba değil, dostum. *Evli*." "Ne?"

"Ya da evliydi. Sana onun diğer evinden bahsetmiştim, hatırladın mı? Terk ettiği ve her şeyle başa çıkmak zorunda bıraktığı karısı?"

Her şey yerine oturduğunda kalbim ağzıma geldi.

Hayır

Ama o benim Luke için çalıştığını biliyordu. Neden söylemedi?

Bu, hızla gelen bir tren gibi beni vurur: Merryn'le Luke hakkında konuştuğum tüm zamanlar, onun tek kusurunun kibirli olması ve çalışanlarına karşı biraz küstah davranması olduğunu düşündüğüm zamanlar. Onun özgüveninin bana ilham verdiğini söylediğim zamanlar. Merryn, onun kalbini parçalayan ve hayatını mahveden adam hakkında tüm konuşmalarımı duymuştu. Bunu sessizce nasıl kaldırabilirdi?

Hen'in optik mağazasında şüpheli şekilde yeniden doldurulmuş şişeler hakkında anlattıklarından sonra Luke'a olan pembe gözlüklerim çoktan kayboldu. Ama bu? Bu korkunç. Grant'in amcasının barında çalıştığını biliyorsa - ve buradaki herkesin birbirinin işini bildiğini düşünürsek, bilmediğini düşünemiyorum - neden bunu Merryn'den sakladı?

Zanna ile yapılan röportajda Merryn'e neden Grant'i sadece son üç yıldır aradığı sorulduğunu hatırlıyorum. Eski partnerinin onu vazgeçirdiğini söylemiş, ama sonra Zanna'dan bunu röportaja dahil etmemesini istemişti. Eski partneri Luke'du.

"Gitmem gerek," diyorum, bugünkü yürüyüşle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakarak. "Kahve için teşekkürler."

Ayağa kalktığımda Matt kaşlarını çattı. "Rica ederim. İyi misin?"

"İyiyim. Yarın görüşürüz."

Onun cevabını beklemeden, fırın poşetini kapıp dışarı çıkıyorum.

Merryn'in Sweet Reverie'de olmayacağını biliyorum. Ama kasabadan geçerken başka bir olasılık akla geliyor.

Seth Hartley.

Merryn'in Grant'i aramasına karşı çıkmıştı, bunun onun için ne anlama geldiğini bildiği halde. Neden? Luke gibi o da eski üvey babasının nerede olduğunu biliyor olabilir mi?

Star Court'a girerim, Sweet Reverie'yi ve acı verici derecede boş olan kara tahta tabelasını geçerim, yan geçit kapısı günün ticareti için açık bırakılmıştır.

. Umarım Merry'n şu anda Grant'le yeniden bir araya gelmiştir ya da Luke'un amcası onlara onu nerede bulabileceklerini söylemiştir.

Ama ben onu görmeye gelmedim.

Yaz başında oradan ayrıldığımdan beri bir daha uğramadığım Porthia Surf'e doğru yola çıkıyorum. Piyano, Merry'n ya da onun aradığı kişi hakkında hiçbir şey bilmediğim zamanlardan önce.

Bir yazda ne kadar çok şey değişmiş.

Bu sefer tereddüt etmiyorum, ne söyleyeceğimi düşünmüyorum. Sadece içeri dalıyorum, benden geri çekilen şaşkın müşterilerin ne düşündüğünü umursamadan.

O orada, tezgahın arkasında, beni görünce geniş gözleri hızla kısıyor.

"Çık dışarı."

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Müşterilerimi rahatsız ediyorsun. Arkanı dön ve git."

"Olmaz."

Acı bir kahkaha atıyor ve yanında servis yapan yeni çocuk tişört rafının arkasına çekilirken bana karşı duruyor. "Ne zaman pes edeceğini gerçekten bilmiyorsun vazgeçmen gerektiğini bilmiyorsun, değil mi? İlgilenmiyorum, evlat. Şimdi dükkânımdan defol." "Grant Henderson," diye homurdanıyorum. "Nerede olduğunu biliyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Bence Merry'n'e yalan söyledin. Yıllardır, belki de." "Merry'n'i önemsiyorum. Ona asla yalan söylemem."

"O bulundu." Şoku hemen belli oluyor. İyi. Ama henüz bitirmedim. "Zanna onu buldu. Şimdi Merry'n'i oraya götürüyor. Carbis Bay'deki Mariner's'a."

"Mariner's mı?"

"Luke Pengelly'nin amcasının barı. Bu yüzden Merry'n'e üvey babasını aramamasını söyleyip duruyordun, değil mi? Çünkü sen ve Luke onun nerede olduğunu biliyordunuz?"

Yüzü bulutlarla kaplandı. "Dışarı."

Kollarımı kavuşturuyorum, kavgaya henüz bitmedi. "Cevapları alana kadar buradan kıpırdamayacağım."

"Burada yapmayacağım. Müşterilerim var," diye dişlerini sıkarak karşılık verdi.

"İyi. Senin ne kadar yalancı bir piç olduğunu bilmeleri gerek."

"Tamam. Arkadan çık." Dükkânın arkasındaki kemerli geçitten hızla geçer ve ben de onu takip ederim, bana ne yaparsa yapsın hazırlıklıyım. Depo alanına varırız ve o kutularla dolu bir köşeye döner. "Buraya dalıp müşterilerimin önünde bağırmaya hakkın yok."

"Sen de ona yalan söylediğin halde kendini Merryn'in arkadaşı olarak tanıtmaya hakkın yok."

"Bilmiyordum!"

"Sana inanmıyorum."

"İstediyine inan. Zanna, Grant'in orada olduğundan ne kadar emin?"

"Onu bulduklarını söyledi."

Küfür eder ve depo tavanındaki tek ampulü bakar. "Hiç bilmiyordum."

Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmeden ona bakıyorum. "O zaman, Carbis'te olduğunu bilmiyorsan, neden ona Grant'i aramamasını söyledin?"

"Çünkü yeterince incinmişti." Bana baktığında, kavga bitmişti. "O piç Pengelly onu terk ettiğinde neler yaşadığını bilmiyorsun. Onu yeniden toparladım. Tekrar geleceği düşünmesini sağladım. Pengelly'nin yaptığı gibi başka birinin onu paramparça edebileceği düşüncesi çok ağır geliyordu. Onun bunu yaşamasına dayanamazdım."

Mantıklı geliyor. İstemiyorum ama mantıklı geliyor.

"Bu senin kararın değildi."

"Senin de değildi. Ama yine de onu buna zorladın." "İşe yaradı! Arama başarılı oldu."

"Ne pahasına? Ya onunla karşılaşır ve o hatırlamazsa ne olacak? Ya ya da onu hayatında istemiyorsa? Bunun ona ne yapacağını biliyor musun?"

"Onun yanında olurdum. Her şeyi düzeltirdim..."

"Sen öyle diyorsun. Her şey başladığından beri kaç kez geri döndün, ha? Ah, doğru ya, hiç dönmedin. Çünkü benim aksime, sen özür dilemekten çok korkan bir korkaksın."

Bana yumruk atmış gibi oldu. Duvara yaslandım. Onun yanında olmadım, değil mi? Arama sonuç vermeden önce, yalnızken ve onun bulunup bulunmayacağını merak ederken? Aggie haklıydı: Onun için mücadele etmeliydim. Ve şimdi geri dönersem, Grant'in bulunması nedeniyle döndüğümü mü düşünecek? Fırtınada onun yanında durmak yerine zaferin tadını çıkarmak için mi?

"O zaman onun yanında olmalısın," diye cevap veriyorum. "Çünkü onun yalnız kalmasını istemiyorum."

Beni uzun uzun izler. "Olacağım."

Öyle olacağına inanıyorum. Dükkandan geri geçiyorum, gergin asistanın ve şaşkın müşterilerin yanından geçip Star Court'a çıkıyorum.

Merryn ile işleri düzeltmek için çok geç kaldım. Onun için savaşmam gerekirken savaşmadım. Şu anda ihtiyacı olan şey, arkadaşları ile birlikte Grant'i yeniden tanımak için zamana sahip olmak. Seth ise, iğrenç bir aptal olmasına rağmen, iyi bir arkadaş. Merryn onu affetmiş olduğu belli. Soğukta kalan tek kişi benim.

Geçerken Sweet Reverie'ye bir göz attım.

Ona sadece iyi dileklerimi sunabilirim. Ve Grant Henderson ile Seth'in, onun onlara duyduğu güveni boşa çıkarmamalarını umarım.

Artık burada benim için bir şey kalmadı. Star Court'a bir daha gitmeyeceğim.

Kırk Beş

MERRYN

Titriyorum.

Zanna bizi St Ives'tan uzaklaştırırken, korku beni boğmak üzere. Sıkıca tutunuyorum. Ellerimi kucağımda birleştirip, sinirlerimi ele vermemeleri için kendimi zorladım. Dün gece saatlerce dairemde volta attım, keşfettiğim her şeyin dağınık ipliklerini bir araya getirmeye çalışarak boşuna uğraştım.

Luke bana yalan söyledi.

Grant, ben evli olduğum süre boyunca ve onu aradığım tüm yıllar boyunca körfezin hemen yakınında yaşıyordu.

Ama bu kadar uzun süre bu kadar yakınsa, neden Cornwall'un yarısının gördüğü çağrıya cevap vermedi? Carbis Bay'e varmadan önce cevabım bu mu?

"Nasılsın?" diye soruyor Zanna. Bu basit bir soru olmalı, ama sesinde titreme duyuyorum; ellerinin direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu görüyorum.

"Korkuyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyor, rahatlamış bir nefesle. "Ama bu çok büyük bir şey, Mer. Onu göreceksin. Bugün!"

Elimden geldiğince heyecanlı gülümsemesine karşılık veriyorum, kendimi sahtekar gibi hissederek. Hayal ettiğim gibi değildi.

Daha iyi hazırlanmış olacağımı, onun ortaya çıkıp tanışacağımızı, nasıl olduğu konusunda hiçbir soru işareti olmayacağını düşünmüştüm. Dinlenmiş ve gelecek için heyecanlı bir şekilde yeniden bir araya geleceğimizi. On yıllardır taşıdığım sorulardan sonunda kurtulacağımı.

"Bu arada Zach'i aradım. Bizim için her şeyi ayarladığını söyledi."

Onun Zach'e söyleyeceğini düşünmüştüm, ama bunu ondan duymak içimi yeniden hüznle doldurdu. Burada birlikte olmamız gerekirdi. Zach

arama önerisi olmasaydı, bu durum yaşanmazdı. Bunu benim için yaptı, puan kazanmak ya da hayatıma girmeye çalışmak için değil. Grant'ten bahsettiğim o ilk geceden itibaren durumu anladı ve onu bulmam için bir yol bulana kadar pes etmedi.

Ama o burada değil. Kavgadan sonra geri dönmedi, Merlin'e verdiği zararı telafi etmek için bile.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Luke'a gelince, dün gece Pengelly'nin evine gidip bildiklerimi anlatmak için kendimi zor tuttum. Ama onun ihanetine o kadar öfkeliyim ki, öfkemin ona söylemek istediklerimi mahvedeceğini biliyorum. Şu anda, bunu düşündüğüm anda, öfkem sadece

Zanna ile hızla yaklaşmakta olduğumuz görüşmeyle ilgili korkum hafifletiyor.

Bu olay bitene ve öfkemi soğuk, sert çelik gibi sertleşene kadar bekleyeceğim. Sonra ona onun hakkında ne düşündüğümü tam olarak söyleyeceğim.

Luke Pengelly başına ne geldiğini anlayamayacak.

Carbis Bay tabelası görüldüğü anda, kafamdaki düşünceler durur. *PORTHREPTOR*, Kernewek dilindeki adı, Cornwall'un bu bölgesindeki tüm köy tabelalarında olduğu gibi, gururla büyük harflerle yazılmıştır. Bunu sayısız kez gördüm, ama bugün kader gibi geliyor.

"Neredeyse vardık," diyor Zanna. "Harika olacak."

Umarım haklıdır.

Mariner's bar, dik bir tepenin aşağısında, kıyı treninin altından geçtiği köprünün üzerinde, altın sarısı kumu ve turkuaz kenarlı denizin mükemmel kıvrımıyla pitoresk bir koyda yer alıyor. Orada hep vardı, tanıdık bir yerdi. St Ives limanının ünlü silüeti olarak nesiller boyu gençlerin gözünde yerini almıştır. Burası, yerel çocuklar arasında fısıltıyla konuşulan, Carbis Bay'e giden bir otobüs – ya da paranız varsa tren – ardından sahil barında bir gece, sabahın erken saatlerinde eve dönüş.

Sabah ortasında güneşin ışığı altında, körfezin yumuşak dalgaları üzerinde dans eden minik beyaz ışıklar çok güzeldir. Bar ve yakındaki otel ve mutfaklı dairelerden gelen yaz sezonunun avantajından tam olarak yararlanıyor. Grant bu sabah çalışacak mı?

"Önceden aradın mı?" diye soruyorum, arabayı park edip inerken.

"Aramamayı en iyisi olarak düşündüm," diye cevaplar Zanna. "Çalışmıyor bile olabilir. Ama sahibi çalışıyor olacaktır."

Kalbim sıkışıyor. Luke'un amcası, her zaman saygı duyduğum biri. Graham Jacobs, Carbis Bay ve St Ives'da olan biten her şeyi bilir, tüm iş ve toplum komitelerinde yer alır. Haberleri görmemiş olması imkansız. Ve beni yeterince iyi tanıyor ki bağlantıyı kuracak kadar iyi tanıyor beni.

Grant'i saklamaya da ortak mı oldu?

Kumla kaplı sahil yolundan ayrılıp Mariner's'a giden yıpranmış tahta kaldırıma giriyoruz. Kaldırımın her iki yanındaki ahşap desteklerin arasında halat korkuluklar uzanıyor, tuzla kaplı ve sabah esintisinde sallanıyor. . Geceleri dikmeler parlar, içlerine gizlenmiş LED şeritler, içki içenleri barın zevklerine yönlendiren küçük deniz fenerlerinden oluşan kıvrımlı bir yol oluşturur.

Ana bar alanına çıkan merdivenleri tırmanıyoruz, açık tarafları her renk ve şekilde denizcilik bayraklarıyla süslenmiş. Yüksek masaların birçoğu dolu, tatilciler sınırsız brunch menüsünün tadını çıkarıyorlar.

Sohbetler ve kahkahalar, barın arkasındaki hoparlörlerden gelen yumuşak caz müziği ve bir sonraki saldırı için hedef arayan martıların sürekli sesleri karışıyor.

Barın arkasında, gri saçlı bir adam kokteyl servisi yapıyor, başı doldurduğu bardağın üzerinde eğilmiş.

Bu o mu?

Kalbim hızla atarken, ciğerlerime hava doldurarak barmeni hatırladığım genç adamla eşleştirmeye çalışıyorum. İkisini birleştiremiyorum, ama yanılıyor muyum? Bara vardığımızda, başını kaldırıyor ve sorularım yok oluyor. O Grant değil.

Bize doğru geliyor, aşırı parlak gülümsemesi ve belirgin Doğu Avrupa aksanı, ihtiyacım olsa da son kanıtı. Ama Mariner's'ı tanıyorum ve Grant'in burada olmadığını zaten biliyorum.

"Hanımefendiler, ne getireyim?"

"Burada çalışan birini arıyoruz," diyor Zanna. Liderliği üstlendiği için memnunum.

Gülümseme gerginleşiyor. "Öyle mi?"

"Grant Henderson. Bugün çalışıyor mu?"

"Ben... bu kişiyi tanımıyorum."

Zanna başını sallıyor. "Tamam. Burada çalıştığını biliyorum. Başı dertte değil. Aslında, bizimle konuşmak isteyecek. İyi haber mi?"

Barmen biraz geri çekilmiş, ellerini teslimiyetle kaldırmış. "Yine de, onu tanımıyorum."

"Sorun mu var, Dragan?"

Etkileyici bembeyaz saçlı yaşlı bir adam, tereddüt eden barmenin arkasından yaklaşır. Beni hemen fark ettiğini ve ortaya çıktığı kadar çabuk geniş bir gülümsemeyle karşıladığını görürüm.

"Merryn! Ne güzel!"

"Birini arıyorlar, patron."

"Sorun değil," Graham Jacobs, barmenin omzuna elini koyarak yatıştırır. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Dragan uzaklaşana kadar bekledi, sonra bize döndü. "Sizi sınırsız brunch'ta göreceğimi beklemiyordum ama lütfen, siz ve arkadaşınız keyfini çıkarın. Müesseseden." Zanna'ya göz kırpması midemi bulandırdı.

"Bunun için gelmedik," diyorum, ne kadar küçümseyici geldiğini umursamadan.

"Merhaba," diyor Zanna, elini barın üzerinden uzatarak. "Zanna Venn, *Cornwall Daily News*. Bir çalışanınızı arıyoruz. Grant Henderson?"

Graham'ın gülümsemesi hiç değişmez. "Korkarım yanlış bilgilendirilmişsiniz."

Zanna yılmaz. "Grant'in burada çalıştığını doğrulayan güvenilir bir kaynağım var."

"O zaman yanılıyorlar."

"Bu benim için," diyorum, bunun dengeleri bizim lehimize çevireceğini umarak. "Onu arıyordum. Uzun zaman önce annemle birlikte yaşıyordu. O dönemde üvey babamdı. Onun sahip olduğu piyano bende."

"Raporları gördüm."

"O zaman neden bana söylemedin? Nerede olduğumu biliyorsun."

Barın üzerine yaslanarak, sanki değerli bir sırrı ifşa edecekmiş gibi içini çekiyor. "Gerçek şu ki, artık o isimle anılmıyor."

Bunu sindirirken Zanna'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Ne isim kullanıyor?" "Guy Henson. Müzisyen olarak çalıştığı dönemle ilgili bir şey. kulüp çevresinde onun adını kullanan başka biri olduğu için adını değiştirmek zorunda kaldı."

"Demek onu tanıyorsun." Zanna ona dik dik bakar. "Ve Merryn'i de tanıyorsun. Neden onun burada çalıştığını sakladın?"

"Çünkü bu beni ilgilendirmez!" En yakın masadaki, sınırsız kokteyllerinden başlarını kaldırmış müşterilere bir bakış atar ve onlara güven veren bir gülümseme attıktan sonra bize geri döndü. "Bakın, sorun istemiyorum. Luke bana bu işe karışmamamı söyledi."

Bir başka yumruk daha. Luke, araştırmamızı baltalamak için başka neler yaptı?

"Sana arkadaş olarak soruyorum," dedim, gözlerini kaçıramayacağı bir bakışla ona bakarak. "Burada mı çalışıyor?"

Biraz tereddüt etti. "Çalışıyordu. Düne kadar." "Ne?"

"İstifasını verdi. En iyi haftalarımızı geçirmiyorduk ve bir bekarlığa veda partisi geldi. Kavga çıkardılar ve sanırım bu onun için fazla oldu. Ayrılmak istediğini söyledi ve geçişi kolaylaştırmak için ona bir haftalık maaşını verdim. Başka ne yapabilirdim ki? Onun gibi biri, Merry'n, asla yerleşmeyecek. Hala müzik hayallerinin peşinde, sadece geçimini sağlamak için barlarda çalışıyor."

"Adresi var mı?" diye sordu Zanna.

"Carbis'te arkadaşlarıyla kalıyordu. Ama gitti." "O zaman bize onların adresini ver."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

"Neden yapayım?" Zanna'ya dönerek öfkeyle sorar. "Ve sana çalışanların gizli bilgilerini talep etme hakkını ne veriyor?"

"Çünkü onu arıyoruz, ki bunu sen de gayet iyi biliyorsun." Soğukkanlılığı, kontrolün bir örneğidir. "Ve çünkü bu, senin ve yeğenin iyi tanıdığı biriyle ilgili. Son anda güzel bir buluşmanın önünü kesen kişi olma, Bay Jacobs.

Özellikle de ilgilendiğiniz *birçok* topluluk projesi için *Cornwall Daily News'in* desteğine güveniyorsanız."

"Bu bir tehdit mi? Çünkü editörünüzün numarası bende var. Ve Mariner'inki de." senin haber kağıdına reklam vermek için hatırı sayılır bir meblağ harcıyor. Bir telefonla işinden olursun.

Onu kaybediyoruz. Hiçbir haklı öfke Graham Jacobs'un gitmesini ve bildiği her şeyi yanında götürmesini engelleyemez. Bunun olmasına izin veremem.

"Sana her zaman saygı duydum," diyorum, ses tonumu hafif tutmak için büyük çaba sarf ederek. "Luke ile evliyken bana çok iyi davrandın. Grant – ya da Guy, eğer şimdi adı buysa – benim için bir babadan en yakın şeydi Seth ve ben onun piyanosunu bulduğumuzda, bunun bir işaret olduğunu anladım. Annemi, alkol yüzünden erken yaşta kaybettiğimden yıllar önce kaybetmiştim. Grant'i bulup, hayatımı değiştirdiğini söylemeliyim. Bundan başka bir şey istemiyorum."

Cevap vermedi, ama çenesinin hareket ettiğini gördüm.

"Sadece adrese ihtiyacımız var," diyor Zanna, önceki sert sözlerinden daha yumuşak bir sesle. "Artık orada olmasa bile."

"Bulunmak istemiyor," diyor. "Bunu unutmalısın." Şaşkın bir şekilde onun uzaklaşmasını izliyorum.

Yanımda Zanna küfrediyor.

Mariner's'ın kahkahaları ve neşeli sohbetleri, ulaştığımız çıkmazın alaycı, acımasız bir fonu haline geliyor.

"Hadi," diyor Zanna, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Buradan gidelim."

Yavaş yavaş geri dönerken konuşmuyoruz, St Ives'a giden yoldaki her otobüs durağında duran üstü açık çift katlı otobüs ilerlememizi engelliyor. Zanna'nın eski Fiesta'sı dar arka sokakların labirentinden geçip Star Court'a giden sokağa ulaştığında konuşmaya başlıyor.

"Çok üzgünüm, Merryn. Seni oraya sürüklemeyi önce kaynağımı iki kez kontrol etmeliydim."

"Sen bilemezdin." Kısa bir gülümsemeyi başarırım. O da benim kadar üzgün. Bu kadar çok insan benim arayışımı engellemek için elinden geleni yaparken, onun desteği benim için çok değerli. Diğerleri Grant ve beni ayırmak için çıkarları olduğu için onun başarısızlık hissetmesini istemem.

"Teşekkürler, Zan. Her şey için."

"Bu iş bitmedi," diye ısrar ediyor. "Editörümle konuşayım. Grant'i bulmak için yapabileceğimiz başka bir şey olmalı. Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler."

Arabadan inip ona el sallıyorum. Kalbim paramparça, umudum yok olmuş bir halde Star Court'a giden sokağa giriyorum. Sweet Reverie'ye dönmem lazım. Ruthie ve Murph benim için işleri idare ediyorlar ve biraz dinlenmeye ihtiyaçları var. Vücudum dinlenmek için yalvarıyor olsa da benim de dikkatimi başka yere vermem lazım.

Luke yalan

söyledi.

Graham da.

Grant – ya da Guy – bulunmak istemiyor.

Her biri bir hakaret, fiziksel bir darbe gibi acı veren duygusal bir darbe. Peki ya Zach? Zanna ona başka bir engelle karşılaştığımızı söylediğinde, Bunu duyunca buraya geri dönecek mi?

Cevaplayamadığım çok fazla soru var. Tek bildiğim, şu anda burada olmadığı.

Star Court'taki binalara bakıyorum – Porthia Surf, Sweet Reverie ve Dydh Da deli, üç hafta sonra büyük açılışını duyuruyor. Burası mutlu bir yer olmalı, inşa etmek için çalıştığımız her şeyin temeli. Yazın büyük bir kısmında, burada sihirli şeyler olabileceğine inandım. Piyano, Grant ile olan bağım, Zach'e aşık olmam, bunun yeterli olduğuna inanmam. Şimdi ise hiçbirinden emin değilim.

Porthia Surf'ten bir grup dalış elbisesi giymiş gençler fırlayarak dikkatimi çekti. Sabah boyunca bastırdığım öfke aniden geri geldi, beni saran durdurulamaz bir dalga gibi.

Seth, Zach'i uzaklaştıran kavgaya neden oldu.

Seth, beni aramaktan vazgeçirmek için elinden geleni yaptı. Luke gibi Grant'in nerede olduğunu biliyor muydu?

Acı ve öfke, ihanet ve kayıp beni dükkana doğru sürükledi.

Tezgahın arkasındaki genç asistanı tanımıyorum, yaklaştığımda gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşet dolu bakışları belli oluyor.

"Seth arkada," diye ciyaklıyor, sanki dükkana giriş şeklimden patronunun benim hedefim olduğunu anlayabiliyormuş gibi.

"Teşekkürler," diye bağırarak depoya doğru yöneldim.

Seth, çevrimiçi siparişleri paketlediği küçük katlanır masanın üzerinde açık bir kutunun üzerine eğilmiş, etrafında selofanla sarılmış tişörtler yığınlar halinde duruyor.

"Biliyor muydun?"

Başını dikleştiriyor. "Bekle, Mer..."

"Grant'i aramamamı söyledin. Nerede olduğunu biliyor muydun?" "Hayır, kuşum, yemin ederim."

"Zanna beni Mariner's'a götürdü. Grant dün oraya kadar çalışıyordu. Luke biliyordu. Amcası Grant'in adını değiştirdiğini

söyledi." "Bilmiyordum. Onu buldun mu?"

"Graham bize söylemedi." Boğazıma düğümlenen duygular, gözyaşlarım akmak üzere.

"Belki de en iyisi bunu unutmak."

"Nasıl? Bunu nasıl atlatacağım?"

"Sana yardım edeceğim." Bana kollarını uzatıyor ama ben pes etmeyi reddediyorum. "Bunu istemiyorum."

Bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü Grant'i aramamı hiç istemedin." "Sadece incinmeni istemedim."

"Ama bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordun. Neler yaşadığımı biliyordun. Senin benimle aynı fikirde olmana ihtiyacım yoktu Seth, sadece beni desteklemeni istiyordum."

"Şu anda buradayım," diye itiraz ediyor.

Ama bunu duymak istemiyorum. Yaralıyım, kızgınım ve her şeyden bunalmış durumdayım. "Yalnız kalmam lazım."

"Mer..."

Cevabını beklemedim.

Sadece dışarı çıktım.

Her şeyle işim bitti. Seth'le, Zach'le, Grant'le – ya da şu anda kendini ne olarak adlandırıyorsa. Artık kendimi öncelikli tutmanın zamanı geldi.

Star Court'ta, sıfırdan kurduğum ve kalbimin sığdırabileceğinden daha fazla sevdiğim Sweet Reverie'nin yanında duruyorum. Şu anda önemli olan . Piyano bana geri döndü ve artık benim. Yan tarafındaki oyulmuş kalp, bana kim olduğumu hatırlatıyor; kalbimi koyduğum bu işte varlığı, nelerin mümkün olduğunun kanıtı. Odak noktam bu olmalı.

Başka hiçbir şey değil.

Kırk Altı

ZACH

Zanna bu sabah beni aradı. Bana anlattıklarının hiçbirisi umut verici değildi.

"Çıkmaza girdik," dedi, her zamanki neşeli konuşması donuk ve yorgun bir ses tonuyla. "Editörüm Frank, bu hikayeye bu kadar zaman ayırmamdan dolayı endişelenmeye başladı."

"Onu oyalamak mümkün mü? Arama haberini yapmanın yeni yollarını bulabilir misin?"

"Çok isterdim, ama o tavrını değiştirmiyor. Ve gerçeklerle yüzleşmek istemiyorum Zach, ama görünüşe göre Grant, ya da şu anda kendine Guy dediği kişi, bulunmak istemiyor. Vazgeçmeyeceğim, söz veriyorum. Ama şimdilik bu işi bir kenara bırakmak zorundayım, yoksa işim tehlikeye girebilir."

Merryn için o kadar çok şey yaptı ki, ona karşı çıkamadım. "Sorun değil, Zan, elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum."

"Keşke daha iyi haberler olsaydı. Merryn'e iyi bak, tamam mı? Eski sevgilisiyle ilgili tüm bu saçmalıklar yüzünden çok zor bir dönem geçiriyor."

Öyle yapacağımı söyledim. Artık Merryn'in hayatında olmadığını bilmesine gerek yok. Seth, onun Seth'i affettiğini söyledi ve ona göz kulak olacağını söyledi. Umabileceğim en iyi şey bu.

Yine de onu özlüyorum. Aptal kalbim, evren ona vazgeçmesini haykırırsa da umudunu kaybetmiyor.

Pengelly's'e giderken bunu bir kenara itiyorum. St Ives'ta olmak istemediğim tek yer.

Orada çalışmak ya da Luke'un üç metre yakınına gelmek istemiyorum.

Ama sezonun bu kadar geç bir döneminde, yazın bitiminden sonra da yaşam durumum hala belirsizken, öylece bırakamam.

Ayrıca, onu biraz zorlamak istiyorum. Grant hakkında gerçekten ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Bu, onu sevdiğimi ve sahte

Ama Merry'n'e yardımcı olabilecek bir şey ağzından kaçırırsa, yaptığım bu numara buna değecek.

Pengelly's'e vardığımda restoran kalabalıktı. Zanna'nın Cornwall Daily News'te restoran hakkında yazdığı yazı

Cornwall Daily News'te yayınlanan yazısı hala müşteri çekiyor. Zaten bir avuç düzenli müşterimiz var – barın iyi bahşış verenleri olduğu ortaya çıktı – ve haber yayılıyor gibi görünüyor.

Luke, herkesin görmesi için gururla dolaşan, kendini beğenmiş bir horoz gibidir. Kısa sürede takımdaki herkes, işverenimiz pislik gibi davrandığında kullandığımız "*Pengelly Göz Devirme*" adını verdiğimiz bir kısaltmayı benimsedi. daha önce nazik bir alaydı, ama bugün benim ve hala Luke'u şahin gibi izleyen Hen için kesin bir anlamı var.

"Bir şişe daha dolduruldu," diye fısıldıyor, mutfaktan gelen siparişlerle birbirimizin yanından geçerken. "Bu sefer cin."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. İşaretler hala şişenin üzerinde."

Mümkün olduğunca Luke ile sohbet etmekten kaçınıyorum, bugün servis yapmamız gereken çok sayıda müşteri olduğu için bu daha kolay. Bir ara, Luke bara oturup *Cornwall Daily News* gazetesini açıyor. Aceleyle yanından geçerken, bunun yeni baskı mı yoksa Pengelly's ile ilgili orijinal haber mi olduğunu anlayamıyorum.

Ama o biliyor olmalı. Zanna, Luke'un amcasının, ayrılmazlarsa gazeteden reklamlarını çekmekle tehdit ettiğini söyledi. Ve bunu isteyen, yeğenin eski karısıydı: Bu, Graham'ın Luke'a söylemesi için yeterli bir neden olurdu, değil mi?

Saat dört civarında bir sükunet olur, bu da bize akşam servisi için restoranı yeniden hazırlarken nefes alma şansı verir. Luke'un dizginlenemeyen iyi hali artık beni rahatsız ediyor, son iyi niyetim de tükenmek üzere. Mariner's'ta olanları bildiği için mi bu kadar iyi bir ruh hali içinde?

On dakika boyunca onun haklı olduğunu düşündüğü cesaretini izledikten sonra, oradan çıkmam gerekiyor. Mola vereceğim diye bir şeyler mırıldanıp dışarı çıkıyorum.

Liman her zamanki gibi kalabalık ama öğleden sonra saatleri, liman kenarındaki banklarda ve şezlonglarda oturan gruplara rahat bir hava getirmiş. Burada hava daha temiz, gölge çevredeki

Binalar, güneşten korunmak için Arnavut kaldırımlı caddenin karşısına uzanıyor. Pengelly's ile yanındaki galeri arasındaki serin duvara yaslanıyorum ve kendimi buradan başka bir yerde olmayı diliyorum.

Bunu yapamam.

Her şeyi bir kenara bırakıp işime devam edebileceğimi sanmıştım. Ama kimi kandırıyordum? Luke Pengelly yalancı, kendini beğenmiş bir piç kurusu, Merryn'i o kadar önemseliyordu ki onu terk etti, son işinin enkazı ile baş başa bıraktı ve kalbini parçaladı. Ve sanki bu yetmezmiş gibi, dünyadaki en harika kadının üvey babasını bulmasına engel oldu.

Şimdi onunla nasıl çalışacağım?

Sağımdan gelen bir gürültü dikkatimi çekti. Kırmızı bir ışık parladı, bir grup turist orada toplanmışken durdu.

Sürücünün minibüsten inip, park ettiği dondurma dükkanına doğru yavaşça yürüdüğünü izliyorum. Sokağa çıktığı anda onu tanıyorum: her zaman Luke'u soran diğer teslimatçı.

Gözlem noktamdan ayrılıp onu takip ediyorum.

Dondurmacının içinde bir kuyruk var, güçlü klima bekleyen müşterileri sakinleştiriyor. Ben de kuyruğa girerken, teslimatçı arkasına bakıyor. Tanıdığını anlayan bir ifadeyle gülümsüyor.

"Naber dostum?"

"İyiyim. Sen?"

"O teneke kutuda terliyorum."

"Tahmin edebiliyorum. Dondurma en iyi çözüm, değil mi?"

"Her zaman." Sıraya dönmek için hareket eder, ama ben avantajımı kullanırım.

"Yoğun musun?"

"Manik." Gözleri kısılr ve bir an için beni anladığını düşünürüm.

"Sabahları erken kalkarım," derim, bu tesadüf için şükrederek. Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

"Downalong Bakery için. Ekmek ve kek dağıtımı yapıyorum."

Şimdi ilgisini çekti. "Hayle çevre yolundaki yol çalışmalarını gördün mü?"

"Tam bir kabus," derim, şansımı zorlayarak. "Ve A3074'teki dört yönlü ışıklarda

A3074'teki dört yönlü ışıklardan bahsetmeye başlamama izin verme."

Carbis Bay'e giden yol. Aklıma bir fikir geldi ve bunu denemem gerekiyor.

"Lanet olası bir kabus," diye onaylıyor.

"Peki, rotan seni nereye götürüyor?"

"Her yerde, kardeşim. Burada, Hayle, Marazion, Newlyn. Carbis..."

Sezgilerim doğru çıktı, onun gözlerini devirmesini taklit ediyorum. "Körfezdeki büyük otel mi?" "Hayır. Yanındaki bar mı? Mariner's mı?"

"Oraya sık sık gider misin?"

"Haftada bir kez falan." Önündeki kadın dondurmasını alıp geçer, teslimatçı da tezgaha geri döner.

Kalbim hızla çarparak kalabalık limana geri dönerim.

Kırmızı minibüs, Pengelly'nin barının yanı sıra Luke'un amcasının barına da teslimat yapıyorsa,

Graham Jacobs'un, piç kurusu yeğeni gibi aynı şüpheli alkollü içkiyi kabul etme ihtimali yüksek. Luke, Merryn'i açıkça umursamıyor, ama değerli yeni işini çok önemsiyor.

Onu yakaladım.

Ama önce, başka neler bildiğini öğrenmem gerekiyor.

"Biraz güneşlendin, değil mi?" Luke gülümsemesi belirgin bir şekilde gergin bir şekilde şaka yapıyor. "Sadece on dakika temiz hava almam gerekiyordu," diye cevaplıyorum. "Dışarısı çok ferahlatıcı." "Eminim öyledir." Kolunun altında *Cornwall Daily News* gazetesinin katlanmış olduğunu fark ediyorum.

"Konuşabilir miyiz?"

Konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

"Benimle yürü," diyor, kendini West Wing dizisindeki bir karakter olarak hayal ettiği belli. *The West Wing'deki bir karakter gibi hayal ediyor.*

Onu depoya kadar takip ediyorum, sinirimi bastırmaya çalışıyorum. Bunu duymak istiyorum. Onun iğrenç yalanlarını duymak istiyorum.

"Sorun mu var patron?" diye soruyorum. Sorumun altında zar zor gizlenmiş alaycı tonu duyabiliyorum. O duyabiliyor mu?

"*Daily News'teki* arama. Zanna Venn bunun senin fikrin olduğunu söylüyor." "Öyleydi."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Sevdiğim biri üvey babasını arıyor. Zanna'nın yardım edebileceğini biliyordum."

"Onu önemsiyor musun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Evet. Merryn harika biridir. Star Court'taki Sweet Reverie'den Merryn Rowe mi?"

Onun adını söylediğim anda onun irkildiğini fark ettim. "Tanıdığımı söyleyemem."

Yalancı.

"Öyle mi? Şaşırdım. St Ives'ta herkes onu sever."

"Bundan şüpheliyim. St Ives sandığından daha büyük bir yer."

Sen lanet bir yalancısın...

Ona saldırmak, onu yere sermek istiyorum. Ama kendimi tutuyorum. Luke Pengelly'nin kendi tuzağına düşmesini istiyorum.

"Onu bulduklarını duydum," diyorum, yüzündeki her ifadeyi dikkatle inceleyerek. "Grant Henderson."

Yine irkildi. Artık gülümsemiyor, cesareti kayboldu.

"Tuhaf, burada aramayı azaltacaklarını yazıyor." Gazeteyi bir silah gibi sallıyor.

"Evet, hikayeyi kendilerine saklamak için öyle diyorlar, değil mi? Tatlı bir buluşma olduğunda büyük haberi korumak için." "Merryn'den uzak durmalısın."

Onun söylemesini beklediğim şey bu değildi ve cevap vermek için bir an durakladım. "Onu tanımadığını söylemiştin, değil mi?"

"O berbat durumda. Hayatı berbat durumda. Gerçek şu ki, ne istediğini bilmiyor. Kimsenin mantıklı sözlerini dinlemiyor."

"Bunu nereden biliyorsun...?"

Göğsünü şişirerek bana biraz daha yaklaştı. "Onunla evliydim dostum." İşte bu kadar.

"Zanna'nın söylediğine göre ikinizin ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, benden bahsetmemesine şaşırdım," diye devam etti, bana üstünlük sağladığını ve yıkıcı bir darbe indirdiğini düşünerek.

"Eski sevgilisinden bahsetti. Adını söylemeye tenezzül etmedi."

"Sözlerine dikkat et, Zach," diye uyarıyor. "Maaşını kimin ödediğini unutma."

Bunun işe yarayacağını mı düşünüyor? Beni tehdit etmekle mi? Bu işi o kadar çok önemsediyimi ve onu korumak için Merryn'i terk edeceğimi mi sanıyor?

Kalbim göğsümde çarpıyor. Merryn benim değil, ama Luke bunu bilmiyor. O benimle bir daha hiç konuşmasa bile, onu asla terk etmeyeceğim. Onu seviyorum. Önce kurtardığı piyano, sonra bana sunduğu dostlukla hayatımı değiştirdi. Beni denize geri döndürdü. Aylarca kim olduğumu bile bilmeden sürüklendikten sonra, hayatın yeniden güzel olduğuna inanmamı sağladı.

Ona her şeyimi borçluyum. Ve ne olursa olsun, ben onunum.

Luke Pengelly onun adını ağzına almaya bile layık değil.

O anda, seçimim bellidir.

Merryn'e bu kadar acı ve sıkıntı veren bir adam için çalışmayacağım. Onu çok seviyorum. Bu yüzden, cevabımın yaptığım tüm planları sorgulatacağının farkında olarak, ona karşı durdum. "O zaman işini al gitsin."

Pengelly'nin gülümsemesi kaybolur.

"Merryn'i terk etmem için bana yeterince para ödemiyorsun."

"Peki, ne kadar vermem gerekiyor? Saatte yirmi pound mu? Yirmi beş mi?"

Bu çok acınası bir durum – ve şimdi onun gerçek yüzünü görüyorum. Bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum.

"Paranı al, git başımdan."

Beni restorandan dışarı kadar takip ediyor, kapıya doğru ilerlememizi izleyen birkaç müşteriye bakıyor.

"Geri dönebileceğini sanma," diye tısladı. "Bunu bekleme."

Öfke beni yola çıkarır ve Pengelly's'ten uzaklaşmamı sağlar. Limanın yarısını geçene kadar bu öfke devam eder.

Sonra yaptığım şeyin ağırlığı tümüyle üzerime çöküyor.

En iyi maaşlı işimden yeni ayrıldım. Ve yaz sezonu sadece birkaç hafta daha sürecek. Başka bir iş bulma şansım en iyi ihtimalle çok düşük; bu kadar iyi maaşlı bir iş bulma şansım ise neredeyse hiç yok.

Bir bankın üzerine çöküp ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

Bu bir felaket. Ama doğru olanı yaptım. Luke Pengelly denize girebilir.

Denize girebilir...

Porthmeor Plajı'nda dalgaların arasında, Merryn'in yanımda gülüşünü aniden hatırlıyorum. O, kariyerim bittiğinden beri benim yapamadığım şeyi yaptı: beni oraya geri götürdü. Onun bu sevgi dolu davranışı olmasaydı, bir daha sörf tahtama binmeye cesaret edemeyebilirdim.

Denize gir, Zach! Denize gir!

O ve Jakey Lowen, kumların üzerinde etrafımda neşeyle dans ederek yaptığımız şeyi kutluyorlardı...

Onu kaybetmiş olabilirim, ama bana şimdiye kadar tam olarak değerini bilmediğim bir hediye bıraktı.

Telefonumda Jakey'nin numarasını bulup onu aradım. "Trev!

Beni aramak için çok geç kalmışsın! Neredesin dostum?"

Nefes alıp, Merryn'in yanımda gülümsediğini hayal ettim. "Sörf okulunda bir şeyler yapma teklifin hâlâ geçerli mi?"

Onun abartılı küfürleri beni güldürdü. "Ciddi misin?"

"Her zamanki gibi. Pengelly's'ten yeni ayrıldım, bu yüzden biraz boş vaktim var."

"İşe alındın dostum! Bana gel, detayları konuşalım. Bira da getir. Büyük bir kutlama zamanı!"

Onun evine giderken yolumu uzatıyorum. Star Court'un girişinde duruyorum. İçeri girmeyeceğim, ama yapmak istediğim bir şey var.

Merryn şu anda ne yapıyor acaba? Umarım iyidir.

Keşke bu gece avluya gizlice girip Merlin'i oynayabilsem ve ona yakın olabilsem.

Kimsenin duyamayacağı bir yerde olduğumdan emin olduktan sonra, en iyi ikinci şeyi yapıyorum. Açıklanamayan bir ihtiyaç.

"Seni seviyorum," diye rüzgara fısıldarım, avludaki parke taşlarını sıyırıp ve sözlerimi Sweet Reverie'nin açık penceresinden içeri taşıyacak diye dua ediyorum.

Seni seviyorum,

Merryn.

Ve özür dilerim.

Kırk Yedi

MERRYN

Bu akşam önceki açılışlarımızdan daha sakin. Düzenli müşterilerimizin oturduğu masaların arasında bazı boş masalar var. Bu her zaman olacaktı, yeni saatlerimizin ilk birkaç haftasındaki ivmeyi uzun vadede sürdürmek imkansızdı.

Murph ve Jenna yemek servisi yaparken bana endişeli bakışlar atıyor olsalar da endişelenmiyorum. Bu gece, sakinlikten memnunum.

Kafe ve avluda rahatlatıcı, sakin bir atmosfer var. En yeni müşterilerimizden biri olan Thorsten, Merlin'de dinlendirici klasik parçalar çalarak bu atmosfere katkıda bulunuyor. Başladığımızdan beri ilk kez akşam servisi sırasında nefes alabiliyorum gibi hissediyorum.

Zanna, *Cornwall Daily News*'un öncelik listesinde aramanın aşağıya indirildiğini söylemek için beni aradığından beri ondan haber almadım. Mariner's'ta çıkmaza girdiğimiz için bu kaçınılmazdı. Yalvarmayacağım.

Luke bana Grant'in nerede olduğunu söyleyecek – tabii eğer biliyorsa. Hepsi bu kadar. Yapabileceğim başka bir şey yok.

Yaz bittiğinde ve Ekim ayında yarıyıl tatili sona erdiğinde, birkaç günlüğüne St Ives'tan uzak, daha sakin bir yere gitmeyi düşünüyorum. Üç yıldır tatil yapmadım ve artık bunu değiştirmemin zamanı geldi. Bu yaz yaşanan her şeyi sindirmek için zamana ve alana ihtiyacım var.

Şimdilik, yaz sezonunun sonuna odaklanacağım ve akşam saatlerini olabildiğince iyi geçireceğim. Eylül sonunda sona erecekler, bu yüzden en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.

"O iyi," diyor Murph, piyanisti işaret ederek.

"O *çok seksi*," diyor Jenna ve bunu söyler söylemez kıkırdamaya başlıyor.

Murph başını sallıyor. "Bunu inkar edemeyiz."

"Belki de onun numarasını istemelisin, Jenna."

Benim önerimi şokla karşılar. "Olmaz! Ona ne diyeceğimi bilemem."

"Ona 'Çok yakışıklısın. Numaranı verir misin?' de" diye cevapladı Murph, her zamanki gibi mantıklı bir şekilde.

"Bunu yapamam!"

"Telepati kullanmıyorsan, başka nasıl bilecek?"

"Bir fikrim var," dedim, tezgahın arkasına geçip iki adet empire ocean bisküvi aldım. "Bunları Thorsten'a götür, onun çaldığı müziği sevdiğin için ikram olduğunu söyle

ve ne olacağını gör."

"Bunu yapabilirim!" diye bağırır ve avluya koşar.

Murph ve ben, onun piyanonun önüne gelmesini izliyoruz. Thorsten, ona bisküvileri verirken gülümsüyor.

"Ah, genç aşk," diyor Murph.

"Ya da iki özgür imparatorluk okyanusunun gücü."

"Bu benim için yeterli olurdu."

Sweet Reverie'de daha fazla insanın yeni mutluluğu bulduğunu veya düşünmesini görmek güzel. Kendi şansım, Merlin'e zarar veren kavgada ve ardından Zach ile olan sessizlikte kaybolmuş olsa bile.

Bu gece ne yapıyor acaba? Umarım piyano çalmak kadar ona huzur veren bir şey bulmuştur.

Akşamın sonuna geldik, son kalanlar içeceklerinin içkilerinin son damlalarını yudumlarken, biz de onların etrafında günün son işlerini yapmaya başlıyoruz. Yorgunum, sonunda burayı kendime ait hissetmeyi dört gözle bekliyorum.

Kapının üzerindeki zil çalıyor, temizlediğim masadan başımı kaldırıp bakıyorum ve kalbim yeni süpürülmüş zemine çakılıyor.

Luke bana doğru yürürken özür dilercesine gülümsüyor.

"Kapanmak üzereyiz," diyorum sessizce. Grant'e yaptığı ihanet için onu paramparça edebilirim, ama kalan müşterilerimizin aramızdaki gerginliği hissetmesini istemiyorum.

"Biliyorum. Biraz sohbet edebilir

miyiz?" "Yapacak bir sürü işim var."

"O zaman beklerim. Lütfen Merryn, sadece konuşmak istiyorum."

Jenna ve Murph'un bizi ilgiyle izlediklerini fark ettim, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tabii ki onlar bilmiyorlar. Onlar sadece benimle konuşan yeni, yakışıklı bir adam görüyorlar, benim keşfettiğim şeyle beni bir kez daha aldatan eski kocam değil.

Son müşteri grubu ayrılırken, Luke onların çıkarken o süper dostça gülümsemesiyle geri adım atıyor. Konuşana kadar gitmeyecek, değil mi? Hızlıca düşünerek asistanlarımı çağırıyorum.

"İsterseniz gidebilirsiniz."

"Gerçekten mi patron? Çöp kutularını boşaltmadık, sandalyeleri istiflemedik." "Sorun değil Murph. Git. Bu gece için teşekkürler."

Jenna ve Murph'un daha fazla ikna edilmesine gerek kalmaz, ikisi de eşyalarını toplayıp aceleyle dışarı çıkarlar.

Kapı kapanır ve biz yalnız kalırız, son zil sesleri kafede yankılanır.

"Tabelayı çevir lütfen."

O da söyleneni yapar. Benzer bir tabelanın hayaleti, davetsiz bir şekilde geri döner ve Fore Street'in kalbindeki bir restoran kapısına yapışır. Orada bana bu riski almaya değer olduğunu söylemişti. O işi ve beni terk ettiği hızdan hala şaşkınım. Onun geri dönmesini istemiyorum, ama o yeri kabul ettiğim için pişmanım. Onun bencil kararının yol açtığı sonuçların hatırası hala beni rahatsız ediyor – öfkeli çalışanlar, tedarikçiler ve ev sahipleriyle yüzleşmek ve onlara verecek bir cevabım olmamak. Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Öfke midemi yakıyor, ama ona bunu görme zevkini yaşatmayacağım. Bana söylemek istediği her şey, diğerlerine eklenecek daha fazla yalan olacak. On fit derinliğinde bir çukur kazacak ve bunun farkına bile varmayacak.

"Çabuk olmalısın," diyorum ona, sandalyeleri masaların üzerine ters çevirmekle meşgulken. "Yapacak çok işim var."

"Tabii ki." Tezgahın üzerinde duran dolu kavanozdan soluk yeşil bir deniz camı parçası alır ve ışığa tutar. "Bu çok güzel. Sen bu tür şeyleri hep sevmişsindir."

Gerginleşiyorum, geri gelmesini istemediğim anılar. Beş yıl önce, ellerimiz aynı pürüzsüz sahil hazinesine uzanıyor, sonra gözlerimiz buluşuyor... "Bu müşteriler için," diyorum aceleyle, cevabımı saklayarak.

"Ziyaretçiler bir parça alırlar ve düzenli müşteriler bulduklarını plajdan getirip kavanozu yeniden doldururlar."

"Denizkızı hazinesi." Gözleri benimkilerle buluştu, ilk görüşmemizden çok uzak bir dünyada. "Şans için." Gülümsedi, deniz camı parçası parmakları arasında dans ediyordu. Görmek istemiyordum, ama gördüm. "En çok yeşil parçaları sevdiğini hatırlıyorum. Ama seni bana getiren parça koyu maviydi..."

Onun yumuşak, imalı ses tonunu çok kez duydum, yalanlarına çok kez kandırıldım, artık aldanmam. "Ne istiyorsun?"

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Neden?"

"Bilirsin, *Cornwall Daily News*'teki haberden sonra. Arayışı sonlandırma falan."

Luke'un bunu duymadığını düşünmek tamamen naiflik olurdu, haberin onun kulağına gitmemiş olmasını ne kadar istesem de. "Ben iyiyim."

"Sadece neden şimdi o adamı aramaya karar verdiğini merak ediyorum."

Ciddi mi? Elimdeki sandalye, yerden masaya doğru yarı yolda durdu. "Onu üç yıldır arıyorum."

"Şey, ben..." Tereddüt etti, maskesini düşürdü. "Bu beni şaşırttı.

Yani, daha önce bu konuyu konuşmuştuk ve o zaman onu aramamıştın.

Bana bundan bahsetmedin Luke. Beyaz kaplamalı dışlerinle yalan söyledin ve yalan söylemeye devam ettin...

Hiçbir şey söylemeden işime devam ediyorum.

O, masadaki henüz istiflememiş tek sandalyeye kasıtlı olarak oturur. "Her neyse, bugün aramaların azaltıldığına dair haberleri okudum ve, bilmiyorum, bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Sana ihtiyacım yok."

Gülüyor. "Hayır, muhtemelen ihtiyacın yok. Ama ben teklif edeyim dedim." "Ne istiyorsun, Luke?"

"Sadece özür dilemek için, kayıtlara geçsin diye. Senin bulduğun piyano, çocukluğunda sahip olduğun piyano... Bu, insanda büyük bir umut uyandırır. Bunun yıkılması..."

"Umutlar suya düşmedi," diye karşılık verdim.

"Aslında, tüm detayları bir çalışanımdan öğrendim. Zach Trevelyan? Onu tanıyorsun, değil mi?"

Acıdan nefesim kesildi. "O iyi bir arkadaşım." "Senin hakkında konuşma şekline bakılırsa, daha fazlası gibi görünüyordu." Bu ne anlama geliyor?

"Bana çok destek oldu," dedim, Luke'un Zach'ten tekrar bahsetmemesi için bunun yeterli olmasını umarak.

"Seni tanımıyorsam, o adam sana aşık olduğunu söyleyebilirim." "Bu seni ilgilendirmez."

Sanki ona silah doğrultmuşum gibi ellerini kaldırıyor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Eski sevgilime bana karşı kullanabileceği başka bir koz vermek istemediğim için kendimi toparlıyorum. "İlgin için teşekkürler, ben iyiyim. Şimdi, sakıncası yoksa?"

Kapıya bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Bak, sadece şunu söylemek istedim, Grant'i bulmamış olman iyi olmuş."

"Ne?"

"Onun senin hayatında yer almamasının iyi bir nedeni olduğunu hep düşünmüşümdür." "Senin ne düşündüğünün önemi yok," diye karşılık veriyorum.

Sandalyesine yaslanarak, ayrılmayı düşünmeyecek kadar rahat görünüyordu. "Öyle olabilir. Ama bence haklıydım. Bana hep tutamayacağı bir sürü söz veren biri gibi gelmişti. Annenize bakacağını söylemişti, ama ilk sorun çıktığında gitti."

"Annem onu kovdu. Başka seçeneği yoktu."

"Tamam, belki o zaman yoktu. Ama sana onca zaman ve enerji harcadıktan sonra seni öylece terk etmek? Senin onun için öncelikli biri olduğunu göstermiyor."

"Oh, sen bunu çok iyi bilirsin, değil mi?" Bu konuşmayı istemiyorum. Luke'un fikrini hiç sormadım ve buna ihtiyacım yok.

"Ve yine aynı konuya döndük." Gözlerini tavana dikti. "Çünkü her zaman benim yaptıklarımla ilgili, değil mi?"

Yeter. Artık nazik davranamam.

"Senin yaptıkların mı? Yaptıklarını bildiğimi sanıyordum, ama bu buzdağının görünen kısmıydı, değil mi?"

"Ne?"

"Bana yalan söyledin. Grant'in başından beri amcan için çalıştığını biliyordun." Ağzını açar ama ona cevap verme şansı vermiyorum.

"Onun nerede olduğunu biliyordun. Yine de, ondan her bahsettiğimde beni küçümsedin. Bakmak istediğim için bile kendimi aptal bir çocuk gibi hissettirdin."

Bana uzanıyor. "Seni korumak istedim..."

Elini itiyorum. "Bana bunu söyleme! Hayatımda başka kimsenin olmasını istemedin!"

"Belki de istememişimdir. Belki de senin geçmişindeki bazı işe yaramazlardan daha çok bana ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Gerçek. Uzun zaman sonra, sanki hiç önemi yokmuş gibi söylendi. Beni kontrol etmek istiyordu. Ailem yoktu, bu yüzden hayatımı etkileyebilecek tek kişiyi benden sakladı. "O benim üvey babamdı. Onu bulmaya hakkım vardı."

"O gitti. Ve seni aramaya bile tenezzül etmedi. Gerçek şu ki, onu tanıımıyorsun. O, senin onu göstermeye çalıştığın gibi bir kurtarıcı değil."

"Bunu karar verecek olan benim. Sen değil."

"Merryn, tatlım, neye bulaştığını bilmiyorsun."

"Öyle mi? Yalan söyleyen bir piçle evlendiğimi bilmiyor muydum sanki? Bu arada Holly nasıl? Hayatının aşkı, benim hayatımı mahvedip onunla birlikte olmak için?"

Yüzü soluyor. "Ben... biz..."

Onu terk ettiğini bilmek bir zafer gibi hissettirmeliydi. Ama bunun anlamsızlığı beni yere serdi. "Çık dışarı."

"Seni önemsiyorum!" diye patladı. "Seni asla terk etmemeliydim..."

"Hayır. Bunu yapamazsın. Çık dışarı!"

"Lütfen? Zach Trevelyan'a ihtiyacın yok. Grant bulunmak istemiyor. Hiç istemedi. Sana verdiği tüm sözler yalandı. O zaman senin için en iyisinin ne olduğunu biliyordum, şimdi de biliyorum..."

"Grant nerede?"

"Ben... yapamam..."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. O gitti – Graham taşındığını söylüyor."

Yeterince dinledim. "Git buradan Luke. Sana ihtiyacım yok. Hiç olmadı."

Luke kapıya doğru ilerlerken, adrenaline başım dönüyor ama yerimden kıpırdamıyorum. Çıkarken arkasına bakmıyor.

Nefesimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra günün son görevlerine geri dönüyorum, her biri artık bir meditasyon, tanıdık olması rahatlatıcı. Kapıyı kilitliyorum, tezgahı siliyorum ve çöp torbalarını yan geçidin sonundaki çit panelinin arkasına gizlenmiş çöp kutularına taşıyorum.

Luke, Grant hakkında haklı *değil*. Bana asla veremeyeceği bir şey vaat etmedi. Piyanonun yanında oturan parlak gözlü çocuğa verebileceği pek çok vaat vardı. Annemle ilişkilerini düzeltmeyi ya da beni almaya geri gelmeyi vaat edebilirdi. Ama Grant bunların hiçbirini yapmadı. Tek vaat ettiği şey, piyanonun bizi birbirimize bağladığı ve benim asla unutulmayacağımdı.

Ama daireme dönüp yatmadan önce dinlenmeye çalışırken, şüpheler içime yerleşiyor.

Piyano bizi birbirimize bağladı, sonra onu yenilenmesi gereken bir evde terk etti.

Beni asla unutmaya sözü verdi, ama beni tekrar görme şansı olduğunda ortaya çıkmadı. Kısa bir süre tanıdığı çocuğu hatırlıyor mu acaba?

Ben buradayım, onun saklamaya tenezzül etmediği piyanoyla.

Ve hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum.

Luke yanılıyor. Öyleyse neden onun söylediklerini kafamdan atamıyorum?

Kırk Sekiz

ZACH

Onu gördüğümde teslimat kamyonetini yüklüyordum. Bir kez daha yüzleşmek istemediğim için kamyonetin kapısının arkasına saklanmaya çalıştım, ama çok geçti.

Ruthie beni görmüş ve bir fırtına gibi üzerime geliyor.

"Hey! Sörfçü!" Sesi sokağın sessizliğini bozdu. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Sabahın beş buçukunda burada ne işi var ki? Merryn'in dükkanında çalışmaya başlamak için çok erken ve bana göre kesinlikle gerekli olmadıkça erken kalkan biri gibi görünmüyor. Omzuna bir çanta asmış, paçaları baldır hizasına kadar kıvrılmış mavi kot tulum giymiş, altında kırmızı-beyaz çizgili tişört ve beyaz platform spor ayakkabılar giyyordu – kızgın ama şık bir korsan gibi görünüyordu.

Neyse ki kılıcı yok. Yoksa tek bir vuruşla kafam minibüsün altına yuvarlanırdı.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, dostça davranışlarımla onu yatıştıramayacağımı bilerek.

"Neden Merryn'i görmeye gitmedin?" Ona

sadece şaşkın şaşkın bakabiliyorum.

Kollarını kavuşturup bana dik dik bakıyor. "Ee?"

"Kavgadan sonra benden gitmemi istedi."

"Ve sen de onu dinledin?"

"Onun istediğini yaptım."

"Onun piyanosunu mahvettin! Ne demesini bekliyordun?"

Bununla başa çıkmak için henüz yeterince kafein almadım. "Beni kovdu. Bunu oldukça büyük bir ipucu olarak algıladım."

"Bana şirinlik yapma," diye tısladı.

"Öyle olmaya çalışmıyordum."

"O yalnız."

"Seth var."

"Seth'e etrafında olmasını istemediğini söyledi," diye cevaplar Ruthie.

"Bu onların arasında bir mesele."

"Ben senden bahsediyorum, seni ahmak. O sana en çok ihtiyaç duyduğunda onu terk ettin. O lanet haber yüzünden kovuldu ve sen de onu terk ettin. Sonra Luke'un ona ihanet ettiğini, o adamın nerede olduğunu başından beri bildiğini öğrendi."

"Biliyorum, öğrendiğimde Pengelly'deki işimi bıraktım."

"Aferin sana."

Kafamı sallayarak bu konuşmanın bir an önce bitmesini diliyorum. "Bak, iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama kamyonu yüklemem lazım ve turum için çok geç kaldım."

"Git onu gör."

"Yapamam."

"Düzelt bunu. Onu incittin. Merryn benim için bir melek ve onun acı çektiğini görebiliyorum. O yüzden sen ve Seth sorunlarınızı aşip bir kez olsun onu öncelikli düşünmelisiniz."

Sanki bu dünyadaki en kolay çözümmüş gibi konuşuyor. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. "Seth'e ona göz kulak olmasını söyledim. Gerisi beni ilgilendirmez."

"Öyle mi?" Ruthie inliyor. "İkiniz de aptalsınız. Belki de ikinize de ihtiyacı vardır? Öyleyse lanet gururunuzu bir kenara bırakın, onu kalın boynundan yakalayın ve bu işi düzeltin!"

Sonra gitti, beni minibüsün yanında sersemlemiş halde bırakarak, sözleri kulaklarımda çınlayarak.

Teslimat turuma çıktım, Ruthie'nin sözleri sinir bozucu bir fon müziği gibi kafamda tekrar tekrar çınliyordu. Son durağımı tamamladığımda, tepenin üstündeki bir dinlenme alanına çekip minibüsten indim. Yemyeşil bir otlağın karşısında bir kapı vardı, arazi ince bir mavi şerit halinde parıldayan denize doğru alçalıyordu. Burada telefon çekiyordu, ben de Zanna'yı aradım.

"Zach? Her şey yolunda mı?"

"Merhaba Zan. Evet... şey, hayır. Sen ve Merryn Mariner's'a gittiğiniz zamanla ilgili bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii, sor bakalım."

"Graham Jacobs'un Grant'in nerede olduğu hakkında sana söylediğinden daha fazlasını bildiğini hissettin mi?"

Bir duraklama olur, koyunların melemesi ve yükselen bir tarlakuşunun sesleri etrafımı saran manzaradan içeri girer. Sonra, yumuşak bir iç çekme. "Aslında, yaptım. Geri döndüğümüzde bunu zorlamak istedim, ama editörüm savaş yolunda olduğu için sessiz kalmak zorunda kaldım."

"Graham tam olarak ne dedi?"

"Grant'in ayrılmak istediğini ve iyi niyet göstergesi olarak ona bir haftalık maaşını verdiğini söyledi."

İyi niyet gösterisiymiş, hadi oradan. "Sence Graham ona para mı verdi?"

"Bilmiyorum. Ama Grant'i aramaktan vazgeçirmemiz için elinden geleni yaptı."

Adamın adını Guy Henson olarak değiştirdiğini ve ilçeden ayrıldığını iddia etti. Çıkmaza girdik. Graham'ın yeğeninin Grant'in bulunmamasını istediğini merak ettim. Merryn bana onun eski sevgilisi olduğunu söyledi."

Telefona karşı yüzümü buruşturuyorum. Luke'u tanıyorsam, bunu yapabileceğini düşünürüm, ama bunu nasıl kanıtlayabilirim ki? "Grant'in, kendisini arayan kadınla tanışmak yerine parayı alıp kaçmayı tercih etmesi pek de iyi bir şey değil."

"Ne kadar paradan bahsettiğimize bağlı," diyor Zanna. "İnsanlar paraya muhtaç olduklarında her şeyi yaparlar. Ayrıca, Graham veya oğlunun Grant'e ne tür bir baskı uyguladığını bilmiyorsun. Ya Merryn ile görüşmenin ona yarardan çok zarar vereceğini ikna etmişlerse?"

Bunun olabileceğini görebiliyorum. "Editörünle konuşabilir misin? Biraz daha derinlemesine araştırmama izin vermesini isteyebilir misin?"

"Çok isterdim Zach, ama elim kolum bağlı. Frank taviz vermiyor ve Graham *Daily News*'e çok fazla reklam parası ödüyor, bunu kaybetme riskini göze alamam. Frank, Merryn'i Mariner's'a götürdüğüm için beni Community Pages'e indirgemekle tehdit ediyor. İnan bana, gazetenin gelirini tehlikeye atmadan Graham'a ulaşmanın başka bir yolunu bulabilseydim, bunu yapardım."

O anda aklıma bir fikir gelir: Zanna'nın işini güvence altına alacak ve bizi doğrudan önemli kişilere ulaştıracak bir yol. Ama bunu tek başıma yapamam. Yanımda olması gereken biri var.

*

"Yine mi geldin, Trevelyan?"

Pengelly's'e geri döndüğümde, hoş karşılanacağımı umduğum türden bir karşılama oldu. Ama Merryn için işleri düzeltmenin tek yolunun bu olduğuna inanıyorum. Ve bu, hileci, sinsî

restoranın sahibiyle çatışmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ayrıca, onun beklemeyeceği bir şeyim var.

Bunu söylediğime inanamıyorum ama Seth Hartley'in yanımda olmasına seviniyorum.

Onun geleceğinden emin değildim. Ama Luke'un söylediklerini ve bildiğim diğer şeyleri ona anlattığımda, bana karşı beslediği düşmanlık ortadan kalktı.

"Gidip o piçi yakalayalım..."

"Bir arkadaşını da getirmişsin, öyle mi?" Luke, Seth'e bakarak sordu. "Ne kadar tatlı." "Grant Henderson'ın nerede olduğunu söyle," dedim, sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak

mümkün olduğunca sakın tutarak söylüyorum.

"Söyledim ya, bilmiyorum."

"Başka bir şekilde söyleyeyim, Pengelly," Seth yanımda öfkeyle konuşuyor.

"Grant'in nerede olduğunu bize söyleyeceksin."

"Beni zorlayacak mısın Hartley?" "Gerekirse."

Bazı müşteriler şimdi ona bakıyor. Luke gözlerini onlara çeviriyor.

"Arkaya geçelim."

"Burası iyi."

"Lütfen?" Şimdi kıvranıyor. Bunu görmek çok tatmin edici.

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum, Seth başını sallayarak bana katıldığını onaylıyor. "Neden bizimle gelmiyorsunuz?"

"Olmaz çocuklar. İşletmem gereken bir restoran var..."

"Biz burada iyiyiz patron," diyor Hen bardan. Ona sarılmak istiyorum.

Şimdi kızarmış, açıkça gitmemizi istiyor ama olay çıkarmak istemiyor.

"Söyleyecek bir şeyin varsa..."

"Oh, evet. Müşterilerinizin içkilerinizi nereden temin ettiğinizi duymalarından memnun musunuz diye merak ediyorum. Ve Carbis Bay'deki amcanız. Güzel kırmızı teslimat kamyonu..."

Gözlerinin akı, yüzündeki renk kayboluyor. "Nerede?" diye boğuk bir sesle soruyor.

"Grant'i sakladığın yere," diye homurdanır Seth, yardımcı rolünü oynamaktan memnun. "Anahtarlarını al, Lukey-boy. Sen süreceksin."

Kırk Dokuz

MERRYIN

Ruthie bu sabah geldiğinden beri savaşı bir kraliçe gibi davranıyor. Bunun arkasında ne olduğunu bilmiyorum, ama sormaya cesaret edemiyorum. Onun öfkesini çekmektense, St Ives'ın Boudicca'sı gibi ortalıkta dolaşmasına izin vermek daha iyi. Asistanım söz konusu olduğunda, en az dirençle karşılaşacağım yol kesinlikle

tercih edilebilir yoldur.

Yine de, bugün benim için hoş bir dikkat dağıtıcı. Luke'un dün geceki ziyareti her şeyi altüst etti. Aklım onun söylediklerine hiç inanmıyor, ama yaralı kalbim şüpheyeye açık.

Grant benim onu aradığımı bilip, bulunacağını bildiği yeri terk etmeyi seçtiyse – bu kararında paranın olup olmadığına bakılmaksızın – bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor olmalı. Onun hayaleti, benim için her zaman zaman ayıran o iyi kalpli adamın anısı, bir türlü aklımdan çıkmıyor. Bunu yapabilene kadar, hep ne olabileceğini merak etmeye devam edeceğim.

"14 numaralı masa daha fazla çay istiyor," diyor Ruthie, iki kızarmış panini ile tezgahdan ayrılırken.

"Hemen," diyor Murph, onun önünden atlayarak. Sıcak su ısıtıcısının yanında, derin bir nefes almak için durakladığını görüyorum.

"Ben götürebilirim," diyorum nazikçe.

O başını sallar. "Merak etme patron. Benim görevim bu."

"Hayır diyebilirsin, biliyorsun."

"Ve kafamı kaybetme riskini mi? Hiç sanmıyorum! Bugünkü ruh haliyle, bağırırsa *zıplamamı isterse*, ben de zıplarım!"

Aile geldiğinde onları karşıladım ve bronzlaşmış anneye kapıyı açık tutarak büyük bebek arabasını içeri sokmasını sağladım.

"Teşekkürler," diyor nefes nefese. "Yemin ederim, bu şey beni öldürecek."

"Siz ve çocuğunuz yerleştikten sonra, onu orada bırakmak isterseniz tezgahın yanında yer var," diyorum, beni izleyen parlak gözlü çocuğa el sallayarak.

"Yapabilir miyim? Bu harika olur!"

Murph'e bakıyorum, ama o benden çok önde, zincirle kapatılmış merdivenlerin yanındaki yığından ahşap bir mama sandalyesi alıyor ve onu takip ediyor. müşterileri seçtikleri masaya götürür. Ruthie diğer tarafta, bir kutu boya kalemi ve küçük bir kağıt yığınıyla belirir ve şaşkın Murph'e onaylayan bir bakışla selam verir.

"Avludaki tuvalette bebek alt değiştirme masası var ve yiyecek veya biberon ısıtmak isterseniz biz halledebiliriz," diyorum, masayı kalabalıklaştırdığımızın farkında olarak. Murph ipucunu anlar ve tezgaha geri döner, Ruthie ise elinde sipariş defteri ile avluya doğru döner.

"Hepiniz meleksiniz," der kadın, koltuğuna çökerek. "O bebek arabasını her yere sürükleyerek ne kadar zorlandığınızı inanamazsınız. Herkes bizim bir şerpa tankı getirdiğimizi sanırdı. Ve onu tüm o parke taşlarının üzerinde iterek."

"Tahmin edebiliyorum. Şimdi rahatlayın, menüye bir göz atın ve sipariş vermeye hazır olduğunuzda bize el sallayın. Acele etmeyin."

Sweet Reverie'ye oturan müşterilerin üzerine çöken sükuneti çok seviyorum. Son üç yılda, insanların kendilerini rahat hissettiklerinde yaşanan değişimi fark etmeyi öğrendim. Burası sadece bir hayaldi ve hayata geçirmek imkansız gibi görünen bir görev listesi, ama ben St Ives'in kalbinde bir sığınak yaratmayı umuyordum.

St Ives'in kalbinde bir sığınak yaratabileceğimi umuyordum. İnsanların sakinlik ve eğlenceyle özdeşleştirecekleri, nereden gelirlerse gelsinler kendilerine ait hissedecekleri bir yer. Elbette bu herkes için geçerli değil, özellikle yaz aylarında, insanlar stresli ve sinirli ve tatil evleri için çok fazla para öderken. Ama ziyaretçilerimizin çoğu burada mutlu görünüyor.

En azından bugün, daha nazik müşteriler çoğunlukta.

Ruthie kavga etmeye hazır görüldüğüne göre, bu muhtemelen en iyisi.

Oturmuş olan tüm siparişler tamamlanana kadar bekledikten sonra konuyu ona açıyorum. "Bir fincan çaya ihtiyacın var gibi görünüyor," diyorum ve onu tezgahın arkasına yönlendiriyorum. "Gel de beş dakika bana eşlik et."

Kabul ediyor ve benimle birlikte demliğin başına geliyor. Murph'e başımı sallıyorum, o da hemen bir empire ocean bisküvi tabağına koyup tezgahın üzerinde dikkatlice ona doğru kaydırıyor.

"Bunu sana sakladım," diye mırıldanır. "Çünkü bunu hak ediyorsun." İkramını yaptıktan sonra, aceleyle dışarı çıkar.

Ruthie onu kısık gözlerle izliyor. "Tuhaf." "Nazik," diyorum.

"Sabahtan beri senden korkuyor." "Benden mi? Neden?"

Ona büyük bir fincan çay uzattım. "Çünkü bir Valkyrie gibiydin."

"Amy Winehouse'un şarkısı gibi mi?" Gülümsemesi hemen kaybolur. "Seninle dalga geçiyorum Mer. Yüzün!"

O bu şakayla gurur duyuyor, ben de ona bu şakayı yapmasına izin vermekten mutluyum. "Bugün bunu söylemek biraz zor."

Empire Ocean bisküvisinden büyük bir ısırık alır ve dudaklarından kırıntıları siler. "O kadar korkutucu mu?"

"O kadar korkutucu. İyi misin?"

"İyiyim. Ama bu bisküviler kadar iyi değilim. Onların nesi farklı?"

"Murph pişirdi." "Hadi oradan!"

"Evet. Süsledi de." Bisküvisinden kalanlara bakıyorum. "Senin moralini düzeltmek için üzerine gülen bir yüz çizmiş."

"Öyle mi?" Çiğnemeyi bırakıp gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Öyle oldu. Eğer ortalığı dağıtmasaydın fark edebilirdin."

Bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Öyle yapmak istemedim. Bugün işe gelmeden önce bir şeyi hallettim. Hâlâ çok heyecanlıyım. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, anlatmayacağım. Ama aklımdan çıkmıyor."

"Eminim halledilmesi gereken bir şeydi."

Çayını içerken beni izliyor. "Evet, sanırım öyle. Üzgünüm, Mer. Artık sakinleşeceğim..."

Omzunun üzerinden, açık kapıda Zanna Venn'i görüyorum. "Biraz zaman ayır, tamam mı? Çayının tadını çıkar."

Ruthie'yi bırakıp muhabirin yanına koştum. "Merhaba, seni görmek ne güzel. Editörün iyi davranışlarından dolayı seni haber odasından çıkardı mı?"

"Öyle bir şey." Gülümsemesi geçici, çok çabuk kayboluyor, her zamanki neşesi sönmüş. "Konuşabilir miyiz?"

Anında gerginleşiyorum, vücudum tetikte. Bu bir sosyal ziyaret değil. Şahsen iletilmesi gereken acil bir şey. "Piyanenin yanında boş bir masa var."

."

Zanna kabul eder ve ben de onu takip ederek kafeden avluya çıkarım. Otururuz ve ben onun ellerinin mozaik masa üstünde kıvrılıp bükülmesini izlerim. Sonunda, bana bakarken ellerini durdurur.

"Frank görevi iptal ediyor," dedi, en kötü korkularım gerçek oldu. "Çevrimiçi ziyaretçi sayısı düşüyor ve devam ettirmek için ilgi yok. Beni toplum sayfaları masasına alıyor, yani öngörülebilir bir süre için WI grupları ve rotary işlevleri ile ilgileneceğim."

"İtiraz edebilir misin? Ona yeniden düşünmesini isteyebilir misin?"

"İşimi kaybetmek istemiyorsam olmaz." Başını salladı. "Çok üzgünüm, Merry'n. Onun haberi olmadan işleri devam ettirmeye çalıştım, ama o anladı."

"Ya da biri onu seni durdurması için zorladı," diyorum, Graham Jacobs'un Zanna'ya yaptığımız ziyarette ona açıkça tehditler savurduğunu hatırlayarak.

"Ya da öyle."

"Neden onu bulmamı istemiyorlar? Onlara ne bundan?"

Zanna omuz silkiyor. "Keşke bilseydim. Ama bu kadarını yapabilirim. Burada olmamam bile gerekirdi. Ofisten çıkabilmek için örgü ve sohbet grubuyla röportaj yapacağım gibi bir yalan uydurdum."

Bu hem komik hem de yürek burkan bir durum, şakanın etkisi, durumumuzun kesinliği tarafından hafifletiliyor.

"Peki, teşekkür ederim. Her şey için."

"Keşke daha fazlası olsaydı."

Ben de öyle. Ama ona bunu söylemeyeceğim.

Onu uğurluyorum, iletişimde kalmak için belirsiz sözler veriyoruz, ama ben gerçekte kaçış yolları olduğunu biliyorum. Tekrar konuşmamız pek olası değil. Ama ondan yardım istemiş olmaktan ya da halka çağrıda bulunmuş olmaktan pişman değilim.

Bu, sönen son umut ışığı. Son zar atışı. Buna karşı koyamam ya da farklı bir sonuç talep edemem.

Gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi: Grant Henderson'ı bulamayacağım.

Kalbim parçalanmış halde, zorla gülümsemeye çalışıp müşterilerimin yanına döndüm.

BÖLÜM BEŞ

"Rainbow"

– KACEY MUSGRAVES

Elli

ZACH

Hayle'de.

Carbis Bay'den tam anlamıyla yolun yukarısında.

Göz önünde saklanmak diye buna denir.

Tahmin ettiğim gibi, Luke bizi Grant'in iş bulduğu pub'a götürüyor, bu pub Graham'ın iyi bir arkadaşına ait. Luke içeri girerken gözlerime bakamıyor. Bu anlaşmanın ne kadar çarpık olduğunu biliyor. Merryn öğrenmeseydi, bu gerçeği ondan ne kadar

Merryn öğrenmeseydi, gerçeği ondan ne kadar saklayabilirdi? Bunun cevabını biliyorum ve bu, Luke Pengelly'yi düşündüğümünden daha da pislik biri yapıyor.

St Ives'daki diğer pub, bar ve restoranların aksine, The Lobster Pot neredeyse boş. Sadece birkaç müdavim masalarında oturmuş, önlerinde yarısı içilmiş bira bardakları duruyor. Burası eski moda bir denizci hanı, turistlerden para kazanmak için yapılmış yapay bir tema pub değil.

At süsleri hala tavanı destekleyen koyu renkli meşe kirişlerin üzerinde sıralanmış, aralarında eski, yırtık balık ağları asılı.

Gri saçlı bir adam pub'ın uzak köşesinde bardakları topluyor. Zayıf ve uzun boylu, kolları Cornish güneşinde geçirdiği yıllar boyunca karamel rengine dönüşmüş. Soluk mavi bir tişört ve kendisine büyük gelen kot pantolon giymiş, bel kısmı düşük ve kemer halkalarından gümüş bir zincir sarkıyor. Gri saçları, kalın ve sert bir topuz halinde arkaya toplanmış, altında deri görünmüyor. Bardakları istiflerken kendi kendine başını sallıyor.

Bir sandıkta gözlükler. Bir radyo istasyonunun gürültüsünün altında, onun bir melodi mırıldandığını duyabiliyorum.

Luke onun yönüne doğru başını sallayarak, onun burada görmek istediğimiz kişi olduğunu onaylıyor. Grant Henderson saklanan bir adam gibi görünmüyor. Ya da bulunmak istemeyen biri gibi. Rahat ve vintage ortamında kendinden emin.

Burası Mariner's'tan çok uzak bir dünya. Bu yeni düzenleme onun için daha iyi mi oldu?

Bara vardığımızda Seth bir bira altlığı alır ve çiziklerle dolu ahşap masaya kenarını vurur. Ses Grant'in dikkatini çeker ve bizi görünce yüzü düşer.

"Sorun istemiyorum," diyor. "Sorun yok dostum. Sadece bir şey söylemek istiyorum."

Barın arkasındaki plastik şerit perdeden bir hışırtı duyulur ve kısa boylu, dövmele bir adam ortaya çıkar. İnce kırmızı saçları ve belirgin bir boynu yoktur, sağ pazısında büyük bir denizkızı dövmesi vardır. Lobster Pot'un sahibi olsun ya da olmasın, onunla ters düşmek istemezdim.

"Ne var, evlat?"

Grant'in ağzı açık kalır, bakışlarında korku belirir. "Onları ben çağırmadım."

Ev sahibi burnunu çeker. "Başın belada mı? Seni bu yüzden almadım." Boynu olmayan başı hızla döner, somurtkan bakışı anında altın dişli bir gülümsemeye dönüşür.

Bu *korkutucu*. Sanırım somurtkan halini tercih ederdim...

"Bay Pengelly, sizi görmek ne güzel. Ve *arkadaşlarınızı* da. Ne alırsınız?"

Yanımda duran Luke gülümsedi. "Benim için biraz erken, Silas. Bay Henson ile kısa bir görüşmemiz var."

Demek Graham doğruyu söylüyordu. Grant, Henderson yerine Henson'ı kullanıyor.

"Barda ona ihtiyaç var," diye cevaplar Silas, sesinde hafif bir tehdit tonu vardır.

"On dakika," Luke yatıştırır. "En fazla yirmi dakika."

Grant, gözlük kutusunun arkasında bu konuşmayı izliyor, başını ev sahibi ile Luke arasında gidip geliyor.

Silas, kayaya oyulmuş bir kanaldan emilen deniz suyu gibi bir ses çıkarıyor. "Öğle yemeği telaşı yakında başlayacak."

Pub'ın soluk iç mekanını tarayarak, burada öğle yemeği saatinin nasıl olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. İki yaşlı adam ve bir tabak peynirli mısır koçanı mı?

"On beş dakika," diye cevaplıyor Luke, her zamanki iyilik dolu gülümsemesi hiç bozulmadan. "Eğer... şey... *yoğunluk* konuşurken başlarsa, tabii ki onu size bırakırız."

Bar sahibinin kalın kaşları düşer. "On dakika. Ve arka tarafa götürün. Düzenli müşterilerimin rahatsız edilmesini istemem." Az sayıdaki müşterilere başını sallar, hiçbiri bizim burada olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor.

Grant ayaklarını sürüyerek bize katılır ve barın solundaki bir kapıyı gösterir. "Snug orada."

"Yolu göster," diye cevaplar Luke, o kadar neşeyle ki, bunun arkasında ne tür bir tehdit saklı olduğunu merak ediyorum.

Grant'i takip ederek kapıdan geçip küçük bir koridordan ve başka bir kapıdan geçerek, bir tarafında eski görünümlü bir ocak, diğer tarafında küçük bir bar tezgahı bulunan küçük bir odaya giriyoruz. İki masa, dört döşemeli tabure ve iki minderli bir banket koltuk bu alana sıkıştırılmış.

Grant bankta otururken, Luke, Seth ve ben taburelere oturduk.

"Sorun istemiyorum," diye tekrarlar Grant, sanki arkasındaki duvardan geçecekmiş gibi sırtını bankın arkasına dayayarak.

"Sorun yok," dedi Seth. "Zach sadece birkaç soru sormak istiyor."

Soluk gözleri bana doğru kayıyor.

"Merhaba, ben Zach," diyorum, olabildiğince sıcak bir şekilde. Uzatmış olduğum elim, sıkılmadan yanıma geri dönüyor. "Ve bu da Seth. Luke'la ya da Graham'la hiçbir ilgimiz yok. Arkadaşım için buradayız."

"Arkadaş mı? Hangi arkadaş? İkinizi de tanımıyorum."

"Merryn Rowe."

Gözlerinin iri iri açılması gözden kaçmaz. Zamanın kısıtlı olduğunu bilerek, Merryn için bunu doğru yapmak istediğimden, yine de devam ederim.

"O, senin çıktığın kadının kızıydı." Birdenbire Merryn'e annesinin adını hiç sormadığımı fark ettim. "Penzance'da, yaklaşık otuz yıl önce mi? Onunla ve Merryn'le birlikte yaşamaya başladın ve yaklaşık iki yıl kaldın."

"Hatırlamıyorum." Dikkatli bakışları bana sabitlenmemiştir.

Snug'a giderken çekici gülümsemesini kaybetmiş gibi görünen Luke'a sert bir bakış atıyorum. "Ona söyle."

Yine gözlerini devirir. Umarım bunu sevmiyordur, susturmak için gözdağı verdiği birinin önünde yerine oturtulmaktan hoşlanmıyordur. "O her şeyi biliyor, Grant. Konuşmakta özgürsün."

Demek Guy Henson sadece başkalarının ona seslendiği bir isim. O hala Grant.

Grant, yüzüklerle süslü elini gözlerine götürerek ovuşturur. "Tabii ki hatırlıyorum. Neşeli, küçük bir kızdı, parlak zekalıydı. Hayat ona darbe vurmadan önce annesinin nasıl olduğunu hayal ediyorum."

Merryn'i neşeli bir küçük kız olarak hayal etmeye çalışıyorum, büyümesi çok zor olan evinde yeni bir arkadaş edinmenin mutluluğunu yaşayan bir kız.

"Onu sevdin mi anne?"

Omuzlarını silkiyor.

"Sevmeye çalıştım."

"Piyanonu getirdin," diye hatırlatırım. "Ona piyano çalmayı öğretmen için yalvardı. Ve sen de öğrettin."

Soluk gözleri biraz buğulanır.

"Gittiğin gün, piyanonun sağ kıvrımının altına bir kalp oydu. Yanak denen kısma. Merryn'e onu asla unutmayaacağına söz verdin."

"Zor durumlardan kurtulmak için birçok şey söyledim. Çocuklar da oradayken..."

"Seni aradığını biliyor musun?" Ağzını kapattı.

"Senin piyanonu, St Ives'daki North Terrace'da, yenileme için yıkılmış bir evin yanındaki kaldırımda buldu," diye devam ediyorum, onun cevap vermesini umarak. En iyi ihtimalle kaçamak cevaplar veriyor ve konuşurken tepkisini anlayamıyorum. "Onu kendi kafesine götürdü. Orada gururla sergileniyor."

"Öyle mi?" Zorlukla yutkunarak Luke'a gergin bir bakış attı. "Bu beni ilgilendirmez tabii."

"O senin piyanon!" Hayal kırıklığı sözlerimin ucuna siniyor. Geri çekilmeliyim, yoksa şansımı kaçırabilirim. "Neden gazetede yayınlanan çağrıya cevap vermedin?"

"Okumadım."

"Gerçeği söylemeyi dene."

"Buna katlanmak zorunda değilim!"

Aniden ayağa kalktı, ama Seth ve benim oturduğumuz tabureler kaçış planını bozdu, yolunu kesmişti.

"Otur," diyorum, daha yumuşak bir sesle tekrarlıyorum, "Otur, Grant.

Lütfen?" "Aynı şeyse, ayakta kalacağım."

"O piyanonun onun için ne anlama geldiğini anlamalısın. Onun için senin ne anlama geldiğini."

"Çocuğun sözleri çok tatlı, ama ben onun hayatında çok kısa bir süre vardım."

"Ve onun için her şeyi değiştirdin! Kendini nasıl gördüğünü, annesiyle olan hayatını nasıl değerlendirdiğini, keşfettiği umudu... Çünkü ona inanan ilk kişi sendin."

Luke şimdi beni izliyor, yüzünde bulutlu bir ifade var.

"Ama iki yıl..."

"Sen taşındığında o yedi yaşındaydı dostum. O yaşta iki yıl bir ömür gibi gelir."

Grant'in gözleri benden Luke'a kayıyor. "Bu doğru mu?"

Seth, yüzü Luke'un yüzüyle aynı hizaya gelene kadar biraz eğiliyor. Luke zorlukla yutkunuyor. "Her kelimesi doğru."

"Ve beni arıyor mu? Gazetede mi?" "Evet," diye cevaplıyorum. "Bilmiyor muydun?"

"Biliyordum, ama..." Luke'u dikkatle izliyor. "...cevap vermemem tavsiye edildi."

"Kim tarafından?"

"Bay Jacobs. Ve Bay Pengelly..."

Tahmin ettiğim gibi. "Neden?"

"En iyisi bu olur diye düşündüm." Luke'un yorgun tavrı beni şaşırttı, ama ona soru sormaya vaktim yok.

"Sana sormuyordum," diye bağıríyorum ve şaşkın barmen'e dönerek, "Neden itirazı kabul edemeyeceğini düşündün?"

Grant çöküyor. "Hayatım... berbat durumda. Tüm planlarım, denediğim tüm denediğim kapılar. Birbiri ardına tekmeler. Kimse bu saçmalığa ihtiyaç duymaz. Özellikle de o kız." Elinin tersiyle alnını siler. Bileğinin alt kısmında solmuş bir güneş motifi dövmesi olduğunu fark ederim. "Onu hatırlıyorum, zavallı çocuk. Nereye gidersem gideyim, küçük bir gölge gibi peşimdeydi. Çok zekiydi. Ona öğrettiğim her şarkıyı hemen öğrenirdi. Piyanoyu ona bırakmak istedim, ama Marcia bunu yaparsam piyanoyu paramparça ederdi. O kadın, sadece bir şeyleri kanıtlamak için böyle bir şey yapardı. Her zaman çocuğun ondan uzaklaşmasını umdum."

"Kaçtı," diyorum.

"Peki annesi?"

"Birkaç yıl önce vefat etti."

O başını sallar. "Umarım huzur bulmuştur. Kızının artık iyi şeylere ihtiyacı vardır. Geçmişten gelen hiçbir sorun yoluna çıkmasın."

"Sadece seninle tanışmak istiyor. Teşekkür etmek için."

Kafasını sallıyor, ellerinde bardan getirdiği bezi sıkıyor. "Yapamam. Üzgünüm." Beni geçip Luke'un geriye eğilmesini bekliyor, böylece geçebilsin. Bu kadar mı? Onu öylece bırakıp gidecek miyiz?

"Sen olmadan piyano çalamaz!"

Son bir çaba olarak, fikrini değiştirmek için son bir nefesle bu sözler ağzından dökülüyor. Grant kapıda donup kalıyor.

"Hayatı boyunca defalarca denedi. Ben şahidim. En çok istediği şey olmasına rağmen tuşlara dokunamıyor. Çünkü senin geri dönmeni beklemeyi hiç bırakmadı. Ve senin olmadan çaldığı anda, seni bırakmak zorunda kalacak."

Grant'in kapı çerçevesini kavradığı yerdeki parmak eklemleri beyazlaşır.

"Merryn'i biraz olsun önemsiyorsan," diyorum, sesim duygu dolu, zamanımızın son anları çoktan geçmiş, "eğer senin için bir anlamı varsa, onunla buluş. Sadece bir kez. Basın yok, başka kimse yok. Böylece veda edebilir ve sonunda hayatına devam edebilir."

Elimde olan tek şey bu. Bildiğim her şeyi ona anlattım. Şimdi tek bir karar kaldı ve ne Luke, ne Seth ne de ben bu kararı verebiliriz.

Grant reddederse, her şey biter. Merryn'e onu gördüğümü asla söylemeyeceğim ve Seth'e de gizlilik yemini ettireceğim. Pengelly's ve Mariner's'daki yasadışı alkol hakkında bildiklerimiz, Luke'un da bu konuyu asla açmamasını sağlayacaktır. Bir şekilde, Merryn izin verirse ona tekrar ulaşmaya çalışacağım. Eğer izin vermezse, onu kendi hayatına devam etmesi için bırakacağım.

"Nasıl?"

Grant tekrar rahat koltuğuna döndü. Luke hiçbir şey söylemiyor.

Seth'e bakıyorum, ama o ellerini kaldırıyor. "Bana bakma, Zach. Bu senin işin."

Zaferin heyecanıyla bir an için çırpınırım. Ama sonra aklıma gelir. Bir ilham parlaması; mükemmel çözüm. "Bir fikrim var..."

Elli Bir

MERRYIN

Karanlıkta uyanık yatıyorum, uyuyabilmek için hızla çalışan zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama nafi.

Gerçekleri defalarca düşündüm, umut ışığı arayarak, sanki gelgit çizgisinde çakıl taşlarını eleyip, altında gömülü deniz camı arar gibi. Ama umut yok.

Zanna bana yardım edemez. Gazete aramayı durdurdu. Grant bulunmak istemiyor. Seth'le her şeyi konuşmaya henüz hazır değilim ve Zach gitti, bir daha geri dönmeyecek. Bu yaz bana umut veren her şey kırılmış ve değersiz görünüyor. Piyano bile, Grant'in küçük oyulmuş kalple bana verdiği sözü tutamadığını hatırlatıyor.

Bu gece kafenin ışıklarını kapatmadan önce Merlin'in yanından geçtim, parlak renkleri gri çarşafla örtülmüştü. Bir zamanlar benim için çok önemli olan bir rüyanın hayaleti.

Cevap yok, odamın karanlığında ya da bilincimin köşelerinde gerçeği değiştirebilecek hiçbir şey bulamıyorum.

Luke'un Grant'in beni umursamadığı iddiası doğru gibi görünüyor, ancak eski kocam bu konuda haklı çıkmasını istediğim son kişi. Grant'in karakterine yönelik ağır suçlamaları kafamdan çıkmıyor, sinek gibi kulaklarımda vızıldıyor. Buna karşı çıkacak hiçbir şeyim yok çünkü aksini kanıtlayacak hiçbir delilim yok.

Oturup yatağımın yanındaki su bardağını alıp içiyorum.

Annem en çaresiz olduğu zamanlarda, sayısız geceyi uyanık ve korkmuş bir şekilde yatakta kıvrılır, bulunamayacak çözümler arardım. Çok ince duvarlardan onun hıçkırıklarla boğulan sesini ya da telefonda bir ezik ya da

onlara dinlemeleri için yalvarırdı; bir ses çıkardığımda, onun acısı, hayal kırıklığı ve kendine duyduğu nefretin tüm ağırlığı üzerime çökeceğini bilirdim.

İlkokulumdaki bir öğretmenim bir keresinde bana, en iyi deniz kaptanlarının fırtına çıktığında en güvenli rotanın fırtınayı dolaşmak değil, fırtınanın içinden geçmek olduğunu söylemişti. Tehlikeden kaçınmak için insanın içgüdülerine aykırı olarak, fırtınanın ortasından geçecek bir rota çizmek. Bu sözler hayatım boyunca aklımda kaldı, çünkü annemden alınmaktan korktuğum için evde olanları itiraf edemeyen küçük bir çocuk olarak, bu sözler tam da benim durumumu anlatıyordu.

Etrafindan değil, içinden geçerek.

Bu beceri, karşılaştığınız fırtınayı tanımakta yatıyor. Her şey kaybedilmiş gibi görüldüğünde ilerlemeye devam etmekte.

Annem bu beceriyi öğrenseydi ne olurdu acaba? Hayat onu çok yıpratmış ve zihni o kadar kırılmıştı ki, daha iyi bir rotaya yönelme gücünün hala olduğunu fark edememişti. Keşke zamanı dolmadan bunu fark etseydi.

Benim hala zamanım var. Ve ben o değilim.

Ben Grant da değilim. Kaçma dürtüsü çok güçlü olsa bile, sorunlardan kaçmam. Boşanmamın sonuçlarından kaçmadım, bundan da kaçmayacağım.

Her şey kaybedilmiş değil, bunu varsaymak ne kadar kolay olursa olsun.

İşletmem var, bu yıl çalışma saatlerimizi uzatmak için attığımız cesur adımın ardından işlerim çok iyi gidiyor. Hayatıma mucizevi bir şekilde geri dönen piyanom var, artık kafenin vazgeçilmez bir parçası. Murph, Jenna ve Ruthie'den oluşan genişletilmiş ekibim Sweet Reverie'ye yeni bir soluk getirdi, beraberlerinde olasılıklar ve pozitiflik getirdi. Ve yavaş yavaş, her şeyin benden alınabileceğinden korkmak yerine, iyi şeylere güvenmeyi öğreniyorum.

Bu yaz olanların her şeyi benden çalmasına izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alarak çarpan kalbimi sakinleştiriyorum, nefesimi verirken vücudum ağrıyor ve sakinleşiyor. Sonra tekrar uzanıp üzerime battaniyeyi çekiyorum. Uyuyup uyumadığının önemi yok, diyorum kendime: Sadece gözlerimi kapatıp dinleneceğim. Zihnimdeki fırtınadan kaçmaya çalışmayı bırakıp yol çizmeye çalış.

Yavaşça, uykuya dalmaya başlıyorum, çelişkili düşüncelerimin arasında boşluklar beliriyor. Yatağım yeniden rahat, yatıştırıcı yumuşaklığı beni içine çekiyor.

Ve sonra, onu duyarım.

Odamın dışından gelen bir ses.

Hafif bir ritim, yumuşak bir melodi.

Hayal ediyorum. Yarı bilinçli halimde dolaşan bir anının hayaleti. Pozisyonumu değiştirip başımı yastığa gömüyorum.

Ama ses devam ediyor.

Daha önce olduğu gibi olamaz. Yan kapı kilitli, kafe de öyle. Merlin örtüsünün altında sessiz ve hareketsiz. Piyanonun çalıyor olması imkansız.

Tabii ki...

Zach geri dönmüş olabilir mi? Bu onun özrü olabilir mi? Sessiz, mütevazı, güçlü, piyanonun benim için ne anlama geldiğini bilen?

Yavaşça, müzik modüle oluyor, farklı notalar birleşiyor. Ve oluşturduğu melodi çok net.

Bir anda yataktan kalkıyorum, kapüşonlu sweatshirtümü ve şortumu giyiyorum, dairemde merdivenlere doğru koşuyorum, merdivenlerin en alt basamağında yumuşak bir ışık parlıyor.

Gözlerim yaşlarla doldu, ama kolumun manşetiyle gözyaşlarımı sildim.

Ana kafe karanlıkta kalır, ama avlu sıcak beyaz ışıkla yıkanır.

"Time Wears Awa" havayı dolduruyor, beni oraya doğru çekiyor. Zach'in daha önce çaldığından daha yumuşak, değiştirilmiş ritim içimde ölçemediğim bir teli çaldirıyor. Tanıdık ama farklı, zamansız ama yepyeni.

Ayaklarımın altındaki arduvaz zemin soğuk, ama beni çeken karşılama güneşin kavurduğu kum kadar sıcak.

O burada. Geri geldi. Zach beni unutmamış.

Kafe ile avlu arasındaki kapıya ulaştım. Ve nefesim kesildi.

Zach burada. Ama Merlin'in yanında duruyor, elleri tuşlara hiç yaklaşmamış. Gözleri beni izlerken hareketsiz.

Ve yalnız değil.

Piyanoda, gri saçlı bir adam oturuyor, bronzlaşmış kolları dirseklerinden bükülmüş, parmakları tuşların üzerinde geziniyor. Omuzlarının kamburluğu, piyano taburesinde aldığı pozisyon, hepsi hemen tanınabilir.

Bacaklarım titriyor. Dengemi sağlamak için kapıya tutunuyorum.

Kapının çıkardığı ses müziği durduruyor.

Grant Henderson'ın elleri tuşlardan ayrılır. Yavaşça bana doğru bakar. Ve çocukluğumun geçtiği evin merdivenlerinde gizlice gördüğüm görüntüler ile avlunun eşiğinde yaşadığım bu an arasındaki yıllar eriyip gider.

"Selam, kuşçuk." Sesi hatırladığımdan daha kalın, zamanın etkisiyle çatlamış.
"Gelmişsin."

"Zach beni görmek istediğini söyledi."

Yıllar boyunca onun adına biriktirdiğim bin bir şey var, gözlemlerimden, hayallerimden ve umutlarımdan oluşan küçük hazineler, onunla paylaşmak için biriktirdiğim, onun dönüşünü beklediğim şeyler. Şimdi o burada, onu bir daha göremeyeceğimi sandığım yerde, ama sözlerim yetersiz kalıyor.

Taburede biraz kayıyor ve kolunu bana doğru uzatıyor. "Gel, yanıma otur. Eskiden olduğu gibi."

O hatırlıyor mu acaba? Yoksa Zach benim anılarımı ona aktardı mı? Piyanonun yanına doğru yürürken, bunun önemi olmadığını fark ediyorum. Bu, uzun zamandır beklediğim an. Bu anı kaçırmayacağım.

Onun yanında, gülümsemeyi göze alıyorum. "Ne çalacaksın?"

"Bence bununla devam etsek iyi olur." Parmakları, benim çok iyi bildiğim açılış akorlarını çalıyor ve ilk öpüştüğümüz gece ellerimin Zach'in ellerinin üzerinde durduğu anı aniden aklıma geliyor. Grant yavaşça çalıyor, Nefesinin ritmiyle uyumlu, unutmış olduğum bir özelliği. Fısıltı ya da nefes verme değil, ikisinin arasında bir şey.

Grant çalarken Zach'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama bu görüntü ortaya çıktığı kadar kolayca kaybolacağından korkarak tuşlardan gözlerimi ayıramıyorum. Zach Grant'ı buraya mı getirdi? Bu nasıl mümkün olabilir?

Şarkı aniden biter. Grant'e baktığımda, gülümsüyor. "Şimdi senin çalma sıran."

"Ben... yapamam," diyorum aceleyle, korku okyanus dalgaları gibi içimi kaplıyor.

Grant burada olmasına rağmen, tuşlara dokunma düşüncesi hala beni bunaltıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de güzel şeylerin elimden alınacağı korkusudur. Şimdi çalmaya cesaret edersem, bu başka bir kırık söz, başka bir kapının çarpılması anlamına gelecektir.

Çocukluğumun belirsizliğini geride bıraktığımı sanıyordum. Ama işte yine, bir kez daha, onun tarafından sersemletilmiş durumdayım.

"Çalınacak notaları biliyorsun. Şarkıyı biliyorsun. O yüzden çal, Merryn. Diğer her şeyi unutun – müzik devreye girdiğinde hiçbir şeyin önemi kalmaz. klavyeyi çalarken gözleri hüzünlüydü. "Bu eski kız benim için bir kaçış yoluydu. Etrafımda ne olursa olsun – depremle, bağırışlar, bana saldıran insanlar – çalmaya başladığım anda hepsi yok oluyordu."

"Neden attın?"

Bu soru, bilmek istediğim her şeyden daha fazla, düşüncelerimi meşgul ediyordu. Ve şimdi, cevap bekliyor.

"Hayat araya girdi, kuşum. Bana olduğu gibi. Ev sahibi satıyordu, ben de gitmek zorunda kaldım. Bulabildiğim tek kiralık yer piyano sığmayacak kadar küçüktü. Param kısıtlıydı, seçeneklerim sınırlıydı ve Carbis'teki daireyi almazsam, başka bir şey bulamayacağımdan korkuyordum."

bakışlarımı yakaladı, yıllar önce yaptığı gibi. "Yaşlı kızın benimle yeterince hizmet ettiğini düşündüm, çok sık yer değiştirmişti. Piyanoaları çok seyahat etmekten hoşlanmazlar ve o da gereğinden fazla katlanmıştı."

"Yani onu bıraktın mı?"

"Ev sahibinden ona bir ev bulmasını istedim ve o da bulacağını söyledi. Onu sokağa atacağını düşünmemiştim."

Mantıklı. Ama başka bir soru daha var, yıllardır sormayı düşündüğüm bir soru. Şimdi o an geldi, ama nasıl soracağımı bilmiyorum.

"Seni aradığımı biliyor muydun?" Gözleri benimkilerden kaçtı. "Biliyordum."

"Neden cevap vermedin?"

"Cevap vermemem söylendi." Durur, iç çekerek. "Luke'un haklı olduğuna inandım. Hayatım istediğim gibi değil. Çok şey mahvettim. Sen yaptığım iyi şeylerden birisin. En iyisi geçmişte kalması olduğunu düşündüm."

Kalbim acıyor, ama sonunda gerçeği öğrendim. "Peki ne değişti?"

Merlin'i okşadı. "Bu yaşlı sevgilim. Ben onu terk etmek zorunda kaldığımda, sen ona bir yuva verdin."

"Belki de iyi bir şey yaptın."

Yukarı bakıyorum. Zach'in gülümsemesi nazik, belki biraz temkinli. "Neden?"

"Çünkü piyano seni bana getirdi. Ve Grant'i geri getirdi. Onun kendi büyü olduğunu söylediğinde haklıydın. Bak ne yaptı."

Zach burada. Piyano burada, kavgadan sonra restore edildi. Ve Grant resmi tamamlıyor. Sweet Reverie'nin kalbinde bir araya gelen sihirli bir üçlü.

"Çal, kuşçuk," diyor Grant, koluyla beni dürterek. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Anahtarlar avlu ışıklarının parıltısında parlıyor. Her notanın altında binlerce hikaye, yıpranmış ve onarılmış. Tarih ve şu an. Hafıza ve olasılık. Hepsi ellerimin şu anda tereddütle durduğu yerde buluşuyor.

Çalarsam, bu bitmez.

Çalarsam, yeni bir bölüm başlayacak.

Etrafımda, en çok sevdiğim insanlar müziğin başlamasını istiyorlar. Bana çalmayı öğreten, ihtiyacım olduğunda babam olan adam. Ve sevdiğim adam.

Geçmişte olan her şey – yanlışlar ve adaletsizlikler, yanlış anlamalar ve hatalar – önemsiz. Hepsini geride bırakma zamanı.

Çaldığım ilk nota kalbimde bir şok dalgası yaratıyor. Büyü bozuldu, daha fazla nota geliyor. Yavaş yavaş melodi oluşuyor, tuşların üzerinde yetişkin ellerimin tuhaflığı, kas hafızası oluşurken kısa sürede ortadan kalkıyor.

Bir ömür önce devralır. 'Time Wears Awa' parmaklarımın altından şarkı söyler, şarkı bir sel gibi rahatlama ve umut getirir. Gözyaşlarım da onu takip eder, ama onları silmek için durmam.

Bu, Grant'in tarif ettiği kaçış, ama bunun ötesinde bir şey. İyileşme. Yenilenme. Umudun kalbi kucaklayan bir sarılması.

Ellerim tuşlardan çekildiğinde, Grant'in omzumdaki kolu beni sabitliyor. Zach piyano taburesinin yanında diz çöküyor, sıcak parmakları yanaklarımdaki gözyaşlarını nazıkçe siliyor.

"Geri dönmeliydim," diyor Zach, derin okyanus mavisi gözleri dalgalar üzerindeki güneş ışığı gibi parlıyordu. "Senin için daha çok mücadele etmeliydim."

"Önemli değil. Bunu sen gerçekleştirdin."

"Seni seviyorum," diyor Zach. "Her zaman seveceğim."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum. Ve sihir tamamlanmış oluyor.

Tereddüt etmiyorum. Ellerim onun yüzünü buluyor ve onu kendime çekiyorum. Hayatımın parçaları ustaca bir araya gelirken, kalbimi dolduran her şeyi öpücüğümüze aktarıyorum, onu kendime çekiyorum. Bulundum ve sevildim, yanımızdaki piyano gibi yeni bir hayat verildi. Ve aşk hepimizi sarıyor.

St Ives'daki yaz geceleri tuhaf yaratıklardır. Ama bu gece güzel bir gece.

Büyünün geri döndüğü, yaraların iyileştiği yer.

Ve kalbimin sonunda yuvasını bulduğu yer.

Önümde neyin beklediğini bilmiyorum. Ama ilk kez, geçmişimin bunun üzerinde hiçbir etkisi yok. Zach'in kollarında, Grant'le yeniden bir araya gelmiş, her şeyin başladığı piyanonun kalbimin özlediği müziği çaldığı bu yerde, yoluma devam etmeye hazırım.

Teşekkürler

Sweet Reverie'yi ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz.
İşletme sahibi en içten teşekkürlerini sunar:

BASLANGIÇ

Olağanüstü Editör:

PRIYAL AGRAWAL

Eşlik edenler:

MANPREET GREWAL, EMMA PICKARD, FELICIA HU, KOM PATEL, GRACE MARSHALL, MAREN
LANDSNES

Ardından:

HELENA NEWTON & MICHELLE BULLOCK

ANA

Özel Seçilmiş Ajan:

HANNAH FERGUSON

Gerçek Anlaşma:

SEVGİLİ BOB VE MUHTEŞEM FLO

TATLI ikramlar

Sweet Reverie (LUCY
HUDSON tarafından
isimlendirilmiştir)

Empire Ocean Biscuits (ERIN
KATHLEEN WILLIAMSON tarafından
tasarlanmıştır)

Destekleyici Sevgililer:

CLAIRE SMITH & A.G. SMITH, CRAIG HALLAM, KATY VE WILLIAM BALDWIN, TEAM
SPARKLY, CHRIS CALLAGHAN, CL TAYLOR, KIM CURRAN, IAN WILFRED, MICK ARNOLD,
VICTORIA ASPLUND, CLAIRE ROWLANDS VE SIAN SANDWITH GIBI SOHBET SEVERLERİN
KATILDIĞI MUHTEŞEM GECE, DICKINSON, WHITE VE DAVIS KLANLARI VE SPARKLY NEWS VE
WRITEFOXY SUBSTACKS'İMİN DESTEKÇİLERİ.

Menü, Cornwall'daki St Ives'ın harika insanları onuruna özenle hazırlanmıştır.

Tercihiniz için teşekkür ederiz.
Yeni sürprizler yolda. Yakında tekrar bizi ziyaret edin!

Kitap alma Listesi

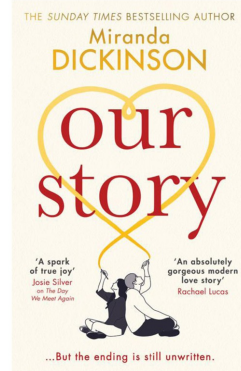
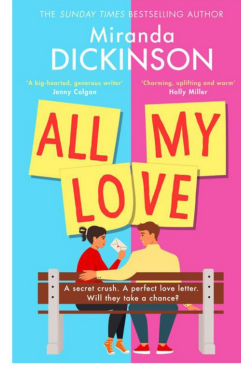
Mzik, yazdığım her hikayenin ok önemli bir parasıdır – bu kitapta ise daha da nemlidir. İşte hikayenin ilk fikir aşamasından bitmiş romana kadar ilham kaynağı olan şarkılar.

Merryn ve Zach'in teması: "Simple Things (Piano Version)"
– Teddy Swims

- ‘Brand New Day (Radyo Dzenlemesi)’ – Joshua Radin
- "Find Me" – Sigma feat. Birdy
- ‘Everything Has Changed (Taylor’s Version)’ – Taylor Swift feat. Ed Sheeran
- ‘Oh Woman Oh Man’ – London Grammar
- ‘Rainbow’ – Kacey Musgraves
- "Everything Will Be Alright" – Bernhoft
- "Stargazing" – Myles Smith
- "Starting Now" – Brandy
- "You'll Get By" – Show of Hands
- "Sadece Senin İçin" – Tors
- "No Hoppers, Jokers & Rogues" – Fisherman's Friends
- "Northern Attitude" – Noah Kahan & Hozier
- "Heaven" – Cian Ducrot

And Then There Was You'ya aşık oldunuz mu?

Miranda Dickinson'ın tüm kalp ısıtan romantik komedilerini okuduğunuzdan emin olun!

Şimdi satışta!

TEK YER. ÇOK SAYIDA HİKAYE

Cesur, yenilikçi ve
güçlendirici yayıncılık.

BİZİ TAKİP EDİN:

n /t ** e
@H&SStories

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Avustralya) Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat Toronto,
ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75, Sektör
57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Box 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF
<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
<http://www.harpercollins.com>

Dublin

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin
1
D01 C9W8 İrlanda
<http://www.harpercollins.co.uk>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

